RUTH WARE

CRIME

Ușa ferecată

BESTSELLER
NEW YORK TIMES ȘI SUNDAY TIMES

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
ÎNTR-O PĂDURE ÎNTUNECATĂ

RUTH WARE ÎN CEA MAI BUNĂ FORMĂ
DE SCRIS POVEȘTI TULBURĂTOARE.
NEWSWEEK

FICTION CONNECTION

TREI

RUTH WARE

UŞA FERECATĂ

Traducere din limba engleză de
Luminiţa Gavrilă
Titlul original: *The Turn of the Key,* 2019

Editura Trei, 2022

Versiune ebook: v1.0, iulie 2022

Pentru Ian, cu mai multă dragoste
decât aş şti să exprim în cuvinte.

3 septembrie 2017

Dragă domnule Wrexham,

Ştiu că nu mă cunoaşteţi, dar trebuie să mă ajutaţi, vă rog, vă rog, vă rog

3 septembrie 2017
Penitenciarul Charnworth

Dragă domnule Wrexham,

Nu mă cunoaşteţi, dar poate aţi citit despre cazul meu în ziare. Motivul pentru care vă scriu este să vă rog să

4 septembrie 2017
Penitenciarul Charnworth

Dragă domnule Wrexham,

Sper că aceasta este forma corectă de a mă adresa dumneavoastră. Este pentru prima oară când îi scriu unui jurist.

În primul rând, trebuie să vă spun că ştiu că este mai puţin obişnuit. Ştiu că ar fi trebuit să vă contactez prin intermediul avocatului meu, dar dumnealui

5 septembrie 2017

Dragă domnule Wrexham,
Dumneavoastră aveţi copii? Nepoţi? Dacă da, aş vrea să apelez la

Dragă domnule Wrexham,

Vă rog, ajutaţi-mă. Eu *nu* am omorât pe nimeni.

7 septembrie 2017
Penitenciarul Charnworth

Dragă domnule Wrexham,

Nici nu vă imaginaţi de câte ori am început să vă scriu pentru ca apoi să rup rezultatul dezastruos, dar mi-am dat seama că nu există o formulă magică pentru asta. Nu ştiu cum să vă CONVING să ascultaţi cazul meu. De aceea, mă voi strădui să vă prezint situaţia cât mai clar cu putinţă. Nu contează cât timp îmi va lua sau câte foi voi rupe, am de gând să continui şi să spun adevărul.

Numele meu este... Şi aici mă opresc, fiindcă din nou îmi vine să rup foaia.

Pentru că, dacă vă dezvălui numele meu, veţi şti de ce vă scriu. Cazul meu a apărut în toate ziarele, numele meu, în toate titlurile, figura mea chinuită a ţinut capul de afiş al primelor pagini, n-a fost articol care să nu insinueze vinovăţia mea într-o manieră vecină cu ultrajul. Dacă vă spun cum mă cheamă, am sentimentul oribil că mă veţi considera o cauză pierdută şi veţi arunca scrisoarea mea la coş. Nici nu v-aş învinovăţi prea tare, dar, înainte să faceţi asta, ascultaţi-mă, vă rog.

Sunt o tânără de douăzeci şi şapte de ani şi, după cum probabil v-aţi dat seama din adresa mea de mai sus, mă aflu în Penitenciarul pentru femei Charnworth din Scoţia. Nu am primit niciodată o scrisoare de la cineva din închisoare, prin urmare nu ştiu cum arată când ajunge la destinatar, dar cred că aţi ghicit care este situaţia mea actuală încă dinainte să deschideţi plicul.

Ceea ce probabil nu ştiţi este că mă aflu aici în arest preventiv.

Şi ceea ce n-aveţi cum să ştiţi este că sunt nevinovată.

Ştiu, ştiu. Toate spun asta. Toate femeile pe care le-am cunoscut aici sunt nevinovate sau cel puţin asta susţin ele. În cazul meu, însă, este adevărat.

Poate că aţi ghicit deja ce urmează să vă spun în continuare. Vă scriu ca să vă rog să mă reprezentaţi ca avocat al apărării la proces.

Îmi dau seama că este o abordare neconvenţională, că nu aşa se comportă un inculpat faţă de un avocat. (Într-una dintre ciornele acestei scrisori v-am numit „jurist”, din greşeală, fiindcă nu ştiu nimic în materie de drept, cu atât mai puţin despre sistemul judiciar scoţian. Tot ce ştiu, inclusiv numele dumneavoastră, am aflat de la femeile cu care sunt închisă.)

Am deja un avocat, domnul Gates, şi, din câte înţeleg, el ar trebui să-mi numească un apărător pentru procesul propriu-zis. Dar tot el este cel din cauza căruia am ajuns aici. Nu l-am ales eu, poliţia a făcut-o când a început să-mi fie frică şi, în final, am avut bunul-simţ să tac şi să refuz să mai răspund la întrebări până când mi-au găsit un avocat.

Am crezut că va clarifica el totul, că mă va ajuta să-mi susţin cazul. Dar când a venit... nu ştiu, nu pot să explic prea bine. A înrăutăţit şi mai mult lucrurile. Nu m-a lăsat *să vorbesc.* De fiecare dată când încercam să spun ceva, mă întrerupea cu aceeaşi frază: „clientul meu nu are nimic de declarat, deocamdată”, iar asta mă făcea să par şi mai vinovată. Cred că dacă aş fi putut să prezint lucrurile corect, nu aş fi ajuns aici. Dar, nu ştiu de ce, orice spuneam era răstălmăcit şi poliţia a făcut ca totul să pară atât de grav, de incriminator.

Nu spun că domnul Gates nu a auzit şi varianta mea. Sigur că a auzit-o, dar cumva... Of, Doamne, e atât de greu de povestit în scris. Domnul Gates stă de vorbă cu mine, dar nu mă *ascultă.* Sau, dacă mă ascultă, nu mă crede. De fiecare dată când încerc să-i explic ce s-a întâmplat, şi o iau de la început, mă întrerupe cu întrebările lui care mă zăpăcesc, iar povestea mea se încurcă atât de tare, încât îmi vine să ţip la el *mai taci dracului din gură.*

El îmi tot vorbeşte despre ceea ce am declarat în acea primă noapte oribilă pe care am petrecut-o la secţia de poliţie, când m-au

interogat neîntrerupt şi eu le-am spus... Doamne, nici nu mai ştiu ce le-am spus. Scuze, acum am început să plâng. Scuze... Îmi pare foarte rău că am pătat scrisoarea. Sper că puteţi citi printre pete.

Ceea ce am spus eu, ceea ce am declarat atunci, nu am cum să mai schimb. Ştiu asta. Au înregistrat totul. Şi este grav, este foarte grav. Dar totul a mers prost şi am impresia că dacă mi s-ar da măcar posibilitatea să explic cuiva, care chiar m-ar asculta, ce s-a întâmplat... Înţelegeţi ce vreau să spun?

Oh, Doamne, probabil că nu înţelegeţi. În fond, n-aţi fost niciodată acolo. N-aţi stat niciodată de cealaltă parte a unei mese, atât de obosit, încât să simţiţi că vă prăbuşiţi, atât de speriat, încât să vă vină să vomitaţi, în timp ce poliţia vă pune întrebări peste întrebări până nu mai ştiţi ce spuneţi.

Cred că la asta se reduce totul.

Eu sunt bona din cazul Elincourt, domnule Wrexham.

Şi *nu am omorât-o* pe fetiţa aceea.

Domnule Wrexham, am început să vă scriu aseară, iar când m-am trezit azi-dimineaţă, şi am văzut paginile mototolite, acoperite cu rugăminţile mele, primul meu impuls a fost să le rup şi să o iau de la capăt, aşa cum am mai făcut-o de nenumărate ori până acum. Îmi propusesem să rămân foarte liniştită, calmă şi concentrată, să expun totul foarte clar şi *să vă fac* să înţelegeţi. Însă am ajuns să plâng şi să pătez hârtia cu lacrimi, împotmolindu-mă într-o mare de incriminări.

Dar apoi am recitit ce am scris şi mi-am zis: nu. Nu pot s-o iau de la capăt. Trebuie să merg mai departe.

Îmi spun de multă vreme că, dacă aş fi lăsată să-mi limpezesc mintea şi să prezint corect varianta mea fără să fiu întreruptă, poate acest dezastru îngrozitor s-ar lămuri.

Şi iată că acum o fac. Aceasta este şansa mea, nu?

În Scoţia poţi fi reţinut 140 de zile înainte de proces. Deşi e aici o femeie care aşteaptă de aproape zece luni. Zece luni! Ştiţi cât înseamnă asta, domnule Wrexham? Poate credeţi că da, dar lăsaţi-mă să vă spun eu. În cazul ei, înseamnă 297 de zile. Nu a putut să-şi petreacă Crăciunul cu copiii ei. A ratat toate zilele lor de naştere. A ratat Ziua Mamei, Paştele şi prima zi de şcoală.

297 de zile. Şi ei continuă să amâne data procesului.

Domnul Gates spune că la mine nu va dura atât de mult, datorită publicităţii cazului, dar eu nu înţeleg cum poate fi atât de sigur.

Oricum ar fi, 100 de zile, 140 de zile, 297 de zile... Am timp berechet să vă scriu, domnule Wrexham. Timp berechet să mă gândesc, să-mi amintesc şi să încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu adevărat. Pentru că nu înţeleg multe, dar un lucru ştiu sigur: nu am omorât-o pe fetiţa aceea. *Nu.* Oricât ar încerca poliţia să răstălmăcească faptele şi să mă prindă pe picior greşit, asta nu au cum să schimbe.

Nu am omorât-o. Ceea ce înseamnă că altcineva a omorât-o. Şi că acel cineva este în libertate.

În timp ce eu putrezesc aici.

Voi încheia acum, pentru că ştiu că nu mă pot lungi prea mult: sunteţi un om ocupat, veţi înceta să mai citiţi.

Dar trebuie să mă credeţi, vă rog. Sunteţi singurul care mă poate ajuta.

Vă rog, veniţi să mă vedeţi, domnule Wrexham. Lăsaţi-mă să vă explic situaţia şi cum am ajuns să fiu prinsă în acest coşmar. Dacă există cineva care ar putea să-i facă pe juraţi să înţeleagă, acela sunteţi dumneavoastră.

Am solicitat un permis de vizitator pe numele dumneavoastră. Sau puteţi să-mi scrieţi, dacă mai aveţi întrebări. Eu nu am de gând să plec nicăieri. Ha-ha-ha.

Scuze, n-am vrut să închei cu o glumă. Nu e nimic amuzant, ştiu bine. Dacă mă vor condamna, mă voi confrunta cu...

Dar nu, nu mă pot gândi la asta. Nu acum. Nu se va întâmpla. Nu voi fi condamnată, pentru că sunt nevinovată. Trebuie doar să-i fac pe toţi să înţeleagă acest lucru. Începând cu dumneavoastră.

Vă rog, domnule Wrexham, vă rog, spuneţi-mi că mă veţi ajuta. Vă rog să-mi răspundeţi. Nu vreau să dramatizez, dar simt că dumneavoastră sunteţi ultima mea speranţă.

Domnul Gates nu mă crede, văd asta în ochii lui.

Dar mă gândesc că dumneavoastră aţi putea să o faceţi.

12 septembrie 2017
Penitenciarul Charnworth

Dragă domnule Wrexham,

Au trecut trei zile de când v-am scris şi, nu vreau să vă mint, am aşteptat cu sufletul la gură un răspuns. În fiecare zi când vine poşta, simt că inima începe să-mi bată mai tare, cu un fel de speranţă dureroasă, şi în fiecare zi (până acum) m-aţi dezamăgit.

Scuze. Sună a şantaj emoţional. Nu asta am intenţionat. Înţeleg. Sunteţi un om ocupat şi au trecut doar trei zile de când v-am trimis scrisoarea, dar... Presupun că, pe undeva, am sperat ca publicitatea din jurul cazului meu să-mi fi conferit măcar acel gen de celebritate care să vă determine să alegeţi scrisoarea mea dintre toate celelalte pe care sigur le primiţi de la clienţi, potenţiali clienţi şi nebuni.

Domnule Wrexham, nu vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat? Eu aş vrea.

Oricum, au trecut trei zile (oare am menţionat deja asta?) şi... ei bine, încep să mă îngrijorez. Aici nu ai prea multe de făcut, în schimb ai destul timp să te gândeşti, să te frământi şi să începi să-ţi imaginezi catastrofe.

Aşa mi-am petrecut eu ultimele trei zile şi trei nopţi. Îngrijorându-mă că poate nu aţi primit scrisoarea. Îngrijorându-mă că poate autorităţile închisorii nu au trimis-o (pot face asta fără să-mi spună? Sincer, nu ştiu), îngrijorându-mă că poate n-am *explicat* eu bine.

Acest ultim gând nu mă lasă să dorm. Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, atunci vina este a mea.

Intenţia mea a fost să fiu scurtă şi concisă, dar acum mă gândesc că poate n-ar fi trebuit să mă opresc atât de repede. Poate că ar fi trebuit să vorbesc mai mult despre fapte şi să încerc să demonstrez DE CE sunt nevinovată. Pentru că nu puteţi să mă credeţi doar aşa, pe cuvânt... mă gândesc.

Când am ajuns aici, celelalte femei... – presupun că pot să fiu sinceră cu dumneavoastră, domnule Wrexham – mi s-au părut că fac parte dintr-o altă specie. Nu că m-aş crede mai bună decât ele. Dar toate păreau... Păreau să se potrivească în locul ăsta. Chiar şi cele speriate, cele care se automutilau, cele care ţipau, care se dădeau cu capul de pereţii celulei şi plângeau noaptea, chiar şi fetele abia ieşite de pe băncile şcolii. Păreau... nu ştiu. Păreau să fie acolo unde trebuiau să fie, cu feţele lor palide şi supte, cu părul strâns la spate şi tatuajele înceţoşate. Păreau... ei bine, păreau *vinovate.*

Dar eu eram altfel.

În primul rând, sunt englezoaică, desigur, şi asta nu m-a ajutat. Nu le-am înţeles când s-au enervat şi au început să ţipe la mine. Nici măcar jumătate din cuvintele pe care le foloseau n-aveam habar ce înseamnă. Şi apoi părea să fie evident că eu provin din clasa de mijloc, deşi n-aş putea să spun de ce, dar pentru acele femei parcă asta îmi scria pe frunte.

Însă principala problemă era că nu fusesem niciodată la închisoare. Cred că până să ajung aici nici măcar n-am cunoscut pe cineva care să fi fost la închisoare. Erau coduri secrete pe care nu ştiam să le descifrez şi curenţi printre care n-aveam cum să navighez. Nu înţelegeam ce se întâmpla când o femeie îi pasa alteia ceva pe coridor şi, dintr-odată, gardienii năvăleau ţipând. Nu-mi dădeam seama când se apropia o luptă, nu ştiam cine nu-şi lua medicamentele sau care dintre ele deveneau violente după ce efectul drogurilor trecea şi începeau să înjure în stânga şi-n dreapta. Nu ştiam pe cine trebuia să evit şi cine avea sindrom premenstrual permanent. Nu ştiam ce să îmbrac sau ce să fac, de ce te puteai alege cu un scuipat sau cu un pumn din partea celorlalte deţinute sau ce îi provoca pe gardieni să sară pe tine.

Aveam un accent diferit. Arătam diferit. *Simţeam* diferit.

Apoi, într-o zi, m-am dus la baie şi am văzut o femeie venind spre mine din celălalt capăt. Purta părul pieptănat pe spate, ca toate celelalte, ochii păreau de granit şi faţa îi era palidă, dură şi rigidă. Primul meu gând a fost: „Doamne, pare supărată, cine ştie ce-o să-mi facă.”

Apoi m-am gândit: „Mai bine să mă duc la cealaltă baie.”

După care mi-am dat seama.

Era o oglindă pe peretele din faţă. Femeia eram eu.

Ar fi trebuit să fiu şocată când mi-am dat seama că, la urma urmei, nu eram diferită, eram doar o altă femeie înghiţită de acest sistem nemilos. Dar, cumva, asta m-a ajutat.

Încă nu mă încadrez complet. Sunt încă englezoaica şi toate ştiu de ce mă aflu aici. În închisoare nu sunt bine văzuţi cei care le fac rău copiilor, presupun că ştiţi asta. Le-am spus că nu este adevărat, desigur, că n-am făcut lucrul de care sunt acuzată. Dar ele se uită la mine, iar eu ştiu ce gândesc: „Aşa spun toate.”

Şi ştiu... ştiu că şi dumneavoastră gândiţi la fel. Asta am vrut să spun. Înţeleg că sunteţi sceptic. În fond, n-am reuşit să conving poliţia. Mă aflu aici. Fără cauţiune. Probabil că sunt vinovată.

Dar nu este adevărat.

Am 140 de zile la dispoziţie ca să vă conving. Tot ce trebuie să fac este să spun adevărul, nu? Trebuie doar să încep cu începutul şi să relatez totul clar şi calm, până ajung la final.

Totul a început cu un anunţ.

> OFERTĂ DE MUNCĂ: Familie numeroasă caută bonă internă cu experienţă.
>
> DESPRE NOI: Suntem un cuplu ocupat, cu patru copii, şi locuim într-o casă frumoasă (dar îndepărtată!) în Scoţia. Mami şi tati conduc propriul lor birou de arhitectură.

DESPRE TINE: Căutăm bonă experimentată, obişnuită să lucreze cu copii de toate vârstele, de la bebeluşi la adolescenţi. Dotată cu simţ practic şi mult calm, capabilă să se ocupe singură de copii. Cerinţe obligatorii: referinţe impecabile, certificat de cazier judiciar, certificat de instruire în acordarea primului ajutor şi permis de conducere fără antecedente penale.

DESPRE POST: Mami şi tati lucrează de acasă în cea mai mare parte a timpului şi în această perioadă vei avea un program normal, de la 8 la 17, cu o seară de baby-sitting pe săptămână şi weekenduri libere. Pe cât posibil, ne vom aranja programul astfel încât întotdeauna unul dintre părinţi să fie acasă. Totuşi, sunt situaţii când trebuie să lipsim amândoi (foarte rar, pentru cel mult două săptămâni), iar când se întâmplă acest lucru, vei fi *in loco parentis.*

Oferim un salariu foarte competitiv, de 55.000 de lire sterline pe an (brut, inclusiv bonusuri), maşină la dispoziţie şi opt săptămâni de vacanţă pe an.

Cererile pot fi trimise pe adresa: Sandra şi Bill Elincourt, Heartherbrae House, Carn Bridge.

Mi-l amintesc aproape cuvânt cu cuvânt. Culmea este că nici măcar nu căutam un loc de muncă atunci când mi-a apărut între rezultatele Google. Eu căutam... în fine, chiar nu contează ce căutam. Dar era ceva complet diferit. Şi, brusc, l-am văzut: ca un dar care mi-a căzut în braţe pe neaşteptate şi pe care era cât pe ce să nu-l prind.

L-am citit o dată, apoi încă o dată. A doua oară, inima a început să-mi bată mai tare pentru că era *perfect.* Aproape că era prea frumos.

Când l-am citit a treia oară, mi-a fost şi frică să mă uit la termenul limită de depunere a cererilor, convinsă fiind că era deja prea târziu.

Dar termenul se încheia chiar în seara aceea.

Mi s-a părut incredibil. Nu doar salariul (deşi, Dumnezeu mi-e martor, era o sumă uluitoare). Nu doar postul, ci norocul că-l găsisem. Tot pachetul. Îmi picase din cer exact la momentul potrivit pentru ca eu să aplic.

Vedeţi dumneavoastră, colega mea de apartament era plecată într-o călătorie. Ne cunoscuserăm la creşa *Little Nippers* din Peckham. Amândouă lucram în camera bebeluşilor şi râdeam pe seama şefei noastre afurisite şi a părinţilor insistenţi şi pretenţioşi, cu căcaturile lor de scutece de pânză şi cu preparatele lor făcute acasă...

Scuzaţi-mă. N-ar trebui să folosesc un astfel de limbaj. Am tăiat, dar cu siguranţă puteţi citi cuvântul şi, cine ştie, poate aveţi copii, poate chiar le-aţi pus scutece Little Plushy Bottoms sau cine ştie ce marcă era la modă pe vremea aceea.

Şi înţeleg, sincer. Sunt copiii tăi. Nimic nu e prea mult pentru ei. Înţeleg asta. Numai că atunci când tu eşti cea care adună scutecele răhăţite şi pipilite dintr-o zi întreagă şi, cu ochii înlăcrimaţi din cauza amoniacului, le înapoiază părinţilor la ora la care vin să-şi ia copiii... Nu că mă *deranjează,* înţelegeţi? Face parte din fişa postului. Îmi dau seama. Dar putem măcar să ne plângem, nu? Cu toţii avem nevoie să ne descărcăm, altfel am exploda de frustrare.

Scuze. Bat câmpii. Poate de aceea domnul Gates încearcă mereu să mă facă să tac. Pentru că, prin ceea ce spun, îmi sap o groapă şi în loc să ştiu când să mă opresc, continui să sap. Probabil că în clipa asta faceţi nişte legături. Nu par să-i placă prea mult copiii. Recunoaşte de bună voie că slujba asta îi creează frustrare. *Ce s-ar întâmpla dacă ar fi închisă cu patru copii şi fără niciun adult la care să se „descarce”?*

Exact asta a făcut şi poliţia. A strâns toate acele remarci făcute în treacăt... toate acele date needificatoare. Vedeam triumful de pe feţele lor de fiecare dată când îmi scăpa câte una şi îi vedeam cum le strângeau ca pe nişte firimituri, adăugându-le la grosul argumentelor împotriva mea.

Dar, vedeţi, domnule Wrexham, tocmai despre asta e vorba. Aş putea să ţes o reţea de minciuni despre cât de perfectă, iubitoare şi sfântă sunt eu, dar ar fi doar atât: nişte minciuni. Şi eu nu sunt aici ca să vă spun minciuni. Vreau să mă credeţi. Îmi doresc asta mai mult decât orice pe lume.

Vă spun *adevărul.* Adevărul gol-goluţ. Atâta tot. Fără să-l cosmetizez, fără să-l îndulcesc. Nu pretind că m-am purtat ca un înger. Dar *n-am omorât pe nimeni.* N-am făcut-o şi gata, fir-ar să fie.

Scuze, n-am vrut. Iar am vorbit urât...

Doamne, stric totul. Trebuie să-mi păstrez mintea limpede şi să-mi ordonez ideile. Cum zice domnul Gates: ar trebui să mă rezum la fapte.

Bine. Faptele. Anunţul. Anunţul este un fapt, nu?

Anunţul... cu acel salariu uluitor, ameţitor, fabulos.

Acesta ar fi trebuit să fie primul meu semnal de alarmă: salariul. Pentru că era *absurd* de generos. Ar fi fost generos chiar şi pentru Londra, chiar şi pentru o bonă externă. Dar pentru o bonă internă, care beneficiază de cazare gratuită şi toate facturile plătite, inclusiv o maşină, era ridicol.

De fapt, era atât de ridicol, încât m-am întrebat dacă nu cumva era o greşeală de tipar. Sau dacă nu ascundeau ceva: poate vreun copil cu nevoi speciale? Dar n-ar fi menţionat asta în anunţ?

Cu şase luni mai devreme probabil că m-aş fi oprit, m-aş fi încruntat puţin, apoi aş fi trecut mai departe fără să mă gândesc prea mult. Dar, în primul rând, cu şase luni înainte nici nu m-aş fi uitat la acea pagină web. Cu şase luni înainte aveam o colegă de apartament, o slujbă care îmi plăcea şi chiar perspective de

promovare. Cu şase luni înainte eram foarte bine. Dar atunci... ei bine, lucrurile se schimbaseră puţin.

Prietena mea, fata pe care am menţionat-o mai devreme şi cu care lucram la *Little Nippers,* plecase într-o călătorie în urmă cu câteva luni. Când mi-a spus, nu mi s-a părut un capăt de lume. Sinceră să fiu, mi se părea destul de enervantă: avea obiceiul să încarce maşina de spălat vase, dar nu o pornea, asculta mereu muzică euro-pop, pe care o auzeam prin peretele dormitorului când voiam să dorm. În fine, ştiam că îmi va fi dor de ea, dar nu mi-am dat seama cât de mult.

Îşi lăsase lucrurile în cameră şi conveniserăm ca ea să plătească jumătate din chirie, iar eu să-i păstrez camera. Mi s-a părut o afacere bună. Înainte să o cunosc, avusesem un şir de colege de apartament groaznice şi n-aveam chef să postez din nou pe Facebook şi să încerc să îndepărtez toţi ciudaţii prin SMS şi e-mail; mi se părea cumva ca o ancoră, o garanţie că se va întoarce.

Dar după ce mi-a mai trecut din euforia libertăţii, iar faptul că aveam la dispoziţie tot apartamentul şi puteam să mă uit la orice voiam la televizorul comun din sufragerie n-a mai fost o noutate, mi-am dat seama că mă simţeam singură. Mi-era dor de felul în care îmi spunea „e ora să bem un vin, draga mea!”, când ne întorceam împreună de la muncă. Mi-era dor să-i împărtăşesc nemulţumirile mele în privinţa lui Val, proprietara creşei *Little Nippers,* şi să-i povestesc despre cei mai nesuferiţi dintre părinţi. Când am solicitat o promovare şi nu am primit-o, m-am dus singură la pub să-mi înec amarul şi am ajuns să plâng cu berea în mână, gândindu-mă că, dacă ea n-ar fi plecat, ar fi fost altfel. Am fi putut să râdem împreună pe tema asta; la serviciu ar fi maimuţărit-o pe Val pe la spate şi ar fi izbucnit într-un râs nebun când Val s-ar fi întors, cât pe ce să o prindă.

Eu nu prea ştiu să pierd, domnule Wrexham, asta e problema. Examene. Iubiţi. Locuri de muncă. Orice fel de test. Întotdeauna

tind să ţintesc jos, ca să mă scutesc de suferinţă. Sau, când vine vorba de iubiţi, prefer să nu ţintesc deloc, decât să risc să fiu respinsă. De aceea până la urmă nu m-am dus la facultate. Aveam medii de intrare, dar nu suportam ideea de a fi respinsă, gândul că cineva mi-ar citi cererea cu un zâmbet dispreţuitor. „Cine se crede şi asta?”

Mai bine să iei note perfecte la un examen uşor, decât să pici la unul greu, acesta era mottoul meu. Întotdeauna am ştiut asta despre mine. Dar ce n-am ştiut până să plece colega mea de apartament a fost că nu mă prea pricep să fiu singură. Şi cred că asta, mai mult decât orice, m-a împins să ies din zona de confort şi m-a făcut să citesc acel anunţ până la sfârşit ţinându-mi respiraţia şi imaginându-mi ce ar putea fi la celălalt capăt.

Poliţia a făcut mult caz de salariu când m-au interogat prima oară. Dar adevărul este că nu banii au fost motivul pentru care am aplicat. Şi nici n-a fost vorba de colega mea de apartament, deşi, nu pot nega: dacă ea n-ar fi plecat, nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu, adevăratul motiv... Ei bine, probabil că ştiţi deja adevăratul motiv. La urma urmei, a apărut în toate ziarele.

Am sunat la Little Nippers şi le-am spus că sunt bolnavă, şi mi-am petrecut toată ziua alcătuindu-mi CV-ul şi adunând toate lucrurile de care ştiam că voi avea nevoie pentru a-i convinge pe soţii Elincourt că eram persoana pe care o căutau. Certificat de cazier judiciar – bifat. Certificat de instruire pentru acordarea primului ajutor – bifat. Referinţe impecabile – bifat, bifat, bifat.

Singura problemă era permisul de conducere auto. Dar deocamdată l-am lăsat deoparte. Puteam să mă ocup de el mai târziu, dacă ajungeam până acolo. Pentru moment, nu mă gândeam la ce va fi după interviu.

În scrisoarea de intenţie am adăugat o notă în care îi rugam pe soţii Elincourt să nu ceară referinţe despre mine la Little Nippers

(le-am spus că nu vreau ca actualii mei angajatori să afle că îmi căutam un alt loc de muncă, ceea ce era adevărat), apoi am trimis totul prin e-mail la adresa indicată, mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat.

Făcusem tot ce ţinea de mine pentru a obţine un interviu faţă în faţă. Altceva nu mai puteam să fac.

Zilele care au urmat au trecut foarte greu, domnule Wrexham. Nu la fel de greu ca timpul pe care l-am petrecut aici, dar destul de greu. Pentru că, Doamne!, îmi doream *atât de mult* acel interviu! Abia acum începeam să-mi dau seama cât de mult. Cu fiecare zi care trecea, speranţele mi se micşorau şi a trebuit să mă lupt cu impulsul de a-i contacta din nou şi de a-i ruga să-mi răspundă. Singurul lucru care m-a împiedicat s-o fac a fost faptul că ştiam că aş părea prea disperată, iar asta nu mă ajuta deloc în caz că încă nu se hotărâseră.

Dar şase zile mai târziu, răspunsul mi-a venit prin e-mail.

Către: supernanny1990@ymail.com
De la: sandra.elincourt@elincourtandelincourt.com
Subiect: Postul de bonă

Elincourt. Numele acesta, doar el singur, a făcut să mi se agite stomacul ca rufele într-o maşină de spălat. Degetele îmi tremurau atât de tare, încât aproape că nu am putut să deschid mesajul şi inima îmi bătea în piept ca un ciocan. Cu siguranţă că nu obişnuiau să le răspundă candidaţilor respinşi. Fără îndoială că un e-mail însemna că...

L-am deschis.

Bună, Rowan!

Îţi mulţumim foarte mult pentru cererea ta şi ne cerem scuze că a durat atât de mult ca să-ţi răspundem. Trebuie să recunosc că am fost puţin surprinşi de volumul mare de cereri. CV-ul tău ne-a impresionat mult şi ne-ar plăcea să te invităm la un interviu. Casa noastră este destul de departe, aşa că nu ne deranjează să-ţi plătim biletul de tren şi putem să-ţi oferim o cameră să rămâi peste noapte la noi, deoarece nu vei putea să faci drumul dus-întors până la Londra în aceeaşi zi.

Totuşi, trebuie să te avertizăm asupra unui lucru de la bun început, în caz că îţi afectează entuziasmul faţă de acest post.

De când am cumpărat Heatherbrae, am aflat că circulă numeroase superstiţii legate de istoria casei. Este o clădire veche, unde, cum e şi firesc, au avut loc numeroase decese şi tragedii în trecut, dar, nu ştiu din ce motiv, acestea au dat naştere unor legende locale despre fantome care bântuie etc. Din păcate, acest lucru le-a tulburat într-atât pe unele dintre ultimele noastre bone, încât în decurs de 14 luni au demisionat patru.

După cum îţi poţi imagina, acest lucru i-a perturbat foarte mult pe copii, ca să nu mai spun că pe mine şi soţul meu ne-a pus într-o situaţie extrem de delicată pe plan profesional.

Din acest motiv am vrut să fim foarte sinceri cu privire la situaţia noastră dificilă şi oferim un salariu generos în speranţa că vom atrage pe cineva care să se angajeze cu adevărat să rămână cu familia noastră pe termen lung, cel puţin un an.

Dacă nu crezi că eşti persoana pe care o căutăm sau dacă te îngrijorează cumva istoria casei, te rugăm să ne spui acum, deoarece nu dorim să le creăm şi alte neplăceri copiilor. Acestea fiind spuse, salariul va cuprinde o alocaţie lunară de bază, la care se adaugă un bonus generos la sfârşitul unui an de contract.

Dacă eşti în continuare interesată să vii la interviu, te rog să-mi scrii şi să-mi spui când eşti disponibilă săptămâna următoare.

Toate cele bune şi abia aştept să te văd,

Sandra Elincourt

Am închis mesajul şi o clipă am rămas tăcută, uitându-mă la ecranul calculatorului. Apoi m-am ridicat de pe scaun şi am scos un mic strigăt, lovind bucuroasă cu pumnul în aer.

Reuşisem. Da, reuşisem.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că era prea frumos ca să fie adevărat.

Reuşisem, domnule Wrexham. Trecusem de primul hop. Dar era abia primul hop. Mai trebuia să trec de interviu, şi asta fără să fac vreo greşeală.

La aproape o săptămână după ce deschisesem e-mailul de la Sandra Elincourt eram în tren spre Scoţia, jucând la perfecţie rolul de „Rowan, bona perfectă”. Îmi periasem părul des şi neîmblânzit până îl făcusem să strălucească şi-l prinsesem într-o coadă de cal îngrijită şi jucăuşă, îmi lustruisem unghiile, mă machiasem discret şi purtam cea mai bună ţinută a mea „agreabilă, dar totuşi responsabilă, veselă, dar totuşi muncitoare, profesionistă, dar totuşi nu prea mândră pentru a îngenunchea să curăţ voma de pe jos”: o fustă din tweed şi o cămaşă albă din bumbac, ajustată pe corp, cu un cardigan din caşmir deasupra. Nu chiar întruchiparea unei dădace ieşite de pe băncile renumitei şcoli Norland, dar ceva pe-aproape.

În stomac mi se zbăteau o mulţime de fluturi. Nu mai făcusem niciodată aşa ceva. Nu mă refer la a lucra ca bonă, evident. Făcusem asta timp de aproape zece ani, dar mai degrabă în creşe, nu în case particulare.

Dar... *asta.* Să intru în joc. Să mă expun riscului de a fi respinsă. Aşa ceva nu mai făcusem.

Îmi doream atât de mult să reuşesc. Atât de mult, încât aproape că îmi era teamă de ce voi găsi.

Spre iritarea mea, trenul a avut întârziere şi mi-a luat aproape şase ore să ajung la Edinburgh, în loc de patru şi jumătate, cum era prevăzut. Iar când am coborât la Waverly, cu picioarele amorţite, am văzut că trecuse de cinci şi că pierdusem trenul de legătură, care plecase de mai bine de o oră. Din fericire, urma să vină altul şi, în timp ce aşteptam, i-am trimis un mesaj doamnei Elincourt, cerându-mi mii de scuze şi avertizând-o că voi ajunge cu întârziere la Carn Bridge.

Într-un final a sosit şi trenul, care era mult mai mic şi mai vechi decât marele Intercity. M-am aşezat la fereastră şi, în timp ce trenul se îndrepta spre nord, am privit cum se schimba peisajul de-afară: câmpiile verzi şi ondulate lăsau locul stepei alpine în nuanţe de albastru-fumuriu şi violet, munţilor care se ridicau în depărtare, mai întunecaţi şi mai mohorâţi cu fiecare gară prin care treceam. Era atât de frumos, încât am uitat de iritarea mea că plecasem târziu. Priveliştea acelor munţi imenşi, ce se înălţau inexorabil în jurul nostru, punea cumva totul în perspectivă. Am simţit că nodul dureros de nelinişte din stomac începea să se desfacă. Şi ceva din mine a început să... Nu ştiu, domnule Wrexham. Parcă s-a aprins în mine speranţa. Speranţa că putea fi adevărat.

Aveam senzaţia ciudată că mă întorceam acasă.

Am trecut prin gări cu nume care îmi sunau vag familiar: Perth, Pitlochry, Aviemore, iar cerul devenea tot mai întunecat. În sfârşit, am auzit „Carn Bridge, următoarea staţie Carn Bridge" şi trenul a oprit într-o mică gară victoriană, iar eu am coborât. Am rămas pe peron, plină de emoţie, întrebându-mă ce să fac.

Te va aştepta cineva, spusese doamna Elincourt în e-mailul ei. Ce însemna asta? Un taxi? Cineva cu un semn pe care scria numele meu?

Am luat-o după micul grup de călători înspre ieşire şi acolo m-am oprit stingheră, în timp ce ceilalţi s-au risipit spre maşini, prieteni sau rude care îi aşteptau. Geanta mea era destul de grea, aşa că am lăsat-o jos şi m-am uitat pe peronul întunecat de la un capăt la altul. Umbrele se lungeau, se apropia seara şi optimismul pe care îl simţisem în tren începea să pălească. Dacă doamna Elincourt nu primise mesajul meu? Nu îmi răspunsese. Poate că rezervase din timp un taxi care venise şi plecase de-acum câteva ore, dat fiind că nu apărusem.

Brusc m-am simţit din nou foarte agitată.

Era începutul lui iunie, dar mă aflam mult spre nord şi, după căldura zăpuşitoare din Londra, aerul serii era surprinzător de rece. Mi-am dat seama că tremuram şi mi-am strâns jacheta pe mine. Dinspre dealuri bătea un vânt foarte rece. Peronul se golise şi eu rămăsesem singură.

Simţeam nevoia imperioasă de a-mi aprinde o ţigară, dar ştiam din experienţă că a mă prezenta la un interviu mirosind a tutun nu era un început prea bun. M-am uitat la telefon să văd cât era ora. Trenul sosise la timp, cel puţin la ora revizuită pe care i-o comunicasem doamnei Elincourt în mesajul meu. Voiam să mai aştept cinci minute, apoi s-o sun.

Cele cinci minute au trecut, dar mi-am zis să-i mai dau încă cinci. Nu doream să încep cu stângul, deranjându-i dacă erau prinşi în trafic.

S-au scurs încă cinci minute. Tocmai cotrobăiam prin geantă după foaia de hârtie cu mesajul doamnei Elincourt, când am văzut un bărbat venind pe peron, cu mâinile în buzunare.

O clipă am simţit că inima începe să-mi bată mai tare, dar apoi individul s-a apropiat şi, când ne-am intersectat privirile, mi-am dat seama că nu putea fi el. Era mult prea tânăr. Cred că avea treizeci, treizeci şi cinci de ani, cel mult. Cu toată nervozitatea mea, nu mi-a scăpat faptul că arăta extrem de bine, genul nebărbierit şi cu părul închis la culoare purtat dezordonat, şi că era înalt şi suplu.

Purta salopetă, iar când s-a apropiat de mine şi-a scos mâinile din buzunare şi am văzut că îi erau pătate cu ceva (nu ştiu dacă era pământ sau ulei de maşină), deşi încercase să le cureţe. O clipă am crezut că era vreun angajat al gării, dar când a ajuns în faţa mea a spus:

— Rowan Caine?

Am clătinat din cap.

— Eu sunt Jack Grant.

A zâmbit şi colţurile gurii i s-au arcuit dezarmant, ca şi cum ar fi gustat o glumă înţeleasă numai de el. Avea accent scoţian, dar nu atât de puternic ca al fetei din Glasgow cu care lucrasem după ce am terminat şcoala. Şi-a pronunţat numele de familie pe un ton cântat, dar scurtând mult vocala.

— Lucrez la Heatherbrae House. Sandra m-a rugat să vin să te iau. Scuze pentru întârziere.

— Bună, am spus brusc intimidată, fără să-mi dau seama de ce.

Am tuşit puţin şi am încercat să mă gândesc ce să zic.

— E în regulă, nu-i nicio problemă, am adăugat.

— De-asta sunt atât de murdar.

Şi-a privit mâinile cu un aer jalnic.

— Abia acum o jumătate de oră mi-a spus că trebuie să vină cineva să te ia. Tocmai reparam maşina de tuns iarba, dar eram îngrijorat că o să te fac să aştepţi, aşa că am plecat fără să mă mai spăl pe mâini. Pot să-ţi duc eu geanta?

— Nu e nevoie.

Mi-am ridicat valiza.

— Nu e grea. Mulţumesc că ai venit.

El a ridicat din umeri.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Este treaba mea.

— Lucrezi pentru familia Elincourt?

— Da, pentru Bill şi Sandra. Eu sunt... În fine, nu prea ştiu cum se cheamă postul meu. Cred că Bill m-a trecut pe statul de plată ca şofer, dar în realitate sunt omul bun la toate. Mă ocup de grădină, repar maşinile, îi duc şi-i aduc de la Carn Bridge când au nevoie. Tu eşti bona, nu?

— Încă nu, am răspuns eu emoţionată, dar el a zâmbit în colţul gurii şi n-am putut să nu zâmbesc şi eu. Avea o expresie contagioasă. Bine, acesta este postul pentru care am aplicat, da. Au venit multe candidate la interviu?

— Două sau trei. Tu te descurci mai bine decât prima, care nu prea vorbea engleză. Nu ştiu cine i-a scris aplicaţia, dar din ce spunea Sandra sigur n-a scris-o ea.

— Oh...

Cumva, cuvintele lui m-au făcut să mă simt mai bine. Îmi imaginasem o defilare de fete gen Mary Poppins, scrobite şi extrem de competente. M-am îndreptat de spate şi mi-am netezit cutele fustei de tweed.

— Mă bucur. În fine, nu mă bucur pentru ea. Mă bucur pentru mine.

Ieşiserăm din gară şi traversam mica parcare, deloc aglomerată, spre o maşină lungă şi neagră, aflată de cealaltă parte a drumului. Jack a apăsat pe butonul telecomenzii pe care o avea în buzunar, iar farurile maşinii au clipit şi portierele s-au deschis imediat, ridicându-se ca nişte aripi de liliac. Am rămas cu gura căscată. M-am gândit la Volvoul gri şi anost al tatălui meu vitreg, mândria ochilor lui, şi am izbucnit în râs. Jack a zâmbit din nou.

— E puţin cam stridentă, nu? E o Tesla. Electrică. Nu ştiu dacă este maşina pe care aş fi ales-o eu, dar Bill... În fine, o să vezi. E pasionat de tehnologie.

— Ah, da?

Era un răspuns lipsit de sens, dar într-un fel acest detaliu era un mic indiciu preţios, o conexiune cu bărbatul fără chip.

Jack s-a tras înapoi în timp ce eu mi-am pus bagajul pe bancheta din spate.

— Vrei să stai în spate sau în faţă? a întrebat el şi eu am simţit că roşesc.

— Oh, în faţă, te rog!

Gândul de a mă aşeza în spate ca o prinţesă, tratându-l pe el ca pe un şofer, m-a făcut să mă jenez.

— Se vede mai frumos de-aici, s-a mulţumit el să spună, dar a apăsat pe ceva care a făcut ca portierele din spate ale maşinii să se închidă, apoi mi-a deschis portiera pasagerului din faţă.

— După tine, Rowan.

O clipă am rămas nemişcată, de parcă Jack nu mi se adresase mie. Apoi, cu o tresărire, m-am recules şi am urcat în maşină.

Presupun că, într-un fel, ştiusem că soţii Elincourt erau bogaţi. Adică aveau şofer şi om bun la toate şi ofereau o slujbă de bonă cu un salariu de 55.000 de lire sterline pe an, deci probabil că îşi puteau permite anumite lucruri, dar abia când am ajuns la Heatherbrae House am început să-mi sau seama *cât* de bogaţi erau.

Faptul că am înţeles acest lucru mi-a produs o senzaţie ciudată.

Pe mine nu mă interesează banii, îmi venea să-i spun lui Jack când ne-am oprit în faţa unei porţi înalte de oţel care s-a deschis încet înspre interior, detectând, fără îndoială, un fel de transmiţător instalat în maşină. Dar nu era întru totul adevărat.

Cât câştigă Sandra şi Bill? m-am pomenit întrebându-mă.

Tesla înainta nefiresc de silenţios pe aleea lungă şi sinuoasă, scrâşnetul pietrişului de sub roţi fiind cu mult mai puternic decât sunetul discret al motorului ei electric.

— Extraordinar, am murmurat eu când am mai luat o curbă şi casa tot nu se zărea.

Jack mi-a aruncat o privire.

— Mare, nu?

— Cam mare.

Probabil că terenurile erau mai ieftine aici decât în sud, desigur, dar nici chiar aşa. Am traversat un pod peste un pârâu cu ape repezi şi întunecate de turbă, apoi am pătruns într-un pâlc de pini. Mi s-a părut că zăresc ceva roşu mişcându-se printre copaci şi mi-am întins gâtul să mă uit mai bine, dar afară se întuneca şi nu eram sigură dacă nu cumva mi se păruse.

În sfârşit, când am ieşit dintre copaci şi am ajuns într-un luminiş, am văzut Heatherbrae House pentru prima oară.

Mă aşteptam la ceva ostentativ, poate un palat de parveniţi sau o casă mare, făcută din trunchiuri de copaci. Dar ce-am văzut acolo nu avea nicio legătură cu aşa ceva. În faţa mea era o simplă căsuţă victoriană, dreptunghiulară, cum sunt casele desenate de copii, cu o

uşă neagră şi lucioasă în centru şi ferestre de o parte şi de alta. Nu era mare, dar era solidă, construită din blocuri de granit, cu iederă deasă căţărându-se pe una dintre faţade, şi n-aş fi putut să explic de ce, dar emana căldură, lux şi *confort.*

Se înnoptase şi, când Jack a oprit motorul Teslei şi a stins farurile, singura lumină din jur provenea de la stele şi din interiorul casei, de unde se revărsa prin ferestre şi cădea peste pietrişul din curte. Parcă era decupată dintr-o ilustrată cu peisaj idilic, una dintre acele fotografii siropoase, încărcate de nostalgie, de pe cutiile de puzzle pe care le adora bunica.

Piatra de un cenuşiu deschis, roasă de vreme şi acoperită de licheni, lămpile cu lumină caldă din spatele geamului curat şi texturat al ferestrelor, trandafirii înfloriţi scuturându-şi petalele în umbra înserării... Era aproape prea perfect, insuportabil de perfect, într-un mod ciudat.

Când am coborât din maşină şi m-a înconjurat aerul răcoros al nopţii cu parfum de pin, curat şi înţepător ca apa minerală, am simţit brusc că tânjesc după o astfel de viaţă şi tot ce reprezenta ea. Contrastul pe care îl făcea cu copilăria mea, cu casa mohorâtă a părinţilor mei, tipicul bungalou semidecomandat din anii ’50, cu toate camerele, în afară de a mea, strălucind de curăţenie, dar complet lipsite de personalitate sau confort, era îngrozitor de trist, iar când am păşit la adăpostul verandei am făcut-o mai degrabă pentru a alunga acest gând, decât pentru că eram pregătită s-o cunosc pe Sandra.

Imediat ceva mi s-a părut atipic, dar ce? Uşa din faţa mea era obişnuită, din lemn, acoperită cu un strat gros şi lucios de vopsea neagră, dar ceva părea în neregulă, de parcă *lipsea* ceva. În secunda următoare mi-am dat seama ce: nu avea încuietoare.

Descoperirea m-a neliniştit puţin. Un detaliu minor, dar suficient ca să mă întreb dacă uşa era falsă. Trebuia să ocolesc şi să intru prin spate?

Nu avea nici ciocănitor, aşa că m-am uitat peste umăr, căutându-l pe Jack ca să-mi spună ce trebuia să fac pentru a-mi anunţa sosirea. Dar el rămăsese în maşină, verificând ceva pe imensul ecran tactil luminat care servea ca panou de bord.

M-am întors din nou spre uşă şi am întins mâna, gata să ciocănesc cu degetele, dar chiar atunci am observat ceva încastrat în peretele din stânga uşii. Un icon slab luminat, în formă de clopoţel, apăruse din senin, strălucind în ceea ce păruse a fi piatră solidă, şi atunci am văzut că ceea ce crezusem a fi doar o porţiune de perete era de fapt un panou, ingenios încastrat. Tocmai mă pregăteam să apăs pe el, dar probabil că avea senzor de mişcare, pentru că nici n-am apucat să-l ating şi din casă s-a auzit o sonerie.

Am clipit nedumerită, amintindu-mi brusc ce spusese Jack în maşină. *Bill... ei bine, vei vedea. E pasionat de tehnologie.* Oare la asta se referise?

— Rowan! Bună!

Vocea feminină părea să vină de nicăieri şi eu am făcut un salt, uitându-mă în jur după o cameră, un microfon, ceva la care să vorbesc. Nu era nimic. Sau cel puţin nu vedeam eu.

— Ah... da, am spus ca şi când vorbeam singură şi m-am simţit ca o proastă. Bună. Sandra...?

— Da! Tocmai mă schimbam. Cobor în zece secunde. Scuze că te ţin să aştepţi.

Nu s-a auzit niciun „clic” care să-mi arate că microfonul fusese închis şi nici un alt semnal că fusese încheiată conversaţia, dar panoul s-a estompat până ce a dispărut, iar eu am rămas aşteptând, simţindu-mă observată şi totodată ignorată.

În sfârşit, după o aşteptare care mi s-a părut lungă, deşi probabil n-a durat nici treizeci de secunde, s-a auzit brusc o hărmălaie de lătrături şi uşa s-a deschis. Doi labradori negri au ţâşnit afară, urmaţi de o femeie de vreo patruzeci de ani, zveltă, cu părul de

culoarea mierii, care râdea şi încerca fără succes să îi ţină de zgardă în timp ce ei alergau în cercuri în jurul ei şi lătrau veseli.

— Hero! Claude! Veniţi aici!

Dar câinii nici n-o luau în seamă. Au sărit pe mine şi eu am făcut câţiva paşi înapoi. Unul dintre ei şi-a îndesat nasul între picioarele mele atât de tare, încât m-a durut, iar eu am început să râd nervos în timp ce încercam să-i îndepărtez botul, gândindu-mă că nu mai aveam decât o singură pereche de ciorapi în bagaj şi rugându-mă să nu mi-i rupă pe cei pe care îi purtam. Câinele a sărit din nou pe mine, iar au am strănutat, simţind cum începe o mâncărime la ceafă. Fir-ar să fie. Oare îmi luasem inhalatorul?

— Hero! a spus din nou femeia. Hero, încetează!

A coborât de pe verandă şi a venit spre mine cu mâna întinsă.

— Rowan, da? *Potoleşte-te,* Hero, zău aşa!

A reuşit să prindă de zgarda câinelui lesa pe care o ţinea în mână şi l-a tras înapoi lângă ea.

— Scuze, scuze, e atât de prietenoasă! Nu te deranjează câinii, nu?

— Sigur că nu, am spus eu, deşi nu era întru totul adevărat.

Nu că mă deranjau, dar îmi declanşau astmul dacă nu-mi luam antihistaminicele. În plus, cu astm sau nu, nu-mi făcea nicio plăcere să-şi bage nasul între picioarele mele într-o situaţie profesională. Am simţit o presiune în piept, dar nu putea fi decât o reacţie psihosomatică.

— Băiat cuminte, am spus eu cu tot entuziasmul de care eram în stare, mângâindu-l pe cap.

— *Fată* cuminte. Hero e femelă, Claude e mascul. Sunt frate şi soră.

— Fată cuminte, m-am corectat eu cu jumătate de gură.

Hero mi-a lins mâna cu entuziasm şi eu mi-am reprimat impulsul de a-mi şterge palma de fustă. Am auzit o portieră trântindu-se în spatele meu, urmată de paşii lui Jack pe pietriş, şi

am văzut cu oarecare uşurare că cei doi câini şi-au îndreptat atenţia asupra lui, lătrând fericiţi în timp ce el îmi scotea geamantanul de pe bancheta din spate a maşinii.

— Poftim, Rowan, geanta ta. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, a spus el când a aşezat-o jos, lângă mine, apoi s-a întors spre doamna Elincourt. Sandra, eu mă duc să repar maşina de tuns iarba, dacă nu te superi. Dacă nu ai nevoie de mine pentru altceva...

— Ce să repari? a spus doamna Elincourt distrată, apoi a clătinat din cap. Ah, maşina de tuns iarba. Da, te rog. Crezi că poţi s-o faci să funcţioneze?

— Sper. Dacă nu, dimineaţă îl sun pe Aleckie Brown.

— Mulţumesc, Jack, a spus Sandra şi a scuturat din cap în timp ce el se îndepărta prin spatele clădirii şi silueta lui înaltă, cu umeri laţi, se profila pe cerul serii. Sinceră să fiu, omul ăsta e o comoară. Nu ştiu ce ne-am face fără el. El şi Jean sunt nişte oameni de aur... ceea ce face ca povestea asta cu bonele să fie cu atât mai inexplicabilă.

Povestea asta cu bonele. În sfârşit. Prima referire la acest lucru ciudat care stăruise în fundul minţii mele tot drumul până aici: patru femei renunţaseră la postul de bonă.

Adevărul era că, în euforia mea iniţială, nu dădusem prea mare atenţie acestei părţi din mesajul Sandrei. În momentul în care fusesem acceptată la interviu nu mi se păruse foarte relevantă, dar recitind mesajele şi indicaţiile de călătorie în drum spre Carn Bridge dădusem din nou peste ea şi de data asta îmi atrăsese atenţia prin ciudăţenia ei şi prin faptul că mi se părea uşor absurdă. Mă gândisem o vreme la asta în timpul călătoriei lungi şi plictisitoare cu trenul, întorcând cuvintele Sandrei pe toate părţile, oscilând între dorinţa de a râde şi ceva mai derutant, mai neliniştitor.

Nu credeam în supranatural, trebuie s-o spun clar din capul locului, domnule Wrexham. Aşa că legendele despre casă nu m-au îngrijorat deloc; de fapt, întreaga poveste cu bone şi angajaţi

alungaţi de întâmplări misterioase şi înfricoşătoare mi s-a părut mai mult decât ridicolă, aproape de modă veche.

Dar, cu toate astea, era cert că patru femei plecaseră din casa familiei Elincourt în decurs de un an. Să ai ghinionul să angajezi o persoană hipersensibilă şi superstiţioasă nu mi se părea ceva ieşit din comun, dar să-l ai de patru ori la rând... mai rar aşa ceva.

Asta însemna că era foarte probabil ca acolo să se întâmple altceva şi în lunga mea călătorie spre Scoţia îmi trecuseră prin minte tot felul de scenarii. Începusem să mă aştept, oarecum, să descopăr că Heatherbrae era o ruină friguroasă sau că doamna Elincourt era o şefă foarte dificilă. Până în acel moment, cel puţin, nu părea a fi aşa. Am încercat să-mi păstrez aprecierile pentru mai târziu.

În Heatherbrae, câinii au devenit încă şi mai gălăgioşi şi mai entuziasmaţi, când au văzut că un străin fusese lăsat să intre în casă, şi până la urmă doamna Elincourt a renunţat să mai încerce să-i controleze şi i-a târât pe amândoi de zgardă până într-o încăpere din spate, unde i-a închis.

Cum a dispărut, m-am grăbit să scot inhalatorul din buzunar şi am inspirat din el pe furiş, apoi am aşteptat-o în hol şi am început să observ atmosfera casei.

Nu era o casă mare, ci una de dimensiuni obişnuite pentru o familie. Mobilierul nu arăta ostentativ, doar extraordinar de confortabil şi de calitate. Dar totul degaja parcă un... un aer de bunăstare. Nu ştiu cum să mă exprim. De la balustrada de lemn lustruit şi covorul-traversă de culoarea turbei care urma forma arcuită a scării lungi şi elegante, până la fotoliul moale, tapiţat cu catifea de culoarea bronzului, aflat sub scară, şi covorul persan, intenţionat ros, care acoperea dalele uzate ale holului. De la ticăitul lent şi constant al superbei pendule de podea plasate lângă fereastra lungă, până la patina întunecată a vechii mese de refectoriu lipită de perete, totul conspira pentru a crea o impresie de lux aproape copleşitoare. Nu că ar fi fost totul foarte ordonat – erau teancuri de ziare împrăştiate lângă canapea şi o cizmuliţă de ploaie abandonată lângă uşa de la intrare –, dar niciun obiect nu părea discordant. Pernele canapelei erau bine umplute cu pene, nu se vedea păr de câine prin colţuri, nici urme de noroi pe treptele scării. Până şi mirosul era cel potrivit: niciun iz de câine plouat sau de mâncare gătită, doar de mobilă lustruită cu ceară, fum de lemn şi o vagă notă de petale uscate de trandafir.

Era... era *perfect,* domnule Wrexham. Era casa pe care mi-aş fi construit-o dacă aş fi avut banii, gustul şi timpul de a crea ceva atât de profund, infinit de primitor şi de cald.

În timp ce mă gândeam la toate astea, am auzit închizându-se o uşă şi am văzut-o pe Sandra, care se întorcea din celălalt capăt al holului, scuturându-şi capul ca să-şi dea la o parte părul greu, de culoarea mierii. Mi-a zâmbit.

— Vai, îmi cer scuze, nu sunt obişnuiţi să vadă prea mulţi străini şi se emoţionează teribil când apar feţe noi. În mod normal nu se comportă aşa, te asigur. Hai s-o luăm de la capăt. Bună, Rowan, eu sunt Sandra.

Mi-a întins mâna pentru a doua oară, o mână suplă, puternică şi bronzată, pe care se găseau trei sau patru inele ce păreau scumpe. I-am scuturat-o, observând că degetele ei le strângeau pe ale mele cu o neobişnuită fermitate, şi i-am răspuns cu un surâs.

— Bine, cred că eşti moartă de foame şi obosită după un drum atât de lung. Ai venit de la Londra, aşa e?

Am înclinat din cap că da.

— Hai să te conduc în camera ta şi după ce te schimbi şi te faci comodă coboară să mâncăm ceva. Nu-mi vine să cred că e atât de târziu. Deja s-a făcut nouă. Cum a fost călătoria? Groaznică?

— Nu, nu groaznică, am spus eu. Doar lentă. Cred că a fost o defecţiune la macazul din York şi am pierdut legătura. Îmi cer mii de scuze, de obicei sunt foarte punctuală.

Cel puţin asta era adevărat. Poate că am multe alte defecte, dar nu întârzii aproape niciodată la o întâlnire.

— Am primit mesajul tău. Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns, dar nu l-am văzut imediat, eram ocupată cu baia fetelor când l-am primit şi am reuşit doar să trag o fugă ca să-i spun lui Jack să vină să te ia. Sper că nu a trebuit să aştepţi prea mult în gară.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o remarcă, dar am răspuns totuşi.

— Nu, nu mult. Asta înseamnă că fetele s-au culcat?

— Cele trei mai mici, da. Maddie are opt ani, Elli are cinci şi Petra, bebeluşa, are abia un an şi jumătate, deci sunt toate trei în pat.

— Şi cealaltă? am întrebat eu, amintindu-mi de străfulgerarea roşie pe care o văzusem printre copaci în drum spre casă. În anunţ spuneai că aveţi patru copii, nu?

— Rhiannon împlineşte paisprezece ani pe douăzeci şi patru. Învaţă la o şcoală cu internat – nu e chiar ceea ce ne-am fi dorit, eu aş prefera s-o am acasă, dar pe-aici nu e nicio şcoală secundară. Cea mai apropiată este la mai mult de o oră de mers cu maşina şi ar fi prea obositor să faci drumul ăsta în fiecare zi. Aşa că stă la un internat în apropiere de Inverness şi vine acasă aproape la fiecare sfârşit de săptămână. Îmi rupe inima de fiecare dată când pleacă, dar ei pare să-i placă.

Dacă vrei atât de mult s-o ai acasă, de ce nu vă mutaţi în altă parte? m-am gândit eu.

— Deci n-am s-o cunosc? am întrebat eu.

Sandra a scuturat din cap.

— Din păcate nu, dar, sinceră să fiu, în cea mai mare parte a timpului vei sta cu cele mici. În fine... Asta înseamnă că noi putem discuta acum liniştite şi pe fete le vei cunoaşte mâine. Oh, şi mă tem că nici soţul meu, Bill, nu va fi acasă.

— Ah, nu?

Am fost surprinsă, şocată chiar. Deci nu aveam să-l întâlnesc. Fusesem atât de sigură că va vrea să cunoască persoana pe care se gândeau s-o angajeze pentru a avea grijă de copiii lor..., dar am încercat să păstrez o expresie neutră. Să nu pară că îi judec.

— Oh, ce păcat.

— Da, e într-o călătorie, lucrează. Adevărul e că a fost un an îngrozitor de complicat, cu atâtea bone care ne-au plecat. Normal că asta i-a destabilizat foarte mult pe copii şi afacerea a avut de suferit. Amândoi suntem arhitecţi şi avem propria noastră firmă.

A zâmbit, arătându-şi dinţii perfecţi şi foarte albi.

— Suntem doar noi doi şi asta înseamnă că în perioadele aglomerate, când avem în derulare mai multe proiecte, suntem îngrozitor de stresaţi. Încercăm să ne organizăm astfel încât unul dintre noi să fie mereu acasă, dar de când a plecat Katya, ultima noastră bonă, a fost un haos. Eu a trebuit să mă ocup de fete şi Bill a încercat să se îngrijească singur de afacere. Ca să fiu sinceră până la capăt, trebuie să spun că persoana care va obţine acest post nu va avea o perioadă de adaptare foarte uşoară. În mod normal, încerc să lucrez de acasă în prima lună, ca să mă asigur că totul merge bine, dar de data asta nu va fi posibil. Bill nu poate fi în două locuri în acelaşi timp şi avem proiecte care mă obligă să fiu prezentă pe teren. Avem nevoie de cineva cu multă experienţă, care nu se teme să rămână singură cu fetele imediat şi trebuie să poată începe cât mai curând posibil.

M-a privit puţin nerăbdătoare şi i-a apărut o cută între sprâncenele bine definite.

— Crezi că îndeplineşti aceste cerinţe?

Am înghiţit în sec. Acum era momentul să-mi las deoparte îndoielile şi să intru în rolul de „Rowan, bona perfectă”.

— Da, desigur, am spus cu o voce atât de sigură, încât aproape că m-am convins şi pe mine. Înţeleg că mi-aţi văzut deja CV-ul...

— Da şi am fost foarte impresionaţi, a spus Sandra, iar eu am clătinat din cap puţin jenată. Sinceră să fiu, este unul dintre cele mai impresionante pe care le-am primit. Îndeplineşti toate cerinţele noastre în ceea ce priveşte experienţa cu diferite grupe de vârstă. Dar ce perioadă de preaviz ai? Sigur, evident că...

Acum vorbea mai repede, ca şi cum se simţea puţin inconfortabil.

— *Evident* că cel mai important lucru este să găsim bona *ideală,* asta se înţelege de la sine. Dar avem nevoie de cineva care să poată începe cât mai... cât mai curând, sinceră să fiu. Aş minţi dacă aş spune că acesta nu este un factor hotărâtor.

— Am nevoie de patru săptămâni.

Am văzut că Sandra a făcut o mică grimasă de îngrijorare şi m-am grăbit să adaug:

— Dar cred că pot negocia cu creşa să mă lase să plec mai devreme. Mi-au rămas destul de multe zile de concediu. Ar trebui să mă uit într-un calendar şi să calculez exact, dar cred că am mari şanse să o reduc la două săptămâni. Poate chiar mai puţin.

Dacă cei de la Little Nippers erau dispuşi să fie flexibili, aşa era. Dumnezeu ştie că nu făcuseră mai nimic pentru a-mi câştiga loialitatea.

Nu mi-a scăpat expresia de speranţă şi uşurare care a traversat chipul Sandrei, dar apoi a părut să-şi dea seama unde ne aflam.

— Vai de mine! Uite că te ţin de vorbă în hol! Nici măcar nu ţi-ai scos haina şi eu deja te chestionez, nu-i frumos din partea mea! Lasă-mă să-ţi arăt camera ta, apoi mergem la bucătărie şi vorbim în linişte cât timp mănânci ceva.

S-a întors şi a început să urce scara lungă şi arcuită, fără să scoată niciun sunet când păşea pe traversa groasă şi moale ca o catifea. Când a ajuns pe palier s-a oprit şi a dus un deget la buze. M-am oprit şi eu şi am contemplat spaţiul larg, măsuţa pe care se găsea o vază cu bujori roz, ale căror petale începuseră să cadă. Un coridor se pierdea în penumbră, luminat doar de o lampă de noapte roz, conectată la o priză de perete. Am numărat vreo şase uşi acolo. Pe cea din fundul coridorului fuseseră lipite nişte litere de lemn strâmbe şi când ochii mi s-au adaptat la întuneric am distins cuvintele „Prinţesa Ellie” şi „Regina Maddie”. Uşa cea mai apropiată de scări era întredeschisă şi o lampă de veghe lumina slab ungherele camerei. Puteam să aud respiraţia blândă a unui bebeluş.

— Fetele dorm, a spus încet Sandra. Sau cel puţin aşa sper. Am auzit ceva lipăieli mai devreme, dar văd că s-au liniştit! Maddie, în special, are un somn foarte uşor, aşa că întotdeauna trebuie să merg

în vârful picioarelor. Eu şi Bill dormim la etajul ăsta, dar Rhi doarme sus. Pe aici.

La capătul celui de-al doilea rând de scări era un palier ceva mai mic, cu alte trei uşi. Cea din mijloc era deschisă şi înăuntru am văzut un dulap cu câteva mături şi mopuri şi un aspirator fără fir care se încărca la o priză de perete. Sandra s-a grăbit s-o închidă.

Uşa din stânga era închisă şi pe ea scria, cu ceva ce părea a fi ruj roşu, DACĂ INTRI, TE OMOR.

— Asta e camera lui Rhiannon, a spus Sandra ridicând uşor din sprâncene într-un gest care arăta ceva între amuzament şi resemnare. Iar aceasta – a pus mâna pe clanţa uşii aflate în capăt, pe dreapta – este a ta. Adică, în fine... – s-a oprit, puţin fâstâcită – vreau să spun că aici stă întotdeauna bona şi aici vei dormi în seara asta. Scuze, nu vreau să par arogantă!

Am încercat un zâmbet forţat şi Sandra a deschis uşa. Înăuntru era întuneric, dar în loc să caute comutatorul, Sandra a scos telefonul. Am crezut că va aprinde lanterna, dar a apăsat pe ceva şi în cameră s-au aprins luminile.

Nu doar lampa din plafon – aceasta, de fapt, era foarte slabă şi emitea doar o palidă lumină aurie –, ci şi lampa de citit de pe noptieră, lampadarul aşezat la fereastră, lângă o măsuţă, şi o ghirlandă de lumini care împrejmuia tăblia patului.

Probabil că mi se citea surpriza pe chip, pentru că Sandra a râs încântată.

— Super, nu? Avem şi întrerupătoare, desigur – de fapt, panouri –, dar asta este o casă inteligentă. Încălzirea, lumina şi toate celelalte pot fi controlate din telefoanele noastre.

A atins cu mâna încă ceva şi lumina principală a devenit brusc mult mai intensă, apoi din nou mai slabă, şi în celălalt capăt al camerei s-a aprins o lumină în baia privată, apoi s-a stins din nou.

— Şi nu doar lumina... a spus Sandra, apoi a trecut la un alt ecran, a apăsat pe o pictogramă şi dintr-un difuzor invizibil a început să cânte o muzică plăcută.

Miles Davis, m-am gândit, deşi nu mă pricepeam prea bine la jazz.

— Există şi opţiunea de comandă vocală, dar mie mi se pare bizară, aşa că nu o folosesc prea des. Totuşi, pot să ţi-o arăt.

A tuşit, apoi a ridicat tonul şi a spus, cu o voce uşor artificială:

— Opreşte muzica!

După o pauză, Miles Davis s-a oprit brusc.

— Sigur, setările pot fi controlate şi de la panoul de comandă.

Ca să-mi arate, a apăsat ceva pe perete şi un panou alb s-a luminat o fracţiune de secundă, în timp ce draperiile au acoperit fereastra din faţă, după care s-au strâns la loc.

— Uau, am spus eu.

Nici nu ştiam ce să zic. Pe de o parte, era impresionant. Pe de altă parte... ajungeam să-i dau dreptate Sandrei. Era bizar.

— Ştiu, a spus Sandra râzând scurt. E cam ridicol, îmi dau seama. Dar noi, fiind arhitecţi, avem obligaţia profesională de a încerca toate gadgeturile moderne. În fine – s-a uitat din nou la telefon, de data asta să vadă cât era ceasul –, *trebuie* să mă opresc şi să scot cina din cuptor, iar tu trebuie să-ţi scoţi haina şi să-ţi desfaci bagajul. Ne vedem la parter în... cincisprezece minute?

— Perfect, am spus eu cu o voce slabă, iar ea mi-a zâmbit şi a ieşit, închizând uşa

Rămasă singură, am pus geanta pe podea şi m-am dus la fereastră. Afară se întunecase de-a binelea, dar lipindu-mi faţa de geam şi făcând mâinile căuş în dreptul tâmplelor, am văzut cerul presărat cu stele şi formele întunecate ale munţilor profilându-se la orizont. Aproape că nu se vedea nicio lumină.

Când mi-am dat seama cât de izolată era casa m-am cutremurat, dar numai pentru o clipă, apoi am plecat de la fereastră şi ara început să examinez camera.

Ce mi-a atras imediat atenţia a fost amestecul neobişnuit de tradiţional şi modern. Fereastra era în stil pur victorian, cu zăvor din alamă şi sticlă uşor ondulată. Dar luminile erau de secolul XXI, fără banalele becuri în mijlocul tavanului. În schimb, erau o mulţime de spoturi şi lămpi cu lumină indirectă, fiecare dintre ele orientate spre o altă parte a camerei şi având diferite grade de luminozitate şi căldură. Nu existau nici calorifere; de fapt, nici nu vedeam de unde venea căldura, dar probabil că exista o sursă – noaptea era destul de rece, pentru că respiraţia mea lăsase aburi pe geamul ferestrei. Încălzire sub pardoseală? Conducte ascunse?

Mobila era mai conservatoare, cu un puternic aer de hotel provincial de lux. În faţa mea, orientat spre fereastră, era un pat matrimonial, acoperit de nelipsita colecţie de perne îmbrăcate în brocart, iar sub fereastră era o canapea mică şi moale, cu o măsuţă alături – un spaţiu ideal pentru a sta la taclale cu o prietenă sau a savura un pahar de băutură. Mai erau diverse comode, o masă de lucru, două scaune şi, la picioarele patului, o ladă tapiţată care putea servi ca spaţiu de depozitare sau ca loc pe care să şezi. Pe fiecare perete era câte o uşă şi, când am deschis una la întâmplare, am găsit un dressing plin de rafturi goale şi bare pentru umeraşe; spoturile s-au aprins automat când am deschis uşa. Am încercat-o pe a doua, dar aceasta era încuiată.

Cea de-a treia era întredeschisă şi mi-am adus aminte că dincolo de ea era baia, pentru că Sandra aprinsese lumina ca să mi-o arate. Am intrat şi am văzut că era un panou pe perete, asemănător cu cel de lângă intrarea în dormitor, pe care Sandra îl activase. L-am atins, deşi nu mă aşteptam să funcţioneze, dar s-a luminat şi a afişat o configuraţie complicată de pictograme şi pătrate. Am apăsat unul la întâmplare, fără să ştiu sigur ce urma să se întâmple, şi luminile au

devenit puţin mai intense, dezvăluind o baie modernă, cu un duş imens cu efect de ploaie şi un lavoar din beton, de dimensiunea blatului meu de bucătărie. Aici nu era nimic care să amintească de stilul victorian. Părea din epoca spaţială prin complexitatea ei, prin stilul elegant şi modern, şi o singură placă de faianţă de tip metro avea mai multă strălucire decât majoritatea băilor în ansamblul lor.

M-am gândit la baia mea de-acasă: păr în scurgerea ruginită, prosoape murdare aruncate într-un colţ, urme de machiaj pe oglindă.

Doamne, cât îmi doream să rămân.

Înainte... Nu ştiu ce îmi dorisem înainte. Mă preocupase doar să ajung aici, să-i cunosc pe soţii Elincourt şi să descopăr ce era în spatele acelui anunţ. Atât. Adevărul e că nici nu mă gândisem serios să obţin slujba.

Dar acum... acum mi-o *doream.* Nu doar cele cincizeci şi cinci de mii de lire pe an, ci totul. Îmi doream această casă frumoasă şi această cameră superbă, inclusiv duşul somptuos, cu plăcile lui de marmură, cabina din sticlă strălucitoare, fără urme de calcar, şi accesorii cromate lustruite.

Mai presus de orice, îmi doream să fac parte din această familie.

Dacă mai aveam îndoieli în legătură cu ce căutam eu aici, această cameră de baie mi le spulberase.

Un lung moment am rămas uitându-mă în oglindă, cu mâinile sprijinite pe blatul lavoarului. Chipul care mă privea din oglindă avea ceva ce mă nelinişte a. Nu expresia, ci ceva din ochii mei. Ceva, un fel de foame. Nu trebuia să par prea disperată în faţa Sandrei. Dornică, da. Dar disperarea, această disperare flămândă pe care o vedeam acum reflectându-se pe chipul meu, era de-a dreptul dezgustătoare.

Cu gesturi lente, mi-am îndreptat părul, mi-am lins un deget şi mi-am netezit o sprânceană. Apoi am dus mâna la lănţişorul de la gât.

Îl purtam mereu, din ziua în care terminasem şcoala şi bijuteriile nu mai erau interzise de codul vestimentar. De când eram copil mi-l puneam în weekenduri şi ori de câte ori puteam, ignorând oftatul mamei şi comentariile ei despre tinichelele ieftine care îţi lăsau urme verzi pe piele. Îl primisem cadou când împlinisem un an, iar acum, după mai bine de douăzeci de ani, părea să facă parte din mine; aproape că nu-l mai observam, nici chiar atunci când, în momentele de stres sau plictiseală, îl atingeam şi mă jucam cu el.

Acum l-am observat.

Un R de argint ornamentat, atârnat de un lănţişor. Sau, mai bine zis, aşa cum îmi amintea mama de atâtea ori, placat cu argint, lucru care devenea tot mai evident pe măsură ce metalul de culoarea alamei de dedesubt începea să se vadă în locurile unde obişnuiam să frec pandantivul cu degetele fără să-mi dau seama.

Nu aveam niciun motiv să-l dau jos. Nu era nepotrivit. Şansele să-l observe cineva era foarte mici. Şi totuşi...

Încet, am dus mâinile la ceafă şi am desfăcut închizătoarea.

Apoi m-am dat cu puţin luciu de buze, mi-am aranjat fusta, mi-am strâns mai bine coada de cal şi m-am pregătit să cobor la Sandra Elincourt şi să susţin interviul vieţii mele.

Când am coborât la parter, Sandra nu se vedea pe nicăieri, dar am simţit un miros delicios venind dinspre capătul îndepărtat al holului. Mi-am amintit că acolo dusese Sandra câinii şi am înaintat cu prudenţă. Însă când am deschis uşa am descoperit că am păşit într-o altă lume.

Partea din spate a casei părea că fusese retezată cu brutalitate şi în locul ei fusese inserat un cub de un modernism surprinzător, aproape agresiv, de secol XXI. Nişte grinzi metalice foarte înalte urcau spre un acoperiş de sticlă şi, sub picioarele mele, gresia victoriană cu modele geometrice de pe hol se oprise brusc, fiind înlocuită de o pardoseală din beton turnat, cu un lustru întunecat. Părea o combinaţie între o catedrală brutalistă şi o bucătărie industrială. În mijloc se găsea un bar metalic strălucitor pentru micul dejun, înconjurat de scaune înalte cromate, care împărţea camera în zona luminoasă pentru gătit şi cea pentru luat masa, slab luminată, ocupată de la un capăt la celălalt de o masă lungă, cu blat de beton.

În mijloc era Sandra, care stătea în faţa unei plite de gătit de dimensiuni monstruoase, cea mai mare pe care o văzusem vreodată, şi punea ceva dintr-un fel de tavă în două boluri. Când m-a auzit, a ridicat capul.

— Rowan! Îmi pare rău, dar am uitat să te întreb. Nu eşti vegetariană, nu?

— Nu, am spus. Nu, mănânc de toate.

— Ah, ce bine! Pentru că avem tocană de vită şi în rest mai nimic! Tocmai mă întrebam dacă am timp să pun nişte cartofi la cuptor. Apropo...

S-a dus până la frigiderul uriaş de inox, a apăsat cu încheietura mâinii pe un buton invizibil de pe uşă şi a spus, pronunţând cuvintele foarte clar:

— Happy, comandă cartofi, te rog.

— Adaug cartofi pe lista de cumpărături, a răspuns o voce robotică şi un panou s-a luminat, afişând o listă de cumpărături. Poftă bună, Sandra!

Am fost atât de şocată, încât era cât pe ce să izbucnesc în râs, dar m-am abţinut şi m-am uitat la Sandra, care a pus ambele boluri pe masa lungă, alături de o pâine crocantă aşezată pe un fund de lemn şi un mic vas cu ceva ce părea a fi smântână. Bolurile erau din porţelan fin, probabil victoriene, pictate manual cu floricele delicate şi împodobite cu detalii din foiţă de aur. Contrastul dintre liniile moderniste, de o severitate matematică, ale încăperii de sticlă şi acele fragile boluri vechi era aproape absurd şi m-am simţit uşor descumpănită. Era opusul restului casei, unde domnea conservatorismul victorian punctat cu detalii de modernitate futuristă. Aici, în schimb, predomina modernismul; doar bolurile şi decoraţiunile florale încărcate de pe tacâmurile de argint îţi aminteau ce se afla în spatele uşilor închise.

— Aşa..., a spus Sandra în timp ce s-a aşezat şi mi-a făcut semn spre scaunul din faţa ei. Tocană de vită. Ia pâine ca să înmoi în sos şi aici ai smântână proaspătă cu hrean; e foarte bună dacă adaugi puţin.

— Miroase absolut delicios, am spus eu cu sinceritate.

Sandra şi-a scuturat părul pe spate şi mi-a aruncat un zâmbet care încerca să pară modest, dar care de fapt spunea: *ştiu.*

— E cuptorul, să ştii. Un *La Cornue.* E aproape imposibil ca ceva să iasă prost: doar bagi ingredientele şi n-ai treabă! Uneori mi-e dor de cuptoarele pe gaz, dar aici nu suntem racordaţi la reţea, totul este electric. Cuptoarele sunt cu inducţie.

— N-am folosit niciodată un cuptor cu inducţie, am spus, uitându-mă la el cu neîncredere.

Era un mastodont de aproape doi metri, cu uşi metalice, butoane, sertare şi mânere şi, deasupra, o suprafaţă de gătit netedă, împărţită într-un mod care mi se părea absolut de neînţeles.

— Ai nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti, a spus Sandra. Dar te asigur că utilizarea lor e foarte intuitivă. Placa din mijloc este o *teppanyaki.* Eu am fost foarte sceptică în privinţa preţului, dar Bill a insistat şi, trebuie să recunosc, a meritat fiecare bănuţ.

— Oh, înţeleg, am spus.

Dar nu înţelegeam. Ce naiba era *teppanyaki?* Am gustat din tocană, care era groasă, consistentă şi delicioasă, genul de mâncare pe care eu nu o gătisem niciodată acasă din lipsă de timp sau organizare, şi am lăsat-o pe Sandra să-mi adauge o lingură plină de smântână cu hrean deasupra şi să mă îmbie cu o bucată de pâine cu coaja crocantă. Pe masă era o sticlă de vin roşu deja desfăcută, iar ea a turnat în două cupe victoriene de cristal, frumos încrustate, apoi a împins una spre mine.

— Acum, preferi să mâncăm mai întâi şi să discutăm pe urmă sau să începem deja?

— Păi...

Am privit în farfurie, apoi mi-am zis: n-avea niciun rost să mai amân. Mi-am tras fusta mai jos şi m-am aşezat mai dreaptă pe scaunul cu picioare cromate.

— Eu zic să-ncepem. Ce-ai dori să ştii?

— Ei bine, CV-ul tău a fost exhaustiv şi *foarte* impresionant. Am vorbit deja cu angajatoarea ta anterioară. Cum o chema? Grace Devonshire?

— Ah... da, exact, am spus eu.

— Şi a avut numai cuvinte de laudă la adresa ta. Sper că nu te deranjează că am cerut referinţe înainte de interviu, dar deja m-am ars de câteva ori cu nişte candidate nepotrivite şi cred că n-avea rost să ne pierdem vremea obligându-te să vii până aici numai ca să te împiedici la ultimul obstacol. Dar Grace a fost extrem de entuziasmată când mi-a vorbit de tine. Familia Harcourt se pare că s-a mutat, dar am discutat şi cu doamna Grainger şi ea mi-a vorbit de tine în termeni elogioşi.

— Nu aţi vorbit cu cei de la Little Nippers, nu? am spus eu uşor neliniştită.

Dar Sandra a negat, scuturând din cap.

— Nu, înţeleg perfect. Nu este întotdeauna uşor să-ţi cauţi de lucru când ai deja o slujbă. Dar poate vei vrea să-mi povesteşti despre munca ta acolo.

— Păi, este aşa cum am explicat în CV. Lucrez de doi ani la creşă, mă ocup de camera bebeluşilor. Am vrut o schimbare: lucram ca bonă la o familie şi creşa mi s-a părut o opţiune bună. A fost o experienţă foarte interesantă să-mi asum ceva mai multă responsabilitate, să organizez turele de personal şi alte lucruri de genul acesta, dar, sinceră să fiu, mi-am dat seama că-mi lipseşte atmosfera de familie. Îmi plac copiii, dar la o creşă nu-i poţi acorda unui copil tot atâta timp cât într-o familie. Ce m-a oprit să fac această schimbare a fost teama că voi pierde în ceea ce priveşte salariul şi responsabilităţile, dar slujba oferită de voi ar putea fi provocarea pe care o căutam.

Repetasem în gând discursul în tren şi acum cuvintele îmi ieşeau cu o naturaleţe exersată. Dădusem destule interviuri ca să ştiu că aceasta era cheia: să explici de ce doreşti să pleci de la actualul loc de muncă fără să-ţi vorbeşti de rău angajatorul şi fără să pari un angajat lipsit de loialitate. Dar versiunea prezentată de mine – uşor cosmetizată – părea să-şi fi atins scopul, pentru că doamna Elincourt clătina din cap în semn că mă înţelegea.

— Îmi imaginez că aşa e.

— În plus, am adăugat eu, de data asta spontan, pentru că nu mă gândisem la acest detaliu, îmi doresc mult să plec din Londra. Acolo este atâta aglomeraţie şi poluare... Cred că mi-ar prinde bine o schimbare de decor.

— Aici te înţeleg *foarte* bine, a spus doamna Elincourt zâmbind. Eu şi Bill am trecut prin aceeaşi noapte neagră a sufletului în urmă cu câţiva ani. Rhiannon avea vreo opt sau nouă ani şi deja începeam

să căutăm o şcoală secundară. Maddie era mică, iar eu mă săturasem s-o plimb prin parcuri murdare şi să verific să nu fie cumva seringi aruncate în groapa cu nisip înainte s-o las să se joace. Acela ni s-a părut momentul ideal pentru a face o schimbare radicală: să începem o viaţă nouă, să găsim o şcoală privată într-adevăr bună pentru Rhi.

— Şi sunteţi mulţumiţi că v-aţi mutat aici?

— Oh, absolut mulţumiţi. Sigur, a fost greu pentru copii, dar categoric a fost o decizie corectă. Ne place foarte mult Scoţia – noi n-am vrut niciodată să facem cum fac atâtea alte familii: să cumpărăm o a doua casă şi s-o punem pe Airbnb nouă luni pe an. Noi chiar am vrut *să trăim* aici, să ne integrăm în comunitate, înţelegi?

Am clătinat din cap ca şi cum dilemele create de o a doua casă făceau parte din viaţa mea.

— Heatherbrae House a fost un proiect real, a continuat Sandra. Casa fusese neglijată total zeci de ani, locuită de un bătrân foarte excentric care a ajuns la azil, apoi lăsată în paragină până la moartea lui. Lemn putred peste tot, ţevi sparte, instalaţie electrică precară... Trebuia demontată până la schelet şi renovată complet. Au fost doi ani de muncă pe brânci ca să reconfigurăm camerele şi să facem totul, de la înlocuirea instalaţiei electrice la construirea unei noi fose septice. Dar a meritat şi a fost, desigur, un minunat studiu de caz pentru afacerea noastră. Avem un dosar întreg cu fotografii înainte şi după, care demonstrează că o arhitectură de calitate înseamnă şi să recuperezi spiritul unei case existente, nu doar să construieşti una de la zero. Deşi noi facem şi asta. Specialitatea noastră este arhitectura vernaculară.

Am clătinat din cap de parcă ştiam ce înseamnă şi am luat o gură de vin.

— Dar am vorbit destul despre mine şi despre casă. Vorbeşte-mi tu despre tine, a spus Sandra cu aerul cuiva care trece la lucruri

serioase. Povesteşte-mi puţin despre ce anume te-a atras spre ocupaţia de bonă.

Uau. Grea întrebare. Imediat mi-au trecut prin minte o mulţime de imagini. Părinţii mei certându-mă când, la vârsta de şase ani, am pătat cu plastilină dalele de mochetă autoadezivă din bucătărie. Mama citind carnetul meu de note şi scuturând din cap fără să-şi ascundă nemulţumirea când aveam nouă ani. La doisprezece ani, în piesa de teatru de la serbarea şcolară la care nimeni nu s-a sinchisit să vină. La şaisprezece ani, „ce păcat că n-ai repetat mai mult pentru teza la istorie” în loc de felicitări pentru mediile de zece obţinute la matematică, engleză şi ştiinţe. Optsprezece ani nu am fost suficient de bună, nu am fost copilul care trebuia să fiu. Optsprezece ani nu m-am ridicat la nivelul aşteptărilor.

— Păi...

Nu-mi găseam cuvintele. Nu făcea parte din povestea pe care o exersasem şi mi-am blestemat zilele pentru asta. Era o întrebare evidentă, una pentru care ar fi trebuit să fiu pregătită.

— Păi, presupun că... nu ştiu, pur şi simplu îmi plac copiii.

Slab. Foarte slab. Şi nu întru totul adevărat. Dar abia mi-au ieşit cuvintele din gură, că mi-am dat seama de altceva. Sandra continua să zâmbească, dar în expresia de pe chipul ei era o neutralitate pe care n-o avusese înainte şi brusc am înţeles de ce. O femeie de nici treizeci de ani vorbind despre cât de mult îi plac copiii...

M-am grăbit să-mi repar greşeala.

— Dar trebuie să spun că îi admir pe cei care vor să devină părinţi. Eu încă nu sunt pregătită pentru asta!

Bingo! Nu mi-a scăpat unda de uşurare care a străbătut chipul Sandrei, deşi a fost repede reprimată.

— Deocamdată nici nu iau în calcul această opţiune, am continuat eu, simţindu-mă suficient de sigură pentru a face o mică glumă, pentru că sunt singură-singurică.

— Deci... nu te reţine nimic la Londra?

— Sincer, nu. Am prieteni, desigur, dar părinţii mei s-au stabilit în străinătate acum câţiva ani. De fapt, după ce-mi rezolv situaţia cu Little Nippers, nu mă mai reţine nimic la Londra. Aş putea să mă mut imediat în altă parte.

Am evitat să zic „să mă mut *aici*”, ca să nu pară că presupuneam deja că voi obţine slujba, dar Sandra zâmbea şi aproba din cap entuziasmată.

— Da, după cum ai dedus probabil din discuţia noastră anterioară, te-aş minţi dacă aş spune că ăsta nu este un factor decisiv. Se apropie vacanţa de vară şi trebuie *neapărat* să găsim pe cineva pentru postul ăsta înainte să se încheie şcoala, altfel sunt terminată. În plus, peste câteva săptămâni va fi un târg foarte, *foarte* important, la care trebuie să mergem şi eu, şi Bill.

— Ce termen aveţi?

— Rhi termină cursurile spre sfârşitul lunii iunie, adică peste... trei sau patru săptămâni? Dar târgul începe în weekend, înainte ca ea să intre în vacanţă. Sinceră să fiu, cu cât mai repede, cu atât mai bine. În două săptămâni ar fi fezabil. Trei săptămâni... mă rog, ne-am descurca. Patru săptămâni ar însemna că începem să intrăm în zona de dezastru. Tu ziceai că ai o perioadă de preaviz de patru săptămâni?

Am clătinat din cap.

— Da, dar în timp ce îmi desfăceam bagajul, mi-am făcut un calcul şi mai am cel puţin opt zile de concediu, aşa că, dacă le includ şi pe ele, sigur pot s-o reduc la un pic peste două săptămâni, poate chiar mai puţin. Cred că vor fi pregătiţi să negocieze.

În realitate, habar n-aveam dacă îmi vor uşura situaţia, dar bănuiam că nu prea. Janine, şefa mea, şi responsabila pentru bebeluşi, nu avea o mare simpatie pentru mine. Nu credeam că va regreta prea mult plecarea mea, dar nici nu credeam că se va da peste cap să mă ajute. Însă mai erau şi alte metode şi trucuri: angajaţii de la creşă nu aveau voie să vină la serviciu timp de

patruzeci şi opt de ore dacă avuseseră vărsături. Eu eram pregătită să vomit mult pe la mijlocul lunii iunie. Dar nici asta nu i-am spus Sandrei. Nu ştiu de ce, dar nimeni nu îşi doreşte o bonă cu un cod moral flexibil, chiar dacă această flexibilitate este în beneficiul lor.

În timp ce mâncam, Sandra a continuat să-mi pună alte câteva întrebări la care mă aşteptam într-un interviu – vorbeşte-mi despre punctele forte şi punctele slabe, dă-mi un exemplu de situaţie dificilă şi cum ai gestiona-o... chestii obişnuite. Răspunsesem la ele în cursul altor interviuri anterioare, aşa că aveam răspunsurile bine învăţate şi doar le-am adaptat puţin la ce credeam că dorea Sandra să audă. Răspunsul meu standard la întrebarea despre situaţia dificilă era despre un băieţel care venise acoperit de vânătăi în ziua de acomodare la Little Nippers şi despre cum i-am abordat pe părinţii lui în legătură cu suspiciunile de rele tratamente aplicate minorului pe care mi le stârnise acest lucru. Funcţiona bine cu creşele, dar mă îndoiam că Sandrei i-ar fi plăcut să audă cum i-am denunţat pe părinţi autorităţilor. Aşa că i-am spus o altă poveste, despre o micuţă agresoare de numai patru ani de la o altă creşă şi despre cum reuşisem să descopăr că sursa acestui comportament erau propriile ei temeri legate de începerea şcolii primare.

În timp ce eu vorbeam, ea se uita prin documentele pe care le adusesem cu mine: certificatul de cazier judiciar, diplomele de instruire pentru acordarea primului ajutor. Toate erau în ordine, desigur, ştiam asta, dar tot simţeam un uşor tremur nervos sub coaste în timp ce le analiza. Simţeam o presiune în piept, deşi nu-mi dădeam seama dacă era din cauza emoţiilor sau a câinilor, şi mi-am stăpânit impulsul de a scoate inhalatorul.

— Şi permisul de conducere? m-a întrebat ea în timp ce eu terminam povestirea cu fetiţa de patru ani.

Am lăsat furculiţa pe blatul neted de beton lustruit al mesei şi am inspirat adânc.

— Ah, da. Aici e o mică problemă. Am un permis de conducere şi este curat, dar mi-a fost furat luna trecută, când mi-am pierdut geanta. Am solicitat unul nou, însă trebuia o fotografie actualizată şi durează o veşnicie până îl obţin. Dar vă garantez că *ştiu* să conduc.

Ultima parte era adevărată. Mi-am încrucişat degetele şi, spre uşurarea mea, ea a clătinat din cap şi a trecut mai departe, întrebându-mă ceva despre ambiţiile mele profesionale. Dacă voiam să obţin şi o altă calificare. Ce mă vedeam făcând peste un an? Cea de-a doua întrebare era chiar importantă, mi-am dat seama de asta pentru că Sandra a lăsat paharul de vin pe masă şi m-a privit în ochi când am răspuns.

— Peste un an? am spus gânditoare, încercând cu disperare să-mi dau seama ce dorea să audă de la mine.

Dorea ambiţie? Angajament? Dezvoltare personală? Mi se părea ciudat că alesese această perioadă de timp, un an. Majoritatea angajatorilor vorbeau de cinci ani, iar întrebarea mă prinsese nepregătită. Ce voia să testeze?

Până la urmă m-am decis.

— Păi... ştii că vreau să obţin această slujbă, Sandra, şi, sinceră să fiu, peste un an sper să lucrez aici. Dacă mi-ai oferi postul, n-aş vrea să mă dezrădăcinez din Londra şi să mă îndepărtez de toţi prietenii mei doar pentru a lucra o scurtă perioadă de timp în altă parte. Când lucrez pentru o familie, îmi place să cred că este o relaţie pe termen lung atât pentru mine, cât şi pentru copii. Îmi doresc să ajung să îi cunosc mai bine, să îi văd crescând puţin. Dacă m-ai fi întrebat unde m-aş vedea peste cinci ani... ei bine, asta ar fi altă treabă. Şi probabil ţi-aş fi dat un alt răspuns. Sunt o persoană ambiţioasă, mi-ar plăcea să fac un masterat în puericultură sau psihologie infantilă la un moment dat. Dar peste un an... orice post aş accepta acum, cu siguranţă aş vrea să dureze mai mult de un an, pentru binele tuturor.

Chipul Sandrei s-a destins într-un zâmbet larg şi eu am ştiut, pur şi simplu *am ştiut* că îi dădusem răspunsul corect, cel pe care ea îl aştepta. Dar era de ajuns pentru a-mi oferi mie postul? Adevărul este că nu ştiam.

Am stat de vorbă aproximativ o oră, timp în care Sandra a continuat să reumple paharele, pe-al meu şi pe-al ei, deşi la un moment dat, după al doilea sau al treilea, am avut bunul-simţ să-mi acopăr paharul cu mâna şi să refuz scuturând din cap.

— Mai bine nu. Eu nu prea beau, şi vinul mi se suie la cap.

Nu era întru totul adevărat. Ţineam la vin la fel de bine ca majoritatea prietenilor mei, dar ştiam că dacă aş mai bea încă un pahar, n-aş mai fi la fel de prudentă şi mi-ar fi mai greu să dau răspunsuri diplomatice şi să transmit mesaje adecvate. Aş amesteca povestirile, m-aş încurca în nume şi date, iar a doua zi m-aş trezi şi m-aş lua cu mâinile de cap, întrebându-mă ce adevăruri am scăpat şi ce gafe am comis.

Sandra s-a uitat la ceas, a pus paharul jos şi a scos o mică exclamaţie de uimire.

— Doamne, e unsprezece şi zece! Nu ştiu când s-a făcut atât de târziu. Cred că eşti frântă de oboseală, Rowan.

— Da, sunt puţin obosită, am recunoscut eu.

Călătorisem toată ziua şi oboseala începea să-şi spună cuvântul.

— Uite, cred că te-am întrebat tot ce voiam să ştiu şi sper ca mâine să le cunoşti pe cele mici, să vedeţi cum vă înţelegeţi, şi după aceea Jack te va conduce la Carn Bridge ca să iei trenul. E bine aşa? La ce oră pleacă?

— La 11:25. Aşa că, din punctul meu de vedere, e perfect.

— Excelent.

S-a ridicat în picioare, a adunat toate farfuriile într-o stivă şi le-a pus lângă chiuvetă.

— Să mergem la culcare. Pe astea i le lăsăm lui Jean.

Am clătinat din cap, întrebându-mă din nou cine era această misterioasă Jean, dar nedorind s-o întreb.

— Mă duc să scot câinii afară. Noapte bună, Rowan.

— Noapte bună, i-am răspuns. Şi mulţumesc pentru cina delicioasă, Sandra.

— Cu plăcere. Somn uşor. Fetele se trezesc de obicei la ora şase, dar tu nu e nevoie să te trezeşti atât de devreme decât dacă vrei tu!

A scos un mic râs melodios, iar eu mi-am notat în minte să setez alarma la ora şase, deşi doar mă gândeam la asta şi mi se închideau ochii.

În timp ce Sandra a scos câinii în grădină, eu m-am întors în partea veche a casei, cu aceeaşi senzaţie ciudată de bulversare pe care o avusesem mai devreme, când venisem din sens invers. Tavanul înalt de sticlă a coborât abrupt, redevenind întins ca o glazură pe tortul de nuntă. Zgomotul răsunător al pantofilor mei cu toc jos pe podeaua de beton s-a transformat într-un ţăcănit slab când am păşit pe parchet, apoi a amuţit când am început să urc scările acoperite de mocheta moale. La primul etaj m-am oprit. Uşa cea mai apropiată de mine, cea de la camera bebeluşului, era încă întredeschisă şi n-am putut rezista tentaţiei: am deschis-o de tot şi am intrat, simţind imediat mirosul plăcut şi cald al unui bebe satisfăcut şi curat.

Petra era întinsă pe spate, cu mâinile şi picioarele desfăcute ca o broscuţă. Se dezvelise şi am acoperit-o la loc cu mare grijă, simţind cum respiraţia ei uşoară făcea să-mi tremure părul fin de pe dosul mâinii.

Când i-am potrivit păturica mai bine a tresărit, ridicând un braţ, şi, pentru o clipă, am încremenit, crezând că se va trezi şi va începe să plângă. Dar ea doar a suspinat şi s-a liniştit, iar eu am ieşit tiptil din cameră şi m-am îndreptat spre dormitorul luxos care mă aştepta.

Am umblat în vârful degetelor cât timp m-am spălat pe faţă şi pe dinţi; parchetul scârţâia uşor sub picioarele mele şi nu voiam s-o deranjez pe Sandra, care dormea la etajul de mai jos. În sfârşit, am

fost gata de culcare; îmi setasem alarma şi îmi lăsasem hainele pentru a doua zi pregătite pe canapeluţa moale.

Atunci mi-am dat seama că nu trăsesem draperiile.

Mi-am strâns halatul pe mine, m-am dus la fereastră şi am apucat uşor de material, dar nu s-au mişcat.

Nedumerită, am tras puţin mai tare, apoi m-am oprit, uitându-mă în spatele lor, în caz că erau nişte draperii false, pur ornamentale, şi trebuia de fapt să închid un oblon. Dar nu, erau draperii adevărate, pe şine obişnuite. Apoi mi-am amintit că Sandra apăsase ceva pe perete şi draperiile se închiseseră, apoi se deschiseseră din nou. Erau automate.

Fir-ar să fie. M-am dus la panoul de lângă uşă şi mi-am trecut mâna prin faţa lui. Panoul s-a luminat imediat şi pe el a apărut configuraţia aceea complicată de pătrate şi pictograme. Niciuna nu semăna cu nişte draperii. Era una care ar fi putut reprezenta o fereastră, dar când am apăsat-o cu grijă, a început să răsune o trompetă de jazz şi m-am repezit cu degetul s-o opresc.

Muzica a încetat imediat, slavă Domnului, şi am rămas un moment nemişcată, aşteptându-mă s-o aud pe Petra plângând sau pe Sandra urcând grăbită scările să afle de ce îi trezeam copiii, dar nu s-a întâmplat nimic.

Am studiat mai bine panoul, dar de data asta nu am apăsat pe nimic. Am încercat să-mi amintesc ce făcuse Sandra mai devreme. Pătratul mare din mijloc era lumina principală, de asta eram foarte sigură. Iar amestecătura de pătrate din dreapta controlau probabil celelalte lumini din încăpere. Dar ce era spirala aceea şi potenţiometrul din stânga? Volumul muzicii? Căldura?

Apoi mi-am adus aminte că Sandra comentase ceva despre comenzile vocale.

— Trage draperiile, am spus cu voce scăzută, şi, spre surprinderea mea, draperiile s-au deplasat rapid pe şine fără să facă aproape niciun zgomot.

Ce tare! Bun. Nu-mi rămânea decât să mă lămuresc cum funcţionau luminile.

Veioza de pe măsuţa de noapte avea un întrerupător, deci pe aceasta ştiam cum s-o aprind şi s-o sting; la celelalte mi-am dat seama prin încercări şi eşecuri repetate, dar lângă fotoliu era o lampă pe care n-am reuşit s-o sting.

— Stinge luminile, am încercat eu, dar nu s-a întâmplat nimic. Stinge lampa.

S-a stins veioza de pe măsuţa de noapte.

— Stinge lampa de lângă fotoliu.

Nimic. Drăcia dracului.

Până la urmă, m-am luat după un cablu până am ajuns la o priză de curent care avea o formă ciudată, nu arăta ca o priză de perete obişnuită, şi am tras de el. Imediat camera s-a cufundat într-o beznă adâncă, aproape palpabilă.

Încet-încet, am mers orbecăind până la picioarele patului şi m-am băgat în el. Tocmai mă cuibăream în aşternuturi când mi-am adus aminte că nu-mi pusesem telefonul mobil la încărcat. Am oftat. Fir-ar să fie.

Nu mai aveam putere să mă lupt iar cu luminile, aşa că am aprins lanterna telefonului, m-am dat jos din pat şi am început să caut prin bagaj.

N-am găsit încărcătorul. Îl scosesem deja? Eram sigură că îl adusesem cu mine.

Am răsturnat geanta, lăsându-mi lucrurile să se rostogolească pe covorul gros, dar printre ele nu era niciun cablu electric. Fir-ar al dracului. *Fir-ar al dracului.* Dacă nu puteam să-mi încarc telefonul, a doua zi muream de plictiseală în tren. Nici măcar nu-mi adusesem o carte cu mine, toate lecturile mele erau pe aplicaţia Kindle. Îl uitasem? Îl lăsasem în tren? În geantă nu era, clar. Un moment am rămas pe loc, muşcându-mi buza, apoi am deschis unul dintre

sertarele măsuţei de noapte, sperând, în ciuda tuturor aşteptărilor, că vreun oaspete anterior îşi uitase încărcătorul acolo.

Şi... bingo. Nu era un încărcător, ci un cablu de încărcare. Era tot ce aveam nevoie, fiindcă era un port USB încorporat în priză.

Cu un suspin de uşurare am scos cablul dintre hârtiile şi broşurile din sertar, l-am conectat la priză şi apoi la telefon. S-a aprins mica pictogramă de încărcare, iar eu m-am băgat mulţumită înapoi în pat. Când să sting lanterna şi să mă întind, am observat că ceva căzuse din sertar şi ajunsese pe perna mea. Era o bucată de hârtie pe care m-am pregătit s-o mototolesc şi s-o arunc pe jos, dar înainte să fac asta m-am uitat la ea doar ca să verific dacă nu era ceva important.

Nu era. Doar un desen de copil. Sau cel puţin aşa mi s-a părut...

Am ridicat iar telefonul, am luminat hârtia cu lanterna şi m-am uitat mai bine la desen.

Nu puteam spune că era o operă de artă, doar nişte figuri schematice făcute din linii groase de creion. Arăta o casă, cu patru ferestre şi o uşă neagră lucioasă, foarte asemănătoare cu cea de la Heatherbrae. Ferestrele erau toate colorate cu negru, în afară de una, la care se vedea o fetişoară palidă care privea în întunericul de-afară.

Era oarecum tulburător, dar desenul nu era semnat şi nu aveam de unde să ştiu de ce se afla în sertarul noptierei. L-am întors pe cealaltă parte ca să caut indicii. Pe ea, scria ceva. Nu era un scris de copil, ci de adult: bine legat, ondulat, dar care, n-aş putea spune de ce, nu părea englezesc.

Pentru noua bonă, scria cu litere înclinate. *Mă cheamă Katya. Îţi scriu acest bilet pentru că aş vrea să ştii că te rog...*

Aici se oprea.

M-am încruntat. Cine era Katya? Numele îmi suna cunoscut. Apoi mi-am amintit că o auzisem pe Sandra spunând la cină: *dar de când a plecat Katya, ultima noastră bonă...*

Deci Katya locuise aici. Dormise aici. Dar ce voise să-i transmită succesoarei ei? Nu mai avusese timp să termine de scris sau se gândise mai bine şi renunţase să continue ce voia să spună?

Că te rog... să fii bună cu copiii? *Că te rog...* să fii fericită aici? *Că te rog...* să nu uiţi să-i spui Sandrei că îţi plac câinii?

Ar fi putut fi orice. Atunci de ce fraza care îmi stătea pe vârful limbii era *că te rog să ai grijă*?

Luate împreună, desenul misterios şi biletul neterminat îmi dădeau un sentiment ciudat pe care nu reuşeam să-l definesc.

În fine, indiferent ce voise Katya să spună, acum era prea târziu.

Am îndoit desenul şi l-am pus înapoi în sertar. Apoi mi-am închis telefonul şi m-am învelit până la bărbie, încercând să uit de tot ce rămânea în suspensie şi să dorm.

M-am trezit în ţiuitul strident şi insistent al alarmei mele şi pentru o clipă nu mi-am dat seama unde eram sau de ce mă simţeam atât de obosită. Apoi mi-am amintit. Mă aflam în Scoţia. Şi era şase dimineaţa, cu o oră şi jumătate mai devreme decât ora la care mă trezeam de obicei.

M-am ridicat în fund, mi-am aranjat puţin părul zburlit şi m-am frecat la ochi. La parter se auzeau tropăieli şi sunete stridente, semn că acolo era agitaţie. Se părea că fetele se treziseră...

Draperiile erau opace, dar soarele pătrundea deja pe la margini; mi-am forţat picioarele să coboare din pat, m-am dus până la fereastră şi am încercat să le deschid, după care mi-am adus aminte de seara precedentă.

— Deschide draperiile, am spus cu voce tare, simţindu-mă foarte ridicolă, dar draperiile au alunecat în lateral ca prin magie.

Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar, oricum, nu eram pregătită pentru ce am văzut.

Frumuseţea peisajului din faţa mea mi-a tăiat respiraţia.

Casa fusese perfect amplasată de vreun arhitect din epoca victoriană de mult răposat, astfel încât să fie orientată spre priveliştea nesfârşită a dealurilor albastre, a văilor înverzite şi a pădurilor adânci de pini. Se întindea cât vedeai cu ochii: coline unduitoare, presărate cu pâraie întunecate care şerpuiau ici-colo, acoperişurile ondulate ale unor mici ferme şi, la câţiva kilometri mai încolo, un lac în care soarele dimineţii se reflecta atât de strălucitor, încât părea un petic de ninsoare. În depărtare, domnind peste toate, se înălţau Cairngorms – Munţii Albaştri în galeză, după Google.

Când căutasem originea numelui lor, traducerea mi se păruse uşor absurdă. Fotografiile de pe internet arătau toate culorile la care te-ai putea aştepta: verdele ierbii, cafeniul ferigilor, roşul pământului brăzdat de ocazionalele pete purpurii ale florilor de

erică, iar iarna, o pătură albă de zăpadă. Ideea că erau albaştri mi s-a părut absolut fantezistă.

Dar aici, cu ceaţa care se ridica de pe versanţi în soarele dimineţii şi cu lumina trandafirie a răsăritului care colora cerul din spatele lor, chiar păreau albaştri. Nu poalele lor acoperite de ferigi, ci povârnişurile neiertătoare de granit, stâncile şi vârfurile lor zimţate, înălţându-se mult deasupra locului în care se opreau copacii. Piscul cel mai înalt părea acoperit de zăpadă, deşi eram în luna iunie.

Am simţit că îmi creşte inima de încântare, apoi am auzit un zgomot în grădină şi am privit în jos.

Era Jack Grant. Venea dinspre un grup de dependinţe pe jumătate ascunse în spatele casei. Avea părul ud, de parcă abia ieşise de la duş, şi ţinea în mână o geantă cu scule. L-am privit un minut, urmărindu-i creştetul întunecat al capului, apoi am început să simt că mă comport ca un voyeur, aşa că m-am îndepărtat de la fereastră şi m-am dus la baie să fac duş.

În baie era întuneric şi automat am pipăit după întrerupător, până când mi-am adus aminte de afurisitul de panou. A prins viaţă când l-am atins şi mi-a prezentat din nou un mozaic deconcertant de pătrate, potenţiometre şi puncte. Am apăsat unul la întâmplare, sperând că nu va începe să cânte iar Miles Davis. Intenţia mea a fost să apăs pe acelaşi pe care apăsasem cu o zi înainte, dar am greşit, evident, pentru că imediat nişte lumini albastre slabe au luminat plintele. Să fi fost un fel de setare nocturnă, în caz că voiai să te duci la toaletă în timp ce partenerul dormea? În orice caz, erau un iluminat prea slab pentru când faci duş.

Următorul buton pe care l-am încercat a făcut să dispară luminile albastre şi să se aprindă deasupra căzii două lămpi aurii, de slabă intensitate, scăldându-mi pielea într-o lumină caldă, care mă avantaja. Era exact ce mi-aş fi dorit dacă mi-aş fi propus să mă desfăt cu o baie relaxantă, cu spumă, dar cabina duşului rămăsese în întuneric, iar mie îmi trebuia ceva mai luminos şi mai... matinal.

L-am găsit la a patra sau a cincea încercare – o configuraţie intensă, dar nu deranjantă, cu o bordură de lumini de jur-împrejurul oglinzii, perfectă pentru a mă machia. Cu un oftat de uşurare am lăsat să-mi cadă halatul pe jos şi am intrat la duş, dar atunci am întâmpinat o altă problemă. Erau acolo o mulţime năucitoare de furtunuri, duze şi capuri de duş. Problema era să mă dumiresc cum funcţionează. Răspunsul, se pare, era un alt panou, unul waterproof de data asta, montat printre plăcile de faianţă ale duşului. Când l-am atins, a apărut următorul mesaj: *Bună dimineaţa, Katya.*

La vederea numelui am avut o mică tresărire şi din nou mi-am adus aminte de biletul neterminat de pe spatele desenului de copil din seara precedentă. Era o figurină zâmbitoare şi un buton care arăta în jos. Ei bine, eu nu eram Katya. Am apăsat butonul şi mesajul s-a schimbat: *Bună dimineaţa, Lauren. Bună dimineaţa, Holly. Bună dimineaţa, oaspete.*

Alte opţiuni nu mai erau. Aşa că am ales „oaspete". Am apăsat pe figura zâmbitoare. Nimic. Doar afişajul de pe panou s-a schimbat şi acum arăta acele puncte, pătrate şi potenţiometre criptice. Am apăsat unul la întâmplare şi am scrâşnit din dinţi când vreo douăzeci de jeturi puternice de apă rece ca gheaţa m-au stropit pe abdomen şi coapse. M-am grăbit să apăs butonul stop din stânga panoului de comandă şi jeturile s-au oprit, iar eu am rămas gâfâind şi tremurând, nu mai spun cât de enervată.

Bun. În regulă. Poate trebuia să încerc o opţiune predeterminată până când îmi dădeam seama cum funcţionează drăcia asta. Am atins panoul de comandă şi din nou s-a afişat mesajul *Bună dimineaţa, Katya.* De data asta, uşor agitată, am apăsat pe figura zâmbitoare şi pe ecran a apărut mesajul *Îţi pregătim duşul preferat. Duş fericit!* După ce mesajul a dispărut, spre surprinderea mea, unul dintre capetele de duş a glisat uşor în sus până la o înălţime şi o înclinare programate şi a început să arunce un jet de apă caldă. O

clipă am rămas nemişcată de uimire, apoi am încercat apa cu mâna. Nu ştiu cine era Katya, dar era foarte înaltă şi îi plăceau duşurile puţin mai fierbinţi decât îmi plăceau mie. Poate m-aş fi împăcat cu temperatura aceea, dar din păcate Katya era atât de înaltă, încât jetul îmi trecea pe deasupra capului şi lovea peretele de sticlă din faţă, ceea ce avea să-mi complice foarte tare spălatul pe cap.

Am apăsat pe butonul de oprire şi am încercat din nou. De data asta am selectat la întâmplare *Bună dimineaţa, Holly* şi am aşteptat rezultatul cu maxilarul încleştat.

Bingo. Setarea lui Holly s-a dovedit a fi un fel de ploaie torenţială caldă, care cădea din grila de deasupra, ceea ce... ei bine, era senzaţional. Nu am alt cuvânt ca să mă exprim. Apa se năpustea cu o abundenţă aproape absurdă, îmbibându-mă cu căldură. Simţeam cum îmi răpăia pe creştet, spălând ultimele urme de somnolenţă şi vin roşu care îmi rămăseseră în cap din seara precedentă. Nu ştiu cine era Holly, dar fără îndoială că fusese o femeie cu gusturi asemănătoare cu ale mele. Mi-am şamponat părul, l-am dat cu balsam şi l-am clătit, apoi am rămas un timp cu ochii închişi, bucurându-mă de senzaţia apei curgând pe pielea mea.

Tentaţia de a rămâne acolo, delectându-mă cu luxul acela, era foarte mare, dar cred că îmi luase zece minute numai ca să mă dumiresc cum funcţiona baia. Dacă mai stăteam mult, nu-mi mai servea la nimic faptul că pusesem alarma să sune. Nu mai avea niciun rost faptul că mă forţasem să mă scol dimineaţa devreme, dacă nu coboram să-i arăt Sandrei cât eram de entuziasmată.

Am apăsat resemnată butonul de oprire de pe panoul de comandă, am luat prosopul alb şi pufos care se încălzea pe calorifer şi mi-am zis că, dacă reuşeam să obţin slujba aceea, nu va fi ultima oară când mă voi delecta cu un astfel de duş. În niciun caz.

*

În timp ce coboram la parter, primul lucru care m-a întâmpinat a fost mirosul de pâine prăjită şi râsetele de copii. Când am cotit la baza scării, am găsit un hălăţel în carouri aruncat pe jos şi un papucel abandonat în mijlocul holului. Le-am luat şi am intrat în bucătărie, unde Sandra stătea în picioare în faţa unui imens prăjitor din crom strălucitor, ţinând în mână o felie de pâine integrală şi fluturând-o spre cele două fetiţe în pijamale roşii care stăteau aşezate la barul metalic pentru micul dejun. Amândouă aveau părul ondulat (una era brunetă, cealaltă blondă) ciufulit după somn, şi nu se puteau abţine să nu râdă.

— N-o mai încuraja, altfel iar o s-o facă!

— Ce să facă? am întrebat eu şi Sandra s-a întors spre mine.

— Oh, Rowan! Doamne, ce devreme te-ai trezit! Sper că nu din cauza fetelor. Încercăm să-i învăţăm pe unii membri ai familiei să rămână în pat până după ora şase dimineaţa.

A arătat cu bărbia spre cea mai mică dintre fetiţe, cea cu părul de un blond aproape alb.

— Nicio problemă, am spus eu cu sinceritate.

Apoi am adăugat un lucru care nu era tocmai adevărat:

— Îmi place să mă trezesc devreme.

— Ei, da, uite un mare avantaj dacă e să locuieşti în casa asta, a spus Sandra oftând.

Era îmbrăcată într-un halat şi părea destul de stresată.

— Petra a aruncat cu mâncarea, a spus fetiţa râzând şi a arătat cu degetul spre micuţa cu obraji rozalii care stătea pe scaunul înalt din colţ, iar eu am văzut că era adevărat.

Un guguloi de terci de mărimea unui ou se scurgea pe partea frontală a aragazului. În final, a căzut pe podeaua de beton. Petra chicotea încântată şi a mai luat o lingură de terci, gata să arunce din nou.

— Peta aluncă! a spus ea şi a ţintit.

— Nu, nu, am spus eu zâmbind şi am întins mâna. Petra, dă-mi mie lingura, te rog!

Fetiţa m-a privit nehotărâtă o clipă, cu sprâncenele ei rare şi blonde încreţite într-o încruntătură adorabilă, de parcă mă evalua, apoi feţişoara ei bucălată s-a destins într-un surâs şi a repetat:

— Peta aluncă!

Şi a aruncat cu terci în mine.

M-am ferit, dar nu suficient de repede, şi m-a nimerit direct pe piept.

Câtva timp am rămas cu gura căscată, apoi am simţit un val de furie când mi-am dat seama ce se întâmplase. Proasta de mine nu-mi adusesem haine de schimb, iar bluza de ieri era mototolită şi avea o pată de vin roşu pe care nu-mi aminteam când o făcusem.

Practic, nu aveam alte haine curate. Urma să-mi petrec restul zilei murdară de terci. Piticania naibii.

Cea mai mică dintre fetiţe a fost cea care m-a salvat. A izbucnit în râs, apoi şi-a acoperit gura cu mâinile, ca şi când ar fi fost îngrozită.

Mi-am amintit cine eram, unde eram şi de ce eram aici.

M-am forţat să zâmbesc.

— Nu-i nimic, i-am spus eu fetiţei. Tu eşti Ellie, nu-i aşa? Poţi să râzi. Chiar *e* amuzant.

Ea şi-a luat mâinile de la gură şi a zâmbit reţinută.

— Of, Doamne, a spus Sandra cu o figură obosită şi resemnată. Rowan, îmi pare foarte rău. Toată lumea zice că primii doi ani sunt dificili, dar, îţi jur, Petra repetă de şase luni. Bluza e în regulă?

— Sandra, n-are nicio importanţă, am spus eu.

Sigur că bluza nu era în regulă, cel puţin până când n-o spălam şi poate că nici măcar atunci. Era o bluză de mătase şi nu se spăla, trebuia dusă la curăţătorie, o alegere foarte proastă pentru a mă prezenta la un interviu pentru un post de bonă, dar nici nu-mi trecuse prin minte că voi interacţiona cu copiii. Poate reuşeam să obţin un mic avantaj moral din acest incident.

— Zău, aşa se întâmplă când ai copii mici, nu? E doar terci! Totuşi...

M-am aplecat, am luat castronul de terci din faţa Petrei înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă şi l-am pus într-un loc unde să nu ajungă.

— Cred că te-ai săturat, micuţă domnişoară Petra, aşa că am să-l las aici cât timp curăţ pe jos. Unde ţii mopul, Sandra? Vreau să şterg pe jos până nu alunecă fetele pe mizeria aia.

— E în camera de serviciu. Uşa aia de-acolo, a spus Sandra cu un zâmbet recunoscător. Mulţumesc foarte mult, Rowan. Sincer, nu mă aşteptam să te pui pe treabă fără să fii plătită – asta nu intră în obligaţiile tale.

— Mă bucur că pot să ajut, am spus eu cu fermitate.

Când am trecut pe lângă Petra, i-am ciufulit părul într-un gest de afecţiune pe care n-o prea simţeam şi i-am făcut cu ochiul lui Ellie. Maddie nu se uita la mine, stătea cu privirea în farfurie ca şi când totul trecuse pe lângă ea. Poate îi era ruşine de ce făcuse mai devreme, când o aţâţase pe Petra.

Camera de serviciu s-a dovedit a fi în partea mai veche a casei, probabil fosta cameră pentru spălat vase, judecând după chiuveta victoriană şi pardoseala din dale de piatră, dar eu nu eram în dispoziţia de a aprecia detaliile arhitecturale. Am închis uşa după mine şi am inspirat adânc de câteva ori ca să alung iritarea pe care încă o simţeam, apoi m-am pus pe treabă, încercând să-mi salvez bluza. Grosul terciului a căzut în chiuvetă, dar restul trebuia să-l curăţ cu un burete. După câteva încercări, în timpul cărora n-am reuşit decât să-mi pătez fusta cu apă amestecată cu terci, am proptit un mop în clanţa uşii şi mi-am scos bluza.

Stăteam acolo în sutien şi fustă, frecând cu grijă pata de terci sub robinet şi încercând să nu ud restul bluzei mai mult decât era cazul, când am auzit un zgomot în cealaltă parte a camerei de serviciu.

Am întors capul şi am văzut că uşa care dădea spre curte s-a deschis şi a intrat Jack Grant, ştergându-şi mâinile de pantalonii salopetei.

— Maşina de tuns iarba funcţionează, San... a strigat el, apoi s-a oprit, făcând ochii mari cât cepele.

Pometţii înalţi i s-au acoperit imediat de un roşu aprins.

Am scos o exclamaţie de surpriză şi mi-am strâns bluza udă la piept, făcând tot posibilul să-mi păstrez un aer decent.

— Aoleo, îmi cer scuze, a spus Jack.

Şi-a acoperit ochii, uitându-se în tavan, la podea, în orice altă parte, dar nu la mine. Se făcuse roşu ca sfecla.

— Am să... am să... Îmi cer scuze...

Apoi s-a întors şi a plecat grăbit, trântind după el uşa care dădea spre grădină şi lăsându-mă cu gura căscată, neştiind dacă să râd sau să plâng.

Cum n-avea rost să fac nici una, nici alta, m-am grăbit să-mi usuc bluza cu un prosop care atârna deasupra caloriferului, am umplut găleata cu apă şi m-am întors în bucătărie cu obrajii aproape la fel de roşii ca ai lui Jack.

— Ai reuşit să cureţi bluza? m-a întrebat Sandra uitându-se peste umăr când am intrat. Să-ţi pregătesc o cafea.

— Ah, da.

Nu ştiam dacă să-i spun ce mi se întâmplase. Auzise strigătul meu de surpriză? Îi va spune Jack altceva?

— Sandra...

Dar n-am avut curajul. Nu ştiam cum să-i spun *Sandra, tocmai i-am arătat ţâţele omului tău de la întreţinere,* fără să par lipsită de profesionalism. Numai când mă gândeam la asta şi simţeam că îmi ard şi mai tare obrajii. Nu, nu puteam să-i povestesc. Nu-mi rămânea decât să sper că Jack era suficient de gentilom ca să nu pomenească nimic.

— Cu lapte şi zahăr? a întrebat Sandra distrată peste umăr, iar eu am renunţat definitiv la cealaltă discuţie.

— Doar lapte, mulţumesc, am răspuns eu.

Am lăsat găleata jos şi am început să curăţ proiectilele Petrei de pe aragaz şi podea. În timp ce munceam, simţeam cum mi se răcoreau obrajii.

În final, când cafeaua a fost gata, iar eu m-am aşezat la masă şi am început să mănânc o delicioasă felie de pâine cu marmeladă, aproape că puteam pretinde că nu se întâmplase nimic.

— Bun, a spus Sandra ştergându-şi mâinile cu o cârpă. Fetelor, n-am avut ocazia să v-o prezint pe Rowan. A venit să ne vadă casa şi să vă cunoască. Salutaţi-o, vă rog.

— Bună, a mormăit Maddie fără să ridice privirea din farfurie.

Părea mică pentru vârsta de opt ani. Avea părul castaniu închis şi o fetişoară cu tenul palid. Pe sub masă am văzut doi genunchi osoşi, acoperiţi cu cruste.

— Bună, Maddie, am spus cu un surâs care se dorea încântător, dar ea s-a încăpăţânat să nu ridice privirea spre mine.

Cu Ellie a fost mai simplu. Mă privea pe sub bretonul blond-alburiu fără să-şi ascundă curiozitatea.

— Bună, Ellie. Câţi ani ai?

— Cinci, a spus Ellie.

Avea ochii albaştri şi rotunzi ca nişte năsturei.

— Tu o să fii noua noastră bonă?

— Păi...

M-am oprit, neştiind ce să răspund. Dacă spuneam *Sper că da,* păream prea rugătoare?

— Poate, a intervenit Sandra cu fermitate. Rowan nu s-a decis încă dacă vrea să lucreze aici, aşa că trebuie să ne purtăm frumos ca să-i facem impresie bună!

Mi-a făcut cu ochiul pe furiş.

— Ce-ar fi să vă duceţi sus să vă îmbrăcaţi şi pe urmă să-i arătăm lui Rowan casa?

— Şi Petra? a întrebat Ellie.

— Mă ocup eu de ea. Haideţi, fuguţa.

Cele două fetiţe au coborât ascultătoare de pe scaunele înalte, au fugit pe hol şi au luat-o în sus pe scară. Sandra a privit cu drag în urma lor.

— Doamne, dar ce cuminţi sunt! am zis eu sincer impresionată.

Aveam destulă experienţă cu copiii ca să ştiu că pentru cei de cinci ani nu era deloc uşor să se îmbrace singuri. Chiar şi cei de opt ani de obicei aveau nevoie de ajutor. Sandra a dat ochii peste cap.

— Ştiu să fie ascultătoare în faţa musafirilor. Dar stai să vedem dacă şi fac ce li se spune...

A apăsat un buton pe un iPad aflat pe tejghea şi o imagine a apărut pe ecran. Era un dormitor de copii. Camera video era probabil amplasată undeva în apropiere de tavan, îndreptată spre cele două pătuţuri. Nu avea sunet, dar zgomotul unei uşi trântite a ajuns până la parter şi un ursuleţ de pluş aşezat pe poliţa şemineului s-a clătinat şi a căzut pe podea. În timp ce priveam, în partea de jos a ecranului a apărut Maddie, care a intrat furioasă în cameră şi s-a aşezat îmbufnată, cu braţele încrucişate, pe patul din stânga. Sandra a mai apăsat un buton şi camera s-a focalizat pe figura lui Maddie, sau mai bine zis pe creştetului capului ei, pentru că stătea cu privirea aţintită în poală. Apoi s-a auzit un cârâit slab care venea dinspre iPad, semn că se conecta un microfon.

— Maddie, a intervenit Sandra, ţi-am spus să nu mai trânteşti uşa?

— N-am trântit-o.

Vocea se auzea mică şi slabă prin difuzorul iPadului.

— Ba da, ai trântit-o şi te-am văzut. Puteai s-o loveşti pe Ellie. Acum îmbrăcaţi-vă şi puteţi să vă uitaţi puţin la televizor. Aveţi hainele pregătite pe scaun, vi le-am pus acolo azi-dimineaţă.

Maddie n-a zis nimic, dar s-a ridicat de pe pat şi şi-a scos bluza de pijama. Sandra a închis ecranul.

— Uau, am spus eu oarecum surprinsă. Impresionant!

Nu era cuvântul la care mă gândeam. *Securist* era mai potrivit, deşi nu ştiam prea bine de ce. În multe locuri unde lucrasem erau camere video pentru bone sau monitoare pentru copii, cu microfoane şi camere încorporate. Poate pentru că nu ştiusem eu până atunci. În seara precedentă nu văzusem nicio cameră, deci, indiferent unde erau, probabil că erau bine ascunse. Oare Sandra mă urmărise când mă culcasem seara trecută? Mă văzuse când intrasem în dormitorul Petrei? Gândul acesta a făcut să mi se aprindă obrajii.

— Sunt camere şi microfoane în toată casa, a spus Sandra dezinvoltă şi a lăsat iPad-ul pe tejghea. Este foarte comod, mai ales într-o casă cu mai multe etaje. Aşa nu trebuie să alerg mereu în sus şi-n jos să văd ce fac fetele.

— Da, foarte comod, am repetat eu cu o voce slabă, încercând să-mi ascund neliniştea.

În *toată* casa? Ce însemna asta? În camerele copiilor, evident. Dar în camerele de zi? În dormitoare? în *băi*? Nu, în niciun caz, era exclus. Era ilegal, fără îndoială. Am lăsat pe farfurie ce-mi rămăsese din felia de pâine prăjită. Brusc, îmi dispăruse pofta de mâncare.

— Ai terminat? m-a întrebat Sandra jovială.

Am clătinat din cap că da, iar ea a aruncat restul de pâine prăjită într-un coş de gunoi şi a pus tava cu holurile de terci ale fetelor lângă chiuvetă. Am observat că cele din seara precedentă dispăruseră. Venise cumva şi plecase misterioasa Jean?

— Bine, dacă nu mai doreşti nimic, dă-mi voie să-ţi ofer un tur complet al casei cât timp se îmbracă fetele.

A luat-o pe Petra din scaunul înalt, i-a şters faţa cu un prosopel umed, a ridicat-o pe un şold şi împreună ne-am întors în partea veche a casei. Am traversat holul cu pardoseala din piatră unde erau două uşi, câte una de-o parte şi de alta a intrării principale.

— Uite, ca să-ţi faci o idee despre cum e împărţită: holul este centrul casei, în partea din spate este bucătăria şi din bucătărie

ajungi în camera de serviciu, unde ai fost deja, desigur. A făcut parte din vechile dependinţe de serviciu, de altfel singura care a supravieţuit. În rest, a trebuit să dărâmăm tot. În partea din faţă a casei avem camerele mai mari şi mai bune. Aceasta este vechea sufragerie...

Sandra a arătat cu mâna spre o uşă din dreapta.

— Dar ne-am dat seama că noi mâncăm mereu în bucătărie, aşa că am transformat-o într-un birou-bibliotecă. Vino să vezi.

Am băgat capul pe uşă şi am văzut o încăpere micuţă, cu pereţi lambrisaţi, vopsiţi într-o frumoasă nuanţă de verde-albăstrui. Pe un perete era o bibliotecă înaltă până la tavan, un amestec de cărţi de ficţiune broşate şi cărţi de arhitectură cu coperţi cartonate. Ar fi putut fi o mică, dar suficient de cuprinzătoare, bibliotecă a unei proprietăţi istorice aparţinând Naţional Trust, doar că în mijlocul camerei era un imens birou de sticlă pe care trona un gigantic iMac cu ecran dublu şi în faţa lui un scaun ergonomie ultramodern.

Am clipit. Felul în care vechiul şi noul se combinau în această casă avea ceva deconcertant. Nu era ca în majoritatea caselor, unde adăugirile moderne convieţuiau cu elementele originale şi cumva se îmbinau pentru a forma un întreg eclectic şi plăcut. Aici aveai o impresie ciudată, care te trimitea cu gândul la amestecul dintre ulei şi apă: totul era fie original într-o manieră timidă, fie scandalos de modern, fără o minimă tentativă de a integra ambele elemente.

— Ce cameră frumoasă, am spus într-un final, văzând că Sandra părea să aştepte o reacţie din partea mea. Culorile sunt... fabuloase.

Sandra a zâmbit satisfăcută, jucând-o uşor pe Petra pe şold.

— Mulţumesc! Bill se ocupă de tot ce ţine de proiectul tehnic, dar designul interior este aproape în întregime treaba mea. Ador nuanţa asta de albastru-verzui. Această cameră este, de fapt, teritoriul lui Bill, aşa că aici am fost mai reţinută, dar în camera de zi mi-am făcut de cap, vei vedea. La urma urmei e casa mea, nu trebuie să fac pe placul altcuiva! Vino să vezi.

Următoarea încăpere în care m-a condus a fost camera de zi despre care tocmai pomenise, unde un grup de canapele cu speteaza capitonată erau dispuse într-un careu în jurul unui frumos şemineu decorat cu plăci de faianţă. Tavanul şi tâmplăria erau în aceeaşi nuanţă de verde-albăstrui ca lambriurile din birou, dar pereţii erau uluitori, acoperiţi de un tapet cu desen bogat şi alambicat, aproape prea complicat ca să distingi despre ce era vorba, în nuanţe de albastru închis, verde smarald şi tonuri de acvamarin. Când m-am uitat mai bine, am văzut că era un amestec de mărăcini şi păuni stilizaţi, strâns împletiţi între ei până în punctul în care erau de nerecunoscut. Mărăcinii erau de un verde închis şi un violet întunecat, păunii în nuanţe de albastru şi ametist irizat, cu cozile ondulându-se, răsfirându-se şi amestecându-se cu mărăcinii într-un fel de labirint coşmaresc – jumătate volieră, jumătate hăţiş de mărăcini.

Acelaşi model se regăsea şi pe faianţa care decora şemineul, unde doi păuni stăteau mândri în picioare, câte unul de-o parte şi de alta, cu corpurile pe placa cea mai de jos şi cozile întinzându-se în sus. Deşi nu ardea focul, în cameră nu era deloc rece. Caloriferele victoriene din fier forjat, montate pe lângă pereţi, răspândeau o căldură plăcută, iar lumina soarelui cădea oblic pe un covor persan decolorat artistic. Mai multe cărţi erau împrăştiate pe o măsuţă de cafea făcută din alamă, alături de o altă vază cu bujori ofiliţi pentru că nu mai aveau apă. Sandra i-a ignorat şi m-a condus spre o uşă din stânga şemineului, care ducea în direcţia bucătăriei.

Dincolo de ea era o încăpere mult mai mică, cu lambriuri de stejar, o canapea din piele zgâriată şi un televizor pe peretele din fund. Era evident la ce servea această cameră: podeaua era acoperită cu jucării aruncate, piese de Lego împrăştiate, păpuşi Barbie decapitate şi un cort pe jumătate prăbuşit într-un colţ. Pereţii, cu lambriuri foarte închise la culoare, fuseseră decoraţi cu stickere, desene de copii şi chiar mâzgălituri făcute cu creionul.

— Aici era înainte sala pentru micul dejun, mi-a explicat Sandra. Era foarte întunecoasă pentru că este orientată spre nord şi pinii blochează lumina soarelui, aşa că am transformat-o în sală TV, dar, după cum se vede, fetele au ajuns s-o ocupe cu totul!

A râs şi a luat de jos o banană galbenă de pluş pe care i-a dat-o Petrei.

— Iar acum, ca să încheiem circuitul...

M-a condus spre o altă uşă disimulată în lambriuri şi din nou am avut senzaţia că halucinez şi mă pomenesc într-o casă complet diferită. Ne-am întors în camera cu boltă de sticlă care forma partea din spate a casei, numai că de data asta intraserăm prin latura opusă. Aragazul imens, dulapurile şi aparatele electrocasnice nu ne blocau vederea şi, practic, în faţa noastră nu era decât sticlă şi, dincolo de ea, peisajul ce se întindea până în zare, cu petice de pădure şi licărul îndepărtat al lacurilor şi pâraielor. Parcă nu exista nimic între noi şi natura sălbatică. Aveam impresia că în orice clipă putea să apară un vultur pescar şi să aterizeze printre noi.

Într-un colţ era un ţarc de copii, a cărui podea era acoperită cu covoraşe de cauciuc în formă de piese de puzzle. Sandra a pus-o pe Petra înăuntru cu tot cu banană şi a arătat cu mâna spre pereţi.

— Pe vremuri, aici era sala servitorilor, dar totul era putrezit şi ros de mucegai, iar priveliştea era mult prea frumoasă ca să lăsăm acele mici ferestre cu ghilotină, aşa că ne-am hotărât să...

A făcut un gest cu mâna spre gâtul ei ca şi cum ar fi retezat un cap, apoi a râs.

— Cred că pe unii i-ar surprinde puţin, dar, crede-mă, dacă ai fi văzut cum era înainte, ai înţelege.

M-am gândit la micul meu apartament din Londra, care ar fi putut să încapă cu totul în această cameră.

Ceva din mine părea să se răsucească şi să se rupă puţin, şi dintr-odată am început să mă îndoiesc că făcusem bine venind aici. Dar ştiam un lucru. Nu mă puteam întoarce. Nu acum.

Vă întrebaţi probabil de ce vă povestesc toate astea, domnule Wrexham. Pentru că ştiu că sunteţi ocupat şi ştiu că, cel puţin la prima vedere, pare că toate astea nu au nicio legătură cu cazul meu. Şi totuşi... au mare legătură. Am nevoie *să vedeţi* Heatherbrae House, să simţiţi căldura ce se răspândea din podele, soarele pe chip. Am nevoie să atingeţi cu mâna catifeaua canapelelor, netedă şi aspră ca limba de pisică, şi delicateţea mătăsoasă a suprafeţelor de beton lustruit.

Am nevoie să înţelegeţi de ce am făcut ceea ce am făcut.

Restul dimineţii nici nu ştiu când a zburat. Mi-am petrecut timpul făcând plastilină de casă împreună cu fetele, după care le-am ajutat să construiască din ea diferite figurine strâmbe şi diforme, pe care Petra le strivea râzând în strigătele de supărare ale lui Ellie. Maddie a fost cea care m-a nedumerit: era rigidă şi neînduplecată, hotărâtă parcă să nu zâmbească în faţa mea. Dar eu am insistat, căutând mici ocazii să o laud şi, până la urmă, fără prea mare tragere de inimă, a părut că s-a relaxat puţin, ba a şi râs, chiar dacă puţin forţat, când Petra a făcut imprudenţa să bage în gură o bucată de plastilină roz pe care apoi a scuipat-o, strâmbându-se îngreţoşată din cauza gustului sărat, cu o expresie comică pe feţişoara ei bucălată.

În sfârşit, Sandra m-a bătut pe umăr şi mi-a spus că, dacă eram gata, Jack mă aştepta să mă ducă la gară. M-am ridicat, m-am spălat pe mâini şi am gâdilat-o pe Petra sub bărbie.

Bagajul meu era lângă uşă. Îl pregătisem înainte să cobor la micul dejun, ştiind că s-ar putea să nu am timp mai târziu, dar habar n-aveam cine îl adusese din camera de oaspeţi. Speram din toată inima să nu fi fost invizibila Jean, deşi nu ştiam de ce mă tulbura atât de tare acest gând.

Jack mă aştepta afară cu maşina torcând silenţios şi mâinile în buzunare, în timp ce lumina soarelui dezvăluia nuanţe castanii şi roşcate în părul său de culoarea ciocolatei.

— Ei bine, a fost o *mare* plăcere să te cunosc, a spus Sandra şi am văzut o afecţiune sinceră în privirea ei când mi-a întins mâna. Va trebui să discut cu Bill, dar cred că pot să spun că... în fine, să spunem că te vom contacta cât de curând ca să-ţi comunicăm decizia noastră. *Foarte* curând. Mulţumesc, Rowan, ai fost minunată.

— Şi pentru mine a fost o plăcere să te cunosc, Sandra, am spus. Fetele tale sunt adorabile. („Oh, încetează cu *adorabile",* mi-am zis în sinea mea.) Sper să am şansa să o cunosc şi pe Rhiannon, cândva.

Asta însemnând de fapt „Sper să obţin slujba asta".

— La revedere, Ellie.

I-am întins mâna şi ea mi-a strâns-o cu un aer serios, ca o femeie de afaceri de cinci ani.

— La revedere, Maddie.

Dar, spre uimirea mea, Maddie nu mi-a dat mâna. S-a întors cu spatele şi şi-a îngropat faţa în abdomenul mamei ei, refuzând să mă privească. Mi s-a părut o reacţie ciudat de infantilă, care o făcea să pară mult mai mică pentru vârsta ei. Sandra a ridicat puţin din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ce să-i faci?".

Am ridicat şi eu din umeri, i-am ciufulit părul lui Maddie şi m-am îndreptat spre maşină.

Apucasem să pun bagajul pe bancheta din spate şi tocmai ocoleam maşina ca să urc pe locul din faţă, când ceva m-a lovit ca un uragan mic şi întunecat. Nişte braţe m-au încolăcit de mijloc şi un căpşor m-a împuns mai jos de coaste.

M-am răsucit în acea îmbrăţişare feroce şi, spre surprinderea mea, am văzut că era Maddie. Oare reuşisem s-o cuceresc până la urmă?

— Maddie! am spus, dar ea nu mi-a răspuns.

Nu ştiam ce să fac, dar până la urmă m-am aplecat ca să-i dau o mică îmbrăţişare.

— Mulţumesc că mi-ai arătat frumoasa ta casă. La revedere.

Am sperat că ultimele cuvinte o vor face să-mi dea drumul, dar ea m-a strâns şi mai tare, cu o forţă care mă împiedica să respir.

— Nu... am auzit-o scâncind cu faţa ascunsă în bluza mea încă umedă, dar n-am înţeles al doilea cuvânt.

Nu pleca?

— Trebuie să plec, am zis eu cu glas scăzut. Dar sper să mă întorc cât mai curând.

De fapt, era adevărat. Doamne, îmi doream atât de mult să mă întorc.

Dar Maddie dădea din cap că nu, iar părul castaniu închis i se învolbura dintr-o parte în cealaltă peste spatele osos. Îi simţeam căldura răsuflării prin bluza încă umedă. Era ceva ciudat de intim şi de stânjenitor în toată această scenă, ceva ce nu reuşeam să definesc, şi brusc nu-mi doream decât să-mi dea drumul, dar, conştientă că Sandra ne privea, nu i-am descleştat fetei mâinile. Am zâmbit şi i-am întors îmbrăţişarea, strângând-o în braţe preţ de o clipă. Şi atunci ea a scos un mic sunet, aproape un scâncet.

— Maddie, s-a întâmplat ceva?

— Nu veni aici, a şoptit ea, refuzând în continuare să mă privească în faţă. E periculos.

— Periculos? am zis eu şi am râs. Maddie, ce vrei să spui?

— E *periculos,* a repetat ea cu un mic suspin de furie, scuturând şi mai tare din cap, aşa încât n-am auzit prea bine ce-a spus în continuare. Ele nu vor.

— Cine nu vor?

Dar, după ce a spus asta, s-a smuls de lângă mine şi a fugit desculţă prin iarbă, strigând ceva peste umăr.

— Maddie! am strigat-o eu. Maddie, stai puţin!

— Nu te îngrijora, a spus Sandra râzând şi a venit pe aceeaşi parte a maşinii cu mine.

Era clar că nu văzuse nimic, în afară de neaşteptata îmbrăţişare a lui Maddie şi fuga ei după aceea.

— Mă tem că aşa e Maddie. Las-o în pace, se va întoarce ea la ora mesei. Dar probabil că te-a plăcut. Cred că e pentru prima oară când a îmbrăţişat de bunăvoie o persoană necunoscută!

— Mulţumesc, am spus eu tulburată şi am urcat în maşină, lăsând-o pe Sandra să închidă portiera.

Am început să coborâm încet pe alee şi abia atunci, în timp ce scrutam copacii s-o văd alergând printre ei, m-am pomenit repetând în minte ultimele cuvinte ale lui Maddie şi întrebându-mă dacă spusese într-adevăr ce credeam eu că auzisem.

Pentru că ceea ce-mi strigase peste umăr era aproape prea absurd ca să fie adevărat; şi totuşi cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai sigură de ceea ce auzisem.

Fantomele, îmi spusese ea suspinând. *Fantomele nu vor.*

— Aşadar, adio deocamdată, a spus Jack.

Stătea lângă turnichetul din gară, cu bagajul meu într-o mână şi cu cealaltă întinsă spre mine. Ne-am strâns mâinile. Îi rămăsese ulei din ziua anterioară adânc îmbibat în jurul unghiilor, dar avea pielea curată şi caldă, şi neaşteptata intimitate a acelui contact mi-a stârnit un fior pe care nu mi l-am putut explica.

— Mă bucur că te-am cunoscut, am spus eu puţin tulburată.

Apoi, cu sentimentul că voi regreta dacă n-o voi face, am adăugat grăbită:

— Îmi pare rău că nu am avut ocazia să-l cunosc pe Bill. Şi nici pe... Jean.

— Jean? a spus Jack uşor nedumerit. Ea nu stă prea mult la Heatherbrae în timpul zilei. Se duce acasă la tatăl ei.

— Înseamnă că e... e tânără?

— Nu!

A afişat din nou acel zâmbet cu colţurile gurii arcuite într-o expresie amuzată atât de seducătoare, încât am simţit că mă molipsesc şi eu şi am zâmbit, chiar dacă nu prea înţelegeam unde era gluma.

— Are cel puţin cincizeci de ani, poate chiar mai mult, deşi n-am îndrăznit niciodată s-o întreb ce vârstă are. Nu, ea e... Cum îi zice? E îngrijitoare. Tatăl ei locuieşte în sat, cred că are Alzheimer. Nu poate să rămână singur mai mult de o oră sau două. Vine dimineaţa, înainte ca el să se trezească, apoi din nou la prima oră a după-amiezii. Spală vasele, chestii de genul acesta.

— Oh!

Am simţit că roşesc, am zâmbit tâmp şi am început să râd.

— Oh, înţeleg. Credeam că... lasă, nu contează.

N-am avut timp să analizez uşurarea pe care am simţit-o, dar mi-a dat o ciudată senzaţie de descumpănire, de a fi dat peste ceva la care nu mă aşteptam.

— Bine, mi-a făcut plăcere să te cunosc, Rowan.

— Şi mie... Jack.

I-am pronunţat numele cu o oarecare stinghereală şi am roşit din nou. Din vale se auzea zgomotul trenului ce se apropia.

— La revedere.

— La revedere.

Mi-a dat geanta şi eu am luat-o, având încă imprimat pe retină acel zâmbet seducător, apoi am pornit înainte pe peron, interzicându-mi cu desăvârşire să întorc capul. Când în sfârşit trenul a oprit, iar eu am urcat şi m-am instalat în vagon, am riscat să mă uit pentru ultima oară pe fereastră spre locul unde stătea. Dar el plecase. Aşa că, pe când trenul ieşea din gară, n-am mai văzut din Carn Bridge decât un peron pustiu, foarte curat şi scăldat de soare, care aştepta întoarcerea mea.

Odată ajunsă la Londra, m-am pregătit pentru o aşteptare chinuitoare. „Foarte curând”, spusese Sandra. Dar ce însemna asta? Era clar că mă plăcuse sau poate mă amăgeam singură. Dar mă prezentasem la destule interviuri ca să-mi dau seama dacă lucrurile ieşiseră bine. În ultimele luni experimentasem şi satisfacţia de a mă fi descurcat foarte bine, dar şi furia şi dezamăgirea de a nu fi fost la înălţime. De data asta, în tren spre Londra, mă simţisem mult mai aproape de prima variantă.

Mai aveau şi alte candidate? Sandra mi se păruse foarte disperată să găsească pe cineva care să înceapă cât mai curând şi probabil ştia că fiecare zi care trecea fără să-mi depun preavizul era o zi în care nu puteam să lucrez pentru ea. Dar dacă vreuna dintre celelalte candidate putea să înceapă imediat?

Dat fiind accentul pus de Sandra pe acel „foarte curând”, îndrăznisem să sper că voi găsi un mesaj pe telefon când voi ajunge acasă, dar n-am primit nimic în seara aceea şi nici a doua zi, când am plecat spre serviciu. La Little Nippers trebuia să lăsăm telefoanele închise în vestiare, aşa că m-am resemnat să suport o

dimineaţă lungă ascultând-o pe Janine trăncănind despre iubitul ei plictisitor şi dându-ne ordine mie şi lui Hayley, în timp ce eu eram cu gândul ale mele.

Pauza de prânz era abia la unu, dar când s-a făcut ora m-am grăbit să termin de schimbat scutecul, m-am ridicat şi i-am pasat copilul lui Hayley.

— Scuze, Hales, poţi să-l iei tu? Am de rezolvat o urgenţă.

Mi-am scos şorţul de unică folosinţă din plastic şi efectiv am ţâşnit spre camera personalului. Acolo mi-am luat geanta din dulap, m-am strecurat pe uşa din spate şi am ieşit în curtea mică şi asfaltată, departe de privirile copiilor şi ale părinţilor, unde obişnuiam să ieşim la fumat, să vorbim la telefon sau pentru alte lucruri pe care se presupunea că nu aveam voie să le facem în timpul programului de lucru. Mi s-a părut că a durat o veşnicie până când telefonul s-a deschis şi a rulat programul de pornire, dar, în sfârşit, a apărut ecranul de blocare şi am tastat codul cu degetele tremurânde, apoi am deschis căsuţa de e-mail în timp ce îmi pipăiam lănţişorul de la gât, ca de obicei, trecându-mi degetele peste rotunjimile şi muchiile lui cât timp se încărcau mesajele.

Au intrat unu... două... trei... Toate erau spamuri sau mesaje neimportante şi am simţit că mă dezumflu. Apoi am observat mica pictogramă din colţul ecranului: aveam un mesaj vocal nou.

Stomacul a început să mi se agite şi am simţit un fel de greaţă când am format numărul căsuţei vocale şi am aşteptat nerăbdătoare să se termine înregistrarea automată. Dacă n-a mers bine... dacă n-a mers bine...

Adevărul era că nu ştiam ce-o să fac dacă nu ieşise bine. Înainte să-mi duc gândul până la capăt, s-a auzit un bip, apoi vocea Sandrei, cu accentul ei elegant, răsunând firav din micul difuzor.

„Bună, Rowan. Scuză-mă că ţi-am lăsat un mesaj în loc să te sun, dar presupun că eşti la serviciu. Ei bine, mă bucur mult să-ţi spun că am discutat cu Bill şi dorim să-ţi oferim ţie postul, *dacă* ai putea

să începi cel mai târziu pe 17 iunie sau mai devreme, dacă e posibil. Îmi dau seama că nu am apucat să discutăm în detaliu despre condiţiile şi bonusul pe care le-am menţionat în scrisoare. Ce-ţi propunem noi este să îţi plătim o mie de lire lunar şi restul salariului la sfârşitul anului, sub formă de bonus. Sper să ţi se pară acceptabil. Ştiu că este mai puţin obişnuit, dar dat fiind că vei locui la noi nu vei avea prea multe cheltuieli zilnice. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai putea să-mi spui cât mai curând dacă accepţi propunerea şi... Ah, da, mi-a făcut plăcere să te cunosc. M-a impresionat foarte tare cât de mult te-au simpatizat fetele, mai ales Maddie. În general, ea e un copil mai dificil şi... În fine, hai că m-am întins cu vorba, dar să ştii că noi ne-am bucura să te avem printre noi. Aştept veşti de la tine.”

S-a auzit un clic şi mesajul s-a terminat.

Un minut n-am putut să mă mişc. Am rămas încremenită cu telefonul în mână, uitându-mă la ecran cu gura căscată. Apoi am simţit că mă cuprinde un imens val de euforie şi am început să dansez, să ţopăi în cercuri, să lovesc cu pumnii în aer şi să zâmbesc de parcă eram nebună.

— Doamne, Dumnezeule! Da’ ce-ai păţit? a întrebat în spatele meu o voce aspră de fumător.

M-am întors încă zâmbind şi am văzut-o pe Janine rezemată de uşă, cu ţigara într-o mână şi bricheta în cealaltă.

— Ce-am păţit? am spus eu îmbrăţişându-mă, plină de o bucurie pe care nici măcar nu încercam s-o ascund. Să-ţi spun eu ce-am păţit, Janine. Am o slujbă nouă.

— Mda... a spus Janine cu o figură cam acră în timp ce-şi aprindea bricheta, nu-nţeleg de ce te bucuri atâta.

— Oh, zău aşa! Şi tu te-ai săturat de Val ca şi mine. Profită de pe urma noastră şi ştii bine asta. Anul trecut a crescut tarifele cu zece la sută şi noi abia dacă primim salariul minim. Nu se poate s-o ţină întruna că e din cauza recesiunii.

— Pe tine de fapt te deranjează că am fost numită eu şefă la camera bebeluşilor, a spus Janine.

A tras un fum din ţigară, apoi mi-a întins pachetul. Eu încercam să mă las de fumat pentru că nu-mi făcea bine la astm (bine, oficial mă lăsasem), dar cuvintele ei mă răniseră, aşa că am luat o ţigară şi am aprins-o încet, nu atât pentru că aveam chef de fumat, ci mai degrabă ca să câştig timp şi să-mi recompun expresia feţei. Da, mă ofticasem că fusese promovată când, sincer, credeam că eu eram mai potrivită. Solicitasem avansarea convinsă fiind că eu aveam şansele cele mai mari, iar când postul i-a fost dat lui Janine, a fost şocul vieţii mele. Dar, aşa cum a zis Val atunci, au fost două candidate şi doar un singur post. N-avea ce să facă. Dar tot m-a durut, mai ales când Janine a început să facă pe şefa şi să dea ordine cu vocea aia tărăgănată şi enervantă.

— Ei, acum nu mai contează, am spus eu, înapoindu-i bricheta cu un zâmbet dulce şi suflând fumul. Mergem înainte şi mai sus, nu?

Zâmbetul de superioritate pe care l-a afişat Janine m-a făcut să adaug cu oarecare maliţiozitate:

— Mult mai sus, de fapt.

— Ce vrei să zici? a întrebat Janine şi a îngustat ochii. Mai mult de treizeci de mii?

Am făcut o mişcare ascendentă cu mâna şi ea a făcut ochii mari.

— Patruzeci? *Cincizeci de mii*?

— Şi în plus internă, am adăugat eu cu suficienţă, văzând cum îi cade faţa.

Janine a scuturat din cap.

— Mă tromboneşti.

— Nu te trombonesc.

Brusc, n-am mai simţit nevoia de ţigară. Am tras un ultim fum, apoi am lăsat-o să cadă printre celelalte chiştoace care acopereau curtea şi am strivit-o sub călcâi.

— Mersi pentru ţigară. Şi-acum, dacă nu te superi, trebuie să dau un telefon ca să accept slujba.

Am format numărul de telefon al Sandrei şi am ascultat cum sună până când a intrat robotul. Pe de o parte, m-am simţit uşurată, pentru că nu voiam să mă chestioneze în legătură cu data de începere în faţa lui Janine. Dacă Janine şi-ar fi dat seama că era o condiţie decisivă, i-ar fi putut spune lui Val, iar aceasta mi-ar fi pus beţe în roate în mod deliberat.

— Ah, bună, Sandra, am spus eu după ce s-a auzit semnalul sonor. Mulţumesc foarte mult pentru mesaj. Mă bucur mult şi sunt încântată să accept oferta. Trebuie să rezolv câteva lucruri pe-aici, dar am să-ţi trimit un e-mail cu data începerii. Sunt sigură că nu va fi nicio problemă. Şi... în fine, îţi mulţumesc! Ţinem legătura. Dacă mai ai nevoie de ceva ca să ne-apucăm de treabă, anunţă-mă.

Şi am închis.

I-am înmânat lui Val preavizul în aceeaşi zi. Ea a încercat să pară că se bucură pentru mine, dar în realitate părea mai degrabă furioasă, mai ales când am informat-o că, ţinând cont de zilele de concediu care îmi rămăseseră, voi înceta munca pe 16 iunie şi nu pe 1 iulie, cum crezuse ea. A încercat să-mi spună că prefera să lucrez până la data stipulată în contract şi să-mi plătească zilele de concediu rămase, dar când i-am spus mai mult sau mai puţin direct că o dau în judecată, a bătut în retragere.

Zilele următoare s-au scurs într-un vârtej de activităţi şi aspecte de ordin practic. Sandra plătea toate salariile prin intermediul unei firme din Manchester şi m-a rugat să iau legătura direct cu ei pentru a le furniza informaţiile şi datele de identitate de care aveau nevoie, în loc să i le trimit ei în Scoţia. Mă aşteptasem ca acest proces să fie dificil, poate chiar să necesite un drum până la Manchester pentru o întrevedere, dar până la urmă s-a dovedit a fi surprinzător de simplu, aproape deconcertant. Le-am redirecţionat e-mailul Sandrei cu un număr de referinţă, apoi, când mi-au răspuns, le-am trimis o copie scanată după paşaport, facturile de utilităţi şi datele bancare pe care mi le ceruseră. Totul a mers strună. Cum era de aşteptat.

Fantomele nu vor.

Fraza îmi stăruia în minte, rostită de glăsciorul subţire al lui Maddie, iar tremurul lui copilăros dădea cuvintelor o sonoritate sinistră pe care, în mod normal, n-aş fi luat-o în seamă.

Dar era o prostie. O prostie sinistră. Nu văzusem nici urmă de supranatural cât timp stătusem la Carn Bridge. Părea mai degrabă o poveste inventată de nişte *au pairs* cărora le era dor de casă, fete abia trecute de vârsta adolescenţei care nu stăpâneau bine limba engleză şi care nu se acomodaseră să trăiască izolate într-un loc atât de îndepărtat. Văzusem multe ca ele la Londra şi ştiam cum stătea treaba, ba chiar le înlocuisem, în regim de urgenţă, pe unele pentru

că plecaseră în toiul nopţii cu biletul de avion de întoarcere, lăsând părinţii să se descurce cum puteau. Nu era o noutate pentru mine.

Eu eram considerabil mai mare şi mai înţeleaptă decât fetele acelea şi aveam motive întemeiate să îmi doresc să reuşesc. Nicio poveste cu case aşa-zis „bântuite” nu putea să mă facă să ratez o astfel de ocazie.

Acum, privind retrospectiv, îmi vine s-o scutur pe tânăra aceea îngâmfată care, stând în apartamentul ei din Londra, credea că le ştie pe toate şi le-a văzut pe toate.

Îmi vine s-o plesnesc peste faţă şi să-i spun că nu ştie despre ce vorbeşte.

Pentru că mă înşelam, domnule Wrexham. Mă înşelam amarnic.

Peste nici trei săptămâni mă aflam pe peronul gării din Carn Bridge, înconjurată de mai multe valize şi cutii decât părea că poate duce o singură persoană.

Când Jack a ajuns pe peron, mergând cu paşi mari şi cu cheile maşinii zornăind în mână, a început să râdă.

— Doamne, Dumnezeule, cum ai reuşit să traversezi Londra cu toate astea după tine?

— Cu chiu şi vai, am răspuns eu. Am luat un taxi, dar a fost un coşmar.

— Ei, acum ai ajuns, a spus el şi a luat cele două geamantane mai mari, dându-mi cu blândeţe un ghiont când am vrut să i-l iau pe cel mai mic dintre ele. Nu, nu, tu ia-le pe celelalte.

— Ai grijă, te rog, am spus eu neliniştită. Sunt foarte grele. Nu vreau să-ţi rupi spatele din cauza mea.

El a zâmbit, ca şi când această posibilitate era amuzant de îndepărtată.

— Vino, maşina e chiar aici.

Fusese o zi minunată, caldă şi însorită, şi cu toate că soarele începea să se lase dincolo de linia orizontului, iar umbrele să se lungească, tot se auzea orzul sălbatic trosnind de căldură în timp ce mergeam în tăcere spre Heatherbrae, pe drumurile împădurite. Când am intrat pe alee, casa mi s-a părut şi mai frumoasă decât mi-o aminteam, scăldată în lumina asfinţitului, cu uşile deschise şi câinii alergând în toate părţile şi lătrând ca nebunii. Deodată mi-a trecut prin minte că poate va trebui să am grijă şi de câini, nu doar de copii, când Sandra şi Bill vor fi plecaţi. Sau poate că tot Jack se ocupa şi de asta? Trebuia să-l întreb. Cu doi copii şi un bebe puteam să stau liniştită. Plus o adolescentă. Aproape că puteam să mă descurc. Sau, cel puţin, speram să pot. Dar dacă mai adăugam doi câini gălăgioşi, începeam să mă simt depăşită.

— Rowan!

Sandra a ieşit în fugă pe uşa principală, cu braţele deschise, şi nici n-am apucat să cobor bine din maşină, că m-a cuprins într-o îmbrăţişare maternă. Apoi s-a dat în spate şi a făcut semn cu mâna spre o siluetă care stătea în umbră pe verandă: un bărbat înalt, cu un început de chelie şi părul şaten închis tuns foarte scurt.

— Rowan, acesta este soţul meu, Bill. Bill, ea e Rowan Caine.

Vasăzică acesta... *acesta* era Bill Elincourt. O clipă n-am ştiut ce să spun. Am rămas pe loc, vag conştientă de braţul Sandrei în jurul meu, neştiind dacă să mă desprind de ea şi să mă apropii să-l salut sau...

Eram încă încremenită în nehotărâre când el a rezolvat situaţia venind spre mine şi întinzându-mi mâna cu un surâs fugitiv şi formal.

— Rowan, mă bucur să te cunosc în sfârşit. Sandra mi-a povestit totul despre tine. Ştiu că ai un CV impresionant.

Nu ştii nici măcar jumătate, Bill, m-am gândit eu în timp ce el a luat o valiză din portbagaj şi a pornit spre casă. Am inspirat adânc, pregătindu-mă să-l urmez, şi în timp ce făceam asta am dus agitată mâna la lănţişorul de la gât. Dar de data asta, în loc să-mi trec degetele peste contururile lui familiare, am strecurat pandantivul sub bluză, apoi m-am grăbit să mă duc după ei.

Am băut cafea în bucătărie, iar eu am stat emoţionată pe marginea unuia dintre scaunele metalice înalte, în timp ce Bill mă chestiona în legătură cu calificările mele. Mă simţeam tensionată, ceea ce nu mi se întâmplase când mă intervievase Sandra. Îmi doream... nu ştiu. Cred că îmi doream să-l impresionez. Dar, totodată, în timp ce el vorbea întruna despre programul lui de lucru epuizant, despre cât de greu găseai să angajezi pe cineva în Scoţia şi despre incompetenţa fostelor bone, mie îmi venea să-l iau şi să-l scutur.

Nu ştiu ce îmi imaginasem. O persoană de succes, presupun, judecând după anunţ şi după casă. O persoană norocoasă, cu nişte

fete frumoase, cu o soţie realizată şi o slujbă interesantă. Totul mi se părea de la sine înţeles. Dar el era atât de... atât de *comod.* Era un îmbuibat. Nu spun că era gras, ci că era ghiftuit fizic, emoţional şi financiar, părea că nici măcar nu-şi dădea seama de asta şi tocmai această ignoranţă îl făcea şi mai enervant.

Tu ai idee cum e? îmi venea să-i strig în timp ce se plângea de grădinar, care îi părăsise pentru un post de profesor cu normă întreagă în Edinburgh, şi de menajera care stricase tocătorul de resturi alimentare din chiuvetă, care costa opt sute de lire, apoi fugise pentru că nu îndrăznise să le spună ce făcuse. *Tu ai idee cum trăiesc oamenii care n-au nici banii tăi, nici securitatea ta, nici privilegiile tale?*

În timp ce el îi dădea înainte cu vorba, de parcă nimic pe lume nu era mai important decât problemele lui mărunte, iar Sandra îl privea cu adoraţie, de parcă nimic n-o făcea mai fericită decât să-l asculte perorând, am înţeles un lucru dureros: era *egoist.* Un om egoist şi egocentric, care nu-mi pusese nici măcar o singură întrebare personală, nici măcar nu mă întrebase cum călătorisem. Pur şi simplu nu-l interesa.

Nu ştiu ce crezusem că voi simţi când îl voi cunoaşte pe acest om (acest om care nu se deranjase să stea de vorbă cu femeia cu care intenţiona să-şi lase copiii timp de câteva săptămâni la rând), dar nu mă aşteptasem să simt atâta ostilitate faţă de el. Mi-am dat seama că trebuia să mă calmez, altfel se va citi pe faţa mea ce simţeam.

Probabil că Sandra a observat disconfortul meu, pentru că a râs şi a intervenit.

— Dragă, pe Rowan n-o interesează problemele noastre domestice. Tu doar ai grijă să nu arunci tacâmurile în tocătorul de resturi alimentare, Rowan! În orice caz, acum vorbind serios, ai toate instrucţiunile aici.

A bătut cu palma într-un biblioraft gros şi roşu pe care îl ţinea alături.

— E copia fizică a documentului pe care ţi l-am trimis prin e-mail săptămâna trecută şi, dacă n-ai avut timp să-l citeşti, în el e explicat totul: de la cum funcţionează maşina de spălat, până la ora de culcare a fetelor şi ce le place sau nu le place să mănânce. Dacă e ceva ce nu ştii, găseşti răspunsurile aici, deşi poţi să mă suni şi pe mine, desigur. Ai descărcat Happy?

— Ce anume?

— Happy, aplicaţia de gestionare a casei. Ţi-am trimis pe e-mail codul de autorizare?

— Ah, scuze, aplicaţia. Da, am descărcat-o.

Sandra m-a privit uşurată.

— Ei, ăsta era principalul. Ţi-am configurat profilul pe Happy, cu toate permisiunile de care vei avea nevoie, şi, desigur, funcţionează ca un sistem de monitorizare a copiilor, deşi avem şi unul tradiţional în camera Petrei. Ca să fim siguri, înţelegi, însă aplicaţia este foarte bună. Ce mai era...? Ah, mâncarea! Ţi-am pregătit aici un planificator de meniuri...

A scos o foaie de hârtie dintr-o folie de plastic, prima din biblioraft.

— Plin cu lucruri care sigur le plac, şi am cumpărat toate ingredientele, aşa că eşti complet acoperită pentru prima săptămână. Acolo sunt şi toate parolele pentru cumpărăturile online de pe Waitrose şi alte site-uri, iar aici ai un card de credit pentru cheltuielile casei. Extrasul de cont ajunge direct la mine şi la Bill, dar ar fi bine să păstrezi chitanţele. E de-ajuns să le faci o poză cu telefonul, nu e nevoie să păstrezi hârtiile. Hm... ce-ar mai fi? Presupun că ai să ne pui o mulţime de întrebări, nu?

Pe ultima a spus-o pe un ton optimist, deşi nu eram prea sigură dacă spera s-o mai întreb şi eu ceva sau să spun nu.

— Da, am citit mesajul tău, am zis, deşi adevărul era că doar îl frunzărisem, întrucât documentul avea cincizeci de pagini scrise mărunt. Dar va fi foarte util să-l am tipărit, desigur – e mult mai

uşor că caut într-un exemplar pe hârtie. Era impresionant de detaliat. Cred că mi-am făcut o idee despre toate: orarul Petrei, alergiile lui Ellie şi...

M-am oprit, neştiind cum să numesc ceea ce Sandra descrisese ca fiind „personalitatea explozivă” a lui Maddie. Totul părea să indice că Maddie era un copil problematic sau putea fi.

Sandra a văzut că eram în încurcătură şi a schiţat un mic zâmbet trist, de resemnare.

— Da, Maddie! Rhiannon rămâne la şcoală weekend-ul acesta, pentru că are serbarea de sfârşit de trimestru. Va veni acasă săptămâna viitoare, dar am aranjat eu s-o aducă cineva, aşa că de asta nu trebuie să-ţi faci griji. Ce mai e... ce mai e...?

— Nu cred că mi-ai spus când anume plecaţi, am zis eu într-o doară. În e-mailul tău ziceai că târgul va fi săptămâna viitoare, dar în ce zi începe? Sâmbăta viitoare?

— Oh, a exclamat Sandra luată prin surprindere. Nu ţi-am spus? Doamne, ce-am uitat! Asta e... hmm... în fine, asta ar fi singura problemă. E sâmbătă, dar nu săptămâna viitoare, ci asta. Plecăm mâine.

— Cum?

O clipă am crezut că n-am auzit bine.

— Ai spus că plecaţi *mâine*?

— Daa... a spus Sandra, devenind brusc ezitantă. Avem un tren la doisprezece şi jumătate, aşa că plecăm puţin înainte de prânz. Nu ştiu... e o problemă? Dacă nu te simţi pregătită să rămâi singură atât de curând, pot încerca să-mi reprogramez primele întâlniri...

A lăsat fraza neterminată, iar eu am înghiţit în sec.

— Nicio problemă, am spus cu o încredere pe care n-o prea simţeam. În fond, tot trebuia să încep într-o bună zi şi nu văd o mare diferenţă dacă e weekendul ăsta sau următorul.

Eşti nebună? ţipa o voce în capul meu. *Nu eşti în toate minţile? Abia le cunoşti pe fete.*

Dar o altă parte din mine îmi şoptea cu totul altceva: *foarte bine.* Pentru că, într-un fel, asta simplifica destul de mult lucrurile.

— Vedem pe parcurs ce facem, a continuat Sandra. Ţinem legătura prin telefon şi, dacă fetele sunt prea agitate, aş putea să dau o fugă înapoi la mijlocul săptămânii, ce zici? În primele zile le vei avea doar pe cele mici, să sperăm că asta te va ajuta să te adaptezi puţin...

S-a oprit din nou, de data asta oarecum jenată, dar eu confirmam, clătinând din cap. Da, chiar clătinam din cap, cu faţa încordată de efortul de a ascunde ce simţeam în realitate.

— Bine, a spus Sandra într-un târziu şi a lăsat ceaşca de cafea pe masă. Petra este deja în pat, dar fetele sunt în sala TV, se uită la *Peppa Pig.* Nu vreau să-ţi pasez ţie toată treaba şi să plec fără să le culc eu în ultima seară, dar ce-ai zice s-o facem împreună ca să ai o idee despre rutina lor?

Am clătinat din cap şi m-am dus după ea, traversând catedrala de sticlă cufundată în întuneric, până la uşa camuflată care dădea în sala cu televizorul.

Înăuntru draperiile erau trase, podeaua era încă acoperită cu o mulţime de piese Lego şi păpuşi dezmembrate, iar cele două fetiţe stăteau cuibărite pe canapea, îmbrăcate în pijamale de flanel, şi ţineau în braţe nişte ursuleţi de pluş moi şi uzaţi. Maddie îşi sugea degetul, dar l-a scos repede din gură când a intrat mama ei, cu o uşoară tresărire de vinovăţie. M-am hotărât să caut chestia asta în dosar. Ne-am aşezat pe ambele braţe ale canapelei. Sandra a mângâiat buclele mătăsoase ale lui Ellie până s-a terminat episodul, apoi a luat telecomanda şi a închis televizorul.

— Oh, maamiii! au protestat imediat fetele, deşi nu foarte vehement, ca şi când nu-şi făceau mari speranţe că mama lor va ceda. Încă unul!

— Nu, iubitelor, a spus Sandra.

A luat-o în braţe pe Ellie, care i-a încercuit talia cu picioarele şi şi-a ascuns faţa în umărul ei.

— E foarte târziu. Haideţi, să mergem sus. Dacă aveţi noroc, în seara asta vă citeşte Rowan o poveste!

— Nu vreau să-mi citească Rowan, a şoptit Ellie fără să ridice faţa de pe umărul mamei ei. Vreau să-mi citeşti tu.

— Bine, bine, hai că vedem noi când ajungem sus, a spus Sandra.

A săltat-o pe Ellie într-o poziţie mai comodă şi i-a întins mâna lui Maddie.

— Haide, scumpo. Mergem sus.

— Vreau să-mi citeşti *tu,* a insistat Ellie în timp ce Sandra a început să urce scările, iar eu veneam în urma ei.

Sandra a dat ochii peste cap şi mi-a zâmbit peste umăr.

— Uite cum facem, i-a spus ea lui Ellie cu glas scăzut, dar suficient de tare ca s-o aud şi eu. Ce-ai zice dacă eu vă citesc o poveste şi Rowan alta?

Ellie n-a răspuns, doar şi-a îngropat şi mai mult faţa în umărul mamei ei.

La etaj, draperiile de pe palier erau trase şi am văzut lumina slabă şi roz de la lampa de veghe a Petrei reflectându-se pe sub uşă. Sandra le-a supravegheat pe fete cât timp s-au spălat pe dinţi şi au făcut pipi, iar eu am traversat holul acoperit cu mochetă moale până la uşa camerei lui Maddie şi Ellie.

Înăuntru erau două pătuţuri, ambele scăldate în lumina plăcută a veiozelor de pe noptieră, una roz, cealaltă într-o nuanţă mai închisă, de piersică. Pe perete, deasupra lor, era o colecţie de desene înrămate – urma de picior a unui bebeluş, o mâzgălitură care se presupunea a fi o pisică, un fluture făcut din urmele a două mânuţe durdulii – şi, răsucite în jurul ramelor, mai multe ghirlande de luminiţe cu o strălucire suavă.

Totul arăta perfect. Parcă era o fotografie dintr-un catalog cu mobilier pentru camerele de copii.

M-am aşezat cu grijă la picioarele unuia dintre pătuţuri şi, în sfârşit, am auzit zgomot de paşi şi voci plângătoare, pe care Sandra s-a grăbit să le potolească.

— Ssst, Maddie, o trezeşti pe Petra. Haideţi, jos halatele şi în pat cu voi.

Ellie a sărit în al ei, dar Maddie a rămas o clipă în picioare, privindu-mă cu răceală, şi eu mi-am dat seama că mă aşezasem pe patul ei.

— Vrei să mă ridic? am întrebat, dar ea nu a zis nimic.

Şi-a încrucişat braţele cu ostilitate, s-a băgat în pat şi s-a întors cu faţa la perete, prefăcându-se că eu nu eram acolo.

— Să mă aşez pe puf? am întrebat-o pe Sandra, care a râs şi a scuturat din cap.

— E-n regulă. Rămâi unde eşti. Uneori Maddie are nevoie de mai mult timp ca să se acomodeze cu alte persoane. Nu-i aşa, scumpo?

Maddie n-a zis nimic şi nici n-o învinuiam pentru asta. Probabil că era neplăcut s-o audă pe mama ei vorbind despre ea cu o necunoscută.

Sandra a început să citească o poveste cu Winnie the Pooh, cu glas scăzut şi pe un ton soporific, şi când a terminat de citit ultima propoziţie s-a aplecat să se uite la Ellie. Fetiţa avea ochii închişi şi sforăia foarte uşor. Sandra a sărutat-o pe obraz, a stins lumina, apoi s-a ridicat şi a venit lângă mine.

— Maddie, a spus ea foarte încet. Maddie, vrei să-ţi citească Rowan o poveste?

Maddie n-a răspuns. Sandra s-a aplecat şi s-a uitat cu atenţie la faţa ei, încă întoarsă spre perete. Avea ochii strâns închişi.

— Au adormit buştean! a zis Sandra în şoaptă, cu o notă triumfătoare în glas. Mă tem că reprezentaţia ta va trebui să aştepte până mâine seară. Îmi pare rău că am ratat-o.

A sărutat-o şi pe Maddie pe obraz, i-a aranjat puţin păturica şi i-a pus o jucărioară de pluş sub bărbie – n-am văzut ce anume era –,

apoi i-a stins veioza, lăsând aprinsă doar lampa de veghe. A aruncat o ultimă privire spre fetele ei care dormeau şi s-a îndreptat spre uşă. Eu, în urma ei.

— Închizi tu uşa, te rog? a spus ea şi eu m-am întors, gata s-o fac, aruncând din nou o privire spre pătuţurile albe şi ocupantele lor, care acum abia se zăreau în întuneric.

Lumina lămpii de veghe era foarte slabă şi mult prea aproape de podea pentru a putea distinge altceva în afară de nişte umbre în jurul paturilor, dar pentru o clipă, adânc în întuneric, mi s-a păr ut că văd strălucirea a doi ochii mici care mă priveau cu duşmănie.

Apoi s-au închis repede. Eu am ieşit şi am închis uşa după mine.

În noaptea aceea n-am putut să dorm. Nu din cauza patului, care mi s-a părut la fel de confortabil şi de somptuos ca data trecută. Nici din cauza căldurii. Când intrasem, în cameră era o căldură sufocantă, dar reuşisem să conving sistemul să treacă pe modul răcire şi acum temperatura era plăcută. Nici din cauza îngrijorărilor mele că rămâneam singură cu fetele de a doua zi. De fapt, chiar mă bucuram că scăpăm de Bill şi Sandra. Bine, nu de Sandra. Mai degrabă de Bill, sinceră să fiu.

Mi-a venit în minte încă o dată finalul neplăcut al acelei seri. Stăteam toţi trei în bucătărie şi discutam şi, la un moment dat, Sandra s-a întins, a căscat şi a anunţat că vrea să se culce mai devreme.

L-a sărutat pe Bill şi s-a îndreptat spre scară, şi chiar când mă gândeam să fac şi eu la fel, Bill a umplut din nou paharele, fără să mă întrebe dacă mai vreau.

— Oh, am spus eu fără tragere de inimă. Nu ştiu dacă ar trebui...

— Haide, lasă.

Şi a împins paharul spre mine.

— Încă unul. În fond, asta este singura mea ocazie de a te cunoaşte mai bine înainte de a-mi lăsa copiii în grija ta! Ai putea fi... cine ştie cine!

Mi-a zâmbit. Obrajii bronzaţi i s-au încreţit de riduri şi eu m-am întrebat câţi ani avea. Putea să aibă oricât între patruzeci şi şaizeci de ani, era greu de spus. Purta ochelari fără rame şi avea genul acela de faţă bronzată şi uşor uzată, iar părul tuns periuţă îi dădea un aer aproape fără vârstă. Aducea puţin cu Bruce Willis.

Eu eram foarte obosită. Drumul lung şi stresul cu bagajele îşi spuneau cuvântul. Dar era destul adevăr în remarca lui pentru ca să oftez în sinea mea şi să trag paharul spre mine. La urma urmei, avea dreptate. Aceasta era singura noastră ocazie de a ne cunoaşte mai

bine înainte ca el să plece. Ar fi părut ciudat şi că vreau să-l evit, dacă refuzam.

Şi-a sprijinit bărbia într-o mână şi a început să mă observe. Când am ridicat paharul şi l-am dus la gură, a înclinat capul, urmărind cu privirea mişcarea vinului spre buzele mele şi oprindu-se acolo.

— Şi ia zi, Rowan Caine, cine eşti tu? m-a întrebat.

Avea vocea uşor neclară şi eu m-am întrebat cât de mult băuse.

Ceva din tonul lui, din directeţea întrebării, din intimitatea intensă a privirii lui care îmi producea disconfort a făcut să mi se strângă stomacul.

— Ce vrei să ştii? am spus eu, încercând să par dezinvoltă.

— Îmi aminteşti de cineva... dar nu ştiu de cine. De o actriţă, poate. Nu ai vreo rudă celebră, nu? Vreo soră la Hollywood?

Am zâmbit. Era o replică fumată.

— Nu, te asigur. Sunt singură la părinţi şi, oricum, familia mea este una absolut obişnuită.

— Sau poate e ceva în legătură cu serviciul... Ai pe cineva în familie care lucrează în domeniul arhitecturii?

M-am gândit la tatăl meu vitreg, care se ocupa cu vânzarea de asigurări, şi abia m-am abţinut să nu dau ochii peste cap. Am negat, scuturând ferm din cap, şi el m-a privit peste paharul lui de vin, încruntând sprâncenele astfel încât i-a apărut o cută adâncă la rădăcina nasului.

— Cred că mi-am amintit... cum o cheamă? Pe tipa din *Diavolul se îmbracă de la Prada*?

— Cine, Meryl Streep? am zis eu atât de surprinsă, încât am uitat o clipă de nervozitatea mea şi am izbucnit în râs.

El a scuturat din cap nerăbdător.

— Nu, cealaltă. Cea tânără. Anne Hathaway... asta e. Semeni cu ea.

— Cu Anne Hathaway?

Am încercat să nu-mi arăt scepticismul. Aş semăna cu Anne Hathaway dacă ar avea vreo douăzeci sau douăzeci şi cinci de kilograme în plus, urme de acnee şi părul tuns de o ucenică de la salon.

— Bill, eşti foarte amabil, dar te asigur că este prima oară când aud această comparaţie.

— Dar nu, nu e asta.

S-a ridicat şi a ocolit barul pentru mic dejun, trecând pe partea mea şi aşezându-se pe un scaun cromat cu faţa la mine, cu picioarele larg desfăcute, astfel încât să nu mă pot mişca fără să-i ating coapsa.

— Nu, nu-i asta. Am senzaţia că te cunosc de undeva. La cine zici că ai mai lucrat înainte să vii aici?

I-am recitat încă o dată lista şi el a scuturat din cap nemulţumit.

— Nu, nu cunosc pe nimeni. Poate că doar îmi imaginez. Parcă îmi aminteşti de o figură... în fine, o figură asemănătoare cu a ta.

Drace. Am simţit un gol în stomac. Fusesem de prea multe ori până atunci într-o astfel de situaţie ca să nu-mi dau seama încotro bătea. La prima mea slujbă, imediat după ce am terminat şcoala, când eram chelneriţă şi şeful meu mă momea cu o mărire de salariu, spunându-mi totodată cât de frumos era sutienul meu fucsia. Cu nenumăraţi tipi dezgustători pe care îi întâlneam seara în oraş şi care se interpuneau între mine şi uşă, împiedicându-mă să ies. La creşă, unde avusesem de-a face cu taţi libidinoşi care căutau consolare pentru că nevestele lor, suferinde de depresie post-partum, nu-i mai înţelegeau...

Bill era unul dintre ei.

Era angajatorul meu. Era soţul şefei mele. Şi, lucrul cel mai rău, era...

Iisuse, nici nu-mi vine s-o spun.

Începuseră să-mi tremure mâinile şi am strâns mai tare piciorul paharului între degete ca să nu se observe.

Mi-am dres vocea şi am vrut să împing scaunul mai în spate, dar era înţepenit sub marginea barului. Coapsele groase ale lui Bill, strânse în blugi, îmi blocau calea, împiedicându-mă să mă dau jos.

— Da, cred c-ar fi mai bine să urc la mine, am zis şi vocea mi-a sunat uşor tremurată din cauza nervozităţii. Mâine începem devreme, nu?

— Nu-i nicio grabă, a spus el şi a întins braţul, mi-a luat paharul dintre degete, l-a umplut, apoi şi-a apropiat mâna de faţa mea. Stai... ţi-a rămas puţin...

Cu un deget neted şi uşor transpirat mi-a şters delicat colţul buzei de jos şi am simţit că-şi împingea, foarte uşor, un genunchi între ai mei.

O clipă am îngheţat şi panica mi-a produs o senzaţie de greaţă. Apoi am simţit că plesneşte ceva în mine: am coborât brusc de pe scaun şi am trecut atât de repede pe lângă el împingându-l, încât vinul s-a vărsat din pahar şi a curs pe jos.

— Scuze, am bâiguit eu. Îmi cer scuze, am să iau o cârpă...

— Nu face nimic, a spus el.

N-a părut deloc intimidat, doar amuzat de reacţia mea. A rămas pe loc, jumătate aşezat, jumătate sprijinit comod de scaunul înalt, în timp ce eu am adus o cârpă şi am început să şterg podeaua printre picioarele lui.

O clipă am ridicat ochii spre el; mă privea de sus şi mi-a venit în minte zeflemeaua aceea pe care o auzisem de atâtea ori, mereu însoţită de hohote de râs şi comentarii obscene: *Dacă tot stai acolo jos, drăguţă, ce-ar fi să...*

M-am ridicat cu faţa roşie ca focul şi am aruncat cârpa pătată de vin în chiuvetă.

— Noapte bună, Bill, am spus eu scurt şi i-am întors spatele.

— Noapte bună, Rowan.

Apoi am urcat cele două rânduri de scări până în camera mea, fără să privesc înapoi.

Când am închis uşa noului meu dormitor, m-a invadat o senzaţie de imensă uşurare. Îmi desfăcusem bagajul mai devreme şi chiar dacă în camera aceea nu mă simţeam încă în largul meu, tot aveam impresia că acel colţişor de casă era teritoriul meu, un loc unde puteam să mă relaxez, să nu mă mai prefac, să nu mai fiu Rowan, bona perfectă, ci eu... doar eu.

Mi-am scos elasticul cu care îmi prinsesem coada de cal veselă şi strânsă şi am simţit cum părul meu aspru şi des s-a înfoiat în jurul capului ca o coroană, iar zâmbetul politicos şi complezent pe care îl afişam de când venisem s-a destins într-o expresie de neutralitate obosită. În timp ce îmi scoteam cardiganul încheiat până sus, bluza şi fusta de tweed, simţeam cum aruncam straturi de prefăcătorie până să ajung la fata care se afla dincolo de acea faţadă – cea care în weekenduri nu se schimba de pijama toată ziua, care se întindea pe canapea nu ca să citească o carte de dezvoltare personală, ci ca să-şi ia doza de *Judge Judy.* Cea care, înainte să se ofere să şteargă vinul de pe jos, i-ar fi zis lui Bill că e un porc ordinar, în loc să stea acolo paralizată de politeţe.

Panourile de control s-au dovedit un bine-venit mod de distragere a atenţiei de la aceste lucruri la care trebuia să mă gândesc şi, până am reuşit, cu mari eforturi, să reglez temperatura la un nivel mai rezonabil şi mi-am amintit cum funcţionează duşul, pulsul mi s-a mai liniştit, iar eu încercam să mă conving să accept situaţia.

Bun, deci Bill era un nemernic. Nu era primul pe care îl întâlneam. De ce mă dezamăgise atât de mult această descoperire?

Evident că ştiam răspunsul. Dar nu era vorba doar de cine era el. Era vorba de tot ce reprezenta el: toată munca şi planificarea minuţioasă care mă aduseseră până aici, toate speranţele şi visurile legate de decizia mea de a aplica pentru acest post. Sentimentul că, pentru prima oară în viaţa mea, ceva îmi ieşea bine. Totul păruse

perfect, poate prea frumos. Trebuia să existe un inconvenient şi poate că inconvenientul era Bill.

Brusc, povestea cu supranaturalul nu mi s-a mai părut atât de misterioasă. Nu era niciun strigoi. Doar clasicul bărbat de cincizeci de ani care nu-şi putea ţine scula în pantaloni. Vechea poveste plictisitoare şi deprimantă.

Şi totuşi, o simţeam ca pe o lovitură în plex.

Abia după ce am făcut duş, m-am spălat pe dinţi şi m-am băgat în pat, am ridicat privirea spre tavan. Am văzut spoturile încastrate, luminiţa detectorului de fum care clipea şi... mai era ceva într-un colţ. Ce era acolo? Un senzor de alarmă antiefracţie? Un al doilea detector de fum?

Nu cumva era...

Mi-am amintit ce spusese Sandra în timpul interviului... *sunt camere şi microfoane* în toată casa...

Imposibil să fie o cameră, nu?

Dar nu. Ar fi mai mult decât sinistru. Ar fi supraveghere ilegală. Eu eram o angajată şi aveam aşteptarea rezonabilă de a-mi fi respectată intimitatea sau oricum s-ar numi în terminologia juridică.

În orice caz, m-am ridicat, mi-am strâns mai bine halatul şi am târât un scaun pe mochetă până sub obiectul în formă de ou din colţ. Un ciorap rămăsese aruncat pe podea de când mă dezbrăcasem ca să intru la duş; l-am luat, m-am urcat pe scaun şi m-am ridicat pe vârfuri ca să acopăr senzorul cu el. Abia ajungeam. Ciorapul s-a potrivit perfect, iar vârful lui gol atârna flasc şi uşor dezolant.

Abia atunci, liniştită, deşi cu un oarecare sentiment de ridicol, m-am întors în pat şi, în sfârşit, am adormit.

M-am trezit în toiul nopţii tresărind, cu vaga senzaţie că ceva era în neregulă, însă fără să ştiu ce. Am rămas întinsă, cu inima bubuind, întrebându-mă ce mă trezise. Nu-mi aminteam să fi visat ceva, doar că mă trezisem brusc.

După un minut s-a auzit din nou. Un zgomot. Paşi. *Scârţ... scârţ... scârţ...* Lenţi şi măsuraţi, ca şi cum cineva mergea pe o podea de lemn, ceea ce n-avea sens, pentru că toate podelele de aici erau acoperite cu mochetă groasă.

Scârţ... scârţ... scââârţ... Era un zgomot gol, greu şi rezonant... un mers lent, ca de bărbat, nu mersul sprinţar al unui copil. Părea să vină de deasupra, ceea ce era absurd, pentru că eu eram la ultimul etaj.

M-am ridicat uşor din pat şi am bâjbâit după întrerupătorul pentru lumină, dar când am apăsat pe el nu s-a întâmplat nimic. Am apăsat din nou, apoi am înjurat, dându-mi seama că deconectasem lampa de la panoul principal. Nu mă simţeam în stare să umblu la panoul de comandă în toiul nopţii, riscând să pornesc sistemul de sonorizare sau altceva, aşa că mi-am luat telefonul, care era la încărcat, şi am aprins lanterna.

Simţeam o apăsare în piept şi când am tras din inhalator mi-am dat seama brusc că în cameră era extrem de frig. Fără îndoială că exagerasem atunci când modificasem setările pentru temperatură. Acum, că ieşisem din căldura aşternuturilor în care stătusem ca într-un cocon, mi-am dat seama că era neplăcut de frig. Îmi lăsasem halatul la picioarele patului, aşa că l-am tras pe mine şi am rămas acolo, încercând să mă stăpânesc să nu-mi clănţăne dinţii; fasciculul subţire al lanternei lumina doar o porţiune îngustă din covorul de culoarea grâului şi prea puţin în rest.

Paşii s-au oprit şi eu am ezitat o clipă, ţinându-mi respiraţia, ascultând şi întrebându-mă dacă se vor auzi din nou. Nimic. Am inspirat iar din inhalator şi am aşteptat să văd ce se întâmplă. Tot nimic.

Patul era cald şi mă tenta să mă bag înapoi sub pătură, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic, dar ştiam că nu voi dormi bine dacă nu încercam măcar să văd de unde provenea acel zgomot. Mi-am strâns cordonul halatului şi am deschis puţin uşa camerei.

Afară nu era nimeni, dar m-am uitat totuşi în dulapul cu mături. Normal că în el erau numai mături şi lumina intermitentă de la încărcătorul aspiratorului. Imposibil ca înăuntru să se ascundă ceva mai mare decât un şoarece.

Am închis uşa dulapului, după care, simţindu-mă puţin ca o intrusă, m-am îndreptat spre camera lui Rhiannon, ignorând cu hotărâre avertismentul mâzgălit pe uşă: *DACĂ INTRI, TE OMOR.* Mă aşteptasem să fie încuiată, dar mânerul n-a opus rezistenţă şi uşa grea s-a deschis larg, frecându-se de mocheta groasă.

Înăuntru era întuneric beznă, draperiile opace fiind trase de tot, dar se simţea atmosfera inconfundabilă a unei camere pustii. Totuşi, am ridicat telefonul şi i-am plimbat fasciculul de lumină dintr-un perete într-altul. Nu era nimeni acolo.

Asta a fost tot. Nu mai erau alte camere la etaj. Iar tavanul de deasupra era neted, nu avea nici măcar o trapă care să ducă în pod. Pentru că, deşi amintirea acelor zgomote se estompa rapid, avusesem impresia că ele veneau de sus. Să fi fost ceva pe acoperiş? O pasăre? În orice caz, nu o persoană care umbla pe-acolo, asta era clar.

M-a trecut din nou un frison şi m-am întors în camera mea, unde o clipă am rămas nehotărâtă în mijlocul covorului, ascultând şi aşteptând ca zgomotul să se audă din nou, dar acesta nu s-a mai repetat.

Am închis lanterna, m-am băgat în pat şi am tras pătura pe mine. Dar am adormit foarte târziu.

— Mami!

Tesla s-a îndepărtat pe alee spre drumul principal, iar Ellie alerga după ea cu lacrimile şiroind pe obraji, în timp ce Jack conducea cu o viteză care o depăşea cu mult pe cea a picioruşelor ei.

— Mami, întoarce-te!

— Pa, scumpelor!

Sandra a scos capul pe geamul din spate şi părul ei de culoarea mierii a fluturat în vânt, în vreme ce maşina prindea viteză. Pe buze avea un zâmbet vesel, dar eu vedeam suferinţa din ochii ei şi ştiam că păstra o figură veselă doar de dragul fetelor. Bill nu s-a întors. Stătea lângă ea pe bancheta din spate şi se uita în telefon.

— Mami! a strigat Ellie cu o voce disperată. Mami, nu pleca, te rog!

— Pa, iubitelor! O să vă distraţi grozav cu Rowan, iar eu o să mă întorc repede. Pa-pa! Vă iubesc pe toate!

Apoi maşina a luat curba şi a dispărut printre copaci.

Ellie a încetinit pasul până s-a oprit de tot, a scos un geamăt de durere şi s-a aruncat pe jos, într-un gest dramatic.

— Oh, Ellie!

Am ridicat-o pe Petra mai sus pe şold şi am alergat pe alee până la Ellie, care zăcea întinsă cu faţa în jos.

— Ellie, scumpa mea, vino cu mine să-ţi dau îngheţată.

Ştiam din instrucţiunile Sandrei că era unul dintre răsfăţurile ei favorite, ceva ce nici ea, nici Maddie nu aveau voie să mănânce în fiecare zi, pentru că le făcea hiperactive, dar Ellie a scuturat din cap şi a început să urle şi mai tare.

— Vino, sufleţel.

M-am aplecat cu oarecare dificultate, pentru că o ţineam pe Petra în braţe, şi am apucat-o de încheietura mâinii, încercând s-o ridic, dar ea a ţipat şi şi-a tras mâna, lovind pietrişul cu pumnul ei mic.

— Au! a ţipat ea, suspinând de două ori mai tare şi privindu-mă furioasă cu ochii înroşiţi şi plini de lacrimi. Mă *doare*!

— Am vrut doar să...

— *Pleacă,* m-ai lovit, te spun lu' mami!

Am rămas o clipă lângă trupuşorul întins pe jos şi plin de furie al lui Ellie, neştiind cum să reacţionez.

— Pleacă! a ţipat ea din nou.

Până la urmă am oftat, m-am întors şi am pornit spre casă. Nu mi s-a părut o soluţie bună să o las acolo, practic în mijlocul drumului, dar poarta de la capătul aleii era închisă şi Jack se întorcea peste cel puţin o jumătate de oră. Speram ca până atunci să se calmeze şi s-o pot convinge să se întoarcă în casă.

Petra, pe care încă o ţineam pe şold, începuse să scâncească, iar eu mi-am reţinut un oftat. Te rog, nu începe şi tu. Şi unde naiba era Maddie? Dispăruse dinainte să plece părinţii ei; fugise în pădurea ce se întindea la est de casă şi nu voise să-şi ia rămas bun de la ei.

— Oh, las-o în pace, spusese Bill în timp ce Sandra o căuta în toate părţile ca să-i dea un sărut înainte de plecare. Ştii cum e ea. Preferă să-şi lingă rănile de una singură.

„Să-şi lingă rănile”. Ce expresie tâmpită, nu? Atunci nu i-am dat importanţă, dar acum mă întreb dacă Maddie era rănită. Şi dacă da, de ce?

Când am ajuns în casă, am aşezat-o pe Petra în scaunul ei înalt, i-am legat centura, apoi am început să caut în dosarul roşu să văd dacă găsesc nişte instrucţiuni în legătură cu ce trebuia să fac în caz că una dintre fete dispărea de pe faţa pământului. Cred că dosarul avea cel puţin opt centimetri grosime. Îl răsfoisem în treacăt după micul dejun şi văzusem că acesta conţinea informaţii despre toate: de la cât Calpol trebuia să le dau şi când, până la ce trebuia să fac înainte să le culc, cărţi preferate, protocolul în caz de iritaţie de la scutece, orarul temelor şcolare şi ce capsule de detergent trebuia să folosesc pentru a le spăla uniformele de balet. Practic, era abordat

fiecare moment al zilei, cu note despre ce gustări puteam să le dau, ce programe TV să aleg şi cât timp să le las să se uite la televizor.

Singurul lucru despre care nu se spunea nimic era ce să fac în cazul unei dispariţii sau cel puţin nu găseam eu pagina unde scria. Dar în timp ce citeam pe fugă însemnările minuţioase despre „o zi obişnuită de sfârşit de săptămână”, am văzut că trecuse ora de masă a Petrei, ceea ce putea fi o explicaţie pentru iritabilitatea ei. Nu prea voiam să încep să-i pregătesc de mâncare înainte să le găsesc pe Maddie şi Ellie, dar măcar puteam să-i dau o gustare ca să-i mai treacă foamea şi să nu mai plângă.

6:00, începea pagina. *Cele mici (dar în special Ellie) au tendinţa să se trezească devreme. De aceea am instalat în camera fetelor aplicaţia care le învaţă să doarmă „Ceasul iepuraşului fericit”. Este un ceas digital cu imaginea unui iepuraş care doarme pe ecran şi care, fără să facă zgomot, se schimbă în cea a unui „iepuraş fericit”, când se face ora 6. Dacă Ellie se trezeşte înainte de această oră, te rog s-o îndemni (cu blândeţe) să se uite la ceas şi să se culce la loc, dacă iepuraşul încă doarme. Evident, în caz că are coşmaruri sau probleme cu pipi, procedezi cum crezi de cuviinţă.*

Dumnezeule mare! Oare exista în casa asta ceva care să nu fie controlat de vreo nenorocită de aplicaţie? Am parcurs pagina până jos, sărind peste sugestiile despre ţinute, îmbrăcăminte pentru vreme ploioasă şi exemple de mic dejun acceptabil, până am ajuns la mijlocul dimineţii.

10:30–11:15. Gustare – de exemplu, fructe (banane, afine, boabe de struguri TĂIATE în sferturi pentru Petra, te rog), stafide (dar puţine – dinţii!), grisine, prăjituri de orez sau castraveţi (tăiaţi în fâşii). Fără căpşuni (Ellie este alergică), nuci întregi (unt de arahide, da, dar noi cumpărăm numai din cele fără sare/ zahăr), şi, în sfârşit, Petra nu are voie gustări care conţin zahăr rafinat sau sare în exces (celelalte au voie zahăr cu moderaţie). Dacă sunteţi pe-afară, s-ar putea să-ţi fie greu să respecţi toate astea, de aceea îşi sugerez să iei cu tine o cutie cu gustări.

Bine că măcar gustările nu erau pregătite de vreo aplicaţie. Oricum, nu mai întâlnisem ceva atât de detaliat la niciunul dintre joburile mele de bonă. La Little Nippers, manualul personalului era o broşurică de câteva pagini care se concentra mai mult pe ce trebuiau să facă angajaţii în caz de boală. Reguli, da. Limite de timp pentru ecran, sancţiuni, linii roşii, alergii – toate erau fireşti. Dar asta... Oare Sandra credea că eu lucrasem ca bonă timp de aproape zece ani şi nu ştiam că trebuie să tai boabele de struguri în bucăţi?

Am închis dosarul roşu, l-am împins mai încolo pe masă şi am rămas pe gânduri. Oare desele schimbări de angajaţi o făcuseră pe Sandra să controleze atât de mult totul? Sau era doar o femeie care încerca cu disperare să se ocupe de familia ei chiar şi atunci când nu era prezentă fizic? Era clar că Bill nu avea probleme să-şi lase copiii singuri cu o tânără care, oricâte calificări avea, era practic o necunoscută. Fără îndoială, dosarul Sandrei arăta un tip de părinte foarte diferit, unul care se simţea foarte apăsat de situaţia în care se afla. Ceea ce-mi stârnea o altă întrebare: de ce, dacă aşa stăteau lucrurile, era atât de hotărâtă să îl urmeze pe Bill peste tot, în loc să stea acasă? Era doar orgoliu profesional? Sau mai era şi altceva?

La mijlocul mesei de beton era o imensă fructieră de marmură, proaspăt aprovizionată cu portocale, mere, mandarine şi banane. Am oftat şi am rupt o banană din ciorchine, am decojit-o şi am tăiat câteva bucăţele pe care le-am pus pe tava Petrei. Apoi m-am dus până în camera de joacă să văd dacă Maddie se întorsese. Nu era acolo, nici în sufragerie ori în altă parte din casă, din câte mi-am dat seama. Până la urmă m-am dus în camera de serviciu, am deschis uşa pe care ieşise şi am strigat spre pădure.

— Maddie! Ellie! Eu şi Petra mâncăm îngheţată.

Am făcut o pauză, ascultând să văd dacă se aude zgomot de paşi alergând sau de crengi rupte, dar nimic.

— Cu bombonele pe deasupra.

Habar n-aveam dacă în casă erau bombonele, dar în acel moment nu-mi păsa că mint, nu voiam decât să ştiu unde erau amândouă.

Tot linişte. Nu se auzeau decât păsările. Soarele intrase în nori şi afară se făcuse surprinzător de răcoare. Am început să tremur, simţind cum mi se face pielea de găină pe braţele goale. Atunci mi s-a părut că ciocolata caldă era mai potrivită decât îngheţata, în ciuda faptului că eram în luna iunie.

— Foarte bine! am strigat eu din nou, de data asta mai tare. Aşa îmi rămân mie mai multe bombonele!

Am intrat în casă, lăsând uşa întredeschisă.

Când am ajuns în bucătărie, nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

Petra stătea în picioare pe scaunul ei înalt de la capătul barului, agitând spre mine o bucată de banană cu un aer triumfător.

— Drace!

O clipă am simţit cum se scurge toată vlaga din mine şi am rămas încremenită, uitându-mă la poziţia ei precară, la betonul implacabil de sub ea, la piciorușele ei nesigure pe lemnul alunecos al scaunului.

Apoi mi-am revenit şi am luat-o la fugă spre ea, împiedicându-mă de un ursuleţ de pluş de pe jos, şi am ocolit barul cu sufletul la gură ca s-o apuc.

— Doamne, Dumnezeule, Petra, fată rea ce eşti! Nu ai voie să faci asta. Oh, Doamne, Dumnezeule!

Ar fi putut să moară, ce mai tura-vura. Dacă ar fi căzut şi s-ar fi lovit cu capul de beton, ar fi făcut comoţie cerebrală înainte să ajung eu la ea.

Cum putusem să fac o asemenea prostie?

Supravegheasem de atâtea ori copilaşi care nu ştiau să meargă! Făcusem tot ce trebuia să fac: îi îndepărtasem scaunul de bar ca să nu se împingă cu picioarele în el şi eram sigură – de fapt, *convinsă* – că îi închisesem bine cataramele. Erau mult prea rigide pentru degeţelele ei.

Atunci, cum se eliberase?

Se zvârcolise până ieşise din ele?

M-am uitat la centuri. Una încă era prinsă, cealaltă era desfăcută. La naiba. Probabil că n-o închisesem bine şi Petra reuşise s-o desfacă, apoi avusese loc să iasă pe sub cealaltă.

Aşa că da, era vina mea. Numai gândindu-mă la asta, mâinile mi s-au răcit de frică şi obrajii mi s-au aprins de ruşine. Bine că nu se întâmplase când era Sandra acasă. Problemele astea de siguranţă erau esenţiale când aveai în grijă copii mici. Ar fi avut dreptul să mă concedieze pe loc.

Dar... dacă se uita pe camere, încă putea s-o facă. Fără să vreau, am privit spre tavan şi, bineînţeles, am văzut că în celălalt colţ al camerei era unul dintre acele obiecte în formă de ou. M-am înroşit la faţă şi m-am uitat repede în altă parte, imaginându-mi că Sandra vedea reacţia mea de vinovăţie.

La naiba. *La naiba.*

Nu puteam să fac nimic, decât să sper că Sandra şi Bill aveau lucruri mai bune de făcut decât să se uite pe înregistrările camerelor de supraveghere în fiecare oră din zi şi din noapte. Eram convinsă că Bill nici nu se deranjase să se uite pe aplicaţie de când plecase, dar Sandra... Dosarul acela dezvăluia o personalitate destul de obsesivă, la care nu mă aşteptasem ţinând cont de atitudinea ei veselă şi relaxată din timpul interviului.

Dar, cu puţin noroc, poate că la ora asta treceau printr-o zonă fără acoperire pentru telefoanele mobile sau poate că erau deja în avion. Camerele acelea înregistrau? Pentru cât timp stocau imaginile? Nu ştiam şi mă îndoiam că această informaţie apărea în dosar.

Descoperirea m-a neliniştit. Poate că eram urmărită chiar în clipa asta.

Cu un ciudat sentiment de teatralitate, am strâns-o pe Petra la piept şi i-am dat un pupic tremurat pe creştetul capului. Am simţit

sub buze cum i s-a curbat uşor fontanela, zona cea mai fragilă a craniului unui bebeluş, care încă nu se închisese de tot.

— Să nu mai faci asta, i-am spus cu fermitate, simţind cum adrenalina încă îmi pulsa prin corp, după care, cu un efort de a reveni la normalitate, am ridicat-o şi m-am dus cu ea la chiuvetă, unde am spălat-o pe faţă.

Apoi m-am uitat la ceas, încercând să respir încet şi firesc şi să-mi aduc aminte ce făceam înainte ca Petra să mă sperie de moarte.

Trecuse puţin de ora unu. În dosar scria că Petra mânca de prânz între 12.30–13.00, apoi se culca la ora 14.00. Cu toate astea, micuţa scâncea şi se freca supărată la ochi, iar eu am început să fac nişte calcule în minte, încercând să-mi dau seama cum să gestionez situaţia. La creşă îi duceam pe copii la culcare imediat după ce mâncau, în jur de ora unu.

Nu voiam să-i dau peste cap rutina atât de devreme în decursul zilei, dar, pe de altă parte, nu mi se părea o idee bună nici să las un copil obosit şi indispus să aştepte până la ora stabilită, ceea ce ar face ca la noapte să nu doarmă bine, dacă era genul de copil care cu cât era mai obosit, cu atât devenea mai agitat. Mă uitam nesigură la creştetul ei, încercând să mă decid. Deodată, ideea de a avea o oră de linişte în care să le caut pe Maddie şi Ellie mi s-a părut foarte tentantă. Cu siguranţă că mi-ar fi mai uşor dacă n-ar trebui să iau un bebeluş supărat cu mine.

Când Petra s-a frecat nervoasă cu pumnuleţul la ochi şi a scos un oftat de oboseală, m-am decis.

— Hai să mergem, am spus cu voce tare şi am urcat în camera ei.

Draperiile erau deja trase. Am aprins caruselul cu lumini, conform instrucţiunilor din dosar, şi am aşezat-o cu grijă pe spate. Ea s-a întors pe burtă şi şi-a frecat faţa de saltea, dar eu am rămas liniştită alături, fără să fac zgomot, cu o mână pe spatele ei care nu înceta să se foiască, în timp ce formele delicate de lumină se mişcau pe pereţi şi tavan. Petra continua să protesteze nedesluşit, dar

scâncetele se răreau tot mai mult şi eu ştiam că din clipă în clipă va adormi.

Într-un târziu, când mi s-a părut că a adormit, m-am ridicat cu grijă şi i l-am pus, încetişor, pe iepuraşul Nani alături, ca să-l găsească dacă se trezea. S-a foit puţin şi eu am rămas nemişcată, dar doar a strâns pluşul jucăriei între degeţele şi a scos un sforăit delicat. Cu un oftat de uşurare am luat monitorul care era atârnat la capătul pătuţului, mi l-am prins de curea şi am ieşit în vârful picioarelor din cameră.

M-am oprit pe palier să ascult dacă se auzeau paşi alergând sau râs de copii, dar în casă era o linişte perfectă.

Unde naiba erau?

Nu intrasem în dormitorul Sandrei şi al lui Bill, dar după felul în care era împărţită casa ştiam că fereastra lor ar trebui să dea spre alee, aşa că, ţinându-mi uşor respiraţia, am rotit mânerul şi am deschis uşa.

Ce-am văzut m-a lăsat o clipă fără suflare. Camera era imensă. Probabil că dărâmaseră cel puţin două camere, dacă nu chiar trei, ca s-o facă. Aveau un pat enorm, cu o mulţime de perne pufoase şi aşternuturi albe, iar în faţa lui, un uriaş şemineu din piatră cioplită. Trei ferestre înalte dădeau spre partea din faţă a casei. Una dintre ele era puţin întredeschisă şi vântul agita uşor perdeaua de muselină.

Am observat că unele sertare nu erau bine închise, la fel şi uşa unui dulap, şi am simţit un puternic imbold de curiozitate când am traversat covorul gri-argintiu până la fereastra din mijloc, dar mi l-am reprimat. Din câte ştiam, Sandra şi Bill puteau să mă vadă chiar în acel moment şi chiar dacă aveam ca alibi faptul că voiam să mă uit pe fereastra care dădea spre alee, categoric nu aveam nicio scuză să le cotrobăi prin lucruri.

M-am apropiat de fereastră, dar Ellie nu se vedea pe nicăieri; nu mai era în curba aleii, unde rămăsese întinsă pe jos. Nu ştiam dacă

să mă bucur sau nu. Cel puţin nu va da Jack peste ea când se va întoarce cu Tesla. Dar unde naiba era? Din câte văzusem eu, Sandra nu-şi făcea deloc griji că fetele fugeau în pădure, dar mie mi se făcea pielea de găină din cauza asta. La creşă trebuia să evaluăm riscul asociat oricărei activităţi, de la o plimbare prin parc până la joaca cu fulgii de ovăz, iar aici erau un milion de riscuri pe care eu nu aveam cum să le cunosc. Dacă în grădină era vreun iaz? Sau vreo râpă? Dacă se căţărau în copac şi nu mai puteau să coboare din el? Dacă era vreo spărtură în gard şi ajungeau până la şosea? Dacă vreun câine...

Mi-am întrerupt litania mintală a posibilelor catastrofe.

Câinii. Uitasem s-o întreb pe Sandra dacă eu trebuia să mă ocup de ei, dar am presupus că nu le-ar strica o plimbare suplimentară şi, cu siguranţă, ei puteau să le găsească pe fete. Măcar prezenţa lor mi-ar da o scuză să merg să le caut prin pădure fără să aibă impresia că mă învârt pe degete. Trebuia să le arăt de la bun început că stăpâneam situaţia cu fermitate, altfel autoritatea mea ar fi făcută praf şi nu aş recupera-o niciodată.

Am alungat din minte gândul neliniştitor despre ce se va întâmpla când se va întoarce Rhiannon şi va trebui să adaug grupului o adolescentă. Cu puţin noroc, poate că Sandra se va întoarce până atunci şi mă va ajuta.

La parter, câinii stăteau tolăniţi în coşurile lor din bucătărie, dar când m-au văzut intrând cu lesele în mână, amândoi au ridicat capul plini de speranţă.

— La plimbare! am spus eu cu entuziasm şi ei au sărit imediat din coşuri. Bravo, fetiţa... ăă... Claude, am spus în timp ce mă chinuiam să găsesc inelul de pe zgardă ca să-i prind lesa, deşi nu eram sigură dacă era fata sau băiatul.

Claude sărea nerăbdător în jurul meu în timp ce eu încercam să mă ocup de Hero, dar până la urmă le-am pus lesele la amândoi, am băgat în buzunar o mână de crănţănele pentru câini în caz că

apărea vreo problemă şi am ieşit pe uşa bucătăriei. Am traversat curtea cu pietriş, am trecut pe lângă vechiul grajd şi am intrat în pădure.

Era o zi superbă. În ciuda neliniştii mele crescânde din cauza fetelor, n-am putut să nu observ acest lucru în timp ce mergeam pe o potecă abia bătătorită ce şerpuia printre copaci, cu câinii trăgând în lese. Coroanele copacilor filtrau razele de soare şi în timp ce ne mişcăm stârneam fire de praf aurii care se ridicau în vârtejuri deasupra solului argilos, iar soarele se reflecta în particulele minuscule de polen şi în seminţele de clematic care pluteau în aerul nemişcat de sub copaci.

Câinii păreau să ştie bine încotro mergeau şi i-am lăsat să mă ghideze, conştientă de faptul că erau probabil nedumeriţi că îi ţineam în lesă în propria lor grădină. Dar trebuiau să se împace cu asta, pentru că nu ştiam dacă m-ar asculta când i-aş chema şi nu puteam risca să-i pierd şi pe ei.

Coboram la vale, spre locul unde începea drumul spre casă, deşi nu-l vedeam printre copaci. În spatele meu am auzit un trosnet de crengi şi m-am întors imediat, dar nu era nimeni. Probabil fusese un animal, poate o vulpe.

În sfârşit, am ajuns într-un mic luminiş şi mi s-a făcut gol în stomac, pentru că acolo era lucrul de care mă temeam încă de când dispăruseră fetele: un iaz. Nu foarte adânc, dar suficient pentru ca o fetiţă să se înece în el. Apa sălcie avea culoarea turbei şi la suprafaţa ei plutea un strat uleios de ace de pin în descompunere. Am sondat-o cu un băţ şi bule de aer stătut s-au ridicat alene la suprafaţă, dar, spre uşurarea mea, restul iazului părea netulburat, cu apa limpede, mai puţin acolo unde stârnisem vârtejuri de mâl când dădusem cu băţul. Sau... aproape netulburat. Ocolindu-l până pe cealaltă parte, am văzut pe mal nişte urme mici de pantofi, care păreau să arate că două fetiţe se jucaseră la marginea apei. Nu-mi dădeam seama de când erau, dar păreau destul de recente. Urmele coborau pe mal,

devenind tot mai adânci pe măsură ce se înmuia noroiul, apoi se întorceau şi se îndepărtau în pădure. Le-am urmărit câţiva metri, până când pământul a devenit prea tare ca să păstreze amprente, dar erau clar două perechi de picioare şi măcar acum ştiam că fetele erau probabil împreună şi aproape sigur tefere.

Câinii schelălăiau şi trăgeau în lese, disperaţi să intre în iazul mâlos şi să se bălăcească în el, dar eu nici nu mă gândeam să-i las. Asta era tot ce mai lipsea în prima mea zi de muncă: să îmbăiez doi câini murdari.

Nu urca nicio potecă prin pădure în direcţia în care duceau urmele de paşi, dar am urmat cât am putut o cărăruie, când, deodată, un ţipăt cârâit a spintecat aerul. Am încremenit, cu inima bătând să-mi sară din piept pentru a doua oară în ziua aceea. Câinii lătrau isteric şi trăgeau cu putere de lese.

O clipă n-am ştiut ce să fac. Stăteam şi mă uitam în jur înnebunită. Ţipătul răsunase foarte aproape, dar eu nu vedeam pe nimeni şi nici nu auzeam paşi, din cauza zgomotului făcut de câini. Apoi s-a auzit iar, îndelung şi aproape insuportabil de ascuţit. Am simţit să mi se face rău de la stomac când am înţeles ce era.

Am scos bebe-monitorul din buzunar şi am văzut cum creşteau şi scădeau în intensitate luminile odată cu acel ţipăt de spaimă nesfârşit şi clocotitor.

O clipă am rămas pe loc, paralizată, cu monitorul în mână şi lesele câinilor înfăşurate în jurul încheieturii. Să încerc să accesez camerele?

Cu mâinile tremurânde am scos telefonul şi am apăsat pe pictograma aplicaţiei de gestionare a casei.

Happy îţi urează bun venit, Rowan, scria pe ecran cu o încetineală agonizantă. *Happy înseamnă Acasă!* Apoi, spre disperarea mea, *Actualizează permisiunea de folosire. Aşteaptă, te rog. Happy înseamnă Acasă!*

Am înjurat, am băgat telefonul şi monitorul în buzunar şi am luat-o la fugă.

Eram departe de casă, pe o pantă, iar când am ieşit din pădure şi am văzut casa în faţa mea simţeam că nu mai pot să respir. Câinii îmi scăpaseră din mână de ceva vreme, smulgându-şi lesele din degetele mele amorţite, iar acum săreau şi se zbenguiau în jurul meu, lătrând veseli, crezând că totul era doar un joc.

Când am ajuns la uşa casei am găsit-o întredeschisă, deşi ştiam că fusese închisă când plecasem – eu ieşisem pe uşa camerei de serviciu, pe care o lăsasem deschisă în caz că se întorceau Maddie şi Ellie, şi pentru o clipă am crezut că leşin. Ce făcusem? Ce se întâmplase cu micuţa Petra?

Eram atât de speriată, încât aproape nu mai puteam să urc ultimele trepte ale scării până în camera fetiţei, dar m-am forţat s-o fac. Am lăsat câinii în hol, cu lesele încurcate, şi în sfârşit am ajuns în faţa uşii Petrei, moartă de frică de ce urma să găsesc acolo.

Uşa era închisă, aşa cum o lăsasem, iar eu mi-am înghiţit nodul din gât şi am rotit mânerul. Dar ce am găsit m-a făcut să mă opresc în prag, clipind nedumerită şi încercând să-mi recapăt suflul.

Petra dormea în pătuţul ei, cu braţele desfăcute de-o parte şi de alta, cu genele ei negre lăsate peste obrăjorii rozalii. În mâna stângă îl strângea pe Nani şi era clar că nu se mişcase de când o culcasem.

Cum era posibil?

Cu puţinul autocontrol care îmi mai rămăsese am ieşit din cameră, închizând uşa fără să fac zgomot, şi m-am lăsat jos în hol, cu spatele rezemat de balustradă şi faţa în mâini, străduindu-mă să nu plâng, pradă unui amestec de groază şi uşurare, simţind cum îmi şuierau plămânii în încercarea de a obţine suficient oxigen ca să-mi calmez pulsul accelerat.

Cu mâinile tremurânde mi-am scos inhalatorul din buzunar şi am luat un puf, apoi am încercat să înţeleg. Ce se întâmplase?

Şi dacă zgomotul nu se auzise din monitor? Nu, era imposibil: aparatul era prevăzut cu leduri care luminau, pentru a semnaliza când plânge copilul, în caz că aveai volumul oprit. Iar eu văzusem luminile. Şi zgomotul se auzise din difuzor, eram sigură de asta.

Oare Petra avusese un coşmar şi ţipase? Dar când am rememorat momentul, mi-am dat seama că totuşi nu avea sens. Nu era un plânset de copil. De asta, în parte, mă şi speriasem atât de tare. Ceea ce auzisem nu era plânsetul agitat cu care mă familiarizasem de când lucram la creşă, ci un ţipăt de groază prelung şi sfredelitor, un ţipăt scos de un copil mult mai mare, poate chiar un adult.

— Bună ziua?

Vocea venea de la parter şi m-a făcut să zvâcnesc din nou, de data asta convulsiv. M-am ridicat de jos cu pulsul accelerat şi m-am uitat peste balustradă.

— Bună ziua. Cine e? am întrebat eu cu o voce tremurătoare şi stridentă care trăda frică, nu una fermă şi autoritară, aşa cum intenţionasem. Cine-i acolo?

Fusese o voce adultă, de femeie, iar acum auzeam paşi în hol şi am văzut şi o figură mai jos, care se uita spre mine.

— Mata trebuie să fii noua bonă, nu?

Era o femeie de vreo cincizeci sau şaizeci de ani, cu faţa rumenă şi corpul scurtat de perspectiva din care o vedeam. Arăta plinuţă, cu o înfăţişare maternă, dar vocea şi expresia ei aveau ceva ce nu puteam să definesc. Nu era ospitalitate, de asta eram sigură. Un fel de dezaprobare dispreţuitoare?

Aveam frunze în păr şi când am început să cobor treptele spre parter am văzut că lăsasem urme de noroi pe covorul gros, când mă năpustisem val-vârtej spre camera Petrei.

Mi se descheiaseră doi nasturi la bluză. Mi i-am închis şi am tuşit, simţind că faţa încă îmi ardea după atâta fugă şi sperietură.

— Ah, bună ziua. Da, da, eu sunt Rowan. Şi dumneavoastră trebuie să fiţi...

— Eu sunt Jean. Jean McKenzie.

M-a privit din cap până-n picioare, fără să se deranjeze să-şi ascundă dezaprobarea, apoi a scuturat din cap.

— Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, domnişoară, dar nu e o idee bună să ţii fetele încuiate afară şi îndrăznesc să spun că nici doamnei Ellincourt nu i-ar plăcea.

— Încuiate afară? am zis eu fără să înţeleg. Cum adică?

— Când am venit să fac curăţenie, le-am găsit pe bietele copile tremurând pe treapta de la intrare, îmbrăcate în rochiţe subţiri.

— Un moment, am spus eu şi am întins mâna. Un moment, te rog. Eu n-am încuiat pe nimeni afară. Ele au fugit de mine. Eu am ieşit să le caut şi am lăsat uşa din spate deschisă, în caz că se întorceau.

— Era închisă când am venit eu, a spus Jean băţoasă.

Am scuturat din cap.

— Probabil că a închis-o curentul, dar eu n-am încuiat-o cu cheia.

— Era *încuiată* cu cheia, când am ajuns eu, a insistat ea, de data asta cu încăpăţânare.

Am simţit cum creşte furia în mine, înlocuind spaima întâmplării cu Petra. Mă făcea mincinoasă?

— Păi... poate a căzut zăvorul de unul singur sau aşa ceva, am spus până la urmă. Fetele sunt bine?

— Da, sunt cu mine în bucătărie, mănâncă puţin.

— Aţi fost...

M-am oprit, încercând să găsesc cea mai bună formulare, în aşa fel încât să nu decad şi mai mult în ochii ei. Nu ştiu din ce motiv, dar era limpede că femeia asta nu mă plăcea, iar eu nu trebuia să-i dau motive să mă reclame Sandrei.

— M-am întors pentru că am auzit-o pe Petra în monitor. Dumneavoastră aţi auzit-o?

— N-a scos un sunet, a zis Jean fără ezitare. Eu le-am supravegheat pe toate...

„Nu ca tine”, a părut că vrea să spună în continuare.

— ...Şi aş fi auzit-o dacă ar fi început să câraie.

— Să câraie?

— Să plângă, a spus Jean nerăbdătoare.

— Atunci Maddie? Sau Ellie? A urcat vreuna dintre ele până în camera Petrei?

— Ele au fost cu mine în bucătărie, domnişoară, a spus Jean cu o undă de iritare în glas. Şi acum, scuză-mă, trebuie să mă întorc la ele. Sunt prea mici să rămână singure lângă aragaz.

— Sigur că da, am zis eu şi am simţit că mi se aprind obrajii în faţa acestei critici indirecte. Dar, vă rog, le dau eu să mănânce, este treaba mea.

— Le-am dat eu deja. Bietele gâze erau lihnite, aveau nevoie de ceva cald.

Simţeam că începeau să-mi cedeze nervii, deja greu încercaţi după stresul dimineţii.

— Uitaţi ce e, doamnă...

Nu-mi aminteam cum o cheamă, apoi mi-am amintit.

— Doamnă McKenzie. V-am explicat deja, fetele au fugit de mine, nu eu le-am încuiat afară. Poate le-a fost frig şi s-au speriat puţin aşteptând să vină cineva să le deschidă uşa, dar o să le fie învăţătură de minte, ca altădată să nu mai fugă. Iar acum, dacă nu vă supăraţi, am treabă.

Am trecut pe lângă ea şi am intrat ţanţoşă în bucătărie, ştiind că doamna McKenzie mă sfredelea cu privirea.

În bucătărie, Maddie şi Ellie stăteau la barul pentru mic dejun, mâncau fursecuri cu fulgi de ciocolată şi beau suc. Lângă chiuvetă, era o farfurie cu ceea ce păreau a fi nişte resturi de pizza. Am simţit că mi se încleştează maxilarul. Toate acele alimente figurau pe lista de „trataţii strict ocazionale” a Sandrei. Eu mă gândisem să le propun să petrecem o după-amiază liniştită în sala TV, să vedem un film şi să mâncăm fursecuri. Acum asta ieşea din discuţie, doamna

McKenzie era în graţiile fetelor, iar eu mă transformasem în bona afurisită care le încuiase afară şi care trebuia să le oblige să mănânce o masă sănătoasă.

Mi-am reprimat iritarea şi am afişat un zâmbet plăcut.

— Bună fetelor. V-aţi jucat de-a v-aţi ascunselea?

— Da, a spus Ellie chicotind, dar apoi şi-a amintit de cearta noastră anterioară şi s-a încruntat. M-ai strâns de mână şi m-a durut.

Mi-a întins-o şi, spre întristarea mea, avea nişte vânătăi pe pielea albă de la încheietura ei subţire.

Am simţit că mi se aprind obrajii.

Mă gândeam să discut cu ea, dar nu voiam să ridic problema de faţă cu doamna McKenzie şi, în plus, mi se părea că în ziua aceea făcusem destule ca să-mi atrag duşmănia amândurora. Mai bine să-mi înghit mândria.

— Îmi pare foarte rău, Ellie.

M-am aplecat lângă ea până când capetele noastre au fost la aceeaşi înălţime şi am vorbit încetişor, astfel încât să nu audă doamna McKenzie.

— Sincer, n-am vrut. Mi-a fost teamă că te răneşti dacă te las pe alee şi te rog să mă ierţi dacă te-am strâns prea tare de mână. A fost un accident, crede-mă, şi îmi pare foarte rău. Putem să fim prietene?

O clipă mi s-a părut că Ellie ezită, apoi s-a smucit şi a scos un mic geamăt.

Pe sub tejgheaua barului am văzut că Maddie îşi retrăgea repede mâna şi şi-o punea în poală.

— Maddie, am spus eu încet, ce s-a întâmplat?

— Nimic, a spus Maddie cu un glas abia perceptibil, fără să ridice ochii din farfurie.

— Ellie?

— N-nimic, a spus Ellie, dar îşi freca braţul şi avea lacrimi în ochii albaştri şi limpezi.

— Nu te cred. Arată-mi braţul.

— Nimic! a repetat Ellie, mai înverşunată de data asta.

Şi-a coborât mâneca jachetei şi mi-a aruncat o privire furioasă de parcă aş fi trădat-o.

— Am spus nimic. Pleacă!

— Bine.

M-am ridicat. Dacă avusesem o şansă să o câştig pe Ellie de partea mea, de data asta o ratasem. Sau mai degrabă mi-o spulberase Maddie.

Doamna McKenzie stătea sprijinită de tejghea, cu braţele încrucişate, şi ne privea. Apoi a împăturit prosopelul pe care îl avea în mână şi l-a atârnat de bara cuptorului.

— Bine, fetelor, eu am să plec acum, a spus ea.

Când vorbea cu fetele o făcea cu o voce blândă şi mult mai prietenoasă, nu cu tonul iritat pe care îl avusese cu mine. S-a aplecat şi le-a sărutat pe amândouă pe creştetul capului: mai întâi buclele blonde ale lui Ellie, apoi pletele castanii ale lui Maddie.

— Să-i daţi şi surioarei voastre un pupic din partea mea.

— Da, doamnă McKenzie, a spus Ellie ascultătoare.

Maddie n-a zis nimic, doar a cuprins-o pe doamna McKenzie de mijloc cu un braţ şi mi s-a părut că văd melancolie în ochii ei când a urmărit-o cu privirea spre uşă.

— La revedere, fetelor, a spus doamna McKenzie şi a plecat.

Am auzit afară o maşină pornind şi îndepărtându-se pe alee spre drumul principal.

Rămasă singură în bucătărie cu cele două fetiţe, mi-am dat seama că mă simţeam epuizată şi m-am aşezat pe fotoliul din colţ. Nu voiam decât să-mi acopăr faţa cu mâinile şi să bocesc. Ce mă fac eu cu copiii ăştia ostili? Şi totuşi nu puteam să le învinovăţesc pe ele. Îmi imaginam cum aş fi reacţionat eu la vârsta lor, dacă aş fi fost lăsată o săptămână cu o străină.

Tot ce-mi lipsea era să le pierd din nou pe fete prin grădină, aşa că în timp ce ele îşi terminau fursecurile, eu m-am dus în hol şi am examinat partea din interior a uşii de la intrare. Nu avea cheie – nici măcar închizătoare nu avea, aşa cum observasem prima oară când am venit. În schimb, pe panoul alb pe care îl observasem era un senzor de amprentă – Sandra introdusese amprenta mea în aplicaţia telefonului ei în dimineaţa aceea, înainte să plece, şi îmi arătase cum funcţionează.

Pe interior era un panou identic. L-am atins cu grijă şi am văzut că s-au luminat o mulţime de pictograme. Una dintre ele era o cheie mare. Mi-am amintit instrucţiunile Sandrei şi am atins-o cu precauţie. Imediat am auzit cum s-au pus în mişcare resorturile din interiorul uşii. Zgomotul avea ceva dramatic, sumbru chiar, parcă era închizătoarea unei celule dintr-o închisoare. Dar cel puţin acum uşa era bine închisă. Nici Maddie şi nici Ellie nu puteau să ajungă la panoul de comandă fără să se urce pe o scară, cu atât mai puţin să activeze încuietoarea, pentru că mă îndoiam foarte tare că Sandra ar fi introdus amprentele lor în sistem.

Apoi, m-am dus în camera de serviciu. Uşa de aici avea o încuietoare obişnuită, se închidea şi se deschidea cu o cheie, de parcă Sandra şi Bill rămăseseră fără buget ori nu i-ar fi interesat intrarea servitorilor. Sau poate exista vreun motiv de ordin practic pentru care uşa aceea trebuia să funcţioneze în mod tradiţional. Poate era ceva care avea legătură cu penele de curent sau cu reglementările referitoare la construcţii. În orice caz, m-am simţit uşurată să mă aflu în faţa unei tehnologii pe care oricine o putea înţelege şi am avut un sentiment de satisfacţie când am răsucit cu fermitate cheia în încuietoare, după care am lăsat-o pe cadrul de sus al uşii, aşa cum scria în dosar. Paragraful suna aşa: *Lăsăm toate cheile uşilor cu încuietori obişnuite pe pragul de sus, astfel încât să fie la îndemână în caz de urgenţă, dar fetele să nu aibă acces la ele.* Era

reconfortant s-o văd cocoţată acolo sus, departe de degeţelele fetelor.

Odată îndeplinită această misiune, m-am întors în bucătărie, afişând cel mai larg şi mai minunat surâs.

— Bine, fetelor, ce-aţi zice să mergem la televizor să vedem un film? De exemplu, *Frozen*? Sau *Moana*?

— Da, *Frozen!* a strigat Ellie.

— Nu ne place *Frozen,* a sărit Maddie.

— Nu? am zis eu pe un ton sceptic. Pe bune? Pentru că mie îmi place foarte mult *Frozen.* Am o versiune în care cuvintele apar pe ecran şi putem cânta, iar eu ştiu toate cântecele.

În spatele lui Maddie, Ellie mă privea foarte dornică, dar nu îndrăznea s-o contrazică pe sora ei.

— Nouă nu ne place *Frozen,* a repetat Maddie cu încăpăţânare. Vino, Ellie, să mergem să ne jucăm la noi în cameră.

S-a dat jos de pe scaun şi a ieşit hotărâtă în hol. Intrigaţi, câinii o urmăreau cu privirea. S-a oprit în pragul uşii şi i-a făcut semn cu capul surorii ei. Lui Elie îi tremura buza de jos.

— Dacă vrei, putem să-l vedem, Ellie, am spus coborând vocea cât am putut de mult. Putem să ne uităm împreună, doar tu şi cu mine. Vrei să fac floricele de porumb?

Mi s-a părut că, pentru o clipă, Ellie a ezitat. Dar apoi feţişoara i s-a asprit şi a scuturat din cap, a coborât de pe scaun şi s-a dus după sora ei.

În timp ce paşii lor se îndepărtau pe scară am oftat, apoi m-am întors şi am pus ceainicul pe foc să-mi fac un ceai. Cel puţin voi avea o jumătate de oră pentru mine, să mă gândesc la cele întâmplate.

Dar n-am apucat nici să umplu ceainicul cu apă, când s-a auzit un pârâit din monitorul pe care îl aveam în buzunar, apoi un plâns întretăiat şi jalnic, care mă anunţa că Petra se trezise şi eu trebuia să mă întorc la treabă.

Răul nu avea odihnă.
La ce m-am înhămat?

Ştiu că mă întind mult. Şi ştiu că vă întrebaţi probabil când dracului voi ajunge la subiect, la motivul pentru care mă aflu în această celulă şi motivul pentru care n-ar trebui să fiu aici.

Credeţi-mă, ajungem şi acolo. Dar nu ştiu, nu pot să explic situaţia pe scurt. Asta a fost problema cu domnul Gates. Niciodată nu mă lăsa să explic aşa cum mi-ar fi plăcut mie, să descriu cum s-au derulat lucrurile, micile detalii, nopţile nedormite, singurătatea şi izolarea, nebunia acelei case pline de camere de supraveghere şi tot felul de mecanisme. Ca să explic bine, trebuie să povestesc cum s-a întâmplat. Zi de zi. Noapte de noapte. Pas cu pas.

Numai aşa am impresia că reuşesc să construiesc ceva. O casă, poate. Sau imaginea dintr-un puzzle. Piesă cu piesă. Dar adevărul este că a fost exact invers. Bucată cu bucată, mă prăbuşeam.

Şi prima bucată a căzut în noaptea aceea.

Acea primă noapte... Bine, n-a fost cea mai rea, dar nici cea mai bună, nici pe departe.

Petra s-a trezit indispusă şi agitată, iar Maddie şi Ellie au refuzat să iasă din camera lor toată după-amiaza, nici măcar pentru cină, în ciuda insistenţelor mele, în ciuda ultimatumurilor pe care le-am dat. *Dacă nu coborâţi până număr la cinci, nu primiţi budincă... Unu... doi... trei...* N-am auzit paşi pe scară. *Patru... patru şi jumătate...*

Când am ajuns la „patru şi jumătate” am înţeles că am pierdut.

Nu aveau de gând să coboare.

Pentru o clipă, m-am gândit să le scot din camera lor. Ellie era destul de micuţă ca s-o apuc de mijloc şi s-o cobor cu forţa pe scări, dar am avut suficientă minte ca să-mi dau seama că, dacă începeam aşa, nu voi mai reuşi în veci să-i recapăt încrederea. În plus, nu Ellie era problema, ci Maddie, care avea opt ani şi o constituţie mai robustă, iar eu n-aş fi putut s-o iau pe sus şi să cobor pe scara aceea lungă şi arcuită cu un copil care ar fi dat din picioare, ar fi ţipat şi s-

ar fi zbătut, cu atât mai puţin s-o oblig să se aşeze la masă şi să mănânce, presupunând că reuşeam să ajung cu ea în bucătărie.

În final, am capitulat şi, după ce am consultat planul de meniuri sugerat de Sandra în dosar, am urcat cu paste şi pesto la camera lor, cu toate că încă nu-mi ieşise din minte imaginea acelor căpşoare supuse, aplecate peste fursecurile cu ciocolată ale doamnei McKenzie. Când am bătut la uşă, Maddie mi-a răspuns cu un furios *Pleacă!*

— Eu sunt, am spus împăciuitoare. V-am adus paste. Am să vă las farfuriile aici, la uşă. Dar, dacă vreţi budincă, eu şi Petra suntem jos, mâncăm îngheţată.

Şi am plecat. Era tot ce puteam face.

În bucătărie, în timp ce încercam s-o împiedic pe Petra să arunce pastele pe jos, le urmăream pe Maddie şi Ellie de pe iPad. Profilul meu de utilizator îmi permitea să văd imaginile de pe camerele de supraveghere din dormitorul fetelor, din camera de joacă, bucătărie şi exterior şi să controlez luminile şi muzica din alte camere, dar în partea stângă era un întreg meniu de setări dezactivate, pe care nu le puteam folosi. Probabil că aş fi avut nevoie de profilul Sandrei ca să le controlez.

Deşi în continuare mi se părea cam sinistru să le spionez pe fete de la distanţă, am început să apreciez cât de folositor era. Aşezată la barul pentru micul dejun, am văzut că Maddie s-a dus spre uşă, a dispărut şi a reapărut, trăgând tava cu mâncare pe covor.

În mijlocul camerei era o măsuţă şi am văzut că i-a arătat lui Ellie să se aşeze pe un scaun, apoi a pus castroanele şi tacâmurile pe măsuţă şi s-a aşezat în faţa surorii ei. Nu aveam sonorul activat, dar era evident din acţiunile ei că o boscorodea pe Ellie, zicându-i să mănânce tot. Judecând după gesturile de protest ale lui Ellie, probabil o obliga să mănânce mazărea pe care o amestecasem în pesto. Mi s-a strâns puţin inima şi am simţit un amestec de furie,

milă şi afecţiune. *Of Maddie,* îmi venea să zic. *Am putea să ne înţelegem bine. Nu e nevoie să ne duşmănim.*

Dar, cel puţin deocamdată, părea că asta făceam.

După cină am îmbăiat-o pe Petra, ascultând distrată zgomotul ce se auzea din camera lui Maddie şi Ellie, care părea a fi o carte audio, apoi am culcat-o sau, mai bine spus, am încercat s-o culc.

Am procedat exact cum spunea în dosar, respectând cu stricteţe instrucţiunile, aşa cum făcusem la ora prânzului, dar de data asta n-a mers. Petra continua să scâncească, să se zvârcolească şi să-şi smulgă scutecul, apoi, când i l-am prins la loc şi i-am închis capsele la pijama astfel încât să nu-l mai poată scoate, a început să plângă tare şi insistent.

Timp de mai bine de-o oră am urmat instrucţiunile din dosar şi am stat răbdătoare cu o mână pe spatele ei, ascultând clinchetul repetitiv şi liniştitor al caruselului şi uitându-mă la cercurile de lumină de pe tavan, dar degeaba. Petra era din ce în ce mai supărată, iar ţipetele ei tot mai ascuţite treceau de la iritare la furie, ajungând aproape de isterie.

În timp ce stăteam acolo, mângâind-o pe Petra şi încercând să nu-i transmit tensiunea din mâna mea, m-am uitat neliniştită spre camera din colţul încăperii. Poate că eram urmărită chiar acum. Mi-o şi imaginam pe Sandra la un eveniment corporatist, bând şampanie şi urmărind încordată imaginile din camera Petrei pe ecranul telefonului mobil. Oare la un moment dat o să mă sune să mă întrebe ce dracului făceam?

În dosar scria să evit s-o iau pe Petra din pătuţ după ce stingeam lumina, dar alternativa de a o lăsa pur şi simplu acolo tot nu părea să funcţioneze. Până la urmă am luat-o în braţe, i-am sprijinit capul de umărul meu şi am început să mă plimb cu ea prin cameră, dar ea plângea cu furie, arcuindu-şi spatele ca şi cum ar fi vrut să scape din braţele mele. Aşa că am pus-o la loc în pătuţ. Atunci ea s-a

ridicat şi a rămas în picioare, hohotind furioasă, cu feţişoara roşie lipită de barele pătuţului.

Aveam impresia că nu se mai poate face nimic şi că prezenţa mea doar o înfuria şi mai tare.

Până la urmă, aruncând o ultimă privire vinovată spre cameră, am renunţat.

— Noapte bună, Petra, am spus cu voce tare.

M-am ridicat, am ieşit din cameră şi am închis uşa cu fermitate. În timp ce mă îndepărtam pe coridor, auzeam cum ţipetele ei scădeau în intensitate.

Trecuse de ora nouă şi mă simţeam frântă, epuizată de efortul de a mă lupta cu fetele toată seara. Mă gândeam să cobor în bucătărie să-mi torn un pahar de vin, dar în realitate trebuia să văd ce fac Maddie şi Ellie.

Nu se auzea niciun zgomot dinspre uşa camerei lor şi când m-am uitat pe gaura cheii mi s-a părut că era întuneric. Stinseseră lumina? M-am gândit să bat la uşă, dar am renunţat. Dacă dormeau, cu siguranţă că zgomotul ar strica totul.

Aşa că am răsucit mânerul cu mare grijă şi am împins. Uşa s-a deschis puţin, dar apoi a întâmpinat rezistenţă.

Nedumerită, am împins mai tare şi am auzit că s-a răsturnat ceva, ca şi când o grămadă de lucruri – nu ştiam ce –, stivuite de cealaltă parte a uşii, ar fi căzut trăncănind pe podea. Mi-am ţinut respiraţia, aşteptându-mă la plânsete şi ţipete, dar nu s-a auzit nimic. Aparent, fetele nu se treziseră.

M-am strecurat uşurel prin deschizătură şi am aprins lanterna telefonului ca să evaluez pagubele. Când am văzut ce era acolo, nu ştiam dacă să râd sau să plâng. Adunaseră practic toate obiectele pe care le găsiseră prin cameră – perne, jucării de pluş, cărţi, scaune, măsuţa din mijlocul camerei – şi construiseră o baricadă la uşa dormitorului. Era comic, dar totodată mai mult decât jalnic. De cine încercau să se apere? De mine?

Am luminat încăperea cu lanterna şi am văzut una dintre veioze. O scoseseră din priză şi o aşezaseră în vârful grămezii. Căzuse pe podea când deschisesem uşa şi i se strâmbase abajurul, dar, din fericire, becul nu se spărsese. I-am îndreptat cu grijă abajurul, apoi am pus-o în priză şi am aşezat-o pe măsuţa de noapte a lui Ellie. Când lumina ei plăcută şi rozalie a inundat camera, le-am văzut pe amândouă cuibărite în patul lui Maddie. Parcă erau doi heruvimi. Maddie o ţinea strâns în braţe pe sora ei, aproape o sugruma, şi m-am gândit că poate ar trebuie să-i mai slăbesc strânsoarea, dar pe urmă am renunţat. Scăpasem o dată cu tărăboiul pe care îl făcusem intrând, nu avea rost să risc din nou.

Până la urmă am mutat câteva obiecte de la uşă, astfel încât să pot să intru şi să ies fără să provoc o nouă avalanşă, apoi am plecat, activând pe telefon funcţia de ascultare din aplicaţia Happy, ca să le aud dacă se trezeau.

Petra încă suspina când am trecut în vârful picioarelor pe lângă camera ei, dar redusese volumul, iar eu mi-am călcat pe inimă şi nu m-am uitat înăuntru. Mi-am zis că se va linişti mai repede dacă nu mă vedea. În plus, nu mâncasem şi nu băusem nimic de la prânz, fiind prea ocupată să încerc să le dau fetelor să mănânce şi să le fac baie şi nu apucasem să-mi pregătesc cina. Brusc, mi-am dat seama că eram lihnită, ameţită de foame.

Am coborât în bucătărie şi m-am apropiat de frigider.

— „Se termină laptele”, a spus vocea robotului când am atins uşa, ceea ce m-a făcut să tresar speriată. „Doreşti să-l adaug pe lista de cumpărături?”

— Hm... da, am îngăimat eu.

Începeam s-o iau razna? Vorbeam cu un aparat electrocasnic?

— „Adaug lapte pe lista de cumpărături”, a spus vocea cu jovialitate şi ecranul de pe uşa frigiderului s-a aprins din nou, afişând o listă de alimente. „Cină fericită, Rowan!”

Am încercat să nu mă gândesc de unde ştia frigiderul cine stătea în faţa lui. Recunoaştere facială? Proximitatea telefonului meu? Indiferent despre ce era vorba, îmi stârnea un sentiment de nelinişte.

La prima vedere, conţinutul frigiderului părea exagerat de sănătos: un sertar imens plin cu verdeţuri, cutii cu paste proaspete, tot felul de borcane cu lucruri de genul kimehi şi harissa, şi un recipient mare cu ceva ce părea a fi apă de baltă, dar m-am gândit că ar putea fi kombucha. Totuşi, mai în spate, după nişte iaurturi organice, am văzut o cutie de pizza. Am tras-o de-acolo cu oarecare dificultate şi am deschis-o. Chiar când să bag tava în cuptor, am auzit un zgomot ascuţit dinspre geamul de sticlă aflat de cealaltă parte a mesei de bucătărie.

Am tresărit şi m-am întors, uitându-mă cu atenţie prin cameră. Afară se înnopta, iar ploaia răpăia în geam şi cu toate că în capătul îndepărtat al bucătăriei era întuneric, nu reuşeam să văd mai nimic afară, doar stropii strălucitori scurgându-se pe peretele imens de sticlă. Tocmai începeam să cred că mi se păruse sau că, poate, o pasăre se ciocnise de geam, când o siluetă întunecată s-a profilat pe cerul înserării, neagră pe fundalul cenuşiu. Afară era ceva. *Cineva.*

— Cine-i acolo? am strigat, ceva mai tăios decât intenţionasem.

N-a răspuns nimeni. Am mers pe lângă bar, am ocolit masa de bucătărie şi m-am îndreptat spre peretele de sticlă, care era complet învăluit în întuneric.

Acolo nu era niciun panou de comandă, sau cel puţin nu-l vedeam eu, dar atunci mi-am adus aminte de comanda vocală.

— Aprinde lumina! am spus eu cu hotărâre şi, spre surprinderea mea, a funcţionat.

Becurile led din uriaşul candelabru brutalist de deasupra capului meu s-au aprins brusc. Neaşteptata explozie de lumină m-a făcut să clipesc. Dar în timp ce ochii mi se adaptau, mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Cu lumina aprinsă nu mai vedeam absolut

nimic afară, doar propria mea reflexie în sticlă, pe când cel de afară putea să mă vadă foarte bine.

— Stinge luminile, am spus.

Toate luminile s-au stins imediat, lăsând bucătăria într-o beznă adâncă.

— Drăcia dracului, am murmurat eu şi am început să merg pe bâjbâite până la panoul de lângă uşa bucătăriei, pentru a încerca să găsesc o setare intermediară între strălucirea orbitoare şi întunericul total. Încă mă dureau ochii şi nu vedeam bine după explozia de lumină de la candelabru, dar când în sfârşit degetele mele au găsit panoul de control, m-am întors să mă uit spre fereastră şi, cu toate că nu eram foarte sigură, mi s-a părut că văd ceva care dispărea iute după colţul casei.

Restul timpului cât s-a copt pizza mi l-am petrecut rozându-mi unghiile şi privind nervoasă peste umăr spre celălalt capăt al bucătăriei, unde era mai întuneric. Închisesem bebe-monitorul ca să pot auzi mai bine eventualele zgomote de afară, dar suspinele Petrei, deşi mai slabe, tot se auzeau până jos şi nu mă ajutau cu nimic la reducerea nivelului de stres.

Mă tenta să pun puţină muzică, dar mă nelinişteа ideea că astfel nu mai auzeam zgomotele făcute de un eventual intrus. În fond, nu văzusem şi nu auzisem nimic concret ca să sun la poliţie. O formă în întuneric şi un ciocănit în geam care ar fi putut fi orice, de la o ghindă la o pasăre... Nu era *vineri 13.*

După vreo zece-cincisprezece minute (deşi mie mi s-a părut că a trecut mai mult), am auzit din nou un zgomot, de data asta într-o parte a casei. Câinii, care dormeau în coşurile lor în camera de serviciu, au început să latre.

Am tresărit, deşi a fost un zgomot mai familiar şi mai obişnuit decât trosnetul sec de mai devreme, iar când m-am dus spre camera

de serviciu am văzut o siluetă întunecată prin geamurile stropite de ploaie ale uşii.

— Sunt eu, Jack.

Am oftat uşurată.

— Jack!

Am deschis repede şi era chiar el, stând încovoiat sub tocul uşii, cu mâinile în buzunarele impermeabilului. Apa îi şiroia din breton şi îi picura de pe nas.

— Jack, tu ai fost mai devreme?

— Mai devreme când? a întrebat el nedumerit.

Am deschis gura să-i explic, dar în ultimul moment m-am decis să n-o fac.

— Lasă, nu contează. Te ajut cu ceva?

— Nu, nu vreau să te reţin, a spus el. Voiam doar să văd dacă eşti bine, dat fiind că a fost prima ta zi şi...

— Mulţumesc, am spus eu jenată, cu gândul la după-amiaza oribilă pe care o avusesem şi la faptul că probabil Petra încă se auzea plângând în monitor.

Apoi, dintr-un impuls de moment, am adăugat:

— N-ai vrea... În fine, vrei să intri? Fetele s-au culcat. Eu tocmai îmi pregăteam ceva de mâncare.

— Eşti sigură? a întrebat el şi s-a uitat la ceas. E cam târziu.

— Sunt sigură.

M-am dat la o parte şi l-am lăsat să intre în camera de serviciu.

El a rămas o clipă pe covorul de la intrare, aşteptând să se scurgă apa, apoi şi-a scos cu grijă ghetele.

— Îmi cer scuze că am venit atât de târziu, a spus el în timp ce mă urma în bucătărie. Am vrut să vin mai devreme, dar până la urmă a trebuit să duc maşina de tuns iarba la un service în Inverness.

— N-ai reuşit s-o repari?

— Oh, ba da, am făcut-o să meargă. Dar ieri s-a stricat din nou. Nu ştiu ce naiba are, că nu-i dau de cap. Dar să lăsăm asta, n-am venit să mă plâng de problemele mele. Tu cum te-ai descurcat cu fetele?

— A fost...

M-am oprit, simţind îngrozită că buza de jos îmi tremura şi mă dădea de gol.

Trebuia să fac o figură curajoasă. Dacă Jack le povestea Sandrei şi lui Bill? Dar n-am putut. În plus, dacă se uitau la imaginile de pe camerele de securitate, aveau să afle adevărul în scurt timp. Şi parcă pentru a confirma raţionamentul meu, de la etaj, Petra a scos un bocet lung, suficient de tare ca Jack să întoarcă privirea spre scări.

— Oh, Doamne, pe cine vreau să păcălesc, m-am lamentat eu. A fost groaznic. Fetele au fugit de mine după ce au plecat Bill şi Sandra. Eu m-am dus să le caut prin pădure, apoi femeia aia... cum o cheamă? Doamna McKinty?

— Jean McKenzie, m-a corectat Jack.

Şi-a dat jos impermeabilul şi s-a aşezat la masa lungă, iar eu m-am trântit pe un scaun în faţa lui. Îmi venea să-mi pun capul în mâni şi să plâng, dar m-am forţat şi am râs puţin.

— A venit să facă curăţenie şi le-a găsit pe fete aşezate în faţa uşii. I-au spus că eu le-am încuiat afară, ceea ce nu era adevărat; lăsasem uşa special deschisă, în caz că se întorceau. Mă urăsc, Jack, şi Petra plânge de o oră şi...

Plânsetul s-a auzit din nou, iar eu am simţit că-mi creşte nivelul de stres odată cu volumul lui.

— Stai jos, a spus Jack cu fermitate când am dat să mă ridic.

Mi-a pus mâna pe umăr şi m-a împins înapoi pe scaun.

— Mă duc eu să văd dacă pot s-o liniştesc. Probabil că nu s-a obişnuit cu figura ta. O să vezi că mâine va fi mai bine.

Asta contrazicea toate normele de securitate pe care le învăţasem, dar eram prea obosită ca să-mi mai pese şi oricum, mi-am zis,

Sandra şi Bill nu i-ar fi permis să rămână aici dacă l-ar fi considerat un pericol pentru fetele lor.

În timp ce sunetul paşilor lui se pierdea pe scări, am deschis bebe-monitorul şi am auzit uşa de la camera Petrei deschizându-se uşor, apoi plânsul ei întretăiat de suspine potolindu-se când a ridicat-o din pătuţ.

— Gata, gata, micuţa mea, l-am auzit spunând cu afecţiune, iar eu am roşit de parcă ascultam pe furiş, deşi Jack probabil ştia că bebe-monitorul era deschis. Nu mai plânge, inimioară mică.

Mi s-a părut că sus, fiind departe de mine, vorbea cu un accent scoţian mai pronunţat.

— Şşş... gata, Petra... gata, gata... Nu s-a întâmplat nimic.

Acum Petra se mai potolise din plâns, nu mai urla, ci scotea mai degrabă nişte sughiţuri şi scâncea. Am auzit parchetul scârţâind în timp ce Jack se plimba prin cameră cu fetiţa în braţe, liniştind-o cu o pricepere care m-a surprins.

În sfârşit, Petra a tăcut şi paşii lui Jack s-au oprit. L-am auzit aplecându-se peste balustrada pătuţului şi lăsând-o cu grijă pe saltea.

După o pauză lungă, am auzit fâsâitul uşii pe mochetă şi din nou paşii lui Jack pe scări.

— Ai reuşit? l-am întrebat, aproape fără să-mi vină să cred, când a intrat în bucătărie.

El a clătinat din cap, cu un mic zâmbet.

— Da, cred că era obosită sărăcuţa şi nu căuta decât un mic ajutor ca să pună capul jos. A adormit aproape de cum am luat-o în braţe.

— Doamne, Jack, probabil crezi că sunt o...

M-am oprit, neştiind ce să spun.

— Mă refer la faptul că *eu* sunt bona. Şi se presupune că mă pricep la lucrurile astea.

— Nu vorbi prostii.

S-a aşezat din nou la masă, în faţa mea.

— Când te vor cunoaşte, va fi mai bine. Acum eşti o străină pentru ele, atâta tot. Şi te pun la încercare. În ultimul an au schimbat atâtea bone, încât nu prea mai au încredere când vine una nouă şi preia totul. Ştii cum sunt copiii: când vor vedea că ai venit ca să rămâi şi nu vor fi abandonate din nou, situaţia se va schimba.

— Jack...

Era ocazia pe care o aşteptam, iar acum, că o aveam, nu ştiam cum să formulez întrebarea.

— Jack, ce s-a întâmplat cu celelalte bone? Sandra zicea că au plecat pentru că aveau impresia că asta e o casă bântuită, dar mie nu-mi vine să cred... Nu ştiu, mi se pare ridicol. Tu ai văzut vreodată ceva?

Când am spus asta, m-am gândit la umbra pe care o văzusem afară şi am alungat această imagine din minte. Probabil că nu fusese decât o vulpe sau creanga unui copac mişcat de vânt.

— Păi..., a spus Jack încet.

A întins mâna lui mare şi muncită, cu unghiile încă înnegrite de ulei, deşi probabil le frecase în repetate rânduri, a ridicat bebe-monitorul pe care îl lăsasem pe masă şi a început să-l învârtă cu un aer gânditor.

— Păi, eu n-aş zice că...

Nu ştiu ce a vrut să zică, pentru că a fost întrerupt de o voce puternică şi destul de autoritară care a spus:

— Rowan?

Jack a tăcut, dar eu am tresărit atât de tare, încât mi-am muşcat limba şi m-am întors brusc, încercând disperată să descopăr de unde venea. Era o voce feminină de adult, nu de copil, şi perfect umană, diferită de vocea monotonă de pe aplicaţia Happy. Era cineva în casă?

— Rowan, a repetat vocea, eşti acolo?

— B-bună? am reuşit eu să îngaim.

— Ah, bună, Rowan! Sunt eu, Sandra.

Cu un val de uşurare amestecată cu furie, mi-am dat seama că vocea venea din difuzoare. Sandra se conectase la sistemul casei şi folosea aplicaţia ca să vorbească cu noi. Am avut o senzaţie indescriptibilă de intruziune. De ce mama dracului nu putuse să sune pe telefon pur şi simplu?

— Sandra.

Mi-am înghiţit furia şi am încercat să-mi recapăt tonul vesel şi optimist pe care îl avusesem la interviu.

— Bună! Ce mai faci?

— Bine!

Vocea i-a răsunat cu ecou în toată bucătăria, amplificată de sistemul audio ambiental, reverberând sub tavanul înalt de sticlă.

— Obosită! Dar mult mai important e cum eşti tu? Ce e pe-acasă?

Am aruncat o privire spre Jack, care rămăsese aşezat la masă, gândindu-mă că el reuşise s-o culce pe Petra. Oare Sandra văzuse? Trebuia să zic ceva despre asta? M-am rugat în gând ca el să nu intervină în discuţie şi n-a făcut-o.

— Păi... acum e linişte, am spus eu până la urmă. Fetele sunt în pat şi dorm. Dar trebuie să spun că Petra mi-a cam dat de furcă. La prânz a furat-o somnul imediat, dar cred că am lăsat-o să doarmă prea mult, nu ştiu. Acum, seara, a adormit foarte greu.

— Dar acum doarme? Bravo.

— Da, acum doarme. Şi celelalte două dorm ca nişte îngeraşi.

Doi îngeraşi speriaţi şi furioşi, aflaţi în defensivă, dar măcar se liniştiseră şi dormeau.

— Le-am lăsat să mănânce în camera lor, pentru că păreau foarte obosite. Sper că e în regulă, da?

— Da, da, a spus Sandra fără să dea importanţă. Şi s-au purtat bine în restul zilei?

— Păi... am strâns din buze, întrebându-mă cât de franc să-i răspund. După ce aţi plecat voi, au fost puţin cam supărate, sinceră să fiu, mai ales Ellie. Dar după-amiază s-au liniştit. Le-am întrebat

dacă vor să se uite la *Frozen,* dar n-au vrut. Până la urmă s-au jucat în camera lor. (Bine, partea asta era adevărată. Problema era că nu ieşiseră din cameră.) Spune-mi, Sandra, există anumite reguli cu privire la grădină?

— Cum adică?

— Adică au voie să iasă singure sau trebuie să le ţin în casă? Ştiu că tu şi Bill nu vă faceţi griji în privinţa asta, dar am văzut iazul şi... nu ştiu, mă nelinişteşte puţin.

— Ah, iazul, a spus Sandra şi a început să râdă, iar râsul ei a reverberat atât de puternic în jur, încât mi-a părut rău că nu ştiam să controlez volumul în difuzoare. Abia dacă are cincisprezece centimetri adâncime. Sincer, de-asta eu şi Bill am cumpărat o casă cu mult teren, ca să le dăm fetelor mai multă libertate să alerge pe-afară. Nu trebuie să stai după ele tot timpul. Ele ştiu că nu au voie să facă prostii.

— Da, eu...

M-am oprit, străduindu-mă să-mi exprim îngrijorările fără să pară că îi criticam metodele de creştere şi educaţie. Eram dureros de conştientă de prezenţa lui Jack, care stătea la masă vizavi de mine, privind politicos în altă parte şi prefăcându-se că nu asculta ce vorbeam.

— Uite, Sandra, tu le cunoşti mai bine decât mine, desigur, şi dacă tu eşti mulţumită aşa, eu n-am nimic împotrivă, doar că eu sunt obişnuită cu o supraveghere mai strictă, nu ştiu cum să spun. Mai ales că există o apă în apropiere. Ştiu că apa nu e foarte adâncă, dar mâlul...

— Bine, uite... a spus Sandra.

Vocea ei căpătase un ton defensiv şi mi-a părut rău că nu mi-am ţinut gura. Mă străduisem atât de mult să nu pară că o critic.

— Uite, trebuie să-ţi foloseşti logica, sigur că da. Dacă le vezi că fac vreo prostie, intervii. Este treaba ta să le supraveghezi, nu trebuie s-o spun eu. Dar nu văd ce rost are să le ţii în faţa

televizorului toată după-amiaza când afară ai o grădină frumoasă şi însorită.

Am rămas cu gura căscată. Era o aluzie la faptul că încercasem să le mituiesc cu un film?

A urmat o pauză lungă şi incomodă, timp în care m-am gândit ce să spun. Îmi venea să-i spun adevărul, că era imposibil ca o singură persoană să supravegheze aşa cum trebuie o fată de cinci ani, alta de opt şi un bebe care abia ştia să meargă, dacă erau împrăştiate pe nu ştiu câte hectare de teren. Dar aveam sentimentul că, dacă o făceam, voi fi concediată. Era clar că Sandra nu dorea să discute despre riscurile implicate dacă le lăsam să umble care încotro.

— Bine, am spus într-un târziu. Te înţeleg perfect, Sandra, mă bucur că pot să profit şi eu de grădina asta frumoasă, evident. Am să...

M-am oprit, căutându-mi cuvintele.

— Am să-mi folosesc logica, cum ziceai şi tu. Oricum, ţinând cont că a fost prima zi, a mers foarte bine, iar fetele... se pare că s-au adaptat bine. Vrei să te sun mâine?

— Mâine voi fi în şedinţe toată ziua, a spus Sandra pe un ton mai moale, dar am să te sun eu înainte de ora de culcare. Îmi pare rău că nu am reuşit să vorbesc cu fetele în seara asta, dar am luat cina cu un client. Şi, oricum, probabil că le-aş fi agitat. Eu zic că la început e mai sănătos să stau deoparte, pe principiul că „ochii care nu se văd, se uită”.

— Da, sigur. Te înţeleg.

— Bine, Rowan, noapte bună. Să dormi bine. Sper, pentru că mâine va trebui să te trezeşti devreme!

A râs din nou, am râs şi eu, deşi în realitate nu-mi făcea nicio plăcere. Ideea de a o lua de la capăt cu toate la ora şase dimineaţa îmi stârnea o stare de rău. Cum de crezusem că puteam să fac toate astea?

Aminteşte-ţi de ce eşti aici. M-am îmbărbătat eu.

— Da, sunt sigură, am spus, încercând să infuzez puţină veselie în vocea mea. Noapte bună, Sandra.

Am aşteptat, dar nu s-a auzit niciun clic sau vreun alt semnal care să-mi dea de ştire că închisese sau că ieşise din aplicaţie.

— S-Sandra? am insistat eu, indecisă, dar se părea că închisese.

M-am lăsat pe speteaza scaunului şi mi-am trecut mâna peste faţă. Mă simţeam obosită.

— Trebuie să plec, a spus Jack jenat.

Era evident că interpretase gestul meu ca fiind o aluzie. S-a ridicat, împingând scaunul în spate.

— E târziu şi presupun că mâine va trebui să te trezeşti devreme.

— Nu, stai.

M-am uitat la el, simţind dintr-odată că n-aveam chef să rămân singură în această casă plină de ochi, urechi şi difuzoare ascunse. Compania unei persoane în carne şi oase, nu a unei voci imateriale, era irezistibilă.

— Te rog. Aş prefera să nu mănânc singură.

Dinspre cuptor venea miros de ars şi mi-am adus aminte de pizza.

— Tu ai mâncat?

— Nu, dar nu vreau să-ţi răpesc cina.

— Nicio grijă. Am pus o pizza la cuptor chiar înainte să vii tu. Probabil că s-a ars, dar e uriaşă. Nu pot s-o mănânc singură pe toată. Te rog să mă ajuţi şi tu. Serios. Chiar te rog.

— Bine...

S-a uitat spre uşa camerei de serviciu, care dădea înspre garaj şi, probabil, către micul lui apartament de deasupra, ale cărui ferestre erau întunecate.

— Bine... dacă insişti.

— Da, insist.

Mi-am pus mănuşile şi am deschis uşa cuptorului. Pizza era făcută. Mai mult decât făcută: brânza se arsese pe margini, dar îmi era prea foame ca să-mi pese.

— Scuze, s-a înnegrit puţin. Am uitat complet de ea. Te deranjează?

— Deloc. Mi-e atât de foame, încât aş mânca un cal, darămite o pizza puţin arsă.

A zâmbit şi pielea bronzată de pe obraji i s-a încreţit.

— Şi nu ştiu tu... am continuat, dar eu simt nevoia unui pahar de vin.

— Nu te refuz.

A stat uitându-se cât timp eu am tăiat pizza şi am căutat în dulap două pahare.

— Te deranjează dacă mâncăm direct din cutie? am întrebat şi el mi-a oferit din nou surâsul lui seducător.

— Absolut deloc. Tu eşti cea care riscă să-i mănânc toată cina, dacă nu există limite clar stabilite, dar dacă aşa vrei tu, eu n-am nimic împotrivă.

— Nici pe mine nu mă deranjează, am zis şi, spre surprinderea mea, i-am răspuns cu un zâmbet uşor timid, dar sincer, nu forţat şi palid ca mai devreme.

Câteva minute au trecut în tăcere, timp în care ne-am concentrat asupra câte unei felii de pizza uleioasă şi delicioasă, apoi a încă uneia. În final, Jack a luat a treia felie, ţinând-o cu vârful degetelor şi înclinând-o astfel încât grăsimea să se scurgă în cutie, şi a spus:

— Deci... apropo de ce întrebai mai devreme.

— Despre chestiile paranormale?

— Da. Bine, adevărul este că eu n-am văzut nimic cu ochii mei, dar Jean... În fine, nu că ar fi superstiţioasă, dar îi plac mult poveştile. Le-a împuiat fetelor capul cu basme. Ştii tu: *selkies, kelpies* şi chestii de genul ăsta. Iar casa asta e foarte veche, sau cel puţin

unele părţi din ea. Şi presupun că aici au murit oameni şi au existat întâmplări violente.

— Deci... tu crezi că Jean le-a povestit fetelor diverse lucruri şi ele le-au povestit bonelor?

— Probabil. Nu ştiu să-ţi spun sigur. Dar, uite, aproape toate celelalte bone erau foarte tinere. Nu toată lumea este făcută să trăiască într-un loc ca ăsta, la kilometri distanţă de cel mai apropiat oraş, fără un bar sau un pub. Nişte *au pairs* nu vor să stea aici, preferă să se ducă în Edinburgh sau Glasgow, unde sunt cluburi de noapte şi oameni care vorbesc aceeaşi limbă, înţelegi?

— Da.

M-am uitat pe fereastră. Afară era foarte întuneric şi nu se vedea nimic, dar îmi imaginam drumul pierzându-se în beznă, kilometri şi kilometri de dealuri ondulate şi munţii la orizont. Nu se auzea decât ploaia. Nicio maşină, niciun trecător, nimic.

— Da, înţeleg ce vrei să spui.

Un moment am rămas tăcuţi. Nu ştiu la ce se gândea Jack, dar eu simţeam un amestec de emoţii ciudate: stres, oboseală, anxietate la gândul zilelor ce mă aşteptau şi încă ceva, mai neliniştitor. Ceva ce avea legătură cu Jack, cu prezenţa lui, cu pistruii presăraţi pe pometţii lui proeminenţi şi cu felul în care i se mişcau muşchii sub pielea antebraţelor când a îndoit bine ultima felie de pizza şi a terminat-o din două îmbucături rapide.

— Mai bine mă duc să mă culc.

S-a ridicat şi s-a întins de i-au trosnit articulaţiile.

— Mulţumesc pentru masă, mi-a făcut plăcere să am cu cine să vorbesc.

— Şi mie la fel.

M-am ridicat în picioare, simţindu-mă brusc ruşinată, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Te descurci singură? m-a întrebat.

Am clătinat din cap că da.

— Eu stau chiar deasupra garajului, unde era vechiul staul... în caz că ai nevoie de ceva. Se intră pe partea laterală; e o uşă verde, cu o rândunică pe plăcuţă. Dacă se întâmplă ceva noaptea...

— Ce să se întâmple? am sărit eu surprinsă.

Jack a început să râdă.

— Nu m-am exprimat bine. Am vrut să spun că, dacă ai nevoie de mine, pentru orice, să ştii unde sunt. Sandra ţi-a dat numărul meu de mobil?

— Nu.

A luat o broşură agăţată de frigider, a scris numărul de telefon pe margine şi mi-a dat-o.

— Poftim. Pentru orice eventualitate.

Ce fel de eventualitate? mi-a venit să întreb din nou, dar ştiam că el va râde.

Eram sigură că făcuse asta ca să mă liniştească, dar n-a reuşit decât să mă sperie şi mai tare.

— Mulţumesc, Jack, am spus eu puţin încurcată şi el a zâmbit din nou.

Şi-a îmbrăcat impermeabilul ud, a deschis uşa camerei de serviciu şi a ieşit, mergând încovoiat prin ploaie.

După ce a plecat Jack, m-am dus şi eu în camera de serviciu să încui uşa cu cheia. În absenţa lui, casa era foarte tăcută şi liniştită. Am oftat şi m-am ridicat pe vârfuri să iau cheia de pe pragul de sus al uşii. Dar cheia nu era acolo.

Mi-am plimbat mâna de-a lungul pragului, pipăind cu vârful degetelor prin praf şi rămăşiţe sfărâmicioase de insecte moarte, dar acolo nu era nimic.

Nici pe podea nu era.

Îi schimbase cumva Jean locul? Sau o dăduse jos când ştersese praful?

Numai că eu îmi aminteam perfect că pusesem cheia acolo după ce plecase Jean, aşa cum îmi spusese Sandra să fac, s-o am la îndemână în caz de urgenţă, dar să n-o găsească fetele. Era posibil să fi căzut? În cazul ăsta, ce se întâmplase cu ea? Era mare, de aramă. Prea mare ca să n-o observi pe podea sau ca să intre prin ţeava unui aspirator. Oare ajunsese sub ceva?

M-am aşezat în genunchi şi am luminat cu lanterna telefonului pe sub maşina de spălat şi uscător, dar n-am văzut nimic în afară de gresia albă şi câteva ghemotoace de praf care au tremurat când am suflat să le dau la o parte. Nu era nici după găleata cu mop. Apoi, deşi mi se părea puţin probabil, m-am dus la dulapul unde era aspiratorul, dar compartimentul de praf fusese golit. Înăuntru nu mai era nimic. Era un aspirator fără sac, cu un cilindru de plastic transparent, în care puteai să vezi cum circulă praful. Presupunând că trecuse prin tub, era imposibil ca cineva să fi aruncat o cheie mare de aramă fără s-o observe.

După aceea am răscolit toată bucătăria, m-am uitat chiar şi în coşul de gunoi, dar nici acolo nu era.

În final, am deschis uşa camerei de serviciu şi m-am uitat spre grajd prin ploaia care cădea. La etaj se aprinsese o lumină. Să-l sun pe Jack? Oare avea o cheie de rezervă? Dar, dacă avea, chiar voiam să creadă despre mine că sunt atât de dezorganizată şi de neajutorată, încât, după nici zece minute, dădeam fuga să-i cer ajutorul?

Până să mă hotărăsc, lumina de la fereastra lui s-a stins şi m-am gândit că sigur se culcase.

Era prea târziu. N-aveam de gând să-l scot din casă în pijama.

Am aruncat o ultimă privire prin curte, în jurul uşii, în caz că, cine ştie, cheia aterizase afară, apoi am închis uşa.

O să-l întreb dimineaţă pe Jack.

Până atunci, oh, Doamne, ce să fac? Trebuia să baricadez uşa cu ceva. Era absurd. Eram departe de tot, în spatele unor porţi

încuiate, dar ştiam că nu voi dormi dacă aveam un sentiment de nesiguranţă.

Mânerul era rotund, nu genul sub care puteai să propteşti un scaun ca să-l blochezi, şi uşa nu avea zăvor, dar până la urmă, după multe căutări, am găsit în dulap un opritor de uşă în formă de pană. L-am înfipt bine în spaţiul de sub uşă, apoi am rotit mânerul să văd dacă ţine.

Spre surprinderea mea, a ţinut. N-ar fi împiedicat un hoţ să intre, dar, dacă era să mă gândesc mai bine, nimic nu l-ar fi împiedicat. Dacă cineva chiar era hotărât să intre în casă, putea să spargă o fereastră. Dar măcar dădea impresia că uşa era încuiată, iar eu ştiam că asta mă va ajuta să dorm mai liniştită.

Când m-am întors în bucătărie să strâng cutia de pizza şi farfuriile, ceasul de perete arăta 11:36. N-am putut să-mi reprim un oftat. Fetele se vor trezi la ora şase, iar eu ar fi trebuit să mă culc de câteva ore bune.

Acum era prea târziu să mai schimb ceva. Va trebui să renunţ la duş şi să mă culc cât mai repede. Eram foarte obosită şi, oricum, mă îndoiam că va observa cineva.

— Stinge luminile, am spus cu voce tare.

Camera s-a cufundat imediat în întuneric; doar lumina slabă de pe coridor se reflecta în podeaua de beton lustruit. Mi-am înăbuşit un căscat, am urcat în camera mea şi aproape c-am adormit înainte să mă dezbrac.

M-am trezit speriată într-o beznă deplină şi cu o senzaţie de totală dezorientare. Unde eram? Ce mă trezise?

Mi-a luat un minut ca să-mi amintesc: Heatherbrae House. Familia Elincourt. Fetele. Jack.

Am luat telefonul de pe măsuţa de noapte şi când am văzut că era ora 3:16 am gemut şi l-am trântit la loc. Nu era de mirare că încă era întuneric, era toiul nopţii.

Ce creier prost.

Dar ce naiba mă trezise? Petra? Ţipase vreuna dintre fete în somn?

Am rămas o clipă nemişcată, ascultând. Nu se auzea nimic, dar eram la un etaj distanţă de ele şi ne despărţeau două uşi închise.

Până la urmă m-am ridicat, înăbuşindu-mi un oftat, mi-am pus halatul pe mine şi am ieşit în hol.

În casă era linişte. Dar... ceva părea în neregulă, deşi n-aş fi ştiut să spun ce. Ploaia se oprise şi nu se auzea absolut nimic, nici măcar motorul unei maşini în depărtare sau foşnetul vântului prin copaci.

Până la urmă mi-am dat seama când am observat două lucruri. Primul, umbra de pe peretele din faţa mea, o umbră proiectată de bujorii ofiliţi de pe măsuţa de la parter.

Cineva aprinsese luminile pe holul de la parter. Lumini pe care eram sigură că le stinsesem când urcasem să mă culc.

Al doilea şi-a făcut simţită prezenţa când am început să cobor scara în vârful picioarelor. Aproape că mi-a stat inima în loc, apoi a început să-mi bată atât de tare, încât am crezut că o să-mi sară din piept.

Era zgomotul unor paşi pe podeaua de lemn: lenţi şi hotărâţi, exact ca în noaptea precedentă.

Scââârţ... Scââârţ... Scââărţ...

Mi-am simţit pieptul strâns ca într-o menghină. Am rămas nemişcată pe a doua treaptă, uitându-mă la lumina din holul de jos,

apoi în sus, de unde părea să vină zgomotul. Doamne, Dumnezeule. Intrase cineva în casă?

Lumina, aş fi putut să înţeleg. Poate că Maddie sau Ellie se treziseră să se ducă la toaletă şi o lăsaseră aprinsă. De-a lungul peretelui, la anumite intervale, se aflau mici lămpi de veghe puse în prize, dar probabil că tot ar fi aprins lumina principală din hol.

Dar paşii...?

Mi-am amintit de momentul în care, fără niciun avertisment, vocea Sandrei a răsunat brusc în difuzoarele din bucătărie. Putea fi ăsta un răspuns? Happy, afurisita aia de aplicaţie? Dar cum? Şi, mai important, *de ce?* N-avea niciun sens. Singurii care aveau acces la aplicaţie erau Sandra şi Bill, iar ei nu aveau niciun motiv să mă sperie. Dimpotrivă. Tocmai făcuseră mari eforturi şi îşi asumaseră nişte cheltuieli ca să mă angajeze.

În afară de asta, sunetul nu părea să vină din difuzoare. Nu era un sunet imaterial, aşa cum fusese vocea Sandrei în bucătărie. Atunci nu avusesem impresia că stătea cineva în spatele meu şi vorbea cu mine. Sunase exact aşa cum era: ca o voce care se auzea din difuzoare. Acesta, în schimb, era diferit. Auzeam paşii cum porneau dintr-o parte a tavanului şi se mişcau încet, dar implacabil, spre cealaltă. Apoi se opreau şi o luau înapoi. Sunau ca şi cum... nu ştiu... ca şi cum cineva mergea prin camera de deasupra mea. Dar nici asta nu avea sens. Pentru că sus nu era nicio cameră. Nici măcar o uşiţă spre podul casei nu era.

Imediat, mi-a apărut în minte imaginea a ceva la care nu mă mai gândisem de când venisem. Uşa încuiată cu cheia din camera mea. Unde ducea? Exista un pod? Părea imposibil ca cineva să fi intrat prin dormitorul meu, dar *auzeam* paşii de sus.

Tremurând, m-am întors în vârful picioarelor în camera mea şi am apăsat pe întrerupătorul veiozei de lângă pat. Nu s-a aprins.

Am înjurat, domnule Wrexham. Nu mi-e ruşine să recunosc. Am înjurat întruna, cu voce tare. Stinsesem veioza aceea de la

întrerupător, de ce dracului nu se aprindea de la întrerupător? Ce rost mai avea tâmpenia aia de sistem de iluminat?

Furioasă, fără să îmi mai pese de muzică, de sistemul de încălzire sau de orice altceva, am lovit cu palma în panoul din perete, apăsând la întâmplare pe pătrate şi cadrane, care s-au luminat sub mâna mea. Au început să se aprindă şi să se stingă luminile în dulapuri, a pornit ventilatorul din baie, au răsunat nişte acorduri de muzică clasică şi s-au oprit brusc când am apăsat iar pe panoul de comandă, iar un ventilator ascuns în tavan a început să sufle aer rece. Dar până la urmă s-a aprins şi lumina principală.

Am lăsat mâna jos, respirând greoi, dar încântată că reuşisem. Apoi m-am hotărât să încerc să deschid uşa încuiată.

Mai întâi am probat cheia de la dormitorul meu, pe care mi-o arătase Sandra, şi care era ascunsă pe pragul de sus al uşii, la fel ca celelalte. Nu s-a potrivit.

După care am încercat cheia dulapului din cealaltă parte. Nici asta nu s-a potrivit.

Pe pragul de sus al uşii încuiate nu era decât puţin praf.

Până la urmă m-am lăsat în genunchi şi m-am uitat pe gaura cheii. Inima îmi bătea atât de tare, încât simţeam că o să leşin.

N-am văzut absolut nimic, doar întuneric total. Dar simţeam ceva. Un aer rece care m-a făcut să clipesc şi să mă îndepărtez de gaura cheii cu ochii înlăcrimaţi.

În spaţiul din spatele uşii nu era un simplu dulap. Acolo era altceva. Poate un pod. Sau cel puţin un spaţiu suficient de mare ca să se creeze curent şi o sursă de aer.

Paşii se opriseră, dar eu ştiam că în noaptea aia nu voi mai adormi, aşa că până la urmă m-am învelit bine cu pătura şi, cu telefonul în mână şi lumina de deasupra capului aprinsă, am rămas uitându-mă la uşa încuiată.

Nu ştiu ce aşteptam. Să văd cum se roteşte mânerul? Cum iese cineva... *ceva*?

Indiferent ce aşteptam, nu s-a întâmplat nimic. Stăteam şi mă uitam, în timp ce afară începea să se crape de ziuă şi o fâşie subţire de lumină galben-lămâie înainta pe covor amestecându-se cu lumina artificială de deasupra.

Aveam o stare de greaţă din cauza fricii şi a oboselii, şi oroare de ziua ce mă aştepta.

Într-un târziu, când am auzit un scâncet slab ce venea de la etajul de mai jos, am lăsat telefonul din mână, mi-am flexat degetele înţepenite şi am văzut că ecranul telefonului arăta ora 5:57.

Era dimineaţă. Fetele se trezeau.

Când m-am târât jos din pat, involuntar am dus mâna la lănţişorul de la gât, dar degetele mele au pipăit doar clavicula şi atunci mi-am adus aminte că mi-l scosesem în prima seară şi că îl lăsasem pe măsuţa de noapte, exact cum făcusem înainte de interviu.

M-am întors să-l iau, dar nu era acolo. M-am încruntat nedumerită şi m-am uitat în spatele noptierei. Nimic, îl luase Jean McKenzie când făcuse curăţenie?

Scâncetele de mai jos s-au auzit din nou, de data asta mai tare, iar eu am oftat şi m-am lăsat păgubaşă. O să-l caut mai târziu.

Dar mai întâi trebuia să întâmpin o nouă zi.

Espressorul de cafea – mai întâi se încarcă cu boabele de cafea şi se conectează la reţeaua de alimentare cu apă. Pentru funcţionarea prin intermediul aplicaţiei, selectaţi „electrocasnice” din meniu, apoi „Baristo” şi alegeţi din opţiunile presetate sau personalizaţi cu propria opţiune. Dacă apare pictograma cu boabele de cafea, trebuie să umpleţi pâlnia. Dacă apare semnul de eroare „!”, înseamnă că este o problemă de Wi-Fi sau o problemă cu presiunea apei. Espressorul poate fi programat pentru a face cafeaua la o anumită oră în fiecare zi, ceea ce este perfect pentru cafeaua de dimineaţă, dar nu uitaţi să lăsaţi o ceaşcă pregătită de seara! Opţiunile presetate sunt următoarele...

Of, Doamne. De când venisem aici, mă limitasem să beau numai ceai, în principal pentru că espressorul era extrem de intimidant: o măgăoaie cromată, plină de butoane, mânere şi cadrane. Sandra îmi explicase când venisem că era conectat la Wi-Fi şi controlat prin aplicaţie, dar Happy se dovedea a fi sistemul cel mai puţin intuitiv din câte întâlnisem vreodată. Totuşi, după o noapte nedormită, hotărâsem că o ceaşcă de cafea era singurul lucru care putea să-mi dea o stare de minimă normalitate, aşa că, în timp ce Petra molfăia nişte mini prăjiturele de orez de pe farfurie, mi-am zis să încerc să văd cum funcţionează.

Nici nu apucasem să-l pornesc, când o voce din spatele meu a spus:

— Cioc-cioc...

Cu nervii încă tensionaţi după spaima din timpul nopţii, am tresărit şi m-am întors.

Era Jack. Deschisese uşa camerei de serviciu şi stătea în prag, cu haina pe el şi lesele câinilor în mână. Nu-l auzisem intrând şi probabil că şocul şi nesiguranţa se citeau pe faţa mea.

— Scuze, n-am vrut să te sperii. Am ciocănit, dar n-ai auzit, aşa că am intrat. Am venit să scot câinii la plimbare.

— Nicio problemă, am spus şi m-am apropiat de Petra ca să-i iau prăjiturelele.

Nu le mai mânca, ci îşi îndesa una în ureche. Prezenta neaşteptată a lui Jack îmi răspundea, cel puţin, la întrebarea dacă tot eu trebuia să mă ocup şi de câini şi puteam să tai acest lucru de pe listă. Claude şi Hero începuseră să se agite, bucuroşi că ieşeau afară, şi Jack le-a ordonat să se potolească. Câinii l-au ascultat imediat, mult mai repede decât o ascultaseră pe Sandra, iar Jack l-a apucat pe cel mai mare de zgardă ca să-i prindă lesa.

— Ai dormit bine? m-a întrebat el în timp ce cârligul lesei a intrat în inelul de pe zgardă.

M-am întors şi mâna cu care ştergeam faţa Petrei mi-a rămas suspendată în aer. *Dacă am dormit bine?* Ce voia să zică? Adică... ştia?

O clipă am rămas aşa, uitându-mă la el cu gura căscată, timp în care Petra a profitat de momentul meu de neatenţie, a înşfăcat o prăjiturică moale şi mi-a fleoştit-o pe mânecă.

Atunci mi-am revenit. Jack nu făcuse decât să-mi pună o întrebare din politeţe.

— Nu prea bine, am răspuns eu scurt, ştergându-mi mâneca cu o cârpă şi luând prăjitura din mâna Petrei. Aseară n-am găsit cheia de la uşa din spate şi n-am putut să încui. Tu nu ştii unde ar putea fi?

— Uşa asta?

A arătat cu bărbia spre camera de serviciu, ridicând o sprânceană, şi eu am clătinat din cap.

— Nu are nici zăvor. Până la urmă am blocat-o cu o pană de lemn.

Deşi nu servise la mare lucru. Probabil Jack o împinsese la o parte fără măcar s-o observe, când deschisese uşa.

— Ştiu că suntem în mijlocul pustietăţii, dar tot n-am putut să dorm liniştită.

„De-asta şi din cauza zgomotului de paşi”, am gândit eu, dar n-am îndrăznit să-i povestesc. La lumina zilei mi se părea o prostie şi existau destule explicaţii alternative. Conductele de încălzire care se dilatau. Grinzi care se contractau odată cu răcirea acoperişului după o zi călduroasă. Obişnuitele mişcări ale caselor vechi. În adâncul sufletului meu ştiam că nimic din toate astea nu explica zgomotele pe care le auzisem. Dar nu ştiam cum să-l conving pe Jack de asta. Cu cheia, însă, era altceva. Era ceva clar... şi concret.

Jack s-a încruntat.

— Sandra obişnuieşte să lase cheia pe pragul de sus. Nu-i place s-o lase în uşă ca să n-o ia fetele.

— Ştiu, am spus eu cu o urmă de nerăbdare în glas, dar am încercat imediat să mă controlez.

Nu era vina lui Jack pentru ce se întâmplase.

— Adică mi-a spus. Scria în dosar. Şi ieri am pus-o acolo, dar acum nu mai e. Crezi că ar fi putut să o ia Jean?

— Jean? – a spus Jack mirat, apoi a râs scurt şi a scuturat din cap. Nu, nu cred. De ce-ar lua-o? Ea are cheile ei.

— Atunci altcineva?

Dar el a continuat să scuture din cap.

— Aici nu vine nimeni fără să ştiu eu. În primul rând, n-ar putea să treacă de poartă.

N-am vrut să-i amintesc că Jean găsise uşa încuiată când m-am întors după ce le căutasem pe Maddie şi Ellie. Şi nu o încuiasem eu. Atunci cine?

— Poate a căzut pe undeva, a spus el şi s-a întors în camera de serviciu să se uite.

Câinii l-au urmat ca nişte umbre credincioase, amuşinând pe jos, în timp ce el a dat la o parte uscătorul şi s-a uitat sub maşina de spălat.

— Am căutat deja, am spus eu, încercând să-mi ascund iritarea.

Apoi, când am văzut că el nu se ridica şi nu abandona căutarea, am adăugat:

— Jack, m-ai auzit? Am căutat peste tot, chiar şi în coşul de gunoi.

Dar el deja împingea maşina de spălat la o parte, cu un mic icnet de efort, în timp ce rotiţele scrâşneau pe gresie.

— Jack? M-ai auzit? Am spus că acolo deja...

El nu m-a luat în seamă. S-a aplecat şi a întins un braţ prin spatele maşinii.

— *Jack...*

De data asta aveam un ton de-a dreptul iritat, dar el m-a întrerupt.

— Am găsit-o.

S-a ridicat triumfător, ţinând cu două degete o cheie de aramă plină de praf. Am închis gura.

Şi eu căutasem acolo. *Căutasem.* Îmi aminteam perfect că mă uitasem pe sub maşina de spălat şi nu văzusem nimic, decât praf.

— Dar...

A venit la mine şi mi-a pus cheia în palmă.

— Dar... m-am uitat şi eu.

— Era în spatele unei rotiţe. Normal că n-ai văzut-o. Probabil a căzut când s-a trântit uşa şi a alunecat acolo. Dar totul e bine când se termină cu bine, nu?

Am închis încet palma, simţind în ea marginile ascuţite ale cheii de aramă. *Mă uitasem.* Mă uitasem *cu atenţie.* După rotiţă sau nu, cum de nu văzusem o cheie de aramă de opt centimetri, când exact asta căutam?

Era imposibil să nu fi văzut cheia, dacă fusese acolo. Ceea ce însemna că poate... *nu fusese* acolo. Decât dacă o aruncase cineva acolo.

M-am uitat la Jack şi am văzut că ochii lui de culoarea alunei mă priveau nevinovaţi şi surâzători. Nu, nu se putea să fie el. Era prea cumsecade.

Sau poate... totuşi, prea cumsecade?

Te-ai dus direct la maşina de spălat, îmi venea să zic. *Cum de-ai ştiut?*

Dar nu am îndrăznit să-mi exprim suspiciunile cu voce tare. În schimb, am spus:

— Mulţumesc.

Dar glasul mi-a sunat pierit chiar şi mie.

Jack n-a răspuns. Deja îşi scutura praful de pe mâini şi se întorcea spre uşă, în timp ce câinii lătrau şi săreau pe la picioarele lui.

— Ne vedem cam într-o oră, bine? a spus el, dar de data asta, când a zâmbit, inima nu mi-a mai tresărit.

Am observat, în schimb, tendoanele de pe dosul mâinilor lui şi felul cum ţinea câinii în lesele foarte scurte, la picior, dominându-i.

— Bine, am spus eu încet.

— Oh, era să uit... Astăzi Jean are zi liberă. N-o să vină, aşa că să nu-i laşi vase la spălat.

— Nicio problemă.

A ieşit în grădină cu câinii ţinuţi bine în lesa scurtă şi în timp ce îl priveam îndepărtându-se am rememorat succesiunea evenimentelor, încercând să înţeleg ce se întâmplase.

Deşi o menţionasem pe Jean, în realitate nu credeam că ea era vinovată. Mi-am amintit că pusesem cheia pe tocul uşii după ce ea plecase. Aşa că, dacă nu se întorsese mai târziu, ceea ce părea puţin probabil, nu puteam s-o învinovăţesc pe ea.

Ce se întâmplase după aceea... Îmi amintesc că Jack intrase pe uşă, dar o descuiasem eu cu cheia? Nu... Eram foarte sigură că doar o deschisesem. Probabil că Jack o descuiase cu propria lui cheie. Sau o descuiasem chiar eu? Nu reuşeam să-mi amintesc.

Oricum, teoretic era posibil ca Jack să fi subtilizat cheia la un moment dat, când fusese aici ultima oară, şi acum s-o fi pus intenţionat după maşina de spălat. Dar de ce? Ca să mă sperie? Puţin probabil. Ce-ar avea de câştigat provocând încă o bonă să-şi dea demisia?

Mai degrabă aş fi putut să cred că fusese Jean, care în mod evident nu mă plăcea. Dar chiar şi aşa, lăsând la o parte posibilitatea ca ea să se fi întors şi să fi intrat în casă pe furiş, ceea ce părea tot mai puţin plauzibil cu cât mă gândeam mai bine, îmi dăduse impresia că avea o sinceră afecţiune pentru fete, iar eu nu puteam să cred că ar lăsa casa descuiată şi nesigură în mod deliberat în timp ce ele dormeau.

Pentru că mai rămânea o posibilitate cu adevărat neliniştitoare. Poate că o luase cineva ca să intre în casă în timpul nopţii. Nu Jean sau Jack, care aveau propriile lor chei, ci... altcineva.

Dar nu, asta era o nebunie. Începeam să mă las purtată spre isterie. Poate că într-adevăr fusese acolo. Ascunsă în spatele roţii, cum spusese Jack. Oare nu mă uitasem eu suficient de bine?

Încă învârteam toate astea în minte când am auzit un zgomot de nerăbdare care venea din bucătărie. M-am întors şi am văzut că Petra lovea iritată cu picioarele în scaun. M-am grăbit să mă întorc, i-am desfăcut centura şi am pus-o în ţarcul din colţul bucătăriei. Apoi mi-am strâns mai bine părul prins în coadă, mi-am pregătit cel mai plăcut zâmbet şi am început să le caut pe Maddie şi Ellie.

Erau în camera de joacă, băgate într-un colţ, şi şuşoteau, dar au ridicat amândouă capul când am bătut din palme.

— Foarte bine! Haideţi, fetelor, astăzi ieşim la un picnic. Putem să luăm cu noi sendvişuri, chipsuri, prăjiturele de orez...

Aproape că mă aşteptasem ca ele să refuze, dar, spre surprinderea mea, Maddie s-a ridicat de jos, scuturându-şi colanţii.

— Unde mergem?

— În grădină. Vreţi să-mi arătaţi voi împrejurimile? Am auzit de la Jack că aveţi o grotă secretă.

Asta era o minciună. El nu-mi spusese nimic, dar eu nu cunoşteam niciun copil care să nu aibă o ascunzătoare sau un fel de vizuină.

— Tu nu ai voie să vezi grota noastră, a spus Ellie imediat. E secretă. Adică...

S-a oprit, pentru că Maddie a fulgerat-o cu privirea.

— Adică noi nu avem nicio grotă, a adăugat ea spăşită.

— Oh, ce păcat, am zis eu fără să dau importanţă. Dar nu-i nimic, sunt sigură că există multe alte locuri interesante. Puneţi-vă cizmele de ploaie. O s-o instalez pe Petra în cărucior, ca să nu se îndepărteze de noi, şi mergem. Puteţi să-mi arătaţi voi cele mai bune locuri de picnic.

— Bine, a spus Maddie.

Avea o voce calmă, ba chiar puţin triumfătoare, şi nu m-am putut abţine să nu o privesc suspicioasă.

Chiar şi cu colaborarea lui Maddie, a durat surprinzător de mult să pregătesc picnicul şi să scot pe toată lumea din casă, dar până la urmă am reuşit şi am ieşit toate patru în spatele casei, de unde am pornit pe o cărare pietruită care ducea în vârful unei mici coline, apoi cobora la vale. Priveliştea de pe partea aceea a fermei era la fel de spectaculoasă, însă mai austeră. În loc de mici ferme şi sătucuri risipite între noi şi munţii îndepărtaţi, aici nu era decât pădure. În depărtare, o pasăre de pradă se rotea alene deasupra copacilor, căutându-şi prada.

Am traversat o grădină de legume destul de neîngrijită, unde Maddie, amabilă, mi-a arătat zmeura şi straturile de plante medicinale, şi am trecut pe lângă o fântână a cărei apă era acoperită de un strat verzui de alge. Nu funcţiona, iar statuia din vârf era crăpată şi acoperită de licheni, şi m-am gândit atunci ce contrast ciudat era între casă şi această grădină neîngrijită, aproape

sălbăticită. Mă aşteptasem să găsesc locuri unde să te aşezi, terase şi zone frumos amenajate, nu această paragină şi degradare oarecum tristă. Poate că Sandra nu era o persoană pasionată de activităţi în aer liber. Sau poate că au lucrat atât de mult la casă, încât n-au mai avut timp să se ocupe de teren.

În spatele unei sere dărăpănate erau nişte leagăne, iar Maddie şi Ellie au sărit în ele şi au început să se întreacă să vadă care ajungea mai sus. O clipă am stat şi m-am uitat la ele, după care am simţit ceva zbârnâind în buzunar şi mi-am dat seama că îmi suna telefonul.

Când l-am scos şi am văzut pe ecran numele apelantului, mi-a tresărit inima. Era ultima persoană la care mă aşteptam şi a trebuit să respir adânc înainte să glisez cu degetul pe ecran ca să accept convorbirea.

— Alo?

— Buuună! a ţipat ea atât de tare, încât a trebuit să îndepărtez telefonul de ureche. Sunt eu, Rowan! Ce mai faci? Doamne, ce mult a trecut de când n-am mai vorbit!

— Sunt bine! Tu unde eşti? Cred că te costă o avere.

— Păi da! Sunt în India, într-o comună. Frate, e incredibil aici. Şi foaaarte ieftin! Ar trebui să-ţi dai demisia şi să vii aici cu mine.

— Păi... am demisionat, am spus râzând uşor jenată. Nu ţi-am spus?

— CEEE?

Am îndepărtat din nou telefonul de la ureche. Trecuse foarte mult timp de când nu mai vorbiserăm la telefon şi uitasem cât de tare vorbea.

— Da, am spus, ţinând în continuare telefonul la câţiva centimetri de ureche. Mi-am dat demisia de la Little Nippers şi am plecat acum câteva zile. Faţa pe care a făcut-o Janine când i-am spus că poate să-şi bage undeva slujba aia tâmpită a compensat toate orele petrecute acolo.

— Te cred. Doamne, era o dobitoacă. Tot nu-mi vine să cred că Val nu ţi-a dat ţie postul când am plecat eu.

— Nici mie. Uite, am vrut să te sun, am vrut să-ţi spun... m-am mutat din apartament.

— Cum?

Semnalul începea să se piardă şi vocea ei se auzea distorsionat de la atâtea mii de kilometri depărtare.

— Nu te-am auzit. Ai zis cumva că ai plecat din apartament?

— Da, am plecat. Aici, unde m-am angajat, lucrez ca bonă internă. Dar nu te îngrijora, plătesc chiria în continuare, aici am un salariu foarte bun. Deci lucrurile tale sunt tot acolo, iar tu o să ai unde să te întorci când o să-ţi închei călătoria.

— Poţi să-ţi permiţi asta?

Vocea ei, slabă şi îndepărtată, era impresionată.

— Uau! Înseamnă că postul ăla e *foarte* bine plătit. Cum ai reuşit?

M-am eschivat să-i răspund.

— Aveau nevoie imediat de cineva, am spus. (Cel puţin asta era adevărat.) Dar lasă, tu ce mai faci? Ai de gând să te întorci?

Am încercat să păstrez un ton dezinvolt, care să nu arate cât de important era răspunsul ei pentru mine.

— Da, normal! (Am auzit-o râzând.) Dar nu acum. Biletul meu expiră abia peste şapte luni. Dar, oh, ce mă bucur că ţi-am auzit vocea. Mi-e dor de tine!

— Şi mie mi-e dor de tine!

Ellie şi Maddie se dăduseră jos din leagăn şi acum se îndepărtau pe o alee din cărămidă care şerpuia printre nişte tufe mari de erică. Mi-am sprijinit telefonul la ureche cu umărul şi am început să împing căruciorul pe terenul denivelat, luându-mă după ele.

— Ştii, de fapt eu lucrez chiar acum, aşa că... poate-ar fi mai bine să...

— Da, sigur că da. Şi eu trebuie să închid, nu vreau să dau faliment. Dar tu eşti bine, da?

— Da, sunt bine.

A urmat un moment de tăcere stânjenitoare.

— Bine, pa, Rowan.

— Pa, Rach.

Apoi a închis.

— Cine era? a întrebat o voce mică lângă mine şi eu am tresărit.

Când m-am uitat, am văzut că era Maddie care se uita încruntată la mine.

— Ah... o prietenă care lucra cu mine. Am fost colege de apartament în Londra, dar ea a plecat într-o călătorie.

— Îţi plăcea?

Era o întrebare simpatică şi eu am început să râd.

— Cum? Da, da, sigur că-mi plăcea.

— Mie mi s-a părut că nu voiai să vorbeşti cu ea.

— Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta.

Am mers mai departe şi, în timp ce căruciorul a trecut hurducându-se peste o cărămidă ieşită din pământ, am reflectat la remarca ei. Avea în ea un sâmbure de adevăr?

— Suna din străinătate, am spus într-un târziu. Convorbirea telefonică este foarte scumpă. Nu voiam ca prietena mea să dea prea mulţi bani.

Maddie m-a privit o clipă şi eu am avut o senzaţie foarte ciudată când ochii ei negri şi rotunzi i-au sfredelit pe ai mei. Apoi s-a întors şi a fugit după Ellie, strigând: „Vino după mine! Vino după mine!”

Cărarea continua să coboare, îndepărtându-se tot mai mult de casă şi devenind tot mai accidentată. Fusese făcută din cărămizi aşezate în spic, care însă crăpaseră din cauza gerurilor şi acum se mişcau, iar unele chiar lipseau. În depărtare se vedea un zid de cărămidă înalt de aproape doi metri, cu o poartă din fier forjat, şi părea că într-acolo se îndreptau fetele.

— Acolo se termină curtea? am strigat eu după ele. Opriţi-vă, nu vreau să ieşiţi în pădure.

S-au oprit şi m-au aşteptat. Ellie stătea cu mâinile în şolduri şi gâfâia, cu obrajii aprinşi.

— E o grădină, a spus ea. E înconjurată de ziduri, ca o cameră, doar că nu are acoperiş.

— Interesant, am comentat eu. Ca în *Grădina Secretă.* Ai citit-o?

— Normal că nu. E prea mică să citească o carte, a replicat Maddie dominatoare. Dar am văzut filmul.

Ajunseserăm aproape de zid şi acum am înţeles ce a vrut să spună Ellie. Era un zid vechi, din cărămidă roşie care se fărâmiţa, puţin mai înalt decât mine, care părea să înconjoare un colţ al terenului formând un dreptunghi, fără legătură cu restul amenajării peisagistice. Era genul de structură care ar fi putut adăposti o grădină de zarzavat, făcută să protejeze de ger ierburi delicate şi pomi fructiferi, dar copacii şi plantele agăţătoare care se zăreau pe deasupra zidurilor nu păreau deloc comestibili.

Am încercat să deschid poarta.

— E încuiată.

Prin lucrătura din fier forjat se vedea o masă sălbatică şi luxuriantă de tufişuri şi plante agăţătoare şi un fel de statuie, parţial acoperită de vegetaţie.

— Ce păcat. Pare foarte interesant înăuntru.

— *Pare* încuiată, a spus Ellie cu entuziasm, dar eu şi Maddie ştim un mijloc secret de intrare.

— Nu cred că... am dat eu să spun, dar până să termin ea şi-a băgat mâna mică prin lucrătura complicată din fier forjat, printr-un spaţiu atât de îngust, încât nici cea mai subţire mână a unui adult n-ar fi putut să încapă, şi a făcut ceva de cealaltă parte a încuietorii, dar nu am reuşit să văd ce. Poarta s-a deschis imediat.

— Uau! am exclamat eu impresionată. Cum ai reuşit?

— Nu e foarte greu, a răspuns Ellie îmbujorată de mândrie. Are un cârlig înăuntru.

Am împins cu grijă poarta, ale cărei balamale au scârţâit, şi am intrat cu căruciorul Petrei, dând la o parte lăstarii unei plante căţărătoare care atârnau de deasupra. Frunzele mi-au măturat faţa şi am simţit o uşoară gâdilătură, ca înţepăturile de urzică. Maddie a intrat după mine, încercând să-şi ferească faţa de frunze, apoi a intrat şi Ellie. Expresia de pe chipul ei avea ceva răutăcios şi m-am întrebat de ce ţineau Bill şi Sandra acel loc încuiat.

La adăpostul zidurilor, plantele erau mai puţin expuse decât cele de pe restul terenului, iar contrastul pe care îl făceau cu erica şi arborii de afară, precum şi cu austeritatea mlaştinilor aflate mai departe, era surprinzător. Aici era o abundenţă de tufişuri veşnic verzi, încărcate cu fructe de pădure de toate felurile, plante căţărătoare care creşteau după bunul lor plac şi câteva flori care se luptau să supravieţuiască în această invazie. Am recunoscut câteva dintre ele: spânzul şi hurmuzul, care răsăriseră printre lauri cu frunze întunecate, şi ceea ce mi s-a părut a fi salcâm galben. Am cotit şi am trecut pe sub o tisă foarte bătrână, atât de bătrână, încât ramurile ei formau un tunel peste cărare, iar ciudatele ei fructe cilindrice se spărgeau sub picioarele noastre. Frunzele ei otrăviseră pământul şi sub ramuri nu mai creştea nimic. Am văzut că existau şi mai multe sere şi, cu toate că erau mici, în ramele lor metalice rămăseseră destule geamuri pentru a forma o cantitate impresionantă de condens. Partea din interior a sticlei era acoperită cu un strat atât de gros de licheni verzi şi mucegai, încât abia se mai vedeau resturile de plante dinăuntru, deşi unele tindeau să treacă prin panourile sparte ale acoperişului.

Patru cărări pietruite împărţeau grădina în patru şi se întâlneau într-un mic cerc în mijloc, unde se înălţa statuia. Era acoperită cu iederă şi alte plante căţărătoare, încât cu greu o distingeam, dar când m-am apropiat, dând la o parte frunzişul, am văzut că era o femeie: slabă, aproape costelivă, cu haine zdrenţuite, cu faţa ca un craniu şi nişte ochi de piatră inexpresivi, care îi fixau pe ai mei cu o

privire acuzatoare. Pe faţă avea nişte urme ce păreau a fi zgârieturi şi când m-am uitat mai bine am văzut că unghiile mâinilor ei scheletice erau lungi şi ascuţite.

— Doamne, am spus eu surprinsă, ce statuie oribilă. Cine-ar pune aşa ceva într-o grădină?

Dar nu mi-a răspuns nimeni. Cele două fete se ascunseseră în vegetaţia deasă şi nu le mai zăream.

M-am apropiat şi am văzut că pe piedestalul pe care stătea chircită femeia era un nume. *Achlys.* Era vreun monument comemorativ?

Brusc, am simţit nevoia imperioasă de a evada din acest amalgam apăsător de plante sălbăticite şi de a ieşi în spaţiul deschis al pajiştii şi al munţilor.

— Maddie! am strigat. Ellie, unde sunteţi?

Nu mi-au răspuns, iar eu mi-am reprimat neliniştea de moment.

— Maddie! Mergem să mâncăm. Haideţi să căutăm un loc pentru picnic.

Au aşteptat suficient de mult cât să ajung să simt o panică adevărată, apoi le-am auzit râzând şi au ieşit amândouă din ascunzătoare, după care au luat-o la fugă pe cărare în faţa mea spre poartă şi spre aerul curat de afară.

— Vino, a strigat Maddie peste umăr. Să-ţi arătăm pârâul.

Restul dimineţii a trecut fără incidente. Am avut un prânz liniştit, chiar plăcut, pe malul unui pârâu cu ape maronii, care curgea pe la marginea fermei, apoi fetele şi-au scos pantofii şi şosetele şi s-au bălăcit în apa de culoarea ceaiului, scâncind de frig şi stropindu-ne pe mine şi pe Petra cu apa rece ca gheaţa care pe mine m-a făcut să ţip, iar pe Petra să râdă gâlgâit de bucurie şi încântare. Doar două lucruri au stricat puţin buna dispoziţie generală: primul, că Ellie şi-a scăpat un pantof în apă. Am reuşit să-l recuperez, dar ei i s-au umplut ochii de lacrimi şi a început să se smiorcăie când a venit momentul să plecăm şi a trebuit să se încalţe cu pantoful ud.

Al doilea a fost usturimea pe care o simţeam pe frunte, acolo unde mă atinsese planta agăţătoare. Furnicăturile pe care le observasem la început se transformaseră acum într-o mâncărime ca după înţepătura de urzică, doar că mai dureroasă. M-am clătit cu apă rece din pârâu, dar tot nu mi-a trecut şi era greu de ignorat. Era vreo reacţie alergică? Nu făcusem niciodată alergie de la o plantă, dar poate că aceasta era originară din Scoţia, iar eu n-o întâlnisem în sud. Oricum, gândul că reacţia s-ar putea înrăutăţi cât timp eram singură cu fetele mă nelinişte a şi, colac peste pupăză, mi-am dat seama că uitasem inhalatorul acasă.

Una peste alta, m-am bucurat când cerul s-a înnorat şi am putut să le propun fetelor să strângem şi să ne întoarcem acasă. Petra a adormit în drum spre casă şi i-am lăsat căruciorul în camera de serviciu. Spre surprinderea mea, Maddie şi Ellie au acceptat propunerea de a vedea un film şi pe când eram adunate în sala TV (eu, cu o senzaţie crescândă de superioritate), am auzit un zgomot şi vocea Sandrei a răsunat în difuzoare.

— Rowan? Poţi vorbi?

— Oh, bună, Sandra.

Fiind a doua oară, nu am mai fost atât de derutată, dar tot mi-a produs o oarecare nelinişte. M-am uitat spre camere, întrebându-mă

cum de ştiuse unde eram. Fetele erau concentrate la film şi nu păreau să fi observat vocea mamei lor.

— Un moment, mă duc în bucătărie ca să putem vorbi fără să le deranjăm pe fete.

— Dacă ţi-e mai uşor, poţi să direcţionezi apelul către telefonul tău.

Vocea imaterială a Sandrei m-a urmat când m-am tras de sub Ellie şi m-am dus în bucătărie.

— Deschide aplicaţia Happy şi apasă pe pictograma cu telefonul, apoi săgeata de direcţionare.

I-am urmat instrucţiunile, ignorând acel mesaj enervat „Happy înseamnă Acasă”, am apăsat pe pictograme şi am dus telefonul la ureche. Spre uşurarea mea, vocea s-a auzit din nou, de data asta din difuzorul telefonului.

— Gata?

— Da, acum sunt la telefon. Mulţumesc că m-ai învăţat.

Dacă mi-ar fi spus asta în seara precedentă, nu mai purtam acea conversaţie incomodă în faţa lui Jack... dar nu mai conta. Mă mânca iritaţia de pe frunte şi încercam din răsputeri să nu mă scarpin.

— N-ai pentru ce, zicea Sandra. Happy e o aplicaţie senzaţională, dacă te obişnuieşti cu ea, dar trebuie să recunosc că îţi ia ceva timp până îi înveţi toate chichiţele! În fine, cum merge astăzi?

— Oh, minunat.

M-am cocoţat pe marginea unui scaun de la bar, rezistând tentaţiei de a mă uita spre camera din colţ.

— Foarte bine, mulţumesc. Am petrecut toată dimineaţa explorând grădina. Petra doarme şi fetele sunt...

Am ezitat, gândindu-mă la remarca ei din ziua anterioară, dar apoi am continuat. N-avea niciun rost să mă îndoiesc mereu de ce trebuia să-i spun şi, oricum, probabil ştia ce făceau fetele, dacă se uitase pe camere înainte să sune.

— Fetele se uită la un film. M-am gândit că nu te superi, pentru că au stat toată dimineaţa în aer liber. Cred că aveau nevoie de puţină odihnă.

— Să mă supăr? a spus Sandra râzând. Doamne, cum să mă supăr? Nu sunt o mamă care îşi supraveghează non-stop copiii.

— Vrei să vorbeşti cu ele?

— Sigur că da. De-asta am şi sunat. Bine, şi ca să văd cum te-ai descurcat tu. Vrei să mi-o dai mai întâi pe Ellie?

M-am întors în camera cu televizorul şi i-am dat telefonul lui Ellie.

— E mami.

Ea a luat telefonul cu o oarecare ezitare, dar când a auzit vocea mamei a început să zâmbească, iar eu m-am întors în bucătărie, nedorind să rămân să ascult în mod evident, însă am tras puţin cu urechea de la distanţă. La un moment dat, probabil că Sandra a cerut să i-o dea pe Maddie, pentru că am auzit-o pe Ellie protestând, apoi vocea lui Maddie, şi Ellie a venit să mă caute, tristă şi neconsolată.

— Mi-e dor de mami, a spus ea şi buza de jos îi tremura.

— Sigur că ţi-e dor de ea.

M-am lăsat în jos. N-am vrut să risc s-o îmbrăţişez şi ea să mă respingă, dar, aşezându-mă la înălţimea ei, am încercat să-i arăta că eram la dispoziţia ei dacă simţea nevoia s-o consolez.

— Şi ei îi este dor de tine. Dar noi vom avea o mulţime de...

Aici am fost întreruptă de Maddie, care a intrat în bucătărie şi mi-a întins telefonul cu o expresie ciudată în ochii ei negri. Nu-mi dădeam seama ce era... părea un amestec de jubilaţie şi agitaţie.

— Mami vrea să vorbească cu tine, a spus ea.

Am luat telefonul.

— Rowan... (Vocea Sandrei avea acum un ton ascuţit şi supărat). Aud că le-ai dus pe fete în grădina încuiată, cum aşa?

— Păi...

Am rămas înmărmurită. Ce dracului vrea să spună? Sandra nu-mi zisese nicio clipă că grădina aceea era interzisă.

— Da, le-am dus, dar...

— Cum îndrăzneşti să intri cu forţa într-o zonă pe care noi o ţinem expres încuiată pentru a le proteja pe fete? Nu-mi vine să cred că ai fost atât de iresponsabilă...

— Stai puţin. Dacă am greşit, îmi pare rău, Sandra, dar eu habar n-aveam că această grădină încuiată era interzisă. Şi n-am intrat cu forţa niciunde. Ellie şi Maddie...

Se pare că Ellie şi Maddie ştiau cum să deschidă poarta, asta urma să spun, dar Sandra nu m-a lăsat să termin. M-a întrerupt cu un oftat de furie şi exasperare, iar eu am tăcut, pentru că nu voiam să vorbesc peste ea şi s-o enervez şi mai tare.

— Ţi-am spus să-ţi foloseşti logica, Rowan. Dacă ţie ţi se pare logic să intri într-o grădină cu plante otrăvitoare...

— *Cum?* am sărit eu, fără să-mi mai pese de politeţe. Ce-ai spus?

— E o grădină cu plante *otrăvitoare,* m-a repezit Sandra. Ceea ce ar trebui să ştii dacă te-ai fi ostenit să citeşti dosarul pe care ţi l-am dat. Şi e clar că nu l-ai citit.

— Grădină cu...

Am luat dosarul şi am început să-l răsfoiesc înnebunită. Mă simţeam victima unei nedreptăţi. Citisem dosarul ăla nenorocit, dar avea 250 de pagini. Dacă existau informaţii vitale, Sandra ar fi trebuit să le pună mai la vedere, nu îngropate în pagini peste pagini despre ce marcă de cartofi prăjiţi era acceptabilă şi ce tip de încălţăminte să poarte fetele la ora de educaţie fizică.

— Dar... ce naiba e asta?

— Fostul proprietar al Heatherbrae a fost analist chimist, specializat în toxine biologice, şi asta era...

S-a oprit, evident prea enervată de întreaga situaţie ca să-şi mai găsească cuvintele.

— Locul lui personal de experimentare, presupun. Toate plantele din grădina aia sunt toxice într-o măsură mai mare sau mai mică, unele chiar *extrem* de toxice. Şi multe dintre ele nici nu e nevoie să fie ingerate, e de-ajuns să te freci de ele sau să le atingi frunzele ca să-şi facă efectul.

Oh. Am dus mâna la erupţia usturătoare de pe frunte care, brusc, avea o explicaţie.

— Încercăm să găsim cea mai bună soluţie de a scăpa de ea, dar se pare că afurisita asta este un bun de patrimoniu sau nu ştiu ce. Până atunci o ţinem bine închisă şi trebuie să spun că nu mi-am imaginat vreodată că ai putea duce fetele la o plimbare...

Acum era rândul meu s-o întrerup.

— Sandra, am spus pe un ton cumpătat, mai calmă şi mai ponderată decât mă simţeam în realitate, îmi cer mii de scuze că n-am acordat suficientă atenţie acelei pagini din dosar. Pentru asta sunt vinovată numai eu şi am să rectific imediat acest lucru. Dar trebuie să ştii că nu a fost ideea mea să mergem acolo. Maddie şi Ellie au venit cu propunerea şi ele ştiau cum să deschidă încuietoarea fără să aibă nevoie de cheie. Pe interior e un fel de cârlig şi Ellie poate să ajungă la el. E clar că au mai fost acolo şi în alte dăţi.

Cu asta i-am închis gura Sandrei. În timp ce aşteptam să răspundă, la celălalt capăt al firului s-a făcut tăcere. O auzeam respirând şi m-am întrebat o clipă dacă nu cumva comisesem o eroare de strategie aducând în discuţie faptul că, evident, ea habar n-avea pe unde hoinăreau fetele ei. Apoi a tuşit puţin.

— Bun. Deocamdată să nu mai vorbim despre asta. Poţi să mi-o dai din nou pe Maddie, te rog?

Şi nimic mai mult. Nici „mulţumesc că mi-ai spus”. Nici cea mai mică tentativă de a recunoaşte că nici ea nu era tocmai părintele perfect. Dar poate că aveam eu aşteptări prea mari în privinţa ei.

I-am dat telefonul lui Maddie, care mi-a aruncat un zâmbet când a întins mâna şi m-a privit cu ochii ei negri plini de maliţiozitate.

L-a luat şi s-a întors în camera cu televizorul. Ellie s-a dus după ea, în speranţa că i-o va da din nou pe Sandra la telefon, iar eu, când n-am mai putut auzi ce vorbea Maddie, am luat tableta de pe tejgheaua din bucătărie, am intrat pe Google şi am tastat „Achlys".

În partea de sus a ecranului mi-au apărut o serie de imagini terifiante: feţe de femeie, albe şi supte ca nişte cranii, în diferite faze de descompunere, unele palide şi frumoase, cu obrajii scobiţi, altele putrede, cu gurile încremenite într-un rictus din care ieşea duhoarea morţii.

Dedesubt erau diferite rezultate pentru această căutare şi am apăsat pe unul la întâmplare.

Achlys (pronunţat Aclis) – zeiţa greacă a morţii, tristeţii şi otrăvurilor, scria.

Am închis ecranul. Ei bine, indiferent că citisem sau nu dosarul, acum nu mai puteam spune că nu am fost avertizată. Fusese acolo, scris pe piedestalul statuii din centrul grădinii. Doar că eu nu înţelesesem mesajul.

— Am terminat, s-a auzit vocea lui Maddie.

Stăpânindu-mi iritarea, m-am întors în sala cu televizorul, unde fetele stăteau cuibărite pe canapea şi era clar că mă aşteptau cu o oarecare nelinişte. N-am spus nimic când Maddie mi-a dat telefonul. Doar am apăsat pe redare pentru a relua filmul pus pe pauză şi m-am aşezat la celălalt capăt al canapelei ca să continuăm să-l vedem, deşi ele nu încetau să-mi arunce priviri pe furiş, fiecare cu o expresie diferită pe chip. A lui Ellie exprima îngrijorare... Se aştepta să fie certată. Ştiuse că nu aveau voie să intre în grădină, dar se lăsase ispitită de această ocazie ca să arate că era isteaţă şi ştia cum să deschidă poarta ca să ne lase să intrăm. Expresia de pe chipul lui Maddie era diferită şi mai greu de descifrat, dar cred că ştiam ce arăta. Triumf.

Îşi propusese să-mi creeze probleme şi reuşise.

Abia mult mai târziu, la cină, în timp ce îi ştergeam Petrei sosul de roşii de pe obraji şi îmi terminam de mâncat porţia de paste-alfabet, am spus în treacăt:

— Fetelor, voi ştiaţi că plantele din grădină sunt periculoase?

Ellie i-a aruncat o privire lui Maddie, care părea să ezite.

— Ce grădină? a spus ea într-un târziu, deşi tonul ei nu exprima un semn de întrebare.

Încerca să mai câştige timp, m-am gândit. I-am zâmbit frumos şi i-am aruncat o privire care spunea *Nu te pune cu mine, fetiţo.*

— Grădina cu plante otrăvitoare, am spus. Cea cu statuia. Mama voastră spunea că nu aveţi voie să intraţi acolo. Ştiaţi asta?

— Nu avem voie să intrăm fără un adult, a răspuns Maddie pe un ton evaziv.

— Ellie, tu ai ştiut?

M-am întors spre ea, dar n-a vrut să mă privească, aşa că am apucat-o de bărbie şi am obligat-o să se uite la mine.

— Au!

— Ellie, uită-te la mine. Tu ştiai că plantele acelea sunt otrăvitoare?

Ea n-a spus nimic, doar a încercat să-şi tragă bărbia din mâna mea.

— *Ştiai?*

— Da, a răspuns până la urmă cu glas scăzut. Altă fată a murit.

Nu era răspunsul la care mă aşteptam şi, surprinsă, i-am dat drumul.

— Ce-ai spus?

— A mai fost o fetiţă, a repetat Ellie, care evita în continuare să mă privească. A murit. Ne-a spus Jean.

— Drace!

Cuvântul mi-a scăpat fără să vreau şi după zâmbetul răutăcios al lui Maddie mi-am dat seama că şi pe asta şi-o notase ca să i-o spună Sandrei data viitoare când suna.

— Ce s-a întâmplat? Când?

— Cu mult timp în urmă, a spus Maddie.

Era clar că, spre deosebire de Ellie, pe ea n-o deranja să discute despre acest subiect. Mai mult decât atât, după tonul ei, părea să-i facă plăcere.

— Înainte să ne naştem noi. A fost fetiţa unui om care a locuit aici înaintea noastră. De asta s-a zărghit.

Pe moment n-am înţeles expresia, apoi mi-am dat seama că Maddie repeta ce îi spusese Jean McKenzie.

— S-a zărghit? Adică a înnebunit?

— Da, au trebuit să-l ducă la casa de nebuni. Nu imediat, după mai mult timp. Trăia aici cu fantoma ei, a spus Maddie cu naturaleţe. Fata îl trezea noaptea cu plânsul ei. După ce a murit. Ne-a spus Jean. După un timp, omul n-a mai putut să doarmă. Se plimba prin casă toată noaptea. Apoi a înnebunit. Pentru că, dacă nu-i laşi să doarmă mai mult timp, oamenii înnebunesc, ştiai? Înnebunesc şi pe urmă *mor.*

Se plimba prin casă. Când am auzit asta am tresărit şi o clipă n-am ştiut ce să spun. Apoi mi-am amintit altceva.

— Maddie...

Am înghiţit în sec, gândindu-mă cum să formulez întrebarea.

— Maddie... asta ai vrut să zici? Atunci? Când ai spus că fantomele nu vor?

— Nu ştiu la ce te referi.

Avea o figură rigidă şi inexpresivă şi a dat farfuria la o parte.

— Când m-ai îmbrăţişat, în prima zi când am venit aici. Ai spus că *fantomele nu vor.*

— Nu-i adevărat, a spus ea imperturbabilă. Nu te-am îmbrăţişat. Eu nu îmbrăţişez pe nimeni.

Dar cu această ultimă remarcă a stricat totul. Poate că mă îndoiam că Maddie spusese ce mi se păruse mie că aud, dar era imposibil să uit acea îmbrăţişare strânsă şi disperată. Sigur că mă îmbrăţişase. Şi, brusc, această certitudine m-a convins că auzisem bine. Am scuturat din cap.

— Tu ştii că fantomele nu există, nu? Nu ştiu ce v-a spus Jean, dar sunt prostii, Maddie. Sunt poveşti inventate de oameni trişti că le-a murit cineva, care şi-ar dori să-l vadă din nou şi atunci îşi imaginează că-l văd. Dar sunt numai prostii.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a spus Maddie.

A scuturat din cap şi părul ei drept şi întunecat i-a fluturat peste obraji.

— Nu există fantome, Maddie. Îţi garantez. Sunt doar nişte închipuiri. Nu pot să-ţi facă niciun rău: nici ţie, nici mie, nici altcuiva.

— Pot să plec acum? a întrebat ea impasibilă.

Am oftat.

— Nu vrei desert?

— Nu mi-e foame.

— Atunci, du-te.

S-a dat jos de pe scaun şi Ellie a urmat-o ca o mică umbră ascultătoare.

I-am pus Petrei un iaurt dinainte, apoi am ocolit masa că să adun farfuriile fetelor. Ellie lăsase obişnuitul amestec de firimituri de pâine prăjită şi sos de spaghete, ascunzând sub lingură cât mai multe boabe de mazăre. Dar în farfuria lui Maddie... Eram pe punctul de a goli resturile în găleata de compost, când m-am oprit şi am ridicat din nou farfuria.

Mâncase aproape tot, dar lăsase vreo zece litere din pastele-alfabet şi acum, chiar când să le arunc, am văzut că acestea păreau să formeze nişte cuvinte. Propoziţia alunecase în diagonală pe farfuria înclinată spre găleata de compost, dar încă se putea citi.

TE U
RA
M

Te urâm.

Nu ştiu de ce, dar când am văzut cuvintele scrise cu nişte inocente litere din paste m-au tulburat şi mai mult. Am golit farfuria cu atâta furie, încât pastele au ricoşat din găleată în capac, apoi am aruncat-o în chiuvetă, unde a lovit un pahar, ambele s-au spart şi câteva cioburi şi stropi de sos de roşii au sărit în lături.

La dracu'.

La dracu'. La dracu'. La dracu'. *La dracu'.*

*„*Şi eu vă urăsc!" îmi venea să strig în urma lor în timp ce intrau tăcute în sala TV să vadă ceva pe Netflix. „Şi eu vă urăsc, ticăloase mici şi jegoase!"

Dar nu era adevărat. Nu în totalitate.

Le uram, da, în acel moment. Dar, în acelaşi timp, mă vedeam pe mine. O fetiţă iritabilă, plină de emoţii prea mari pentru trupul ei mic, emoţii pe care nu le înţelegea şi nu ştia să le controleze.

„Te urăsc", mi-am amintit că spuneam plângând, cu faţa îngropată în pernă, după ce mama mi-a aruncat ursuleţul preferat, pentru că, după părerea ei, era prea vechi, prea jerpelit, prea infantil pentru o fată mare ca mine. *„Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc!"*

Dar nici atunci nu era adevărat. O iubeam pe mama. O iubeam atât de mult, încât o sufocam sau cel puţin asta era impresia pe care mi-o dădea. Îmi aminteam de câte ori, în toţi acei ani, îmi descleşta mânuţele de pe mânecile şi fustele ei sau mi le desfăcea din jurul gâtului ei. *„Gata, ajunge, îmi strici părul",* sau *„Of, Doamne, ai mâinile murdare",* sau *„Nu te mai comporta ca un copil mic, acum eşti fată mare".* În toţi acei ani am fost un copil prea dependent, prea

acaparator şi prea posesiv, care încerca să fie mai bun, mai îngrijit şi mai demn de a fi iubit.

Mama mea nu mă dorea. Sau cel puţin aşa părea uneori.

Dar ea era tot ce aveam.

Maddie avea mult mai mult decât mine: un tată, trei surori, o casă frumoasă, doi câini. Dar eu o vedeam şi îi recunoşteam tristeţea, furia, frustrarea – ai fi zis că era un copil schimbat la naştere, o fetiţă brunetă printre surorile ei blonde.

Ba chiar semănăm fizic.

Când s-a uitat la mine cu expresia aceea de triumf, mi s-a părut că recunosc şi altceva în ochii ei negri şi strălucitori. Acum ştiam ce. Era reflexia mea. Un licăr al ochilor mei căprui închis şi al firii mele hotărâte. Maddie avea un plan, exact ca mine. Întrebarea era: ce plan?

Eram atât de obosită după noaptea în care nu dormisem aproape deloc, încât le-am trimis pe fete la culcare mult mai devreme decât de obicei. Spre surprinderea mea, nu au protestat, iar eu m-am întrebat dacă şi ele erau la fel de obosite ca mine.

Petra a adormit cu un simplu protest simbolic şi când m-am dus să văd ce fac Maddie şi Ellie le-am găsit pe amândouă în pijama sau pe-aproape, în cazul lui Ellie. Am ajutat-o să-şi îmbrace corect bluza, apoi le-am însoţit pe amândouă la baie, unde s-au spălat ascultătoare pe dinţi în timp ce eu le supravegheam.

— Vreţi să vă citesc o poveste? am întrebat când le-am învelit în paturile lor.

Am văzut-o pe Ellie uitându-se la sora ei, cerându-i permisiunea să vorbească. Dar Maddie a scuturat din cap.

— Nu. Suntem prea mari pentru poveşti.

— Eu ştiu că nu-i adevărat, am spus râzând. Tuturor copiilor le plac poveştile înainte de culcare.

În orice altă seară m-aş fi aşezat, aş fi deschis o carte şi aş fi început să citesc, în ciuda refuzului lui Maddie. Dar eram obosită. Atât de obosită. Să stau cu fetele toată ziua, de dimineaţă până seara, era epuizant într-un mod cu totul diferit decât la creşă, lucru pe care nu-l anticipasem şi nu-l înţelesesem până acum. Mi-am amintit de toate mamele care atunci când ne lăsau copiii se plângeau că erau obosite şi de uşorul dispreţ pe care îl simţeam faţă de ele, când tot ce aveau de făcut era să se ocupe de un copil sau cel mult doi; dar acum îmi dădeam seama despre ce vorbeau. Nu era o muncă obositoare fizic, cum era la creşă, şi nici intensă, dar te obosea faptul că se prelungea la nesfârşit, că cererile nu încetau niciodată şi nu aveai niciun moment când puteai să-i laşi în grija colegei pentru ca tu să ieşi să fumezi o ţigară şi să te odihneşti.

Aici nu eram niciodată liberă. Sau, cel puţin, nu într-un viitor previzibil.

— Uite cum facem, am spus până la urmă, văzând că lui Ellie îi tremura bărbia. Putem să punem o carte audio.

Am scos telefonul, am reuşit să intru în sistemul multimedia al aplicaţiei Happy, am căutat arhiva audio şi am început să mă uit în lista de titluri. Erau organizate anapoda, fără nicio distincţie între diferitele tipuri de fişiere, aşa că Mozart apărea lângă *Moana,* Thelonious Monk şi L.M. Montgomery, dar în timp ce căutam am simţit un căpşor cald care se strecura sub braţul meu şi mânuţa lui Ellie mi-a luat telefonul.

— Dacă vrei, îţi arăt eu, a spus ea şi a apăsat pe o pictogramă care semăna cu un urs panda stilizat, apoi pe o alta, care arăta ca un V turtit, şi care, atunci când Ellie a apăsat-o, mi-am dat seama că reprezenta o carte.

A apărut o listă de cărţi audio pentru copii.

— Ştii pe care o vrei? am întrebat, dar ea a scuturat din cap, aşa că m-am uitat peste listă şi am ales una la întâmplare:

Babe – Cel mai curajos porcuşor din lume, de Dick King-Smith.

Mi s-a părut perfectă. Lungă, liniştitoare, frumoasă şi educativă.

Am apăsat Play, am selectat „Camera fetelor” din lista de difuzoare şi am aşteptat să se audă primele note din muzica introductivă. Apoi am învelit-o pe Ellie.

— Vrei un pupic? am spus.

Ea n-a răspuns, dar mi s-a părut că dă timid din cap în semn de da, aşa că m-am aplecat şi am sărutat-o repede pe obrăjorul moale, înainte să se răzgândească.

Pe urmă m-am dus la Maddie. Stătea întinsă, cu ochii strâns închişi, dar i-am văzut cum se mişcau sub pleoapele subţiri ca hârtia şi, după cum respira, mi-am dat seama că nu doarme nicidecum.

— Vrei un pupic de noapte bună, Maddie? am întrebat, ştiind care va fi răspunsul, dar vrând să fiu corectă.

Ea n-a zis nimic. Am stat o clipă, ascultându-i respiraţia, apoi am spus:

— Noapte bună, fetelor. Vise plăcute şi să dormiţi bine, mâine mergem la şcoală.

Apoi am plecat, închizând uşa după mine.

În hol am scos un oftat tremurat de uşurare.

Aproape că nu-mi venea să cred. Să fie adevărat? Chiar erau toate în patul lor, spălate, aranjate şi nu mai plângea niciuna? Comparativ cu seara trecută, părea derutant de simplu.

Dar poate... poate că relaţia noastră trecuse de o cotitură. Poate că primul protest furios a fost doar un mod de a-şi manifesta şocul că erau departe de mama lor, lăsate în grija unei străine. Poate că o zi plăcută împreună şi un telefon de la Sandra fuseseră de ajuns.

Inima mi s-a înmuiat când am verificat încuietoarea uşii de la camera de serviciu, m-am luptat cu panoul de comandă al uşii de la intrare şi cu luminile din hol, apoi am urcat scările spre camera mea, cu o oboseală pe care îmi era tot mai greu s-o înving.

Când am trecut pe lângă camera lui Bill şi a Sandrei mi s-a părut că aud ceva. Sau poate am avut impresia că zăresc ceva; greu de spus. O mişcare fugitivă în fâşia de întuneric dintre uşă şi cadrul ei. Mi se păruse? Eram atât de obosită. Poate că mintea îmi juca feste.

Încet, foarte încet ca să nu le trezesc pe fete, am împins uşa cu palma şi am auzit fâsâitul pe care îl scotea la frecarea de mocheta argintie şi groasă.

Înăuntru era pustiu şi linişte. Draperiile nu erau trase şi, cu toate că în Londra probabil că deja se întuneca, aici eram atât de în nord, încât soarele abia se lăsa dincolo de munţi. Nişte dreptunghiuri palide de lumină roz se proiectau oblic pe podea, transformând covorul într-un fel de tablă de şah în flăcări, deşi colţurile camerei erau cufundate într-un întuneric impenetrabil. Când am trecut pe lângă patul lor, mi-am lăsat mâna să alunece pe pătura de bumbac groasă şi perfect întinsă, uitându-mă spre zonele aflate în întuneric şi simţind cum îndrăzneala acestei intruziuni îmi accelera pulsul. Ce ar vedea Sandra dacă s-ar uita acum prin monitor? Pe cineva

umblând prin dormitorul ei, pipăindu-i aşternuturile. *Mi s-a părut că am auzit un zgomot...* Îmi exersam în minte scuza, dar ştiam că nu mai era adevărat. Căutam un pretext ca să intru acolo.

Pe noptiera cea mai apropiată de uşă era o pereche de cercei. Probabil că aceea era partea Sandrei. Ceea ce însemna că Bill dormea...

Am ocolit patul în vârful picioarelor, încercând pe cât posibil să rămân în zona de umbră. Din ce văzusem pe camera din dormitorul lui Maddie şi Ellie, ştiam că în întuneric rezoluţia imaginilor nu era foarte bună. Era greu să distingi ceva dincolo de mica baltă de lumină slabă proiectată de lampa de veghe, iar aici, contrastul dintre dreptunghiurile de lumină naturală şi umbra întunecată din restul camerei era şi mai mare.

Am deschis cu foarte mare grijă sertarul noptierei lui Bill şi m-am uitat la amestecul de obiecte personale dinăuntru. Un ceas cu cureaua ruptă. O mulţime de bani mărunţi. Câteva chitanţe, un spray nazal antialergic, un pieptăn. Nu ştiu sigur ce anume mă aşteptam să găsesc, dar dacă am vrut să-mi fac o idee despre persoana care locuia aici, dormea aici, punea capul pe perna aceea albă, impecabilă, am fost dezamăgită. Era îngrozitor de impersonal.

M-am gândit la întâlnirea din bucătărie, la genunchiul lui strecurându-se între coapsele mele cu o obrăznicie şi o încredere născute din obişnuinţă şi am simţit că mi se face greaţă. *Cine eşti?*

Brusc, am simţit nevoia imperioasă de a ieşi de acolo şi am traversat în grabă covorul pe care soarele în asfinţit proiecta pătrate de lumină, fără să mă mai sinchisesc că trebuia să rămân în umbră ori că Sandra sau Bill puteau să mă vadă. N-aveau decât să mă vadă. Amândoi.

Întoarsă în camera mea, am închis uşa cu sentimentul că mă baricadam departe de restul casei. Când draperiile s-au tras automat peste geam, ultimele lucruri pe care le-am zărit în lumea de afară au fost dunga sângerie a apusului de soare pălind după

piscurile îndepărtate ale munţilor Cairngorms şi o lumină la fereastra lui Jack, care ardea statornic în cealaltă parte a curţii întunecate.

M-am gândit la el când mi-am lăsat capul să se afunde în moliciunea pernei cu fulgi de gâscă. M-am gândit la mâinile lui în dimineaţa aceea, la uşurinţa cu care stăpânise cei doi câini agitaţi, ia modul în care îi dominase, forţându-i să rămână lângă piciorul lui. Şi m-am gândit la cheie şi la faptul că el se dusese, fără să stea pe gânduri, direct la locul unde era ascunsă, un loc unde eu căutasem deja.

Dar apoi mi-am amintit de alte lucruri: de cât de amabil fusese cu mine în acea primă seară, când venise să vadă dacă sunt bine. De vocea lui prin bebe-monitor, când se dusese s-o adoarmă pe Petra, îngânându-i cântecelul cu o delicateţe care făcuse să mi se încleşteze stomacul într-un mod neobişnuit, pe care nu puteam să-l definesc. Acolo nu fusese niciun pic de înşelătorie, niciun pic de prefăcătorie. Delicateţea aceea era reală, eram convinsă de asta.

Şi m-am întrebat, dacă ar fi fost el în bucătărie în seara aceea, în locul lui Bill, aş mai fi ieşit îngreţoşată de-acolo, panicată şi plină de dezgust? Sau aş fi reacţionat cu totul altfel? Poate mi-aş fi desfăcut picioarele ca să le fac loc alor lui. Poate m-aş fi aplecat în faţă şi aş fi roşit.

Dar chiar când mi-a venit în minte gândul acesta, făcând să-mi ardă obrajii în întuneric, mi-am amintit din nou cum stăteam în genunchi în camera de serviciu, luminând cu lanterna telefonului pe sub maşina de spălat. Cheia *nu* fusese acolo. Orele care se scurseseră de-atunci nu mă făcuseră să mă îndoiesc de asta, ci dimpotrivă. Acum eram absolut sigură.

Ceea ce însemna că...

Mi-am trecut mâinile peste faţă şi am rezistat impulsului de a mă scărpina în locul unde iritaţia provocată de planta otrăvitoare începea să dispară. Era absurd. Nu aveam niciun motiv să cred că

Jack ar fura cheia doar ca să mă sperie pe mine. În fond, el avea propriul lui set de chei, iar amprenta sa digitală era autorizată pentru a deschide uşa de la intrare. (Deşi... probabil că de fiecare dată când cineva deschidea uşa aceea rămânea înregistrat, mi-a şoptit subconştientul. O înregistrare care nu ar exista cu o încuietoare şi o cheie tradiţionale.)

Dar nu. *Nu.* Era absurd. De ce s-ar deranja să facă o cheie să dispară pentru câteva ore? Ce ar avea de câştigat din asta? Nimic, doar m-ar pune pe mine în gardă. Şi unde era lănţişorul meu, pe care încă nu îl găsisem, deşi nu avusesem timp să-l caut bine. Pe asta nu putuse s-o facă tot Jack. Începeam să fiu paranoică. Se întâmplă mereu să pierdem lucruri. Să ne cadă cheile pe jos. Să punem un lănţişor într-un buzunar sau într-un sertar şi să-l găsim câteva zile mai târziu. Exista o explicaţie perfect logică pentru toate acestea, o explicaţie pentru care nu era nevoie de o teorie a conspiraţiei.

Am alungat din minte acest gând, m-am întors pe cealaltă parte şi am lăsat somnul să mă învăluie ca o pătură grea.

Ultimul gând înainte să adorm nu a fost despre Jack, nici despre cheie, nici chiar despre Bill. A fost despre paşii care se auziseră din pod.

Şi despre bătrânul care îşi pierduse fiica din cauza grădinii cu plante otrăvitoare.

A mai fost o fetiţă.

Am dus mâna la gât cu gândul să-mi ating lănţişorul, dar degeaba, pentru că nu mai era acolo. Apoi, în sfârşit, am adormit.

M-am trezit în ţipete şi o hărmălaie atât de asurzitoare, încât primul meu instinct, imediat ce m-am ridicat în fund, a fost să-mi acopăr urechile cu mâinile, privind în jurul meu îngrozită şi tremurând de frig.

Toate luminile erau aprinse şi ardeau la intensitate maximă, pe punctul să mă orbească. Iar în cameră era un frig de îngheţai. Dar zgomotul... Dumnezeule mare, *zgomotul.*

Era muzică sau cel puţin aşa mi s-a părut. Dar răsuna atât de tare şi de distorsionat, încât melodia era de nerecunoscut, iar urletele şi chirăielile care se năpusteau din difuzoarele din tavan o transformau într-un vacarm de nedescris.

Un minut am rămas blocată, neştiind ce dracului să fac. Apoi am dat fuga la panoul de pe perete şi am început să apăs pe butoane, în timp ce propriul meu puls îmi bubuia în urechi şi muzica aceea stridentă îmi răcnea în creieri. Nu s-a întâmplat nimic; doar s-au aprins şi luminile din dulapuri.

— Opreşte muzica! am strigat. Opreşte difuzoarele! Coboară volumul!

Nimic şi iar nimic.

De la parter se auzeau lătrături furioase şi din camera Petrei veneau nişte ţipete îngrozite, ca nişte ţignale de tren. Până la urmă am renunţat să mai încerc la panou, mi-am înhăţat halatul şi am ieşit în fugă.

La etajul unde dormeau fetele muzica răsuna la fel de tare, ba chiar mai tare, pentru că pereţii holului îngust păreau s-o canalizeze. Şi aici luminile erau aprinse, ceea ce mi-a permis s-o văd pe Petra prin uşa întredeschisă a camerei: stătea în picioare în pătuţ, cu părul ciufulit şi ţipa îngrozită.

Am luat-o în braţe şi am fugit în capătul coridorului, unde era camera fetelor. Am deschis uşa şi am găsit-o pe Maddie ghemuită

în poziţie fetală în patul ei, cu mâinile la urechi, dar Ellie nu se vedea pe nicăieri.

— Unde-i Ellie? am urlat eu ca să mă fac auzită peste zgomotul muzicii şi ţipetele asurzitoare ale Petrei.

Maddie s-a uitat la mine, albă la faţă de frică, fără să-şi ia mâinile de la urechi. Am apucat-o de mână şi am ridicat-o din pat.

— *Unde-i Ellie?* i-am ţipat direct în faţă.

Ea s-a îndepărtat de mine şi a fugit pe scări în jos. M-am dus după ea.

În holul de la intrare zgomotul se auzea la fel de puternic, şi acolo, în mijlocul covorului persan de la baza scării, era Ellie. Se ghemuise ca un arici, acoperindu-şi capul cu braţele. În jurul ei, câinii săreau înnebuniţi, scăpaţi din camera de serviciu, unde aveau coşurile, contribuind cu lătrăturile lor la acea cacofonie.

— Ellie! am strigat. Ce s-a întâmplat? Ai apăsat pe ceva?

Ea m-a privit buimacă, neînţelegând, şi eu am scuturat din cap, apoi am alergat la tableta de pe barul pentru micul dejun. Am deschis aplicaţia de gestionare a casei, dar când am tastat codul meu de acces nu s-a întâmplat nimic. Nu mi-l aminteam bine? L-am tastat din nou, în timp ce lătrăturile furioase ale câinilor îmi sfredeleau creierul. Tot nimic. *Eşti blocată* – am apucat să citesc, după care ecranul s-a luminat puţin, apoi s-a stins. Cu o fracţiune de secundă înainte să se închidă, un led roşu a pâlpâit, semn că bateria se descărcase. *Fir-ar al dracului.*

Am lovit cu palma în panoul de pe perete şi luminile de deasupra plitei s-au aprins, iar un ecran de pe frigider a început să ruleze un video de pe YouTube, dar volumul muzicii tot n-a scăzut. Simţeam că inima îmi bătea nebuneşte în piept şi că deveneam din ce în ce mai panicată, dându-mi seama că nu aveam cum să opresc această nebunie.

O casă inteligentă. Ce idee tâmpită! Era cel mai puţin inteligent lucru pe mi-l puteam imagina.

Fetele tremurau. Petra continua să mă asurzească cu ţipetele ei disperate în timp ce câinii alergau în cercuri în jurul nostru, iar eu încercam neputincioasă să deschid tableta, deşi nu credeam că se va deschide şi nici nu s-a deschis. Ecranul era complet negru. Telefonul meu rămăsese la etaj, dar cum puteam să las fetele aici, îngrozite, şi eu să mă duc să-l iau?

Mă uitam în jur întrebându-mă ce naiba să fac, când am simţit o atingere pe umăr. Am tresărit atât de tare, încât era s-o scap pe Petra din braţe şi când m-am răsucit cu o pornire acuzatoare am văzut că era Jack Grant, care stătea atât de aproape de mine, încât umărul meu i-a atins pieptul gol când m-am întors. Amândoi am făcut involuntar un pas înapoi, eu aproape să cad, împiedicându-mă de un scaun.

Jack era dezbrăcat de la brâu în sus şi, judecând după cât de ciufulit îi stătea părul, era clar că abia sărise din pat. A strigat ceva, arătând spre uşă, dar eu am scuturat din cap şi el a venit mai aproape, făcându-şi mâinile pâlnie la urechea mea.

— Ce s-a întâmplat? De la grajd am auzit gălăgia.

— Habar n-am! am răspuns ţipând. Eu dormeam... Poate a apăsat una dintre fete pe ceva... Nu reuşesc să-l opresc.

— Mă laşi să încerc eu? a strigat el şi mie mi-a venit să râd.

Dacă îl las? L-aş pupa, dacă ar reuşi. I-am pus tableta în braţe aproape agresiv.

— N-ai decât!

A încercat să deschidă tableta şi şi-a dat seama, aşa cum făcusem şi eu, că nu mai avea baterie. Atunci s-a dus în camera de serviciu şi a deschis dulapul unde erau routerul Wi-Fi şi contorul de electricitate. Nu ştiu exact ce a meşterit acolo, pentru că eu eram prea ocupată s-o consolez pe Petra, care era tot mai agitată, dar deodată s-a făcut întuneric beznă şi zgomotul a încetat atât de brusc, încât am rămas dezorientată. Mi-am dat seama că îmi ţiuiau urechile.

În liniştea care s-a lăsat o auzeam pe Ellie gemând panicată şi pe Maddie legănându-se înainte şi înapoi.

În braţele mele, Petra s-a oprit din plâns şi i-am simţit trupul mic crispându-se de surprindere. Apoi a început să râdă gâlgâit.

— Noapte! Noapte! a spus ea.

În acel moment s-a auzit un clic şi luminile s-au aprins din nou, dar nu toate şi la o intensitate mai scăzută de data asta.

— Gata, a spus Jack, venind spre mine şi ştergându-şi fruntea, în timp ce câinii ţopăiau în urma lui, dintr-odată liniştiţi. L-am trecut pe setările implicite. Drăcia dracului. În fine.

Avea fruntea transpirată, deşi în casă era frig, şi când s-a aşezat la tejgheaua din bucătărie, cu tableta în mâini, am văzut că mâinile îi tremurau.

Am pus-o pe Petra lângă Maddie şi am văzut că şi ale mele tremurau.

Jack a băgat tableta în priză şi a lăsat-o pe bar, aşteptând să se încarce suficient ca să o deschidă.

— Mulţumesc, am bâiguit eu.

Ellie rămăsese în hol şi gemea.

— Ellie, nu mai plânge, scumpa mea. E în regulă acum. Uite... hm...

M-am dus până la dulapurile din bucătărie şi am început să caut în ele.

— Uite... ia un Jammie Dodgers. Şi pentru tine, Maddie.

— Ne-am spălat pe dinţi, a spus Maddie pe un ton plat, iar eu m-am abţinut să nu izbucnesc într-un râs isteric.

Dă-l dracului de spălat, îmi venea să zic, dar mi-am muşcat limba.

— Eu zic că dacă-i doar o dată, nu se întâmplă nimic. Am tras toate o sperietură zdravănă. Zahărul e bun la sperieturi.

— Da, aşa e, a spus Jack pe un ton solemn. Pe vremea când eram eu mic, îţi dădea să bei ceai îndulcit, dar cum mie nu-mi place ceaiul cu zahăr am să iau şi eu un Jammie Dodger, mulţumesc, Rowan.

— Vezi?

I-am dat unul lui Jack, apoi am luat unul pentru mine şi am muşcat din el.

— Nu se întâmplă nimic, am zis eu cu gura plină. Poftim, Maddie.

A luat biscuitul cu reţinere, apoi l-a băgat în gură de parcă îi era teamă c-o să i-l iau.

Ellie îl mânca pe-al ei mai încet.

— Mie! a strigat Petra ridicând braţele.

Şi ce dacă? mi-am zis. Nu aspiram să câştig vreun premiu pentru nutriţia copilului, aşa că nu mă mai interesa. Am rupt un biscuit în două, i-am dat ei o bucată, apoi am aruncat şi câinilor câte o bucată, să fie pentru toată lumea.

— Gata, am pus-o în funcţiune, a spus Jack în timp ce Petra, încântată, îşi îndesa biscuitul în gură.

O clipă nu mi-am dat seama ce a vrut să spună, apoi am văzut că ţinea tableta în mână şi că pe faţă i se reflecta lumina ecranului.

— Am deschis aplicaţia. Mai întâi încearcă tu cu PIN-ul tău.

Am luat tableta, am selectat userul meu din micul meniu afişat şi am introdus PIN-ul pe care mi-l dăduse Sandra pentru aplicaţia de gestionare a casei.

ACCESUL BLOCAT, a apărut pe ecran. Apoi, când am apăsat pe butonul „i” de lângă mesaj, a apărut: *Ne pare rău, ai introdus un număr incorect de prea multe ori şi acum accesul tău este blocat. Te rugăm să introduci parola de administrator sau să aştepţi patru ore până la următoarea încercare.*

— Ah, a spus Jack cu părere de rău. Într-o astfel de situaţie e uşor să greşeşti.

— Dar stai, am spus eu intrigată. Stai puţin, că nu înţeleg. Eu am introdus parola mea o singură dată. Cum să mă blocheze pentru asta?

— N-ar trebui, a spus Jack. Ai trei încercări şi te avertizează. Dar poate că în tămbălăul ăla...

— Am introdus-o o singură dată, am repetat.

Apoi, când el n-a răspuns, am spus mai apăsat:

— O singură dată!

— Bine, bine, a spus Jack cu blândeţe, deşi m-a privit pe sub breton cu un soi de neîncredere. Dă-mi să încerc eu.

I-am dat tableta, cu o iritare disproporţionată. Era clar că nu mă credea. Atunci ce se întâmplase? Încercase cineva să se conecteze folosind numele meu de utilizator?

Sub privirea mea, Jack a schimbat utilizatorul şi a introdus PIN-ul său. Ecranul s-a luminat scurt, apoi s-a deschis aplicaţia.

Ecranul lui era altfel configurat decât al meu. Am văzut că avea unele permisiuni pe care eu nu le aveam – acces la camerele din garaj şi din exterior, dar nu la cele din camera fetelor şi din camera de joacă, aşa cum aveam eu. Pictogramele pentru aceste încăperi erau gri, deci dezactivate. Dar când a selectat bucătăria a putut să scadă intensitatea luminilor apăsând pe controalele din aplicaţie.

Asta mi-a produs un mic şoc.

— Stai puţin... m-am repezit eu înainte să mă gândesc cum să formulez fraza. Tu poţi controla luminile de aici din aplicaţie?

— Doar dacă sunt aici, a spus el, trecând mai departe la un alt ecran. Dacă eşti administrator, ca Sandra şi ca Bill, poţi controla totul de la distanţă, dar noi, ceilalţi, putem controla doar camerele în care suntem. E ca un fel de geolocalizare. Dacă eşti suficient de aproape de panoul din cameră, ai acces la sistem.

M-am gândit că da, avea sens. Dacă erai suficient de aproape de un întrerupător de lumină, de ce să nu ţi se permită accesul la celelalte comenzi ale camerei? Dar, pe de altă parte... ce însemna „aproape”? Aici eram exact sub camera lui Maddie şi Ellie. Putea el să controleze luminile de-acolo de pe telefonul lui de aici? Dar din curte?

Însă m-am abţinut să zic ceva. N-avea niciun sens. El n-avea nevoie să acceseze comenzile din curte pentru că avea un set de chei.

Şi totuşi... asta era cea mai bună modalitate de a face pe cineva să creadă că nu eşti implicat, când de fapt eşti.

Am scuturat din cap. Trebuia să încetez cu ideile astea. Poate fusese Ellie, care se jucase cu iPad-ul noaptea. Poate coborâse să joace Candy Crush sau să se uite la un film şi din greşeală apăsase pe ce nu trebuia. Poate fusese un fel de setare preprogramată pe care o schimbasem eu fără să-mi dau seama, ca atunci când suni pe cineva de pe telefon fără să vrei. Poate fuseseră Bill şi Sandra, la o adică. Dacă era să fiu paranoică, de ce să nu merg cu suspiciunile până la capăt? De ce să mă limitez la un biet responsabil cu întreţinerea? De ce să nu le extind asupra tuturor? Faptul că ei abia mă angajaseră şi nu aveau niciun motiv aparent să mă alunge n-avea nicio importanţă. În plus, existau şi alţi utilizatori. Cine ştie ce permisiuni avea Rhiannon?

Brusc mi-am dat seama că Jack mă privea cu braţele încrucişate peste pieptul gol. Mi-am văzut reflexia în peretele de sticlă al bucătăriei (fără sutien, cu bluza mea minusculă, cu urme de pernă pe faţă şi cu părul de-ai fi zis că m-am târât prin boschete) şi m-am gândit că eram atât de departe de imaginea îngrijită, profesionistă, pe care încercam s-o prezint în timpul zilei, încât te pufnea râsul văzând contrastul. Am simţit că roşesc.

— Doamne, Jack, îmi pare rău. Nu trebuia să...

M-am oprit.

El s-a privit la rândul lui, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama că era pe jumătate dezbrăcat, şi a râs jenat, înroşindu-se la faţă.

— Scuze, trebuia să pun ceva pe mine. Dar am crezut că vă omoară cineva în paturile voastre şi n-am mai stat să mă îmbrac... Uite, tu du-te şi culcă fetele, iar eu mă duc să pun o cămaşă pe mine, liniştesc câinii şi pe urmă rulez un antivirus pe aplicaţie.

— Nu, nu e nevoie s-o faci în noaptea asta, am protestat eu, dar el a scuturat din cap.

— Ba trebuie. Nu înţeleg de ce face figuri şi nu vreau să vă scoale din pat a doua oră într-o singură noapte. Dar tu nu trebuie să stai trează din cauza mea. Încui eu când plec. Sau pot să dorm aici dacă eşti îngrijorată. (A arătat spre canapea.) Pot să-mi aduc o pătură.

— Nu! am strigat eu, mai tăios şi mai apăsat decât aş fi vrut.

Apoi m-am grăbit să-mi disimulez izbucnirea:

— Nu, serios... Nu vreau să te deranjezi. Sincer, eu...

Taci din gură, proasto, mi-am zis.

Am înghiţit în sec.

— Mă duc să culc fetele şi mă întorc. Nu stau mult.

Cel puţin aşa speram eu. Petra arăta extrem de vioaie, ceea ce mă îngrijora.

O oră mai târziu, după ce le-am băgat pe fete în pat pentru a doua oară în noaptea aceea şi am liniştit-o pe Petra, care a rămas aproape adormită, am coborât în bucătărie. Mă gândeam că Jack a terminat ce avea de făcut şi a plecat, dar el mă aştepta, de data asta într-o cămaşă cadrilată din flanel şi cu o ceaşcă de ceai în mână.

— Vrei şi tu una? m-a întrebat.

O clipă n-am înţeles la ce se referă, apoi el a ridicat ceaşca şi eu am scuturat din cap.

— Nu, mulţumesc. Dacă beau ceva cu cafeină la ora asta, nu mai pot să dorm.

— Am înţeles. Tu eşti bine?

Nu ştiu de ce tocmai această întrebare simplă m-a făcut să cedez. Poate a fost îngrijorarea sinceră din vocea lui sau enorma uşurare că eram în compania unui adult după atâtea ore de stat singură cu copiii. Poate a fost şocul celor întâmplate, pe care în sfârşit îl resimţeam. Dar am izbucnit în lacrimi.

— Hei...

S-a ridicat stângaci în picioare, şi-a băgat mâinile în buzunare, după care şi le-a scos, iar apoi, ca şi cum s-ar fi hotărât, a venit repede spre mine şi m-a cuprins cu braţul pe după umeri. Eu n-am putut să mă mai abţin: m-am întors spre el şi, zguduită de hohote de plâns, mi-am îngropat faţa în umărul lui.

— Hei, linişteşte-te... a spus el, iar de data asta vocea lui a ajuns la mine prin cutia lui toracică, mai profundă şi mai slabă, şi parcă mai lentă.

Mâna i-a rămas o clipă suspendată deasupra umărului meu, după care a coborât cu delicateţe pe părul meu.

— Rowan, totul o să fie bine.

Tocmai acest cuvânt, *Rowan,* m-a trezit la realitate, mi-a amintit cine eram eu, cine era *el* şi ce făceam eu aici. Mi-am înghiţit cu furie saliva şi am făcut un pas înapoi, ştergându-mi ochii cu mâneca.

— Oh, Doamne, Jack, îmi pare atât de r-rău...

Vocea încă îmi tremura şi era răguşită de plâns, iar el a întins mâna. O clipă am crezut că mă va mângâia pe obraz şi nu am ştiut dacă să mă îndepărtez de el sau să mă apropii ca să-i primesc mângâierea. Apoi mi-am dat seama: îmi oferea un şerveţel de hârtie. L-am luat şi mi-am suflat nasul.

— Of, Doamne, am zis într-un târziu, apoi m-am dus şi m-am aşezat pe canapeaua din bucătărie, pentru că simţeam că nu mă mai ţin picioarele. Jack, poate crezi că sunt o proastă neajutorată.

— Eu cred că eşti o femeie care a tras o sperietură zdravănă şi care a acţionat cu mult sânge rece ca să le protejeze pe fete. Şi mai cred că...

S-a oprit, muşcându-şi buza. Eu m-am încruntat.

— Ce?

— Lasă, nu contează.

— Ba contează.

Brusc, îmi doream foarte tare să ştiu ce voise să spună, chiar dacă îmi era teamă să aud ce era.

— Spune-mi, am insistat eu şi el a oftat.

— N-ar trebui s-o spun. Nu-mi place să-mi vorbesc de rău şefii.

Oh. Deci nu era vorba de ce mă temeam eu. Acum doar îmi stârnea curiozitate.

— Dar?

— Dar... s-a oprit iar, muşcându-şi buza, apoi s-a hotărât să vorbească. Eh, ce mai contează? Deja am vorbit prea mult. Cred că Sandra şi Bill n-ar fi trebuit să te pună în această situaţie. Nu e corect nici faţă de tine, nici faţă de copii, dacă e pe-aşa.

I-auzi.

Acum era rândul meu să mă simt incomod. Ce puteam să spun?

— Ştiam la ce m-am înhămat, am spus până la urmă.

— Oare?

S-a aşezat lângă mine şi pernele canapelei au scârţâit.

— Eu cred că n-au fost absolut sinceri cu tine în legătură cu una dintre ele...

— Cine? Maddie?

El a clătinat din cap şi eu am oftat.

— Aşa e. Ai dreptate, n-au fost absolut sinceri. Dar eu sunt specialistă în creşterea copiilor, Jack. Nu e ceva nou pentru mine.

— Serios?

— Bine, poate n-am mai văzut pe cineva ca Maddie, dar totuşi e un copil, Jack. Abia ne cunoaştem. Astăzi ne-am înţeles bine.

Nu era tocmai adevărat, nu? Încercase să mă pună în situaţia de a fi concediată, mai întâi păcălindu-mă să intru în blestemata aia de grădină cu plante otrăvitoare, apoi spunându-i minciuni mamei sale ca să pic eu prost în faţa ei.

— Jack, crezi că e posibil ca...

M-am oprit şi am corectat ce voiam să zic:

— Ca una dintre fete să fi declanşat toată nebunia aia? Mai devreme s-au jucat cu tableta. Crezi că se poate să... nu ştiu, să fi făcut vreo setare din greşeală?

„Sau intenţionat”, m-am gândit eu, dar n-am spus-o.

Însă el a scuturat din cap.

— Nu cred. Dacă ar fi fost accesat sistemul, ar fi rămas înregistrat. Şi oricum, din ce mi-ai spus, a afectat toate difuzoarele şi sistemul de iluminat din casă. Niciun utilizator de pe tabletă nu are acces să facă asta. Ţi-ar trebui o parolă de administrator.

— Deci... practic ar trebui să fii Bill sau Sandra, nu? Asta vrei să spui?

Era o idee bizară şi probabil că mi se citea îndoiala pe faţă.

— Crezi că fetele ar fi putut să obţină parola lor?

— Poate, dar ele nici măcar nu apar ca utilizatori pe tableta asta. Uite.

A deschis micul meniu din aplicaţia de gestionare a casei, unde apăreau toţi utilizatorii de pe dispozitiv. Eu, el, Jean şi un cont denumit „Invitat”. Atât.

— Deci asta înseamnă că...

Vorbeam rar, încercând să înţeleg ce spuneam.

— ...pentru a avea acces ca administrator ai nevoie nu doar de parola Sandrei, ci şi de telefonul ei?

— Cam aşa, da.

Şi-a scos telefonul şi mi-a arătat panoul lui de acces.

— Vezi? Eu sunt singurul utilizator instalat pe telefonul meu. Aşa e configurată aplicaţia.

— Şi ca să instalezi noi utilizatori pe un dispozitiv...

— Ai nevoie de un anume cod. Probabil că Sandra ţi-a dat unul când ai venit aici, nu?

Am clătinat din cap.

— Şi, lasă-mă să ghicesc... Codul poate fi generat numai de...

— Un administrator. Exact.

Nu avea niciun sens ca Sandra sau Bill să fi făcut asta. Nu era exclus – citisem despre aplicaţie când Sandra îmi spusese prima dată despre ea şi, din câte înţelesesem, frumuseţea era că puteai

controla sistemul din orice loc unde exista conexiune la internet: puteai să vezi imaginile de pe camerele de supraveghere când erai în vacanţă în Verbier, puteai să aprinzi luminile când erai la etaj şi voiai să cobori la parter, puteai să reduci căldura când erai blocat în trafic în Invernes. Dar de ce ar face-o?

Mi-am amintit ce spusese Jack când am plecat să duc fetele la culcare şi, deşi ştiam că mă agăţ de un fir de păr, tot trebuia să-l întreb.

— Ai rulat antivirusul?

El a clătinat din cap.

— Da, n-a găsit nimic pe tabletă. E curată ca lacrima.

— Drace.

Mi-am trecut mâinile prin păr şi el mi-a pus mâna pe umăr, atingându-mă iar, delicat, dar eu am simţit un fel de curent între noi, care a făcut să mi se zbârlească părul de pe braţ şi m-a trecut un mic fior.

Probabil că Jack a interpretat greşit reacţia mea, pentru că a făcut o figură spăşită.

— Scuză-mă, trăncănesc întruna. Iar tu probabil ai îngheţat de frig şi eşti obosită... Te las să te duci la culcare.

Nu era adevărat. Nu acum. Nu-mi era frig şi, brusc, nu mă mai simţeam nici obosită. Nu-mi doream decât să beau un pahar cu el şi, dacă se putea, unul de tărie. De obicei nu consumam băuturi tari, dar îmi stătea pe vârful limbii să-i zic de sticla de whisky pe care o văzusem în dulapul din bucătărie. Însă ştiam că dacă aş face-o aş începe o nebunie şi s-ar putea să nu mă mai pot opri.

— Bine, am spus până la urmă. Cred că e un sfat bun. Mulţumesc, Jack.

M-am ridicat în picioare, la fel şi el. A pus ceaşca jos şi s-a întins; am auzit cum i-au trosnit încheieturile şi i-am văzut o porţiune mică din abdomenul plat între poalele cămăşii şi centura pantalonilor.

Atunci am făcut un lucru care m-a surprins chiar şi pe mine. Un lucru pe care nu-l plănuisem, dar pe care l-am făcut spontan.

M-am ridicat în vârful picioarelor şi, trăgându-l de umăr spre mine, l-am sărutat pe obraz. I-am simţit sub buze supleţea obrazului, asprimea începutului de barbă şi căldura pielii. Şi am simţit tensiunea dorinţei din adâncul meu.

Când m-am dat înapoi, am văzut că arăta surprins şi pentru o clipă am crezut că am comis o mare greşeală. Senzaţia de fluturi din stomacul meu s-a intensificat până s-a transformat în greaţă. Dar apoi el a zâmbit larg, s-a aplecat şi m-a sărutat foarte delicat pe obraz cu buzele lui calde.

— Noapte bună, Rowan. Eşti sigură că acum te descurci? Sigur nu vrei să... rămân?

A făcut o pauză infinitezimală înainte de ultimul cuvânt.

— Sunt sigură.

El a clătinat din cap. Apoi s-a întors şi a ieşit pe uşa din camera de serviciu.

Am încuiat după el (cheia s-a rotit în încuietoare cu un zgomot metalic liniştitor), după care am pus-o la locul ei şi am rămas să privesc cum se îndepărta silueta lui Jack, profilată în lumina ce se revărsa pe ferestrele grajdului, unde îşi avea apartamentul. Când a urcat scările spre uşa lui, s-a întors şi mi-a făcut cu mâna şi cu toate că nu eram sigură că mă vedea prin întuneric i-am făcut şi eu cu mâna.

Apoi a intrat, uşa s-a închis în urma lui şi lumina din exterior s-a stins, lăsând în urma ei o beznă şocant de adâncă. Eu am rămas acolo în picioare, înfrigurată, stăpânindu-mi impulsul de a-mi atinge obrazul cu vârful degetelor acolo unde fuseseră buzele lui.

Nu ştiam ce intenţii avusese când s-a oferit să rămână. Ce spera, ce aşteptări avea.

Dar ştiam ce îmi doream eu. Şi ştiam că am fost foarte aproape de a spune da.

Ştiu ce credeţi, domnule Wrexham. Nimic din toate astea nu mă va ajuta în faţa unui judecător. Aşa credea şi domnul Gates.

Pentru că ştim amândoi unde duc, nu-i aşa?

Duc la o seară ploioasă de vară când m-am strecurat afară din casă cu bebe-monitorul în mână, am traversat curtea în fugă şi am urcat scările spre apartamentul din clădirea fostului grajd.

Şi la cadavrul unei fetiţe care zăcea... Dar nu. Nu pot să mă gândesc la asta, fiindcă încep iar să plâng. Iar aici unde sunt eu acum, dacă te pierzi cu firea, eşti terminat. Acum, ştiu. Înainte nu ştiam că sunt atâtea moduri de a-ţi stăpâni o durere atât de mare, încât devine insuportabilă, dar aici le-am văzut pe toate. Femei care se automutilează, care îşi smulg părul din cap şi ung pereţii celulelor în care stau cu sânge, rahat şi urină. Cele care trag pe nas, se injectează şi fumează până nu mai ştiu de ele. Cele care dorm, şi dorm, şi dorm, şi nu se mai scoală din pat nici măcar ca să mănânce, până ajung numai piele şi os, încărunţite şi deznădăjduite.

Dar *trebuie* să fiu sinceră cu dumneavoastră, asta n-a înţeles domnul Gates, n-a putut să înţeleagă. Dacă am ajuns la Heatherbrae House a fost pentru că am jucat un rol. „Rowan, bona perfectă”, cu cardiganele ei încheiate până sus, cu zâmbetul ei imperturbabil şi CV-ul ei perfect nu a existat, iar dumneavoastră ştiţi asta. În spatele acelei faţade ordonate şi vesele era altcineva: o femeie care fuma, bea şi înjura, şi care de multe ori trebuia să se controleze ca să nu te plesnească peste faţă. Am încercat să o ascund: să-mi împăturesc frumos tricourile, când instinctul meu era să le arunc pe jos, să zâmbesc şi să clatin din cap afirmativ, când îmi venea să le spun celor din familia Elincourt să se ducă dracului. Şi când poliţia m-a reţinut pentru interogatoriu, domnul Gates a vrut ca eu să continui să mă prefac, să ascund cum eram în realitate. Dar unde m-a dus această prefăcătorie? Aici.

Trebuie să vă spun adevărul, tot adevărul şi numai adevărul. Pentru că, dacă aş ascunde aceste părţi, n-aş spune tot adevărul. Şi dacă v-aş spune doar părţile care mă exonerează, aş cădea din nou în vechea capcană. Pentru că minciunile m-au adus aici unde sunt. Şi trebuie să cred că adevărul mă va scoate de-aici.

Când m-am trezit, nici nu mai ştiam ce zi era. A sunat alarma şi, adormită, am auzit nişte voci de copii, apoi, când nu s-a mai auzit nimic, am apăsat pe butonul de temporizare şi m-am culcat la loc. A sunat din nou peste zece minute şi de data asta mi s-a părut că aud nişte zgomote care veneau de jos. Am mai stat culcată încă zece minute, pregătindu-mă pentru o nouă zi, apoi mi-am dat jos picioarele din pat şi m-am ridicat, clătinându-mă puţin, ameţită de lipsa de somn. Pe urmă am coborât în bucătărie, unde nu le-am găsit pe Maddie şi Ellie, ci pe Jean McKenzie, care spăla vasele cu un aer contrariat.

— Fetele încă nu s-au trezit? a întrebat ea când am intrat în bucătărie, frecându-mă la ochi şi tânjind după o ceaşcă de cafea.

Am scuturat din cap că nu.

— Nu, am...

Ce să spun? Brusc nu m-am simţit în stare să-i povestesc toată tărăşenia.

— Am avut o noapte cam agitată, am încheiat până la urmă. M-am gândit să le mai las să doarmă.

— Mă rog, asta o fi bine în weekend, dar acu' e 7:25 şi ele tre' să se spele, să se îmbrace şi să fie în maşină până la opt şi-un sfert.

Opt şi un sfert? M-am concentrat şi apoi mi-am dat seama. Drace!

— Vai de mine, azi e luni.

— Şi dacă vrei să ajungă la timp, tre' să te mişti mai repede.

*

— Nu mă duc.

Maddie stătea în pat cu faţa în jos şi îşi acoperea urechile cu mâinile. Începeam să mă simt disperată. Nu îmi păsa de ce-aş fi putut să-i spun Sandrei dacă nu reuşeam să le trimit pe fete la şcoală, ci de faptul că aveam nevoie de o pauză. Abia dacă dormisem trei ore în noaptea aceea. Puteam să mă descurc cu un copilaş capricios, dar nu şi cu două şcolăriţe, cu atât mai puţin dacă una era obraznică şi recalcitrantă ca Maddie.

— Ba te duci şi cu asta am terminat discuţia.

— Ba nu mă duc, nu poţi să mă obligi.

Ce puteam să răspund la una ca asta? În fond, avea dreptate.

— Dacă te îmbraci repede, mai ai timp să mănânci nişte Coco Pops.

La asta ajunsesem. La fiecare obstacol pe care îl întâmpinam din partea ei, practic o mituiam cu lista de alimente interzise a Sandrei. Tactica funcţionase cu Ellie, care presupuneam că era jos, mai mult sau mai puţin îmbrăcată (deşi nu se spălase şi nici nu se pieptănase), şi mânca cereale cu Jean.

— Nu vreau Coco Pops. Nu-mi *plac* Coco Pops. Sunt pentru bebeluşi.

— Păi, tocmai de-aia, pentru că te comporţi ca un bebeluş! am repezit-o eu, dar imediat am regretat când am auzit-o râzând.

Nu reacţiona, mi-am zis. N-o lăsa să te domine. Trebuie să rămâi calmă, altfel va şti că are putere asupra ta.

M-am gândit să număr până la zece, apoi mi-am amintit de acel penibil „patru şi jumătate” din urmă cu două seri şi m-am corectat repede.

— Maddie, deja începi să mă plictiseşti. Dacă vrei să nu te trimit la şcoală în pijama, te sfătuiesc să-ţi pui imediat uniforma.

Ea n-a zis nimic, iar eu, în final, am oftat.

— Bine. Dacă tu vrei să te porţi ca un copil mic, te voi trata ca pe un copil mic şi te voi îmbrăca eu, aşa cum fac cu Petra.

Am luat hainele şi m-am îndreptat spre patul ei, sperând că avertismentul o va face să se ridice şi să se îmbrace, dar ea nici nu s-a clintit, lăsându-se cât mai grea şi mai moale, aşa încât după ce am încercat o vreme s-o îmbrac cu forţa a început să mă doară spatele. Era flexibilă ca o păpuşă din cârpe, dar de o sută de ori mai grea, şi când am terminat gâfâiam de atâta efort. Fusta îi stătea strâmbă şi părul îi era ciufulit, pentru că îi trăsesem bluza peste cap, dar cel puţin se putea spune că era îmbrăcată.

La sfârşit, profitând de pasivitatea ei, i-am pus şosetele în picioare, apoi am încălţat-o cu pantofii de şcoală.

— Gata, am spus, încercând ca vocea să nu-mi trădeze satisfacţia. Eşti îmbrăcată. Foarte bine, Maddie. Acum, mă găseşti jos, mă duc să mănânc Coco Pops cu Ellie. Dacă vrei, vino şi tu. Dacă nu, te aştept în maşină în cincisprezece minute.

— Nu m-am spălat pe dinţi, a spus ea stând ţeapănă ca un lemn, mişcându-şi doar buzele.

Am început să râd.

— Mă doare-n...

M-am oprit la timp, apoi am schimbat continuarea.

— ...cot. Dar dacă ţii neapărat...

M-am dus la baia de pe hol şi am pus puţină pastă de dinţi pe periuţă, cu intenţia s-o las pe ea în caz că se hotăra să se spele, dar când m-am întors în cameră cu periuţa în mână am găsit-o stând în fund pe pat.

— Poţi să mă speli tu? mi-a spus pe un ton aproape normal, care contrasta cu îmbufnarea şi răutatea ei din urmă cu câteva minute.

M-am încruntat. La vârsta de opt ani nu era prea de mare ca s-o spele altcineva pe dinţi? Ce scria în dosar în privinţa asta? Nu-mi aminteam.

— Hmm... Bine, am zis până la urmă.

A deschis gura ca o păsărică ascultătoare şi eu i-am pus periuţa pe dinţi, dar n-am apucat să-i perii decât câteva secunde, pentru că

ea a întors capul, îndepărtându-se de periuţă, şi m-a scuipat drept în faţă. Saliva albă şi mentolată mi s-a scurs pe obraz şi pe buze, după care mi-a căzut pe bluză.

Un minut am rămas mută, n-am putut să articulez niciun cuvânt, apoi, până să-mi dau seama ce fac, mâna mi-a plecat spre ea s-o plesnesc.

Ea s-a ferit, iar eu mi-am oprit mâna la câţiva centimetri de faţa ei, într-un efort supraomenesc, cu respiraţia accelerată şi întretăiată.

M-a privit şi a început să râdă, dar era un râs lipsit de veselie, un soi de cotcodăceală satisfăcută. Îmi venea s-o scutur.

Tremuram din tot corpul, încărcată de adrenalină, şi ştiam cât de aproape fusesem s-o plesnesc, să-i şterg zâmbetul ăla de suficienţă de pe faţă. Dacă ar fi fost copilul meu, aş fi făcut-o, fără îndoială. Simţisem o furie viscerală.

Dar mă oprisem. Mă oprisem la timp.

Oare se văzuse pe monitor, în caz că Sandra se uita?

Nu îndrăzneam să vorbesc, aşa că m-am ridicat şi am lăsat-o pe Maddie aşezată pe pat, scoţând acel râs forţat, apoi m-am dus clătinându-mă la baie, cu periuţa după mine, şi cu mâini tremurânde mi-am şters pasta de dinţi de pe faţă şi de pe piept, apoi mi-am clătit gura, pentru că îmi intraseră stropi din saliva ei.

Am rămas aplecată peste chiuvetă, cu robinetul deschis, cu mâinile sprijinite pe marginea de ceramică, de-o parte şi de alta, în timp ce un plâns înăbuşit îmi scutura tot corpul.

— Rowan?

Mă striga cineva de jos. Abia se auzea peste apa care curgea şi peste plânsul meu înecat. Era Jean McKenzie.

— Jack Grant aşteaptă în maşină.

— Vin, am reuşit să-i răspund, sperând că vocea nu-mi trăda lacrimile.

După care m-am clătit cu apă pe faţă, mi-am şters ochii şi m-am întors în camera unde aştepta Maddie.

— Bine, Maddie, am spus, încercând să păstrez un ton egal. E ora de mers la şcoală. Jack e afară cu maşina, să nu-l lăsăm să aştepte.

Spre stupoarea mea, ea s-a ridicat liniştită, şi-a luat ghiozdanul şi s-a îndreptat spre scări.

— Pot să mănânc o banană în maşină? a întrebat ea peste umăr şi eu m-am pomenit încuviinţând din cap, ca şi cum nimic nu se întâmplase.

— Da, am spus şi m-a surprins propria mea voce, monotonă şi lipsită de emoţie.

Apoi m-am gândit: „Trebuie să zic ceva. Nu pot lăsa lucrurile aşa."

— Maddie, în legătură cu ce s-a întâmplat mai devreme... Nu se poate să scuipi oamenii aşa. E dezgustător.

— Ce?

S-a întors şi m-a privit cu o figură care întruchipa inocenţa rănită.

— Ce? Eu am strănutat. Nu m-am putut abţine.

Apoi a coborât restul treptelor în fugă şi a ieşit în curte, unde aştepta maşina, ca şi când confruntarea dură din ultimele douăzeci de minute nu fusese decât rodul imaginaţiei mele.

Am căzut pe gânduri, cât timp am verificat scaunul de maşină al Petrei şi mi-am prins centura de siguranţă pe locul din faţă lângă Jack, întrebându-mă cine câştigase confruntarea. Atunci mi-am dat seama că dinamica dintre noi era o porcărie, că în relaţia mea cu această fetiţă traumatizată nu era vorba despre grijă şi atenţie, ci despre război, dominare şi cine câştigă.

Nu. Indiferent care fusese rezultatul acestei situaţii, eu nu câştigasem. Pierdusem în clipa când îi permisesem lui Maddie să o transforme într-o luptă.

Dar nu o lovisem. Şi asta însemna că cel puţin câştigasem în faţa celor mai rele instincte ale mele.

Nu lăsasem demonii să câştige. Nu de data asta.

Când poarta şcolii s-a închis, am simţit că mă invadează un fel de uşurare amestecată cu slăbiciune şi aproape că m-am prăbuşit acolo, pe trotuar, cu spatele rezemat de grilajul de fier şi cu faţa în mâini.

Reuşisem. Chiar reuşisem. Şi acum recompensa mea erau cinci ore de ceva foarte asemănător cu relaxarea. O aveam totuşi pe Petra, desigur, dar cinci ore cu ea erau un fleac în comparaţie cu tristeţea enervantă a lui Ellie sau cu înverşunata campanie de răzbunare a lui Maddie.

Nu ştiu cum, dar am reuşit să rămân în picioare şi m-am întors pe strada laterală, unde Jack mă aştepta în maşină cu Petra.

— Victorie? a întrebat el când am deschis portiera şi m-am aşezat lângă el.

N-am putut să-mi ascund uşurarea şi am simţit că zâmbesc cu gura până la urechi.

— Da. Următoarele câteva ore le vor petrece după gratiile alea.

— Vezi? Te descurci foarte bine, a spus el relaxat în timp ce a apăsat acceleratorul şi ne-am îndepărtat de bordură cu acel murmur derutant de silenţios cu care mă obişnuisem.

— Nu ştiu ce să zic, am spus. Sinceră să fiu, nu eram sigură că Maddie o să coboare din maşină. Dar am supravieţuit încă o dimineaţă şi probabil că asta e tot ce contează.

— Acum ce vrei să faci? a întrebat Jack în timp ce ne îndreptam spre centrul micului orăşel unde era şcoala fetelor. Dacă ai treabă, putem să ne întoarcem acasă, dar, dacă vrei, putem să ne oprim undeva să bem o cafea şi eu pot să-ţi arăt un pic Carn Bridge.

— Mi-ar plăcea să dăm o mică raită. Adevărul este că n-am avut ocazia să văd şi altceva în afară de Heatherbrae, iar Carn Bridge mi s-a părut foarte frumos când veneam încoace.

— Da, e un oraş frumuşel. Are şi o cafenea foarte bună, The Parritch Pot. E în celălalt capăt al oraşului, dar acolo nu prea ai

unde să parchezi, aşa că am să las maşina lângă biserică, iar de-acolo mergem pe jos pe strada principală şi îţi arăt ce e de văzut.

Zece minute mai târziu o pusesem pe Petra în căruciorul ei şi ne plimbam pe strada principală din Carn Bridge. Jack îmi arăta magazinele şi puburile şi, din când în când, saluta câte un trecător. Era un orăşel pitoresc, mai mic decât părea din afară, cu clădiri de granit mai ordonate şi mai înguste decât se vedeau de la distanţă. Am observat că erau şi magazine goale: unul care înainte fusese o măcelărie şi altul care părea să fi fost o librărie sau o papetărie. Jack mi-a confirmat când i le-am arătat.

— Sunt multe case mari prin împrejurimi, dar prăvăliile mici o duc totuşi foarte greu. Cele pentru turişti merg, dar cele mici nu pot concura cu preţurile supermarketurilor.

Parritch Pot era o mică ceainărie victoriană, aflată chiar în capătul străzii principale, cu un clopoţel de aramă la intrare care a sunat când Jack a deschis uşa şi a ţinut-o ca să mă lase să intru cu căruciorul Petrei.

Înăuntru, o femeie cu înfăţişare maternă a ieşit de după tejghea ca să ne salute.

— Jackie Grant! De mult n-ai mai trecut pe-aici la o prăjitură. Ce mai faci, dragă?

— Mulţumesc, bine, doamnă Andrews. Dumneavoastră?

— Oh, bine, nu pot să mă plâng. Şi cine este prietena ta?

Mi-a aruncat o privire pe care n-am ştiut să o descifrez. Avea în ea ceva... nu ştiu, *viclean* este cel mai apropiat cuvânt pentru a o descrie. Parcă ar fi vrut să mai zică ceva, dar se abţinea. Poate era doar o curiozitate nevinovată, de modă veche. Mi-a venit să dau ochii peste cap. Nu mai eram în anii ’50. Un bărbat şi o femeie aveau voie să stea împreună la o ceaşcă de ceai fără ca lumea să înceapă să şuşotească, chiar şi într-un orăşel cum era Carn Bridge.

— Oh, ea e Rowan, a spus Jack cu nonşalanţă. Rowan, ţi-o prezint pe doamna Andrews, proprietara ceainăriei. Rowan este noua bonă de la Heatherbrae, doamnă Andrews.

— Oh, vasăzică tu eşti, a spus doamna Andrews luminându-se la faţă şi zâmbind. Mi-a spus Jean McKenzie, dar am uitat. Mă bucur să te cunosc. Să sperăm că tu vei rezista mai mult timp decât celelalte fete.

— Am auzit şi eu că n-au stat prea mult, am îndrăznit să spun.

Doamna Andrews a râs şi a clătinat din cap.

— Nu, aşa e. Dar tu nu pari genul care se sperie uşor.

Am reflectat la cuvintele ei în timp ce o scoteam pe Petra din cărucior şi o aşezam în scaunul înalt pe care Jack îl adusese din fundul localului. Era adevărat? În urmă cu câteva zile aş fi zis că da. Dar acum, când îmi aminteam cum stăteam în pat şi tremuram de frică în timp ce deasupra mea se auzeau paşi – *scââârţ... scââârţ... scââârţ...* – nu mai eram atât de sigură.

— Jack, am zis până la urmă, după ce comandaserăm şi aşteptam băuturile, tu ştii ce este deasupra dormitorului meu?

— Deasupra dormitorului tău? a spus el surprins. Nu. Nici nu ştiam că mai este o încăpere deasupra. E un pod sau o mansardă?

— Nu ştiu. N-am urcat acolo. Dar în camera mea este o uşă încuiată care cred că duce sus şi... nu ştiu...

Am înghiţit în sec, neştiind cum să continui.

— Mi s-a părut că... în fine, acum câteva nopţi se auzeau nişte zgomote ciudate de-acolo.

— Şobolani? a întrebat el ridicând o sprânceană.

Am ridicat din umeri, prea ruşinată ca să-i spun adevărul.

— Nu ştiu. Poate. Dar, totuşi, nu cred. Păreau mai degrabă nişte zgomote... (Am înghiţit din nou, încercând să nu spun cuvântul care îmi stătea pe limbă – *omeneşti)* de ceva mai mare.

— Să ştii că şobolanii pot să facă mult zgomot noaptea. Am nişte chei pe undeva pe-acasă... vrei să încerc după-amiază să deschid uşa aia?

— Da, te rog.

Faptul că îmi împărtăşisem teama, chiar dacă nu în mod deschis, mi-a produs o oarecare uşurare, deşi mă simţeam uşor ridicolă acum, că o spusesem cu voce tare. În fond, ce mă aşteptam să găsesc acolo în afară de praf şi mobilă veche? Dar nu strica şi poate exista o explicaţie simplă: o fereastră lăsată deschisă sau poate un curent de aer care mişca un balansoar vechi sau făcea să se legene o lampă.

— Îţi mulţumesc mult.

— Poftim, s-a auzit o voce din spatele nostru.

Când m-am întors, am văzut-o pe doamna Andrews care aducea două cafele: două cappuccino adevărate, făcute de un om, nu de o nenorocită de aplicaţie. Am dus ceaşca la buze şi am luat o înghiţitură zdravănă şi fierbinte, care m-a ars pe gât şi m-a încălzit pe interior. Pentru prima dată în câteva zile, am simţit că-mi recapăt încrederea în mine.

— E minunată, mulţumesc foarte mult, i-am spus doamnei Andrews şi ea a zâmbit încântată.

— Cu plăcere. Sunt sigură că nu se compară cu cea făcută de maşinăria aia modernă pe care o au domnul şi doamna Ellincourt la Heatherbrae, dar facem şi noi ce putem.

— Nici vorbă, am spus eu râzând, gândindu-mă la uşurarea pe care o simţeam fiind servită de o fiinţă în carne şi oase. Adevărul e că espressorul lor este cam *prea* modern pentru mine, nu-mi dau seama cum funcţionează.

— Din ce zicea Jean McKenzie, cam toată casa e aşa, nu? Cică e lucrul dracului până aprinzi lumina.

Am zâmbit, schimbând o privire rapidă cu Jack, dar n-am zis nimic.

— Mă rog, ce au făcut ei cu casa nu e pe gustul meu, dar bine că măcar au ocupat-o, a continuat doamna Andrews şi şi-a şters mâinile de şorţ. Pe-aici n-au îndrăznit prea mulţi, cu istoria pe care o are.

— Ce istorie? am întrebat tresărind şi ea a făcut semn cu mâna să mă liniştesc.

— Oh, nu asculta ce spun. Sunt doar o femeie bătrână şi bârfitoare. Dar casa aia are ceva aparte. Acolo au murit mai mulţi copii. Se vorbeşte că fetiţa doctorului n-a fost prima.

— Ce vreţi să spuneţi?

Am mai luat o gură de cafea, încercând să stăpânesc neliniştea ce creştea în mine.

— Înainte se numea Casa Struan, mi-a explicat doamna Andrews.

Apoi a coborât vocea şi a adăugat:

— Familia Struan era o familie foarte veche şi nu erau prea... (A strâmbat din buze). Mă rog, nu erau prea zdraveni la minte. Unul şi-a omorât soţia şi copilul, i-a înecat în cadă. Altul s-a întors de la război şi s-a sinucis cu propria puşcă.

Dumnezeule. Imediat mi-a venit în minte baia principală de la Heatherbrae, mobilată luxos, cu cada imensă şi gresia marocană, dar nu puteam concepe că era vorba de aceeaşi baie.

— Am auzit vorbindu-se despre o... otrăvire, am spus eu cu jumătate de gură şi ea a clătinat din cap.

— Da, a fost medicul ăla, doctorul Grant. S-a mutat în casa aia în anii ’50, după ce ultimul Struan a vândut-o şi a plecat din Scoţia. Şi-a otrăvit fata sau cel puţin aşa se spune. Unii zic că din greşeală, alţii că...

S-a oprit. Intrase o altă clientă, făcând să sune clopoţelul de deasupra uşii. Doamna Andrews şi-a netezit şorţul şi s-a întors cu un zâmbet pe buze.

— Dar tu n-asculta ce trăncănesc eu! Astea nu-s decât bârfe şi superstiţii, n-ar trebui să le iei în seamă. Hei, bună, Caroline! Cu ce te servesc în dimineaţa asta?

În timp ce se îndepărta pentru a o servi pe nou-venită, m-am întrebat ce voise să zică. Dar apoi mi-am scos gândul ăsta din cap. Avea dreptate. Erau doar superstiţii. În toate casele care aveau o anumită vechime se produseseră decese şi tragedii, iar faptul că un copil murise la Heatherbrae nu însemna nimic.

Totuşi, cuvintele lui Ellie mi-au răsunat în minte în timp ce-i potriveam Petrei baveţica sub bărbie şi căutam în geantă pachetul cu prăjiturele de orez.

A mai fost o fată.

Ne-am întors la Heatherbrae pe drumul mai lung, mergând fără grabă pe lângă pâraiele de culoarea turbei şi prin pădurile de pini pătaţi de lumina soarelui. Petra moţăia pe bancheta din spate în timp ce Jack îmi arăta diverse lucruri: un castel în ruine, o fortăreaţă abandonată, o gară victoriană dezafectată, victimă a Planului Beeching. În depărtare se vedeau munţii şi am încercat să identific vârfurile pe care le numea Jack.

— Îţi plac drumeţiile? m-a întrebat el în timp ce aşteptam să treacă un camion la intersecţia cu şoseaua principală.

Mi-am dat seama că nu ştiam ce să răspund la asta.

— Păi... nu ştiu ce să zic. N-am fost niciodată într-una. Dar cred că îmi place să mă plimb. De ce?

— Ah... păi...

Glasul îi şovăia şi când am întors capul să mă uit la el am văzut că avea obrajii îmbujoraţi.

— Mă gândeam... Când se întorc Sandra şi Bill, şi vei fi liberă la sfârşit de săptămână, am putea să... Am putea să urcăm pe una dintre culmile Munro. Dacă ţi-ar surâde ideea.

— Ah... da, am spus şi a fost rândul meu să roşesc. Chiar mi-ar surâde. Asta dacă nu te-ar deranja că eu sunt puţin mai lentă. Presupun că ar trebui să-mi caut încălţăminte adecvată şi alte lucruri necesare.

— Ţi-ar trebui nişte ghete bune. Şi un impermeabil. La munte, vremea se schimbă foarte repede. Dar...

Telefonul lui a scos un mic ţârâit şi Jack a aruncat o privire spre el, apoi s-a încruntat şi mi l-a dat mie.

— Scuze, Rowan, e un mesaj de la Bill. Te deranjează dacă mi-l citeşti tu? Nu vreau să mă uit în telefon în timp ce conduc, dar de obicei nu-mi trimite mesaje decât dacă este ceva foarte urgent.

Am apăsat pe pictograma de pe ecranul principal şi mesajul a fost previzualizat fără a debloca telefonul, dar era suficient.

„Jack, am nevoie urgent de o copie printată a fişierelor Pemberton până diseară. Te rog să laşi totul şi să mi le aduci...” Şi aici textul se oprea.

— La dracu’, a exclamat Jack şi imediat, simţindu-se vinovat, s-a uitat în oglinda retrovizoare să vadă dacă Petra dormea. Scuze, n-am vrut să vorbesc urât, dar mi-a stricat după-amiaza şi seara. Şi dimineaţa de mâine. Aveam şi eu planurile mele.

N-am întrebat ce planuri avea. Doar am simţit brusc o senzaţie de... nu chiar de pierdere... nici de frică... ci de nelinişte la gândul că el va fi plecat, iar eu voi rămâne singură cu fetele în următoarele douăzeci şi patru de ore, cât timp i-ar lua lui Jack să se ducă cu maşina până acolo, să se odihnească, apoi să se întoarcă.

Dar în timp ce ieşeam din întunericul tunelului de pini şi ajungeam la lumina soarelui de iunie mi-am dat seama că asta însemna încă ceva: nu mai aveam ocazia de a deschide uşa mansardei până se întorcea el.

Jack a plecat aproape imediat ce ne-am întors şi, cu toate că acceptasem cu recunoştinţă oferta lui de a lua şi câinii cu el, ceea ce mă scutea pe mine de obligaţia de a-i hrăni şi a-i scoate la plimbare,

pentru că aveam deja destule pe cap, în casă s-a instalat o tăcere neobişnuită după plecarea lor. I-am dat Petrei să mănânce şi am dus-o să doarmă, iar eu am rămas o vreme în bucătăria enormă, bătând darabana cu degetele pe blatul de beton al mesei, şi am privit cerul schimbător prin ferestrele înalte. Priveliştea era spectaculoasă, şi atunci, la lumina zilei, am înţeles de ce Sandra şi Bill tăiaseră casa pe jumătate, sacrificând arhitectura victoriană pentru a încorpora această panoramă atotcuprinzătoare de dealuri şi landă.

Cu toate acestea, îţi producea o ciudată senzaţie de vulnerabilitate: faţada pătrăţoasă rămânea intactă, în timp ce partea din spate era deschisă, expunând interiorul casei. Ca un pacient care îmbrăcat arăta bine, dar dacă îi ridicai cămaşa vedeai că rănile rămăseseră necusute şi sângerau. Îţi crea şi o stranie senzaţie de identitate scindată, ca şi când casa încerca din răsputeri să fie un lucru, în timp ce Sandra şi Bill se încăpăţânau să tragă de ea în altă direcţie, amputându-i membrele, practicând operaţii dure pe oasele ei bătrâne, hotărâţi să o transforme în altceva împotriva voinţei ei, în ceva ce casa nu intenţionase niciodată să fie: o clădire modernă, elegantă şi ingenioasă, în timp ce ea nu dorea decât să fie solidă şi modestă.

Fantomele nu vor... Am auzit din nou vocea mică şi ascuţită a lui Maddie şi am clătinat din cap. Fantomele. Ce ridicol. Doar legende şi zvonuri şi un bătrân nefericit care a locuit aici după moartea fetiţei lui.

Am deschis telefonul mai mult din plictiseală şi pentru că nu aveam altceva de făcut şi am tastat „Heatherbrae House, fetiţă moartă, grădină cu plante otrăvitoare”.

La început, mai toate rezultatele au fost irelevante, dar pe măsură ce am tot derulat în jos, am ajuns la un blog local, scris de un fel de istoric amator.

STRUAN – Casa Struan (acum rebotezată Heatherbrae), lângă Carn Bridge, în Scoţia, este o altă curiozitate pentru istoricii pasionaţi de grădini, având una dintre puţinele grădini cu plante otrăvitoare din Marea Britanie (un alt exemplu faimos este Castelul Alnwick, din Northumberland). Plantată iniţial de analistul chimist Kenwick Grant în anii cincizeci, se crede că adăposteşte unele dintre cele mai rare şi mai otrăvitoare exemplare de plante domestice, cu predilecţie varietăţile autohtone din Scoţia. Din păcate, grădina a fost lăsată în paragină după decesul fiicei lui Grant, Elspeth, care a murit în 1973, la vârsta de 11 ani, când, potrivit unei legende locale, a ingerat accidental o plantă din grădină. Deşi grădina a rămas o vreme deschisă cercetătorilor şi publicului larg, doctorul Grant a închis-o complet după moartea fiicei sale, iar după moartea lui, în 2009, casa a fost vândută unui cumpărător privat. După această vânzare, Struan a fost rebotezată Heatherbrae House şi a fost supusă unui proces extins de restaurare. Nu ştim ce va rămâne din această grădină cu plante otrăvitoare, dar sperăm că actualii proprietari apreciază importanţa istorică şi botanică a acestui monument din istoria Scoţiei şi păstrează moştenirea doctorului Grant cu respectul pe care îl merită.

Nu erau fotografii, dar m-am întors pe Google şi am tastat „Dr. Kenwick Grant”. Era un nume neobişnuit şi căutarea nu a returnat prea multe rezultate, dar majoritatea fotografiilor păreau să fie ale aceluiaşi bărbat. Prima era fotografia alb-negru a unui bărbat în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, cu un barbişon bine îngrijit şi ochelari mici, cu rame din sârmă, care stătea în faţa porţii din fier forjat a grădinii împrejmuite în care eu, Maddie şi Ellie intraserăm cu o zi în urmă. Nu zâmbea. Avea înfăţişarea unui om care nu

zâmbea uşor şi o expresie de seriozitate naturală, deşi se citea o oarecare mândrie în atitudinea lui.

Următoarea fotografie oferea un contrast deprimant. Era tot în alb şi negru şi în ea puteai recunoaşte acelaşi bărbat, numai că de data asta doctorul Grant avea cincizeci de ani. Expresia lui era complet diferită: o mască distorsionată de emoţie, ce putea fi durere, teamă, furie sau un amestec din toate trei. Părea să vină alergând spre cel care îl fotografia, cu mâna întinsă fie pentru a îndepărta camera, fie pentru a-şi feri faţa, nu era clar. În spatele barbişonului, gura i se schimonosea într-o grimasă ameninţătoare care m-a făcut să tresar, deşi o vedeam pe un ecran mic şi la o distanţă de zeci de ani.

Ultima fotografie era color şi părea să fi fost făcută printre barele unei porţi. Arăta un bătrân cocârjat, cu o salopetă de culoare bej şi o pălărie cu boruri largi, care îi umbrea faţa. Era extrem de slab, aproape descărnat, şi se sprijinea într-un baston. Purta nişte ochelari cu lentile groase şi înceţoşate, dar aţintea o privire fioroasă spre persoana care îl fotografia şi avea mâna liberă ridicată, strânsă într-un pumn osos, parcă ameninţându-l pe privitor. Am dat clic pe fotografie, încercând să aflu contextul în care a fost făcută, dar n-am găsit nimic. Era doar o pagină de Pinterest, fără informaţii despre locul unde fusese găsită fotografia. *Dr. Kenwick Grant, 2002,* scria sub fotografie.

Când am închis telefonul, emoţia care mă copleşea era un fel de tristeţe profundă pentru doctorul Grant, pentru fiica lui şi pentru această casă, unde se întâmplase totul.

Nu mai puteam să stau în linişte, adâncită în gândurile mele, aşa că m-am ridicat, mi-am pus bebe-monitorul în buzunar, am luat un ghem de sfoară dintr-un sertar şi am ieşit din casă pe uşa camerei de serviciu, luând-o pe cărarea pe care mi-o arătaseră fetele cu o zi în urmă.

Soarele dimineţii dispăruse în nori şi când am ajuns la poteca pietruită care ducea spre grădina cu plante otrăvitoare deja mi se făcuse frig. Nici n-ai fi zis că eram în luna iunie: la Londra aş fi fost îmbrăcată în fuste scurte şi bluze fără mâneci, aş fi transpirat şi aş fi înjurat sistemul de aer condiţionat de rahat de la Little Nippers. Aici, în schimb, fiind mult mai aproape de cercul polar, începeam să regret că nu-mi luasem jacheta. Bebe-monitorul tăcea în buzunarul meu când am ajuns la poartă şi mi-am strecurat mâna prin grilaj încercând să ridic cârligul, aşa cum făcuse Ellie.

Era mai greu decât mi se păruse la ea. Nu doar că spaţiul din grilaj era prea mic ca să-mi intre mâna cum trebuia, dar şi unghiul era prost. Chiar şi după ce am reuşit să bag mâna prin el, înjurând când fierul ruginit mi-a zdrelit articulaţiile, tot n-am reuşit să ajung cu degetele la cârlig.

Am schimbat poziţia şi am îngenuncheat pe pietrele umede; simţeam frigul trecând prin materialul subţire al ciorapilor, dar până la urmă am reuşit să ajung cu vârful unui deget la limba zăvorului. Am apăsat, am apăsat mai tare... apoi poarta s-a deschis cu zgomot şi eu aproape am căzut în nas pe cărămizile tocite.

Părea greu de crezut că la un moment dat o confundasem cu o grădină obişnuită. Acum, că îi cunoşteam istoria, vedeam peste tot semnele de avertizare. Boabe de laur negre şi grase, ace subţiri de tisă, zone răzleţe unde se extinsese degetariţa, tufe de urzici pe care le confundasem cu nişte buruieni când intrasem prima oară în grădină, dar printre care, am văzut acum, era o etichetă din metal ruginit înfiptă în pământ, pe care scria *Urtica dioica.* Erau şi alte plante pe care nu ştiam să le recunosc: una cu nişte flori mov spectaculoase, alta care, atunci când m-a şters pe picior, mi-a dat senzaţia că am atins nişte ace mici, şi încă una care părea a fi salvie, dar probabil era altceva. Iar când am deschis uşa unui şopron dărăpănat am găsit o abundenţă de ciuperci de toate soiurile, care continuau să germineze tenace în întuneric.

N-am putut să-mi reprim fiorul care m-a străbătut când am închis cu grijă uşa, simţind cum lemnul umed a raşchetat pavelele. Erau aici atâtea otrăvuri: unele tentante, altele dimpotrivă. Unele plante îmi erau cunoscute, dar pe altele eram sigură că nu le văzusem niciodată. Unele erau atât de frumoase, încât îmi venea să rup o crenguţă şi să o pun într-un vas cu apă în bucătărie, doar că nu îndrăzneam. Aici, până şi plantele mai cunoscute păreau ciudate şi ameninţătoare, cultivate nu pentru florile şi culorile lor minunate, ci pentru calitatea lor letală.

Mergeam cu braţele încrucişate pe piept, în parte ca să mă protejez, deşi grădina era atât de luxuriantă, încât era imposibil să eviţi complet să te atingi de plante. Contactul cu frunzele îmi provoca furnicături şi nu mai ştiam dacă era vorba de plante toxice la o simplă atingere sau doar de paranoia mea, care făcea să mă mănânce şi să mă înţepe pielea când treceam pe lângă ele.

Abia când m-am întors să plec, am observat încă ceva: o foarfecă de grădinărit aşezată pe zidul jos de cărămidă care mărginea unul dintre straturile de flori. Era nou-nouţă, fără nicio urmă de rugină. Când m-am uitat în sus, am văzut că arbustul care creştea deasupra capului meu fusese tuns – nu mult, dar destul cât să elibereze cărarea. Iar puţin mai încolo am văzut că fusese folosită nişte sfoară de grădină pentru a da deoparte lăstarii unei plante căţărătoare.

De fapt, cu cât mă uitam mai bine, cu atât eram mai convinsă că această grădină nu era atât de abandonată pe cât părea. Cineva o îngrijea – şi nu Maddie sau Ellie. Niciun copil nu s-ar fi gândit să taie atât de atent ramura care atârna; presupunând că ar fi fost suficient de înalt ca s-o observe ar fi rupt-o sau s-ar fi aplecat să treacă pe dedesubt.

Atunci cine? Sandra nu, de asta eram sigură. Jean McKenzie? Jack Grant?

Numele lui mi-a sunat ciudat în minte. Jack... Grant.

Nu era un nume neobişnuit, mai ales în regiunea aceea, şi totuşi... Doctorul Kenwick Grant. Să fie cumva o simplă coincidenţă?

În timp ce stăteam şi mă întrebam, bebe-monitorul din buzunarul meu a scos un mic mormăit, trezindu-mă la realitate, şi mi-am adus aminte de ce venisem acolo.

Am luat foarfeca de grădinărit, am fugit înapoi la poartă, am ieşit şi am închis-o ferm. Zăngănitul metalic a stârnit un stol de păsări care se odihneau în ramurile pinilor de pe povârniş şi a răsunat în dealurile de vizavi, ecoul întorcându-se la mine, dar eu eram acum mult prea grăbită ca să-mi pese.

Am scos sfoara din buzunar, am tăiat o bucată mai lungă, apoi m-am ridicat în vârful picioarelor şi am început s-o înfăşor de mai multe ori în jurul părţii de sus a porţii, deasupra capului meu, la o înălţime la care niciun copil nu putea ajunge, răsucind-o printre ornamentele porţii, apoi trecând-o pe după grinda de cărămidă până a ajuns la capăt şi poarta a fost securizată complet. Apoi am legat-o de mai multe ori, trăgând cu atâta forţă de capetele ei, încât mi s-au albit vârfurile degetelor.

Bebe-monitorul din buzunarul meu a scos din nou un scâncet, de data asta cu mai multă hotărâre, dar acum eu eram sigură că poarta fusese închisă bine şi că de-aici înainte Maddie şi Ellie aveau nevoie de scară ca să intre. Am băgat foarfeca în buzunar, mi-am scos telefonul şi am apăsat pe difuzorul aplicaţiei Happy.

— Vin, Petra, vin imediat, scumpa mea, nu plânge că vin acum.

Şi am luat-o la fugă pe cărarea pietruită până acasă.

Am petrecut următoarele ore ocupându-mă de Petra, apoi încercând să-mi dau seama cum funcţiona Tesla, ca să iau fetele de la şcoală. Jack plecase cu cealaltă maşină a familiei Elincourt, un Land Rover, ca să se întâlnească cu Bill şi, înainte de plecare, îmi ţinuse un curs intensiv despre cum se conduce Tesla, dar totul era foarte diferit şi m-am obişnuit cu ea abia după ce am parcurs câteva

mile: nu avea ambreiaj, nici schimbător de viteze şi de fiecare dată când ridicai piciorul de pe acceleraţie viteza se reducea ciudat.

Fetele erau foarte obosite după o zi de şcoală. Până acasă n-au scos o vorbă, iar după-amiaza şi seara au trecut fără incidente. Au luat cina, au făcut cu rândul ca să se joace pe tabletă, apoi s-au schimbat în pijama şi s-au băgat în pat fără să zică nici pâs. La opt, când am urcat să le sting lumina şi să le învelesc, am auzit o voce de adult care ieşea din difuzoare.

La început am crezut că ascultau o carte audio, dar apoi am auzit-o pe Maddie zicând ceva cu o voce care abia se auzea prin uşă şi vocea amplificată de difuzoare i-a răspuns:

— Bravo, scumpa mea! Un zece! Sunt foarte mândră de tine. Dar tu, Ellie? Ai mai făcut exerciţii de ortografie?

Era Sandra. Sunase direct în camera fetelor şi vorbea cu ele înainte de culcare.

Am rămas un moment în faţa uşii, cu mâna pe clanţă, ascultându-le conversaţia şi sperând, sau mai degrabă temându-mă, că le voi auzi vorbind despre mine.

Dar am auzit-o doar pe Sandra spunându-le fetelor să se cuibărească în pat şi, cu lumina diminuată, a început să le cânte un cântec de leagăn.

Era ceva atât de tandru, atât de intim în gestul acesta simplu (vocea Sandrei tremura uşor la notele mai înalte şi se împotmolea la versurile mai dificile), încât m-am simţit prost că trăgeam cu urechea. Îmi venea, mai mult ca orice, să deschid uşa, să intru în vârful picioarelor, să le îmbrăţişez pe Maddie şi Ellie, să le sărut fruntea mică şi caldă, să le spun cât sunt de norocoase că au o mamă care măcar dorea să fie acolo, chiar dacă nu putea.

Dar ştiam că, dacă intram, le spulberam iluzia că mama lor era prezentă, aşa că m-am îndepărtat. Dacă Sandra dorea să vorbească cu mine, nu trebuia decât să sune în bucătărie când termina.

Cât timp am mâncat şi am strâns farfuriile am aşteptat, uşor agitată, să-i aud vocea prin difuzor, dar Sandra nu m-a sunat. La ora nouă în casă era linişte, iar eu am încuiat uşile şi m-am dus la culcare cu sentimentul că mergeam pe coji de ouă.

După ce m-am spălat pe dinţi şi am stins luminile, m-am băgat în pat. Simţeam că mă dor toate de atâta oboseală. Aveam telefonul în mână, dar în loc să-l pun la încărcat şi să mă culc, am început iar să-l caut pe Google pe doctorul Grant.

M-am uitat îndelung la fotografia lui şi mi-am adus aminte de ceea ce zisese doamna Andrews la cafenea. Contrastul dintre prima şi ultima fotografie era aproape şocant, trădând nopţi lungi de suferinţă şi agonie, poate chiar în această cameră. Cum o fi fost să trăieşti aici atâţia ani, în timp ce toţi vecinii te vorbeau pe la colţuri, chinuit de amintiri dureroase despre fiica ta?

M-am întors la ecranul de căutare, am tastat „Elspeth Grant moartă Carn Bridge” şi am aşteptat să apară linkurile.

Nu era nicio fotografie sau cel puţin n-am găsit eu. Şi nici nu-i fuseseră dedicate lungi necrologuri, doar un scurt pasaj în *Carn Bridge Observer* (acum dispărut), care spunea că mult iubita fiică a doctorului Kenwick Grant şi a răposatei Ailsa Grant murise la Spitalul St Vincent Cottage pe 21 octombrie 1973, la vârsta de 11 ani.

O scurtă notă publicată câteva săptămâni mai târziu, de data asta în *Inverness Gazette,* relata rezultatele autopsiei şi ale anchetei asupra morţii lui Elspeth. Se pare că murise pentru că ingerase *Prunus laurocerasus,* sau cireşe de laur, din care, din greşeală, fusese făcut gem. După câte se pare, aceste boabe puteau fi confundate uşor cu cireşele sau cu boabele de soc, dacă nu aveai experienţă, şi se credea că fata le culesese singură şi le adusese menajerei care pur şi simplu le pusese în cratiţă fără să se gândească. Doctorul Grant nu mânca niciodată gem, prefera fiertura de ovăz cu sare, menajera nu era internă şi mânca la ea acasă în sat, iar bona lui Elspeth demisionase cu aproape două luni înainte de incident, aşa că

Elspeth a fost singura persoană care a ingerat otrava. I s-a făcut rău aproape imediat şi a murit după ce i-au cedat mai multe organe, în ciuda imenselor eforturi de a-i fi salvată viaţa.

S-a dat verdictul de moarte accidentală şi nu au fost făcute acuzaţii împotriva nimănui.

Vasăzică Elspeth fusese singura persoană care mâncase din gemul acela. Acum înţelegeam de ce moartea ei stârnise atâtea suspiciuni, deşi nu reuşeam să-mi explic de ce îl vizau pe doctorul Grant şi nu pe menajera al cărei nume nu era menţionat. Poate fusese un caz în care localnicii se protejau între ei. Şi ce era cu bona? Demisionase „cu doar două luni în urmă”, potrivit autorului articolului, care reuşise să formuleze acea frază în aşa fel încât să pară şi nevinovată, şi insinuantă totodată, dar probabil că ea nu avusese nicio legătură cu incidentul, altfel ar fi fost anchetată. Absenţa ei fusese menţionată doar în legătură cu faptul că Elspeth nu era supravegheată de nimeni când a cules fructele otrăvite şi, în concluzie, era mai probabil ca fata să fi comis o eroare în identificarea plantelor.

Totuşi, cu cât mă gândeam mai mult la această idee, cu atât mai îndoielnică mi se părea supoziţia că Elspeth culesese fructele din întâmplare. Eu crescusem într-un cartier de la periferia Londrei în anii ’90, habar n-aveam ce însemnă să culegi fructe, dar până şi eu ştiam cât de cât să fac diferenţa între laur şi soc. Îmi era greu să cred că fiica unui expert în otrăvuri, posesor al unei grădini încuiate şi destinate explicit plantelor otrăvitoare, făcuse o astfel de greşeală.

Recitind articolul, am simţit brusc un val de simpatie pentru bonă, veriga lipsă a cazului. Ea nu a fost interogată. Nimeni nu spunea ce se întâmplase cu ea. Dar numai câteva săptămâni lipsiseră pentru ca ea să fie implicată în scandal. La urma urmei, ce viitor mai avea o bonă căreia îi murise copilul dat în grijă? Unul foarte sumbru, fără îndoială.

Nu ştiu când am adormit cu telefonul în mână, dar ştiu că era foarte târziu când m-a trezit un zgomot. Era un ding-dong, ca sunetul unei sonerii, nu una dintre alertele mele de pe telefon. M-am ridicat în fund clipind şi frecându-mă la ochi, apoi mi-am dat seama că zgomotul venea de la telefonul meu. M-am uitat la ecran şi am văzut că aplicaţia Happy era activată. *Sună la uşa principală,* scria pe ecran. S-a auzit din nou un „ding-dong" mai slab, care părea să ignore toate setările mele de a nu fi deranjată. Când am apăsat pe pictogramă, a apărut un mesaj: *Deschizi uşa? Confirmă/Anulează.*

M-am grăbit să apăs *Anulează* şi am căutat pictograma camerei amplasate în faţa intrării. Pe ecran mi-a apărut imaginea uşii principale, dar lumina de afară nu era aprinsă şi în interiorul verandei nu reuşeam să văd nimic, doar un întuneric puricos şi pixelat. Se întorsese Jack? Îşi uitase cheile? În orice caz, când soneria a sunat a treia oară, acel ding-dong a răsunat pe scări în sus, dar şi din telefonul meu şi am ştiut că trebuia să răspund înainte ca zgomotul să le trezească pe fete.

În cameră era neobişnuit de frig, aşa că mi-am luat halatul pe mine şi am coborât tiptil pe scări, păşind desculţă pe mocheta groasă, fără să aprind lumina ca să nu le trezesc pe fete. În hol m-am luptat puţin cu panoul pentru amprenta digitală, apoi uşa s-a deschis silenţios şi... nimic. Nu era nimeni.

Era întuneric beznă. Locul de parcare al Land Roverului era tot gol şi nu se aprinsese niciuna dintre lămpile de securitate cu senzor de mişcare din curte, deşi lumina din verandă s-a activat imediat ce am trecut pragul, detectând prezenţa mea. Mi-am pus mâna streaşină la ochi ca să-mi feresc privirea de strălucirea ei puternică şi am scrutat curtea şi aleea, tremurând uşor de frig. Nimic. Nici în apartamentul lui Jack nu se vedea lumină. Declanşase ceva soneria din greşeală?

Am închis uşa şi am urcat încet spre camera mea, dar când am ajuns pe la mijlocul celui de-al doilea rând de scări soneria s-a auzit din nou.

Ei drăcie.

Oftând, mi-am strâns mai bine cordonul halatului şi am coborât iar, de data asta grăbită.

Dar când am deschis uşa nu era nimeni.

Am trântit uşa mai tare, fără să vreau, într-o răbufnire de oboseală şi frustrare, şi am rămas în hol, pe întuneric, ţinându-mi respiraţia şi ascultând dacă se auzea vreun zgomot de sus, poate plânsul ca o sirenă al Petrei. Dar nu s-a auzit nimic.

Oricum, de data asta, în loc să urc direct la mine, m-am oprit şi m-am uitat în camera Petrei, care dormea liniştită, apoi în camera lui Maddie şi Ellie. În strălucirea slabă a lămpii de noapte le-am văzut pe amândouă dormind duse, cu părul puţin transpirat şi răsfirat pe pernă, cu gurile lor de heruvimi întredeschise, scoţând un sforăit uşor, care abia perturba liniştea. Adormite, amândouă mi se păreau atât de mici şi de vulnerabile, încât am simţit o strângere de inimă când mi-am adus aminte ce tare mă înfuriasem pe Maddie în dimineaţa aceea. Mi-am zis că a doua zi mă voi descurca mai bine, că îmi voi aminti că era doar un copil şi cât de debusolată trebuia să se simtă pentru că era lăsată cu o femeie pe care n-o cunoştea. Oricum, era clar că niciuna dintre ele nu se jucase la sonerie. Am închis încet uşa şi am urcat în camera mea.

Era încă foarte frig şi când am închis uşa perdelele s-au umflat, iar eu mi-am dat seama de ce. Fereastra cu ghilotină era deschisă.

M-am încruntat şi m-am apropiat de ea.

Era deschisă, şi nu doar puţin, ca şi cum cineva ar fi vrut să aerisească încăperea, ci era deschisă de tot, jumătatea de jos fiind complet ridicată. Părea că cineva (gândul mi-a venit instantaneu) se aplecase pe geam să fumeze o ţigară, deşi asta era absurd.

Normal că în cameră se făcuse frig. Bine că măcar problema era uşor de rezolvat, mult mai uşor decât să mă chinui cu panoul de control, în orice caz. În casa asta draperiile, uşile, luminile, porţile, până şi espressorul erau automatizate, dar măcar ferestrele victoriene rămăseseră originale şi se puteau închide sau deschide manual. Slavă Domnului.

Am coborât fereastra, am tras zăvorul de alamă, apoi m-am băgat repede sub pilota care încă era caldă, înfiorându-mă de plăcere când m-am cuibărit între faldurile ei.

Când eram pe punctul să adorm am auzit... de data asta nu soneria, ci un singur şi prelung *scââââârţ.*

M-am ridicat în pat, cu telefonul strâns la piept. Drace. Drace. *Drace.*

Dar nu s-a mai auzit nimic. Nu auzisem eu bine? Erau paşii care mă treziseră cu o noapte în urmă sau era altceva? O creangă mişcată de vânt sau o scândură din podea umflându-se?

Nu mai auzeam nimic, în afară de vâjâitul sângelui meu în urechi, şi până la urmă m-am lăsat încet în jos, cu telefonul în mână, şi am închis strâns ochii.

Dar toate simţurile mele erau în alertă maximă şi mi se părea imposibil să adorm. Timp de peste patruzeci de minute am rămas întinsă, simţindu-mi pulsul precipitat şi mintea zumzăind de gânduri, un amestec de paranoia şi superstiţii nebuneşti.

Apoi, aşa cum mă temeam şi mă aşteptam, s-a auzit din nou.

Scââââârţ...

Şi pe urmă, după o foarte scurtă pauză: *Scârţ...*

Scââârţ... scââârţ...

De data asta nu mai aveam nicio îndoială: erau paşi.

Mi s-a ridicat un nod în gât şi aproape că-mi venea să vomit, iar pulsul mi s-a accelerat într-atât încât pentru o clipă am crezut că o să leşin, dar apoi m-a cuprins furia. Am sărit din pat şi am alergat la

uşa încuiată din colţul camerei, unde am îngenuncheat şi m-am uitat pe gaura cheii, în timp ce inima bătea să-mi sară din piept.

Aşezată în genunchi, în pijama şi cu un ochi larg deschis lipit de gaura cheii, m-am simţit absurd de vulnerabilă şi o clipă mi-a venit în minte ideea oribilă că cineva împingea ceva prin gaura cheii, o scobitoare sau un creion bine ascuţit, care îmi perfora corneea. M-am îndepărtat de uşă clipind, cu ochiul lăcrimând din cauza curentului de aer încărcat de praf.

Dar nu era nimic acolo. Nicio scobitoare malefică nu-mi străpunsese ochiul. Am simţit aerul rece şi stătut din pod, dar n-am văzut nimic, doar beznă totală. Chiar dacă scara făcea o cotitură sau la etaj era o uşă închisă, dacă ar fi existat o lumină aprinsă în pod tot ar fi contaminat, oricât de puţin, întunericul absolut de pe scară. Dar nu era nimic. Nici cea mai mică geană de lumină, în caz că acolo se afla cineva, indiferent ce făcea, făcea pe întuneric.

Scââârţ... scââârţ... scââârţ... S-a auzit din nou, cu o regularitate insuportabilă. Apoi o pauză şi din nou: *scââârţ... scââârţ... scââârţ...*

— Te aud! am strigat eu până la urmă, pentru că nu mai suportam să stau şi să ascult îngrozită în linişte.

Mi-am apropiat gura de gaura cheii şi, cu o voce tremurată, în care se amestecau furia şi groaza, am strigat din nou:

— Te aud! Ce dracului faci acolo, psihopatule? Cum îndrăzneşti? Să ştii că sun la poliţie, aşa că mai bine cară-te dracului de-acolo!

Dar paşii nici măcar n-au ezitat. Vocea mea s-a stins de parcă strigasem într-un spaţiu vid. *Scââârţ... scââârţ... scââârţ...* şi apoi, exact ca înainte, o mică pauză, după care au reînceput în acelaşi ritm. *Scââârţ... scââârţ... scââârţ...* În sinea mea, ştiam că nu voi suna la poliţie. Ce naiba să le spun? „Oh, vă rog, domnule poliţist, se aud nişte scârţâituri în pod”? Cea mai apropiată secţie de poliţie era în Inverness şi cu siguranţă nu făceau patrulări de rutină la miezul nopţii. Nu-mi rămânea decât să sun la urgenţe, dar oricât de îngrozită eram, îmi şi imaginam ce-ar fi zis operatoarea dacă o

femeie isterică suna la 999 în toiul nopţii să reclame că din podul casei se auzeau nişte zgomote dubioase.

Măcar de-ar fi fost Jack aici, măcar de-ar fi fost cineva, în afară de cele trei fetiţe pe care eram plătită să le protejez, nu să le sperii şi mai tare.

Doamne, Dumnezeule! Brusc n-am mai putut să suport şi am înţeles ce le făcuse pe cele patru bone dinainte să demisioneze şi să fugă îngrozite. Să stai acolo noapte de noapte, să asculţi, să aştepţi holbându-te prin întuneric la uşa încuiată, la gaura cheii care se căsca spre întuneric...

Nu aveam ce să fac. Puteam să mă duc să dorm în camera de zi, dar dacă începeau şi acolo zgomotele mă gândeam că o să înnebunesc de tot şi, într-un fel, era mai rău să ştiu că acele zgomote continuau în pod în timp ce eu dormeam jos şi nu le auzeam. Cel puţin dacă eram aici, ascultând vigilentă ce era în pod, nu putea să...

Am înghiţit în sec, în întuneric. Mi se uscase gura.

Mâinile îmi transpirau şi n-am putut să-mi duc gândul până la capăt.

Acum ştiam că în noaptea asta nu voi mai închide un ochi.

Aşa că m-am înfăşurat în pilotă, tremurând ca o frunză, am aprins lumina şi am stat cu telefonul în mână, ascultând sunetul ritmic şi constant al paşilor de deasupra mea. Şi m-am gândit la doctorul Grant, bătrânul care locuise înainte aici, omul de care Sandra şi Bill făcuseră tot posibilul să scape zugrăvind, curăţând şi restaurând până când aproape că nu mai rămăsese nici urmă de el, în afară de acea grădină de plante otrăvitoare din spatele porţii încuiate.

Şi în afară, poate, de ceea ce umbla prin pod noaptea.

Am auzit din nou vocea rece şi indiferentă a lui Maddie, de parcă era lângă mine, şoptindu-mi la ureche. *După un timp, n-a mai putut*

să doarmă. Doar se plimba noaptea de colo-colo. Apoi a înnebunit. Oamenii înnebunesc dacă nu-i laşi să doarmă, ştiai?

Începeam cumva să-mi pierd minţile? Asta mi se întâmpla?

Doamne! Ce prostie. Oamenii nu înnebunesc după două nopţi nedormite. Deja dramatizam.

Şi totuşi, în timp ce paşii se auzeau din nou deasupra mea, lenţi şi implacabili, am simţit cum creştea în mine un fel de panică ce punea stăpânire pe mine şi nu mai reuşeam să-mi dezlipesc privirea de uşa încuiată, imaginându-mi că se deschidea, iar mersul acela lent, mersul unor picioare bătrâne, se auzea pe scara din interior, apoi chipul cadaveric şi descărnat venea spre mine prin întuneric şi un braţ osos se întindea...

Elspeth...

Nu era un sunet ce se auzea de deasupra, ci venea din capul meu: un horcăit de moarte, strigătul unui tată îndurerat de pierderea fiicei lui. *Elspeth...*

Dar uşa nu s-a deschis. N-a venit nimeni. Şi totuşi, deasupra mea, oră de oră, paşii au continuat să se audă. *Scââârţ... scââârţ... scââârţ...* Mersul neîntrerupt al unei persoane care nu avea odihnă.

N-am îndrăznit să sting lumina. Nu de data asta. Nu cu acei paşi neîntrerupţi şi neobosiţi ce se auzeau deasupra mea.

Am rămas în pat culcată pe-o parte, cu faţa la uşa încuiată şi telefonul în mână, fixând-o şi aşteptând până când podeaua de sub fereastra de vizavi de patul meu a început să se lumineze odată cu revărsatul zorilor, iar eu m-am ridicat în sfârşit, amorţită şi ameţită de oboseală, şi am coborât în căldura bucătăriei să-mi fac cea mai tare cafea pe care puteam s-o beau pentru a înfrunta o nouă zi.

Parterul era pustiu şi răsunător, învăluit într-o linişte stranie fără gâfâielile şi pufniturile câinilor. Am constatat cu surprindere că o parte din mine simţea lipsa boturilor lor neliniştite şi a privirilor lor care cereau mereu să le arunci ceva bun.

Când am trecut prin hol spre bucătărie, m-am trezit culegând de pe jos un şir de lucruri de-ale fetelor: creioane colorate împrăştiate pe covorul din hol, o figurină din My Little Pony abandonată sub tejgheaua barului şi, ciudat, o floare mov ofilită, lăsată în mijlocul podelei din bucătărie. M-am aplecat nedumerită şi m-am întrebat de unde apăruse. Era o singură floare şi părea să fi căzut dintr-un buchet sau de la o plantă de interior, dar în această încăpere nu erau flori. O culesese una dintre fete? Şi dacă da, când?

Mi-a părut rău s-o las să moară, aşa că am umplut o cană de cafea cu apă şi am pus lujerul în ea, apoi am aşezat-o pe masa din bucătărie. Poate îşi revenea.

Tocmai îmi beam în linişte a doua ceaşcă de cafea şi priveam răsăritul soarelui peste dealurile din estul casei, când am auzit o voce venind parcă din eter.

— Rowan...

Era o voce subţire şi tremurată, abia audibilă şi totodată suficient de puternică pentru a răsuna în liniştea bucătăriei. Am tresărit atât de tare, încât mi-am vărsat cafea fierbinte pe mână şi pe mâneca halatului.

— Drace.

Am început să mă şterg, răsucindu-mă totodată să văd de unde venea.

Nu era nimeni sau cel puţin nimeni vizibil.

— Cine-i acolo? am strigat şi de data asta am auzit un scârţâit dinspre scări, un singur scârţâit atât de sinistru şi de asemănător cu cele din noaptea precedentă, încât am simţit că îmi stă inima.

— Cine e? am strigat din nou, mai agresiv decât intenţionasem, şi am ieşit nervoasă în hol.

Mai sus de mine, o siluetă mică ezita în capul scărilor. Ellie. Avea o feţişoară îngrijorată şi buza de jos îi tremura.

— Oh, scumpo... am spus eu plină de remuşcări. Îmi pare rău, m-ai speriat. N-am vrut să mă răstesc. Haide, coboară.

— Nu am voie, a spus ea.

Ţinea o pătură în mâini şi îi răsucea cu degetele marginea de mătase. Cu buza de jos care îi tremura gata să plângă, nu mai părea o fetiţă de cinci ani, ci una mult mai mică.

— Ba sigur că ai voie. Cine zice că nu ai voie?

— Mami. Nu avem voie să ieşim din cameră până când iepuraşul nu ridică urechile.

Oh. Imediat mi-am adus aminte de paragraful din dosar despre faptul că Ellie avea obiceiul să se trezească devreme şi despre regula ceasului cu iepuraşul fericit care ridica urechile la ora şase dimineaţa. Atunci m-am uitat dincolo de arcadă spre ceasul din bucătărie. Era 5:47.

Nu puteam să contrazic pe faţă regulile Sandrei... dar asta era situaţia şi o parte din mine se simţea uşurată că vedeam o fiinţă umană. Cu Ellie în preajmă, fantomele nopţii păreau să se retragă în absurd.

— Păi... am spus eu prudentă, încercând să găsesc un echilibru între a-mi asculta şefa şi a consola o fetiţă aflată pe punctul de a plânge. Păi, acum te-ai trezit. Doar de data asta, eu cred că putem să ne prefacem că iepuraşul s-a trezit şi el mai devreme.

— Dar ce o să spună mami?

— Dacă tu nu spui nimănui, nu spun nici eu, am zis şi imediat după aceea am regretat.

Este una dintre regulile fundamentale ale educaţiei copiilor: niciodată să nu-i ceri unui copil să păstreze secrete faţă de părinţii săi, pentru că asta duce la tot felul de neînţelegeri şi comportamente

periculoase. Dar acum o spusesem şi speram ca Ellie să o ia ca pe o remarcă fără importanţă, nu ca pe o invitaţie de a conspira împotriva mamei sale. Nu m-am putut abţine şi m-am uitat la camera de supraveghere din colţ, dar fără îndoială că Sandra nu era trează la ora şase dimineaţa decât dacă era absolut necesar.

— Haide, coboară. O să bem împreună o ceaşcă de ciocolată caldă şi pe urmă, când se trezeşte iepuraşul, te duci sus să te îmbraci.

Ellie a coborât în bucătărie, s-a aşezat pe un scaun şi a început să lovească cu călcâiele în picioarele scaunului, în timp ce eu am încălzit o cană de lapte pe plita cu inducţie şi i-am adăugat pulbere de ciocolată. În timp ce Ellie bea din cana ei şi eu sorbeam din cafeaua mea, care de-acum se răcea, am vorbit despre şcoală, despre prietena ei cea mai bună, Carrie, despre câini şi faptul că ne era dor de ei, iar la final am riscat şi am întrebat-o dacă îi era dor de părinţii ei. Atunci ea a făcut o mică grimasă.

— Putem să vorbim cu mami la telefon şi în seara asta?

— Sigur că da. Putem încerca. Mama ta are multă treabă, ştii asta.

Ellie a clătinat din cap. Apoi, uitându-se pe fereastră, a spus:

— El a plecat, nu?

— Cine? am întrebat eu nedumerită.

Vorbea despre tatăl ei sau despre Jack? Sau poate... poate despre altcineva?

— Cine a plecat?

Ea n-a răspuns, doar a continuat să bată cu picioarele în scaun.

— Îmi place mai mult când e plecat. Le obligă să facă lucruri pe care ele nu vor să le facă.

Nu ştiu de ce, dar asta mi-a adus aminte de ceva la care aproape că nu mă mai gândisem din prima mea noapte petrecută aici: biletul mototolit şi neterminat al Katyei. Cuvintele ei mi-au răsunat în minte ca şi cum cineva mi le şoptea pe un ton imperios: *Îţi scriu acest bilet pentru că aş vrea să te rog să fii...*

Atunci, mai mult ca niciodată, mi s-a părut că e un avertisment.

— Cine? am insistat eu, de data asta pe un ton apăsat. La cine te referi, Ellie?

Dar ea n-a înţeles întrebarea mea sau poate în mod voit a interpretat-o greşit.

— La fete, a răspuns ea pe un ton indiferent.

Apoi a lăsat cana cu ciocolată caldă şi s-a dat jos de pe scaun.

— Pot să mă duc să mă uit la televizor?

— Ellie, stai, am spus ridicându-mă la rândul meu.

Brusc, am simţit că inima îmi bătea în piept cu putere.

— La cine te referi? Cine e plecat? Cine le obligă pe fete să facă lucruri?

Dar eram prea insistentă şi, când am apucat-o de încheietura mâinii, ea s-a smucit, brusc speriată de interesul meu.

— Nimic. Nu-mi amintesc. Am inventat eu. Maddie m-a pus să zic. Oricum, n-am zis eu.

Scotea scuzele una după alta, fiecare mai absurdă decât cele dinainte, şi şi-a tras mâna din strânsoarea mea. Nu ştiam ce să spun. M-am gândit să mă duc după ea când a plecat din bucătărie şi am auzit melodia de la filmul Peppa Pig în camera de joacă, dar ştiam că n-o să meargă. O speriasem şi ratasem ocazia. Ar fi trebuit s-o întreb cu un aer mai indiferent. Acum se închisese în ea, aşa cum fac copiii mici când îşi dau seama că au spus ceva mai important decât credeau. Era aceeaşi panică pe care o văzusem şi la alţi copii când repetau un cuvânt nepotrivit, fără să înţeleagă reacţia pe care o provoca: o încercare speriată de a se îndepărta de o reacţie pe care n-o anticipaseră, urmată de o închidere totală în sine şi o negare a ceea ce tocmai spuseseră. Dacă o obligam acum pe Ellie să vorbească, nu făceam decât să mă autosabotez şi s-o determin să nu-mi mai facă alte confidenţe.

Fetele... Le obligă să facă lucruri pe care ele nu vor să le facă...

Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos. Era un lucru asupra căruia toate manualele de prevenţie atrăgeau atenţia: scenariul de coşmar pe care sperai să nu-l întâlneşti niciodată. Dar... aşa era? Despre ce fete vorbea Ellie? Despre ea şi Maddie? Sau despre alte fete? Şi cine era „el”? Bill? Jack? Sau cu totul altcineva... un profesor sau...?

Dar nu. Am alungat din minte acea figură îndurerată care mă privise de pe ecranul telefonului mobil. Era pură fantezie. Dacă m-aş duce cu aşa ceva la Sandra mi-ar râde în nas, şi pe bună dreptate.

Dar *aş putea* să-i povestesc Sandrei un astfel de lucru? Un lucru pe care Ellie ar nega că l-a spus şi care poate nu avea niciun fel de importanţă? În fond, eu nu aveam nicio probă, nimic care să susţină îngrijorarea mea în faţa Sandrei.

Încă mă uitam după Ellie şi îmi rodeam o unghie, când un zgomot care venea din hol m-a făcut să tresar. M-am întors, am văzut uşa deschizându-se şi pe Jean McKenzie în prag, scoţându-şi haina.

— Doamnă McKenzie, am spus.

Era îmbrăcată îngrijit, cu o fustă de lână şi o bluză albă de bumbac, iar eu m-am ruşinat brusc că eram mai mult goală, doar cu halatul pe mine şi nu mare lucru pe dedesubt.

— Te-ai trezit devreme, a fost tot ce a spus, dar am simţit înţepătura tonului ei dezaprobator.

Nu ştiu dacă a fost din cauza lipsei de somn sau a neliniştii pe care mi-o provocaseră cuvintele lui Ellie, dar imediat m-a scos din sărite.

— De ce nu mă agreaţi deloc? am întrebat.

Ea s-a întors şi s-a uitat la mine, în timp ce-şi punea haina în dulapul de pe hol.

— Poftim?

— M-aţi auzit. Vă purtaţi aşa cu mine de când am venit aici. De ce?

— Eu cred că îţi imaginezi lucruri, domnişoară.

— Ştiţi foarte bine că nu. Dacă e vorba de ce s-a întâmplat în prima zi, vă asigur că *nu* am închis uşa aia nenorocită şi *nu* le-am încuiat pe fete afară. De ce să fac aşa ceva?

— Omul se judecă după fapte, nu după vorbe, a spus Jean enigmatică şi s-a îndreptat spre camera de serviciu, dar eu am alergat după ea şi am apucat-o de braţ.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

Şi-a smuls braţul din strânsoarea mea şi mi-a aruncat o privire încărcată de ură.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu m-ai trata aşa, domnişoară, şi dacă nu ai vorbi urât în faţa fetelor.

— V-am pus o întrebare perfect rezonabilă, am replicat eu, dar ea m-a ignorat şi s-a dus în camera de serviciu, frecându-şi braţul cu o grijă exagerată de parcă îi jupuisem pielea. Şi nu-mi mai spune „domnişoară”, am strigat după ea. Nu suntem în Downtown Abbey.

— Şi cum preferi să-ţi spun? mi-a aruncat ea peste umăr.

Mă întorsesem să mă duc s-o trezesc pe Maddie, dar când am auzit asta m-am oprit în loc, m-am întors încă o dată şi am rămas uitându-mă la spatele ei indiferent, aplecat deasupra chiuvetei din camera de serviciu.

— Ce-aţi spus?

Dar nu mi-a răspuns. Doar a deschis robinetele şi zgomotul apei mi-a acoperit vocea.

— La revedere, fetelor, am strigat, privindu-le prin poarta şcolii în timp ce se îndreptau spre clasele lor.

Maddie n-a răspuns, doar şi-a văzut de drum cu capul plecat, fără să le ia în seamă pe celelalte fetiţe care sporovăiau de zor. În schimb, Ellie s-a întrerupt din conversaţia ei cu o fetiţă roşcată, a ridicat privirea şi mi-a făcut cu mâna. Mi-a adresat un zâmbet vesel

şi drăgăstos, iar eu i-am răspuns la fel, apoi i-am zâmbit şi Petrei, care se mişca şi gângurea în braţele mele. Era soare, păsările cântau şi lumina caldă a acelei frumoase zile de iunie se strecura printre frunzele copacilor. Temerile şi închipuirile din noaptea trecută – amintirea feţei schimonosite de durere şi suferinţă care mă privise de pe ecranul telefonului –, toate mi s-au părut brusc ridicole în lumina zilei.

Tocmai o instalam pe Petra în scăunelul pentru maşină, când telefonul meu a scos un mic bing. M-am uitat la el, întrebându-mă dacă era ceva important. Era un e-mail. De la Sandra.

Fir-ar să fie.

Prin minte au început să-mi treacă tot felul de gânduri paranoice: văzuse filmarea de pe cameră când fusesem pe punctul s-o lovesc pe Maddie sau lista interminabilă de dulciuri cu care le mituisem pe fete? Sau era altceva? Ceva ce spusese Jean McKenzie?

Simţeam furnicături prin stomac când am deschis telefonul, dar subiectul mesajului mi s-a părut destul de banal: *Actualizare.* Nu prea ştiam ce voia să însemne asta.

Bună, Rowan,

Scuze că te contactez prin e-mail, dar sunt într-o şedinţă şi nu pot să vorbesc. Am vrut să te informez rapid despre cum stau lucrurile aici. La târg a fost super bine, dar Bill a trebuit să plece în Dubai să rezolve nişte probleme acolo, ceea ce înseamnă că mă voi ocupa eu de proiectul Kensington. Nu e tocmai ceea ce îmi doream, pentru că asta înseamnă că voi fi plecată puţin mai mult timp decât credeam, dar nu am încotro. Ar trebui să mă întorc marţea viitoare (adică de azi într-o săptămână). Crezi că te descurci? Ţi se pare fezabil?

În ceea ce le priveşte pe fete, Rhiannon termină şcoala azi. Mama lui Elise a avut amabilitatea de a se oferi să le ia pe amândouă (locuiesc în apropiere de Pitlochry, deci oricum le era în drum) şi Rhi va ajunge la Heatherbrae oricând după ora 12. I-am

trimis un mesaj ca să ştie cum stau lucrurile şi abia aşteaptă să te cunoască.

Jack a vorbit ieri cu Bill şi i-a spus că te descurci foarte bine cu cele mici, iar eu mă bucur să aud că totul merge perfect. Te rog să mă suni dacă ai vreo problemă. Voi încerca să telefonez diseară, înainte ca fetele să se culce.

Sandra x

Am închis e-mailul, neştiind dacă sentimentul ce mă năpădise era uşurare sau îngrijorare. Sigur, mă simţeam uşurată, mai ales pentru că Jack pusese o vorbă bună pentru mine. Dar încă o săptămână... Până să citesc mesajul Sandrei nici nu-mi dădusem seama cât de mult contam pe întoarcerea ei vineri, numărând în minte zilele rămase de parcă ispăşeam o condamnare la închisoare.

Şi acum... Acum mai primeam încă patru zile. Şi nu doar cu cele mici, ci şi cu Rhiannon. Eram pregătită pentru asta?

Perspectiva de a mai avea pe cineva în casă era reconfortantă, fără îndoială. Poate că paşii aceia lenţi şi măsuraţi erau doar rodul imaginaţiei mele, dar chiar şi la lumina zilei mi se zbârlea părul pe mine când îmi aminteam cum stăteam culcată în pat şi îi ascultam plimbându-se dintr-un capăt în altul. Sigur că eram mai liniştită să am pe cineva în dormitorul de alături, chiar dacă era o adolescentă ţâfnoasă.

Dar în timp ce porneam Tesla, prin minte mi-a trecut o altă imagine, diferită: aceea a textului cu litere stacojii de pe uşa dormitorului – *DISPARI, DACĂ INTRI, TE OMOR.* Acolo se întâmpla ceva. Ceva foarte asemănător cu furia mută a lui Maddie.

Indiferent ce era, poate cu ajutorul lui Rhiannon voi reuşi să aflu despre ce era vorba.

Drumul de la şcoală până la Heatherbrae a durat mai mult decât în dimineaţa precedentă, pentru că am avut o furgonetă în faţă. Am mers încet după ea de la Carn Bridge, apăsând uşor pe accelerator, convinsă că va vira la următoarea răscruce la care ajungeam, dar, în mod inexplicabil, părea să meargă în acelaşi loc, deşi drumul se îngusta şi devenea tot mai rural. M-am bucurat când am văzut că ne apropiam de cotitura spre Heatherbrae House şi tocmai mă pregăteam să semnalizez stânga, când furgoneta a făcut acelaşi lucru şi a intrat pe alee, obligându-mă să calc frâna.

În timp ce aşteptam cu Tesla torcând silenţios, portiera pasagerului din faţă s-a deschis şi a coborât o fată cu rucsacul pe umăr. I-a spus ceva şoferului şi portbagajul s-a deschis. Fata a tras afară un geamantan imens, l-a trântit fără menajamente pe pietriş, apoi a închis cu putere uşa şi s-a dat înapoi, în timp ce şoferul s-a îndepărtat. Mă pregăteam să scot capul pe geam s-o întreb cine era şi ce făcea în locul ăsta pustiu, când şi-a extras telefonul din buzunar şi l-a apropiat de senzorul de proximitate al porţilor, care s-au deschis. N-avea cum să fie Rhiannon, ea trebuia să ajungă după prânz, iar furgoneta aceea prăpădită nu părea să fie a mamei cuiva. Să fie cineva care lucra aici? Dar în cazul ăsta, ce era cu geamantanul acela imens?

Am aşteptat câteva minute până când fata a intrat, apoi am apăsat pe accelerator. Tesla a alunecat uşor pe alee în spatele necunoscutei, care s-a întors surprinsă. Oricum, în loc să se dea la o parte, a rămas pe loc, cu mâinile în şolduri şi bagajul imens la picioare. Am frânat din nou şi pietrişul a scrâşnit sub pneuri. Am coborât geamul.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, a spus fata.

Avea părul lung şi blond şi un accent elegant, fără urmă de dialect scoţian.

— Tu cine dracului eşti şi ce cauţi în maşina părinţilor mei?

Deci, da, era Rhiannon.

— Oh, bună. Tu trebuie să fii Rhiannon. Scuze, nu mă aşteptam să ajungi decât peste câteva ore. Eu sunt Rowan.

Fata continua să mă privească inexpresiv, iar eu, simţind că începeam să-mi pierd răbdarea, am adăugat:

— Noua bonă? Credeam că ţi-a spus mama ta.

Mi s-a părut ridicol că purtam conversaţia aceea prin geamul maşinii, aşa că am parcat maşina, am coborât şi i-am întins mâna.

— Mă bucur să te cunosc. Scuze că nu te-am recunoscut, dar mama ta zicea că ajungi după ora doisprezece.

— Rowan? Dar eşti... a dat să spună fata, încruntându-se, apoi a părut că ceva s-a limpezit în mintea ei şi a clătinat din cap.

Pe buzele ei a apărut un surâs care mie nu mi-a plăcut deloc.

— Nu contează, a conchis ea.

— Sunt ce? am întrebat eu lăsând mâna jos.

— Am spus că nu contează, a insistat Rhiannon. Şi nu lua în seamă ce a spus mama, ea habar n-are de nimic. După cum ai văzut şi tu.

M-a măsurat din cap până-n picioare şi a adăugat:

— Ei, ce mai aştepţi?

— Poftim?

— Ajută-mă cu bagajul.

Eram din ce în ce mai enervată, dar n-avea rost să încep cu stângul, aşa că m-am controlat şi am tras de geamantan până în spatele Teslei. Era mai greu decât părea. Rhiannon n-a aşteptat să-l bag în portbagaj, ci a urcat pe bancheta din spate, lângă Petra.

— Bună, micuţo, a spus ea pe un ton scăzut, dar cu o căldură care lipsise cu desăvârşire când îmi vorbise mie.

Apoi, către mine, când m-am aşezat la volan:

— Haide, doar n-o să stăm aici toată ziua să admirăm peisajul.

Am strâns din dinţi, mi-am înghiţit mândria şi am apăsat atât de tare pe accelerator, încât roţile din spate au aruncat în sus pietrişul de pe drum când am pornit spre Heatherbrae House.

Odată intrată în casă, Rhiannon s-a dus la bucătărie, lăsându-mă să vin singură de la maşină cu Petra şi geamantanul enorm. Când, în sfârşit, am intrat cu Petra de mână, am văzut că Rhiannon se instalase deja la barul pentru micul dejun şi mânca un sendviş uriaş pe care tocmai şi-l făcuse.

— Aşaaa, vasăzică tu eşti Rowan, nu? a spus ea lungind puţin cuvintele. Trebuie să recunosc că nu arăţi deloc aşa cum mă aşteptam.

M-am încruntat. Simţeam ceva maliţios în vocea ei, dar nu înţelegeam la ce se referea.

— Şi cum te aşteptai?

— Ah... nu ştiu. Altfel. Nu arăţi ca o Rowan.

A zâmbit, apoi, până să reacţionez, a mai luat o muşcătură din sendviş şi a continuat cu gura plină:

— Trebuie să adaugi „maioneză” pe lista de cumpărături. Ah, şi unde dracu' sunt câinii?

Am clipit perplexă. Simţeam că eu ar trebui să pun întrebări şi s-o interoghez pe ea. De ce întotdeauna eu mă aflam în partea greşită a luptelor pentru putere? Dar era o întrebare perfect rezonabilă, aşa că am încercat să-mi păstrez vocea calmă când am răspuns.

— Jack a trebuit să plece să-i ducă tatălui tău nişte documente. A luat şi câinii cu el. S-a gândit că o să le placă excursia.

Nu asta spusese Jack, dar nu am vrut să recunosc în faţa unei adolescente arogante că nu mă simţisem în stare să ţin în frâu trei fete mici şi doi labradori.

— Şi când se-ntoarce?

— Jack? Nu ştiu. Cred că astăzi.

Rhiannon a clătinat din cap, mestecând gânditoare, apoi, tot cu gura plină, a spus:

— Apropo, diseară e ziua lui Elise şi mama ei m-a invitat să rămân să dorm la ea. E-n regulă?

A spus-o pe un ton din care rezulta clar că mă întreba doar de formă, dar am aprobat, clătinând din cap.

— Am să-i trimit un SMS mamei tale ca să mă asigur, dar da, din partea mea e-n regulă. Unde locuieşte?

— În Pitlochry. E la o oră de mers cu maşina, dar va veni fratele lui Elise să mă ia.

Am clătinat din cap, am scos telefonul şi i-am trimis repede un mesaj Sandrei. *Rhiannon a ajuns. Vrea să rămână să doarmă acasă la Elise în noaptea asta. Presupun că e în regulă, dar confirmă-mi, te rog.*

Sandra mi-a răspuns aproape imediat. *Da, nicio problemă. Voi suna pe la ora 6. Pupici pentru Rhi.*

— Mama ta îţi trimite pupici şi zice că poţi să te duci, i-am transmis lui Rhiannon, care a ridicat ochii în tavan de parcă ar fi spus *Nu zău.* La ce oră vine să te ia?

— După prânz.

A coborât de pe scaun şi a împins farfuria murdară spre mine.

— Hai pa.

Am privit-o în timp ce urca treptele în uniforma de şcoală, parcurgând cu picioarele ei lungi curba elegantă a scării, până a dispărut după colţ.

Nu a coborât la masa de prânz. Asta nu m-a surprins prea mult, ţinând cont de sendvişul pe care îl mâncase cu câteva ore mai devreme, dar pentru că tot pregăteam masa pentru mine şi Petra, am simţit că trebuia măcar s-o întreb dacă doreşte să ni se alăture. Am încercat să vorbesc cu ea prin interfon, dar nu am putut să mă conectez, în schimb, a apărut un mesaj prin intermediul aplicaţiei. *NU MI-E FOAME.* Poftim. Nici nu ştiam că se poate.

OK, i-am răspuns. În timp ce puneam telefonul deoparte, mi-a mai venit o idee. L-am scos iar din buzunar şi am redeschis aplicaţia Happy. Cu o oarecare nervozitate, am apăsat pe meniul care arăta lista camerelor de supraveghere la care aveam eu acces. În timp ce derulam lista până la litera R, îmi spuneam că n-ar trebui să mă uit, dar aşa măcar aş şti... Când am ajuns la „camera lui Rhiannon”, am văzut că opţiunea era dezactivată, ceea ce mi-a produs o mare uşurare. Mi s-ar fi părut extrem de nepotrivit să existe camere video în camera unei fete de paisprezece ani.

Abia când îi dădeam nişte iaurt nerăbdătoarei Petra, ocolindu-i degeţelele cu care încerca să-mi apuce lingura, am auzit nişte paşi pe scară şi când m-am uitat spre hol am văzut-o pe Rhiannon cu o geantă mică într-o mână şi cu telefonul în cealaltă.

— A venit fratele lui Elise, a spus ea scurt.

— E la uşă? am întrebat-o şi m-am uitat nedumerită la ecranul telefonului. N-am auzit când a sunat.

— Normal. E la poartă.

— Bine. (M-am abţinut să nu-i trântesc o replică sarcastică.) Îi deschid.

Telefonul meu era pe tejghea, dar nici n-am apucat să pornesc aplicaţia, cu atât mai puţin să navighez prin meniul pentru diferitele porţi, uşi şi garaje la care aveam şi eu acces, că Rhiannon era deja în drum spre uşă.

— Nu-i nevoie, a zis ea şi a pus degetul pe panoul de comandă, apoi a deschis uşa principală. Mă aşteaptă jos, la şosea.

— Stai.

Am mutat iaurtul mai departe de Petra, apoi m-am grăbit să mă duc după Rhiannon.

— Aşteaptă puţin. Am nevoie de numărul de telefon al mamei lui Elise.

— Ah... pentru ce? a întrebat Rhiannon pe un ton plin de sarcasm, iar eu am scuturat din cap, refuzând să-i fac jocul.

— Pentru că ai paisprezece ani şi pentru că eu nu o cunosc pe femeie. Îl ai? Dacă nu, am să i-l cer mamei tale.

— Da, îl am.

A dat ochii peste cap, dar a scos telefonul şi s-a uitat în jur după o bucată de hârtie. Pe o treaptă a scării era un desen de-al lui Maddie; l-a luat şi a notat numărul pe spatele lui.

— Poftim. Mulţumită?

— Da, am spus, deşi nu era chiar aşa.

A ieşit trântind uşa în urma ei şi eu am urmărit-o pe fereastră până a dispărut în curba aleii, apoi m-am uitat la foaia de hârtie. Scrisese numărul într-un colţ, alături de numele Cass, iar eu l-am introdus în aplicaţia de mesagerie de pe telefonul meu.

Bună, Cass. Sunt Rowan, noua bonă a familiei Elincourt. Voiam doar să-ţi mulţumesc că o primiţi pe Rhiannon la voi în noaptea asta. Dacă e vreo problemă, te rog să mă suni sau să-mi trimiţi SMS la acest număr. Dacă poţi, spune-mi la ce oră o aduci înapoi. Mulţumesc. Rowan.

Răspunsul a venit repede, ceea ce m-a liniştit, în timp ce îi dădeam Petrei ultima lingură de iaurt.

Bună! Mă bucur să te „cunosc”. Cu plăcere, ne bucurăm întotdeauna când Rhiannon rămâne la noi. Cred că o vom aduce mâine, înainte de prânz, dar mai vedem până atunci. Cass.

Abia când am pus desenul lui Maddie înapoi pe scară m-am uitat şi eu la el. Îmi amintea de desenul pe care îl găsisem în prima seară, cel cu casa şi feţişoara palidă care se uita pe fereastră. Dar acesta avea ceva mult mai sinistru şi mai tulburător.

În centrul paginii era o figură desenată rudimentar – o fetiţă cu părul ondulat şi cu fustiţă – care părea încuiată într-un fel de închisoare. Când m-am uitat mai atent, mi-am dat seama că reprezenta mai degrabă grădina cu plante otrăvitoare. Figura fetei se afla în spatele barelor negre şi groase ale porţii de fier şi cu o mână se agăţa de ele, iar în cealaltă ţinea ceva – o ramură, mi s-a părut, acoperită cu frunze verzi şi boabe roşii. Îi curgeau lacrimi pe

obraji, iar gura îi era deschisă într-un strigăt de disperare. Pe faţă şi pe rochie avea dâre roşii de sânge. Întreaga imagine era încercuită de o spirală neagră şi groasă, ceea ce îmi dădea impresia că mă uitam invers printr-un telescop, într-un fel de tunel de coşmar care dădea spre trecut.

Pe de o parte era doar desenul unei fetiţe şi nu se deosebea prea mult de alte desene violente pe care le văzusem la creşă: supereroi care doborau ticăloşi, poliţişti care se luptau cu hoţi. Dar pe de altă parte... Nu ştiu. Nu reuşeam să-mi dau seama ce anume mă făcea să mă înfior, însă desenul avea ceva indescriptibil de neplăcut, atât de înfiorător, de plin de satisfacţie şi jubilaţie în faţa acelei scene macabre, încât l-am lăsat să-mi cadă dintre degete de parcă m-ar fi ars.

Stăteam acolo încremenită, fără să iau în seamă strigătele furioase ale Petrei din spatele meu („Gios. Gios! Peta gios acuma!"), şi mă uitam la el. Îmi venea să-l mototolesc şi să-l arunc la gunoi, dar ştiam care ar fi fost protocolul pentru protecţia copilului la Little Nippers. Să pun desenul la dosar. Să comunic îngrijorările mele responsabilului cu prevenirea riscurilor. Să discut tema desenelor cu părinţii/tutorii copilului, dacă era cazul.

În fine, aici singurul responsabil cu prevenirea riscurilor eram eu. Dar dacă aş fi fost în locul Sandrei, cu siguranţă că aş fi vrut să ştiu despre asta. Nu-mi dădeam seama de unde scotea Maddie astfel de lucruri, dar trebuia să înceteze.

Mai tulburată decât aş fi vrut să admit, am ridicat desenul de pe jos şi l-am pus la păstrare într-un sertar din birou. Apoi m-am întors în bucătărie, am şters-o pe Petra la gură şi am dus-o la culcare.

Nu îmi propusesem sa adorm în camera Petrei, dar m-am trezit speriată, cu ţesătura cadrilată a fotoliului udă de salivă sub obrazul meu şi cu inima bubuind dintr-un motiv pe care nu reuşeam să-l identific. Petra dormea adânc în pătuţul ei când m-am ridicat cu greu, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase şi ce anume mă trezise atât de brusc.

Probabil că aţipisem în timp ce aşteptam ca ea să adoarmă. Nu cumva... Fir-ar să fie! Gândul care mi-a venit în minte m-a lovit ca un pumn în plexul solar. Nu cumva trecuse ora la care trebuia să mă duc să le iau pe fete de la şcoală? Dar nu. Când m-am uitat la telefon arăta doar 13:30.

Atunci s-a auzit din nou zgomotul care mă trezise din somn: soneria de la intrare. *Sună la uşa principală,* spunea mesajul care îmi lumina ecranul telefonului. Apoi *Deschizi uşa? Confirmă/Anulează.*

Un val de groază pavloviană mi-a inundat tot corpul şi, pentru o clipă, am rămas ca paralizată, temându-mă şi aşteptându-mă să aud din nou acel *scââârţ... scââârţ...* la fel ca în noaptea precedentă, dar nu s-a auzit şi până la urmă m-am forţat să mă mişc. Am pus picioarele jos şi m-am ridicat, aşteptând ca pulsul să mi se normalizeze şi inima să nu-mi mai bubuie în urechi de atâta panică.

În timpul ăsta mi-am şters colţul gurii şi m-am uitat la mine. Trecuseră doar câteva zile de când venisem aici întruchipând-o impecabil pe „Rowan, bona perfectă”, cu fusta de tweed şi cardiganul încheiat până la gât. Acum nu mai arătam nici pe departe perfectă. Purtam nişte blugi şifonaţi şi un tricou pe care Petra mi-l pătase la micul dejun. Semănăm mai degrabă cu persoana care eram în realitate, ca şi cum eul meu adevărat se infiltra prin crăpăturile faţadei, punând stăpânire pe ea.

În fine, acum era prea târziu să mă schimb. Am lăsat-o pe Petra dormind liniştită în pătuţ, iar eu am coborât în hol, unde am pus

degetul pe panoul de comandă şi am văzut cum uşa s-a deschis silenţios.

O clipă am avut impresia că era o continuare a nopţii trecute: la uşă nu era nimeni. Dar apoi am văzut Land Rover-ul parcat pe alee, am auzit nişte paşi îndepărtându-se pe pietriş şi când m-am uitat spre colţul casei am văzut o siluetă înaltă, cu umeri laţi, care dispărea spre clădirea grajdului, cu doi câini sărind după ea.

— Jack? am strigat cu vocea răguşită de somn.

Mi-am dres vocea şi am încercat din nou:

— Hei, Jack, tu ai sunat?

— Rowan!

S-a întors când m-a auzit şi a venit spre mine cu paşi mari şi cu un zâmbet larg pe buze.

— Da, eu am sunat. Voiam să te întreb dacă ţi-ar plăcea o ceaşcă de ceai. Dar am crezut că erai plecată.

— Nu... nu, eram...

M-am oprit, neştiind ce să spun, apoi, dându-mi seama că aveam hainele şifonate şi părul ciufulit, am decis că cel mai bine era să spun adevărul.

— De fapt, am adormit. O culcasem pe Petra şi probabil am aţipit şi eu. În fine, azi-noapte nu m-am odihnit prea bine.

— Oh... te-au supărat fetele?

— Nu, nu, n-a fost asta. A fost din cauză că...

M-am oprit din nou, apoi mi-am luat inima în dinţi.

— Din cauza zgomotelor despre care îţi spuneam. Cele care se aud din pod. M-au trezit din nou. Jack, cheile alea de care ziceai...

El a clătinat din cap.

— Da, sigur, nicio problemă. Vrei să le încerc acum?

De ce nu? Fetele erau la şcoală şi Petra cu siguranţă avea să mai doarmă cel puţin o oră. Era un moment cum nu se putea mai potrivit.

— Da, te rog.

— Va trebui să le caut, dar lasă-mă zece minute şi vin.

— Sigur, am spus.

Deja mă simţeam mai bine. Cel mai probabil, zgomotul acela avea o explicaţie simplă şi noi urma s-o descoperim.

— Mă duc să pun de ceai. Ne vedem peste zece minute.

S-a întors după nici zece minute, cu o legătură de chei ruginite într-o mână şi cu o trusă de scule în cealaltă, din care se iţea o sticlă mare cu lubrifiant multifuncţional. Câinii au intrat după el gâfâind nerăbdători, iar eu m-am pomenit zâmbind când i-am văzut cum adulmecau sârguincioşi prin bucătărie, oprindu-se la toate resturile de mâncare pe care le scăpaseră fetele pe jos. Apoi s-a aşezat fiecare în coşul lui din camera de serviciu, ca şi cum călătoria îi obosise peste măsură.

Apa din ceainic începuse să fiarbă. Am turnat în două căni şi i-am întins una lui Jack. El şi-a pus cheile în buzunarul de la spate, a luat cana şi a zâmbit.

— Exact ce-mi trebuia. Vrei să bem ceaiul aici sau să-l luăm cu noi sus?

— Păi, Petra încă doarme. Mă gândesc c-ar fi bine să terminăm înainte să se trezească ea.

— Perfect de acord, a spus el. Am stat în maşină toată dimineaţa. Prefer să beau ceaiul în picioare.

Am dus totul sus cu mare grijă şi am trecut în vârful picioarelor pe lângă camera Petrei, deşi, când am aruncat o privire înăuntru, am văzut că dormea dusă, cu mâinile şi picioarele desfăcute, ca cineva care ar fi căzut de la mare înălţime pe o saltea moale.

În camera mea draperiile încă acopereau ferestrele, patul era nefăcut şi hainele mele purtate erau împrăştiate pe covorul moale, de culoarea grâului. Am simţit că roşesc şi, lăsând cana jos, m-am grăbit să-mi adun o bluză, sutienul şi chiloţii pe care îi schimbasem

seara trecută şi le-am băgat pe toate în coşul de rufe din baie, după care am deschis draperiile.

— Scuze, am spus. De obicei nu sunt atât de dezordonată.

Era o mare minciună. În apartamentul meu de la Londra aproape toată lenjeria mea intimă stătea maldăr într-un colţ al camerei şi o spălam doar când nu mai rămânea nicio pereche curată în sertar. Dar aici mă străduiam să păstrez imaginea unei persoane ordonate şi meticuloase. Se pare că nu reuşeam mereu.

Oricum, Jack n-a părut deranjat şi deja examina uşa.

— Asta e, nu?

— Da, asta.

— Şi ai încercat toate cheile de la celelalte dulapuri?

— Da... pe toate pe care le-am găsit.

— Hai să vedem dacă se potriveşte vreuna dintre astea.

Inelul pe care îl ţinea în mână avea vreo douăzeci-treizeci de chei de diferite mărimi, de la una enormă şi neagră, de fier, care cred că trebuie să fi fost cheia originală a porţii înainte de instalarea încuietorii electronice, până la una mică, de aramă, care părea să fie pentru birouri sau seifuri.

Jack a încercat una de mărime mijlocie, care a intrat în orificiu, dar înăuntru se învârtea în gol, evident prea mică pentru încuietoare, apoi una puţin mai mare, care încăpea, dar nu se răsucea deloc.

A stropit interiorul încuietorii cu nişte ulei lubrifiant şi a încercat din nou, dar de data asta cheia s-a rotit doar un sfert, apoi s-a oprit.

— Hmm... ar putea fi înfundată, dar dacă nu asta este cheia, nu vreau să risc s-o forţez şi să se rupă înăuntru. Să mai încerc câteva.

M-am uitat cum a încercat alte patru sau cinci chei de aceeaşi dimensiune, dar a fost şi mai rău: fie nu încăpeau deloc, fie se blocau înainte să apuce să le răsucească măcar puţin. Până la urmă a părut să se hotărască şi a revenit la a doua cheie pe care o încercase.

— Asta e singura cheie care s-a rotit puţin, aşa că am s-o încerc din nou cu mai multă forţă şi, dacă se rupe, va trebui să chemăm un lăcătuş. Ţine-mi pumnii.

— Îţi ţin pumnii, am spus şi el a început să forţeze cheia.

Fără să vreau, m-am crispat cu anticipaţie în timp ce mă uitam cum se opintea să o învârtă, la început mai uşor, apoi cu o asemenea forţă, încât am văzut cum tija s-a îndoit puţin şi capul ei rotund a început să se răsucească.

— Opreşte-te! am strigat exact în clipa când Jack a scos un strigăt de satisfacţie şi s-a auzit un scrâşnet puternic, urmat de un clic.

Cheia se rotise până la capăt.

— Am reuşit!

S-a ridicat în picioare, ştergându-şi uleiul de pe mâini, apoi s-a întors spre mine şi a făcut în glumă o mică plecăciune.

— Doriţi să faceţi onorurile, domniţă?

— Nu! am răspuns eu impulsiv, fără să stau să mă gândesc, apoi m-am forţat să zâmbesc. Adică... nu mă deranjează. Cum vrei tu. Dar te avertizez că dacă sunt şobolani o să ţip.

Era o minciună. Nu-mi era frică de şobolani. De obicei, puţine lucruri mă sperie. Faptul că mă adăposteam în spatele unui bărbat înalt şi puternic mi se părea unul dintre cele mai groaznice clişee feminine. Dar Jack nu dormise în camera aceea şi nu se trezise, noapte de noapte, din cauza acelor paşi lenţi şi misterioşi de deasupra.

— În cazul ăsta, îmi asum eu responsabilitatea, a spus el şi mi-a făcut repede cu ochiul.

După care a răsucit mânerul şi uşa s-a deschis.

Nu ştiu ce mă aşteptam să găsim acolo. O scară care dispărea în întuneric. Un coridor plin de pânze de păianjen. Când uşa s-a dat la o parte mi-am ţinut respiraţia şi m-am uitat peste umărul lui Jack.

Indiferent care fuseseră aşteptările mele, nu corespundeau cu ce am văzut acolo. Era doar o altă debara. Plină de praf şi prost finisată

(se vedeau crăpăturile în rigips), mult mai mică şi mai puţin adâncă decât cea în care îmi ţineam hainele, dar, totuşi, o debara. La vreo cincisprezece centimetri de tavan era o bară uşor îndoită, care parcă îşi aştepta umeraşele şi hainele.

— Phi! a exclamat Jack şi a aruncat gânditor cheile pe pat. Ce ciudat.

— Ce e ciudat? Să ai o debara perfect utilizabilă şi s-o ţii încuiată?

— Probabil că da. Dar eu mă refeream la curentul de aer.

— La curentul de aer? am repetat eu prosteşte şi el a clătinat din cap.

— Uită-te la podea.

M-am uitat unde mi-a arătat el. Pe parchet se vedeau nişte dâre, ca şi cum un curent de aer împinsese praful şi acesta se adunase în spaţiile mici dintre scândurile de lemn. Uitându-mă mai atent la plăcile de rigips pătate şi prăfuite am văzut acelaşi lucru. Când am întins mâna spre spaţiul dintre ele am simţit un uşor curent de aer rece şi acelaşi miros de umezeală pe care îl remarcasem noaptea trecută, când mă uitasem pe gaura cheii şi văzusem doar întuneric.

— Vrei să spui că...

— E ceva dincolo. Dar a fost acoperit.

A trecut pe lângă mine şi a început să caute prin geanta cu scule. Brusc, am simţit că nu mai eram atât de sigură că vreau să fac ce făceam.

— Jack, nu cred că... Nu ştiu, poate că Sandra...

— Ah, sigur n-o să se supere. Am să astup din nou mai bine, dacă va fi cazul, şi va avea o debara funcţională în loc de o uşă încuiată.

A scos o mică rangă. Am deschis gura să mai zic ceva, ceva despre faptul că acela era dormitorul meu şi nu doream să stric nimic, dar...

Era prea târziu. S-a auzit un trosnet şi un panou de rigips s-a desprins şi a căzut în cameră. Jack s-a ferit la timp. Apoi l-a ridicat,

având grijă să nu se înţepe în cuiele ruginite care ieşeau pe margini, şi l-a rezemat de perete, iar eu i-am auzit vocea răsunând cu ecou când a exclamat cu satisfacţie „Aaaah...”

— „Ah” ce? am întrebat eu nerăbdătoare, încercând să mă uit pe lângă el, dar silueta lui mare obtura cadrul uşii şi n-am putut să văd decât întuneric.

— Poftim, a spus el şi s-a dat la o parte. Uită-te şi tu. Ai avut dreptate.

Şi, da, era aşa cum îmi imaginasem. Treptele de lemn. Pânzele de păianjen. Scara care urca în întuneric.

Mi se uscase gura şi când am înghiţit am scos un mic zgomot.

— Ai o lanternă? a întrebat Jack şi eu am scuturat din cap, simţind brusc că nu mai puteam să vorbesc.

El a ridicat din umeri.

— Nici eu n-am. Va trebui să luminăm cu telefoanele. Ai grijă să nu calci în cuiele alea.

Şi a luat-o înainte prin întuneric.

O clipă am rămas ca paralizată, uitându-mă cum dispărea pe scara îngustă, în timp ce lumina de la lanterna telefonului strălucea slab în întuneric şi paşii lui răsunau: *scââârţ... scââârţ...*

Zgomotul era asemănător cu cel din noaptea trecută şi totuşi foarte diferit. Paşii erau mai... consistenţi. Mai reali, mai repezi, însoţiţi de scrâşnetul rigipsului.

— Să dea dracii! l-am auzit când a ajuns sus.

Apoi:

— Rowan, urcă şi tu. Trebuie să vezi ce-i aici.

Aveam un nod în gât, de parcă îmi venea să plâng, deşi ştiam că n-o voi face, că ceea ce simţeam era doar frică pură şi frica asta mă amuţea, împiedicându-mă să-l întreb pe Jack ce era acolo, ce găsise, ce trebuia să-mi arate atât de urgent.

Am aprins lanterna telefonului cu degete tremurânde şi m-am dus după el în întuneric.

Jack stătea în picioare în mijlocul podului, uitându-se în jurul său cu gura căscată. Stinsese lanterna telefonului, pentru că venea lumină din altă parte, o lumină slabă, cenuşie, a cărei sursă n-am localizat-o imediat. Probabil că era o fereastră pe undeva, dar nu la asta mă uitam eu. Mă uitam la pereţi, la mobilă, la *penele de pasăre.*

Erau peste tot.

Risipite peste balansoarul rupt dintr-un colţ, în pătuţul plin de praf şi pânze de păianjen, pe căsuţa păpuşilor şubredă şi pe tabla de scris prăfuită, peste grămada de păpuşi din porţelan sparte şi strânse la perete. Pene şi iar pene. Şi nu proveneau dintr-o pernă ruptă. Erau pene groase şi negre, pene căzute de la o cioară sau un corb, m-am gândit eu. Şi mirosea a moarte.

Dar nu era doar asta. Şi nici măcar cel mai rău dintre toate.

Cel mai ciudat arătau pereţii sau, mai bine spus, ce scria pe ei.

Erau acoperiţi de cuvinte scrise cu creioane colorate de mâna unui copil, unele cu litere mai mici, iar altele uriaşe, mâzgălite. Mi-a luat un minut sau două să le descifrez, pentru că literele erau strâmbe şi multe cuvinte erau scrise greşit. Dar cele din faţa mea, cele care mă priveau de pe micul şemineu din centrul camerei, erau foarte clare. *TE URÂM.*

Exact aceeaşi propoziţie pe care o scrisese Maddie cu litere din pastele-alfabet. Văzând-o aici, într-o încăpere închisă cu cheia şi zidită cu panouri de rigips, unde era imposibil ca ea să fi intrat, am avut un şoc, de parcă aş fi primit un pumn în stomac. Îngrozită, am ridicat telefonul ca să luminez şi alte fraze.

Fantomele nu te vor.

Ele te urăsc.

Vrem să pleci.

Fantomele sunt supărate.

Te urăsc.

Pleacă.

Ele sunt supărate.

Noi te urăm.

Te urâm.

PLEACĂ

Te urâm.

Peste tot, mari şi mici: de la literele mărunte, scrise cu o ură intensă într-un colţ lângă uşă, până la scrisul uriaş şi lăbărţat de deasupra şemineului, pe care îl văzusem la început, când intrasem.

Te urăm. Cuvintele mă marcaseră destul de tare când le văzusem scurgându-se din farfurie odată cu resturile de zeamă vâscoasă, portocalie. Dar aici, scrise de o mână dementă şi ocupând peretele până la ultimul centimetru, mi se păreau de-a dreptul sinistre. În capul meu răsuna din nou vocea mică şi plângăcioasă a lui Maddie, de parcă mi-ar fi şoptit aceste cuvinte la ureche: *Fantomele nu te vor.*

Era exact aceeaşi propoziţie, nu putea fi o coincidenţă. Dar, în acelaşi timp, era absolut imposibil. Camera nu era doar încuiată cu cheia, ci şi baricadată, şi singura cale de acces era prin dormitorul meu. Şi nu încăpea nicio îndoială că aici fusese cineva, dar acel cineva nu fusese Maddie. Auzisem acei paşi neobosiţi la doar câteva minute după ce o văzusem pe fată dormind adânc.

Nu Maddie scrisese acele cuvinte. Ea doar mi le repetase mie. Ceea ce însemna că... Repeta ceva ce altcineva îi şoptise *ei...?*

— Rowan.

Vocea părea să vină de foarte departe, greu de auzit prin zumzetul strident din capul meu. Am simţit o mână pe braţul meu.

— Rowan. *Rowan,* eşti bine? Arăţi cam palidă.

— Da... sunt bine, am reuşit eu să îngaim, deşi vocea mi-a sunat ciudat. Mă simt bine. Doar că... Oh, Doamne, cine a *scris* asta?

— Sunt lucruri scrise de copii, nu crezi? Şi uite explicaţia pentru zgomotele pe care le auzeai.

A împins cu piciorul ceva ce se afla într-un colţ, iar când m-am uitat am văzut că era o grămadă de pene şi oase care se descompuneau şi pe care doar praful le mai ţinea laolaltă.

— Biata pasăre, probabil că a intrat pe fereastra aia şi n-a mai putut să iasă, s-a zbătut să scape până a murit.

A arătat spre peretele opus, unde era o ferestruică puţin mai mare decât o coală de hârtie. Avea geamul murdar, aproape opac, şi era întredeschisă. Jack mi-a dat drumul la braţ şi s-a dus s-o închidă.

— Oh... oh, Doamne.

Brusc, am simţit că nu mai pot să respir. Ţiuitul din urechi s-a înteţit. Făceam un atac de panică? Am bâjbâit după ceva de care să mă ţin şi degetele mele au strivit nişte insecte moarte. Am scos un geamăt gâtuit.

— Ştii ce, hai să ieşim de-aici, a spus Jack cu un sănătos simţ practic. Du-te să-ţi pui ceva de băut. Vin şi eu imediat, după ce curăţ resturile de pasăre.

M-a luat de mână şi m-a condus cu fermitate până la scară. Am simţit că mâna lui mare şi caldă, care o ţinea pe a mea, mi-a produs o linişte extraordinară şi pentru o clipă m-am lăsat dusă spre uşă şi spre scară, înapoi în casă. Dar apoi ceva din mine s-a răzvrătit. Indiferent care era adevărul despre podul acela, Jack nu era cavalerul meu alb. Iar eu nu eram un copil speriat, care trebuia protejat de realitatea ce se afla dincolo de această uşă încuiată.

Când Jack s-a întors într-o parte, ca să treacă printre o grămadă de scaune stivuite şi o cutie de vopsea uscată, am profitat de ocazie şi mi-am tras mâna dintr-a lui.

O parte din mine simţea că sunt nerecunoscătoare. La urma urmei, el nu încerca decât să mă liniştească. Dar cealaltă parte din mine ştia că, dacă mă complăceam în acest rol, era posibil să nu mai scap de el niciodată, iar eu nu-mi permiteam ca Jack să mă vadă aşa: o altă femeie isterică şi superstiţioasă, care începea să hiperventileze în faţa unei grămezi de pene şi a unor mâzgălituri copilăreşti.

Aşa că în momentul când Jack a dispărut pe scara care cobora spre camera mea m-am forţat să mă opresc, m-am întors şi m-am uitat îndelung, pentru ultima oară, la încăperea plină de praf, păpuşi şi jucării dezmembrate, mobilă veche şi resturi deteriorate ale unei copilării pierdute.

— Rowan? s-a auzit vocea lui Jack, răsunând cavernoasă prin coridorul îngust. Vii?

— Da! i-am răspuns.

Aveam vocea răguşită şi am tuşit, simţind o apăsare în piept.

— Vin!

M-am grăbit să-l urmez, cuprinsă brusc de groaza că uşa se va închide, iar eu voi rămâne captivă aici, în praful din jur, cu păpuşile şi mirosul morţii. Dar probabil că am atins ceva cu piciorul, pentru că în momentul în care am ajuns în capul scării s-a auzit un huruit şi mormanul de păpuşi s-a dărâmat. Braţe şi picioare de porţelan s-au lovit între ele, spărgându-se cu zgomote sinistre, stârnind praful din rochiţele zdrenţuite şi mâncate de molii.

— Drace, am spus şi am privit îngrozită până ce mica avalanşă s-a oprit.

În sfârşit, s-a făcut linişte; doar un cap de porţelan se rostogolea lent spre centrul camerei. Deşi ştiam că podeaua era mai înclinată în direcţia aceea, o clipă am avut impresia că mă urmărea, că va coborî scara după mine, bântuindu-mă cu zâmbetul acela de cherubin şi cu ochii lui goi.

A fost, însă, doar atât, o iluzie, şi câteva secunde mai târziu s-a oprit cu faţa spre uşă.

Avea un ochi scos şi o crăpătură pe obrajii rozalii, care făcea ca zâmbetul să aibă o ciudată expresie de batjocură.

Te urâm, mi-a răsunat în minte, ca şi cum cineva îmi şoptea la ureche.

Apoi am auzit din nou vocea lui Jack, care mă striga de jos, aşa că m-am întors şi am coborât treptele de lemn.

Când am ajuns în căldura şi lumina casei, parcă mă întorsesem dintr-o altă lume, după o călătorie într-o Narnia de coşmar şi extrem de întunecată. Jack s-a dat la o parte să mă lase să trec, apoi a închis uşa în urma noastră şi a încuiat-o. Cheia a protestat cu un scârţâit, după care ne-am întors şi am coborât amândoi în confortul familiar al bucătăriei luminoase.

Am vrut să clătesc ceştile de ceai şi să pun apa la fiert, dar am constatat că îmi tremurau mâinile. După ce m-a privit timp de câteva minute, Jack s-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

— Aşază-te şi de data asta lasă-mă pe mine să-ţi pregătesc ceaiul. Sau preferi ceva puţin mai tare? O gură de whisky, ce zici?

— Whisky? am întrebat surprinsă, iar el a zâmbit şi a încuviinţat din cap.

Am râs nervos şi am adăugat:

— Cum dracu', Jack? Nu e nici ora prânzului.

— Bine, atunci, ceai. Dar tu aşază-te acolo şi îl fac eu. Şi-aşa alergi toată ziua după fetele alea. De data asta, odihneşte-te.

Eu, însă, am scuturat din cap, încăpăţânată ca un catâr. Eram hotărâtă să nu fiu genul acela de femeie. Nu voi fi ca toate celelalte patru bone...

— Ba nu, îl fac eu. Dar ar fi minunat dacă ai putea să...

M-am oprit, încercând să mă gândesc la ceva de făcut pentru el, ca să-mi îndulcesc refuzul.

— Să cauţi nişte fursecuri.

Mi-am amintit că le dădusem lui Maddie şi Ellie nişte biscuiţi Jammie Dodgers ca să le liniştesc după şocul provocat de difuzoarele care porniseră în toiul nopţii. *Zahărul este bun pentru şocuri,* mi-am spus în sinea mea, de parcă eram un copil speriat, pe care puteai să-l înveseleşti oferindu-i o bomboană.

De obicei nu mă comport aşa, îmi venea să spun. Şi era adevărat. Nu eram superstiţioasă, nici nevricoasă, nu eram genul de persoană

care vedea semne şi prevestiri rele la tot pasul şi se închina dacă vedea o pisică neagră vinerea, pe 13. Eu nu eram aşa.

Dar aveam deja trei nopţi în care dormisem prea puţin sau deloc şi oricât încercam să mă conving de contrariu *auzisem* acele zgomote, clar şi tare, şi nu era vorba de o pasăre, indiferent ce credea Jack. Zbaterile zadarnice şi înnebunite ale unei păsări care rămăsese blocată acolo m-ar fi speriat, fără îndoială, dar nu semănau deloc cu scârţâitul lent şi măsurat care mă ţinuse trează noapte de noapte. În afară de asta, pasărea era moartă de multă vreme. Imposibil să fi făcut zgomot noaptea trecută sau în ultimele nopţi. De fapt, judecând după miros şi starea de descompunere, probabil că era acolo de câteva săptămâni.

Mirosul...

Îmi rămăsese în nări, stricat şi asfixiant, şi în timp ce duceam ceaiul la canapea mi-am dat seama că încă îl simţeam, deşi mă spălasem pe mâini. Mi se impregnase în haine şi în păr, iar când m-am uitat în jos am văzut că aveam o dâră lungă şi cenuşie pe mâneca hanoracului.

Soarele intrase în nori şi, în ciuda încălzirii din pardoseală, în bucătărie nu era suficient de cald, dar mi-am scos hanoracul. Preferam să îngheţ de frig decât să mi-l pun la loc.

— Poftim, Jack.

Jack s-a aşezat lângă mine, făcând să scârţâie arcurile canapelei, şi mi-a oferit un biscuit delicios. L-am înmuiat automat în ceai, apoi am luat o muşcătură şi nu m-am putut abţine să nu tremur.

— Îţi este frig?

— Puţin. Nu prea. De fapt, am un pulover, dar... n-am putut...

Am înghiţit în sec, apoi, simţindu-mă jenată, i-am arătat urma de praf de pe mâneca hanoracului.

— Nu pot să-mi scot din minte mirosul ăla. M-am gândit că poate mi-a rămas impregnat în hanorac.

— Înţeleg, a spus el cu glas scăzut, apoi, ca şi când mi-ar fi citit gândurile, şi-a scos jacheta murdară de pânze de păianjen şi a pus-o deoparte.

Pe dedesubt purta doar un tricou, dar, spre deosebire de mine, avea braţele calde, atât de calde, încât îi simţeam căldura pielii, deşi nu ne atingeam, doar stăteam foarte aproape unul de altul pe canapeaua incomod de mică, de două locuri.

— Ţi s-a făcut pielea de găină, a spus el, apoi încet, ca şi cum mi-ar fi dat timp să mă îndepărtez, a întins o mână şi m-a frecat delicat pe antebraţ.

Am tremurat din nou, dar nu de frig, şi pentru un lung moment am simţit o dorinţă aproape copleşitoare de a închide ochii şi a mă sprijini de el.

— Jack, am spus eu şi în acelaşi timp el a tuşit uşor ca să-şi dreagă vocea, iar din bebe-monitorul de pe tejghea s-a auzit un geamăt.

Petra.

— Trebuie să mă duc s-o iau.

M-am ridicat, am pus ceaşca de ceai pe tejghea şi m-am clătinat pe picioare, cuprinsă de un val de ameţeală pentru că mă ridicasem prea repede.

— Hei.

S-a ridicat şi Jack şi m-a apucat de braţ să mă sprijine.

— Hei, te simţi bine?

— Sunt bine.

Era adevărat, senzaţia de leşin trecuse.

— Nu-i nimic. Uneori îmi scade tensiunea. Şi nici... Nici n-am dormit bine azi-noapte.

Pf! Asta i-o mai spusesem. O să creadă că mă pierdusem de tot, adăugând amnezia pe lista mea de slăbiciuni. Nu eram atât de slabă. Eram mai puternică. Trebuia să fiu.

Muream să fumez o ţigară, dar în CV-ul pe care i-l dădusem Sandrei scria „nefumătoare” şi nu puteam risca să dau cuiva ocazia să tragă de acel fir. Nu voiam să se destrame totul.

Fără să vreau, m-am uitat spre ochiul în formă de ou, care ne urmărea mereu din colţul camerei.

— Jack, ce-o să-i spunem Sandrei? am întrebat eu şi bebe-monitorul a făcut iar zgomot, dar de data asta era un plâns mai hotărât, pe care îl auzeam din difuzor şi dinspre scări. Aşteaptă, mă întorc imediat.

Şi m-am grăbit să fug spre scări.

Zece minute mai târziu am coborât cu Petra, cu scutecul schimbat, morocănoasă şi încă somnoroasă, ciufulită şi confuză ca mine. Când am intrat în bucătărie s-a uitat încruntată la Jack şi s-a agăţat cu mânuţele de tricoul meu de parcă era un mic animal marsupial. Dar când el a gâdilat-o sub bărbie a zâmbit, la început mai reţinut, apoi a hohotit din toată inima, întorcându-şi faţa într-o parte, când el a făcut o strâmbătură comică, aşa cum fac copiii mici când ştiu că sunt făcuţi să râdă deşi ei nu vor.

Am instalat-o în scaunul înalt şi i-am dat câteva bucăţele de mandarină, apoi m-am întors spre Jack.

— Cum îţi ziceam... Sandra şi Bill. Trebuie să le spunem despre pod... nu? Sau crezi că ei ştiu?

— Nu sunt sigur, a spus Jack gânditor şi şi-a frecat bărbia, trecându-şi degetele peste barba nerasă, de un castaniu închis. Ei sunt nişte perfecţionişti, iar modul în care a fost zidit dulapul pe interior nu pare a fi opera lor. Nu-mi imaginez că ar fi lăsat tot jegul ăla acolo. Scuză-mi limbajul, Petra, a spus el solemn, mimând o mică plecăciune. Tot gunoiul ăla, asta am vrut să spun. Din câte am înţeles, au golit casa înainte să se mute. Eu n-am început să lucrez pentru ei decât la vreo doi ani după ce au cumpărat-o, aşa că nu am văzut lucrările de renovare, dar lui Bill îi place să vorbească despre

opera lui; dacă îi oferi cea mai mică scuză, e în stare să-ţi povestească ore în şir. Nu-mi imaginez de ce ar fi lăsat aşa ceva. Nu, pun pariu că ei n-au deschis niciodată debaraua şi n-au ştiut că există podul, încuietoarea era foarte înţepenită, ar fi destul de uşor de crezut că nu aveau cheia de la uşa aceea. Eu am reuşit s-o deschid doar pentru că sunt un încăpăţânat şi am forţat-o.

— Dar... grădina cu plante otrăvitoare, am spus eu gânditoare. Pe asta au ignorat-o, nu?

— Grădina cu plante otrăvitoare?

S-a uitat la mine surprins.

— De unde ştii de ea?

— Fetele m-au dus în ea, am zis eu scurt. Atunci nu ştiam ce era. Dar ce vreau eu să spun este că şi acolo au făcut la fel, nu? Au încuiat uşa şi au uitat de ea?

— Păi... a dat Jack să spună. Nu ştiu, eu cred că e vorba de altceva. În curte nu au făcut atâtea modificări. Acolo sus, totuşi, nu e nimic periculos.

— Şi scrisul de pe pereţi?

— Da, e un pic ciudat, ai dreptate.

A sorbit lung din ceai şi s-a încruntat.

— Părea scris de copil, nu? Dar din ce povestea Jean, până să se mute familia Elincourt, în casa asta nu mai fuseseră de peste patruzeci de ani copii.

— Da, părea a fi scrisul unui copil.

Gândul mi-a zburat la Maddie, apoi la Elspeth, apoi la mersul apăsat pe care îl auzisem noapte de noapte. Acela nu era mersul unui copil, ci al unui bărbat.

— Sau... al cuiva care a vrut să pară a fi de copil, am adăugat eu gânditoare şi el a clătinat din cap.

— Poate au fost nişte vandali, mă gândesc, care au vrut să sperie oamenii şi să-i alunge. Casa a fost goală foarte mult timp, e adevărat. Dar, pe de altă parte... nu, n-are niciun sens. Vandalii n-ar

fi blocat intrarea în pod şi n-ar fi încuiat uşa. Probabil că foştii proprietari au făcut-o.

— Doctorul Grant... m-am oprit, gândindu-mă cum să formulez întrebarea care mă rodea de când citisem articolul din ziar. Tu ai... Adică, eşti cumva...?

— Rudă cu el? a spus Jack.

A început să râdă şi a scuturat din cap.

— Nu, Doamne fereşte. Grant e un nume foarte des întâlnit în Scoţia. Presupun că în trecut am făcut cu toţii parte din acelaşi clan, dar în ziua de azi nu există o legătură între familiile noastre. Nici n-am auzit de omul ăsta până am început să lucrez aici. Bietul nefericit şi-a omorât propria fiică, nu aşa se spune?

— Nu ştiu.

M-am uitat la Petra, la curba căpşorului ei delicat şi vulnerabil, acoperit de părul fin ca puful de scaieţi.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Potrivit anchetatorilor, a mâncat nişte boabe otrăvite.

— Eu am auzit că i-a dat să mănânce ceva dintr-un experiment de-al lui. Asta spun oamenii din Carn Bridge dacă îi întrebi.

— Doamne!

Am scuturat din cap, deşi nu eram sigură dacă în semn de dezgust sau negare. Faptul că îl auzeam pe Jack insinuând acest lucru pe un ton vesel şi degajat mi se părea nespus de bulversant şi nu ştiam ce mă deranja mai mult: ideea că doctorul Grant s-ar fi putut să-şi fi omorât fiica şi să scape nepedepsit sau că bârfele localnicilor îl judecaseră şi îl proclamaseră criminal, fără să aibă probe concrete.

Totuşi, mi se părea imposibil ca cineva să-şi otrăvească propriul copil şi asta nu se potrivea deloc cu figura răvăşită de durere pe care o văzusem pe internet. Doctorul Grant arăta ca un om distrus de propria sa durere şi deodată am simţit o dorinţă puternică de a-l apăra.

— În articolul pe care l-am citit scria că Elspeth a cules din greşeală boabe de laur, crezând că erau de soc sau aşa ceva, şi bucătăreasa a făcut gem din ele, fără să-şi dea seama ce erau. Nu înţeleg cum se poate interpreta asta altfel decât un accident.

— Bine, oamenii de pe-aici ţi-ar spune că el era...

S-a oprit, uitându-se la Petra, şi a părut să se răzgândească, renunţând să spună ceea ce intenţiona, deşi fetiţa era prea mică să priceapă ceva. Eu l-am înţeles. Într-un fel, era obscen să vorbeşti despre astfel de lucruri în faţa Petrei.

— În fine, nu contează. Oricum, e o poveste foarte tristă.

Şi-a golit ceaşca şi a pus-o frumos în maşina de spălat vase, apoi a schiţat un zâmbet ironic, foarte diferit de zâmbetul lui obişnuit, cald şi deschis.

— Nu degeaba a rămas casa goală timp de zece ani până s-o cumpere Sandra şi Bill. Puţini oameni de pe-aici ar fi trăit în casa Struan, chiar dacă ar fi avut bani s-o renoveze.

Struan. Numele acesta, care apărea în articol, mi-a produs un mic frison, amintindu-mi că, în ciuda eforturilor făcute de Sandra şi Bill pentru a-l şterge, casa aceasta avea un trecut pe care oamenii din Carn Bridge şi-l aminteau. Dar Jack a continuat să vorbească imperturbabil.

— Deci, tu ce vrei să fac?

— Eu? am întrebat surprinsă. De ce trebuie să decid eu?

— Păi, uşa e în dormitorul tău. Nu sunt un tip superstiţios, dar nu cred că mi-ar plăcea să dorm în apropiere de lucrurile alea.

Nu m-am putut abţine şi m-am cutremurat.

— Da, nici mie. Deci... ce opţiuni am?

— Păi, eu cred că pot s-o acopăr cu scânduri şi când se întorc Sandra şi Bill să îi lăsăm pe ei să decidă. Sau aş putea să... să fac puţină curăţenie în pod.

— Să faci curăţenie?

— Să zugrăvesc pereţii ca să acopăr scrisul ăla, a spus el. Dar asta ar însemna să las deschis. Bine, aş putea să încui uşa cu cheia, dar n-ar avea rost să o plachez spre interior, dacă intenţionăm să intrăm iar acolo. Nu ştiu, cum ţi s-ar părea?

Am clătinat din cap, muşcându-mi buza. Adevărul era că nu mai voiam să dorm în camera aceea şi, de fapt, nici nu credeam că mai puteam. Gândul de a mă culca în patul de acolo şi de a auzi duşumeaua scârţâind, ştiind că scrisul acela dement era la doar câţiva paşi de mine, în spatele unei biete uşi încuiate de debara... ei bine, făcea să mi se încreţească pielea pe mine. Dar nici ideea de a acoperi intrarea în pod nu mi se părea cu mult mai bună.

— Cred că va trebui să zugrăvim, am spus până la urmă. Dacă Sandra şi Bill sunt de acord, desigur. Nu putem... nu putem să lăsăm aşa. E oribil.

Jack a clătinat din cap. Apoi a scos legătura de chei din buzunarul de la spate şi a început să desfacă de pe ea cheia lungă şi neagră de la uşa podului.

— Ce faci? am întrebat chiar în momentul în care cheia ieşea de pe inel cu un mic clic.

— Ia-o.

— Eu? Dar nu vreau...

Am înghiţit în sec, încercând să nu arăt repulsia pe care o simţeam.

— Nu vreau să urc iar acolo.

— Ştiu asta. Dar, dacă aş fi în locul tău, m-aş simţi mai bine să ştiu că e la mine.

Am strâns din buze şi am luat cheia de la el. Era grea şi foarte rece, dar, spre surprinderea mea, Jack a avut dreptate. Acum, că ţineam cheia în mână, simţeam ceva... Nu era neapărat o senzaţie de putere, dar măcar iluzia că deţineam controlul. Uşa aceea era încuiată. Şi eu eram singura care puteam s-o deschid.

Am băgat-o în buzunarul de la blugi. Tocmai mă gândeam ce să spun, când Jack a făcut semn din cap spre ceasul de la mâna lui.

— Ai văzut cât e ora?

M-am uitat la ceasul de pe telefonul meu.

— Drace!

Întârziam să iau fetele de la şcoală.

— Trebuie să plec, dar... îţi mulţumesc, Jack.

— Pentru ce? a întrebat el sincer surprins. Pentru cheie?

— Nu, nu pentru cheie. Pentru... Nu ştiu. Pentru că m-ai luat în serios. Pentru că nu m-ai făcut să mă simt ca o idioată din cauză că m-am speriat.

— Uite, a spus el şi expresia de pe chipul lui s-a înmuiat. Şi pe mine m-au speriat mâzgălelile alea şi eu stau în celălalt capăt al curţii. Dar s-a terminat, bine? Gata cu zgomotele misterioase, gata cu scrisul de pe pereţi, gata cu întrebările despre ce-o fi în spatele uşii. Acum ştim, e sinistru şi puţin cam trist, dar s-a terminat, bine?

— Bine, am spus şi am clătinat din cap.

Ar fi trebuit să ştiu că era prea frumos ca să fie adevărat.

În închisoare mi-a fost frică de multe ori, domnule Wrexham. În prima noapte când am dormit aici, ascultând râsetele, strigătele şi ţipetele celorlalte femei, încercând să mă obişnuiesc cu încăperea strâmtă de beton care mă ţinea captivă, şi în multe, multe alte nopţi după aceea. Şi mai târziu, după ce una dintre fete m-a bătut în cantină şi am fost mutată într-o altă aripă a clădirii pentru propria mea siguranţă. Culcată în celula aceea, care nu era a mea, îmi aminteam tremurând ura de pe chipul ei şi faptul că gardienele aşteptaseră puţin prea mult ca să intervină, şi număram orele până a doua zi, când trebuia să dau din nou ochii cu ele. În nopţile când îi vedeam din nou chipul în vis şi mă trezeam cu miros de sânge în nări, tremurând din tot corpul.

Oh, Doamne, ce speriată eram.

Dar n-am fost niciodată atât de speriată ca în noaptea aceea în Heatherbrae House.

Din fericire, fetele s-au dus la culcare foarte devreme, frânte de oboseală, şi la opt şi jumătate toate trei dormeau duse.

Aşa că la nouă fără un sfert am urcat în dormitorul (nu-l mai consideram dormitorul meu) de la ultimul etaj.

Când am pus mâna pe clanţa uşii, mi-am dat seama că îmi ţineam respiraţia. Fără să vreau, îmi imaginam că ceva oribil va ieşi în zbor şi mă va ataca – o pasăre care mă va zgâria cu ghearele pe faţă sau poate că scrisul acela se întinsese ca un cancer dincoace de uşa debaralei şi invadase pereţii camerei. Dar când, în sfârşit, am rotit mânerul şi am deschis uşa cu atâta forţă, încât am izbit-o de perete, am văzut că nu era nimic acolo. Uşa debaralei era închisă, camera arăta exact ca în prima noapte când o văzusem şi doar pe covor erau câteva urme de praf pe care eu şi Jack le lăsaserăm când ne grăbiserăm să ieşim din pod.

Şi totuşi, ştiam că n-aş mai putea dormi aici, aşa că am băgat mâna sub pernă şi mi-am luat repede pijamaua, de parcă îmi era

teamă că acolo voi găsi ceva respingător care mă aştepta. M-am schimbat în pijama la baie, m-am spălat pe dinţi, apoi am rulat pilota şi am cărat-o la parter, în camera cu televizorul.

Ştiam că dacă mă culcam şi aşteptam să vină somnul voi aştepta mult şi bine, poate toată noaptea, asaltată de imaginile din podul casei şi de cuvintele de pe pereţi, care mi-ar fi sunat iar şi iar în urechi. M-am gândit că cel mai bine ar fi să-mi distrag atenţia cu un film amuzant. Cel puţin dacă în urechi mi-ar răsuna nişte hohote de râs la volum mare, n-aş mai tresări la fiecare scârţâit de parchet sau oftat de câine. Nu eram sigură că mai suportam să stau acolo în linişte, aşteptând să aud iar *scâââârţ... scâââârţ...*

Mi s-a părut că *Friends* avea nivelul potrivit de intensitate, aşa că l-am pus pe televizorul cu ecran uriaş, mi-am tras pilota până sub bărbie... şi am adormit.

Când m-am trezit, eram complet dezorientată. Televizorul intrase în modul aşteptare în timpul nopţii şi lumina zilei se strecura pe sub jaluzelele camerei.

Simţeam o greutate caldă pe picioare... nu... *două* greutăţi. Şi abia puteam să respir. M-am ridicat în fund, mi-am dat la o parte părul care îmi cădea pe faţă şi m-am uitat în jos, aşteptându-mă să văd cei doi câini, dar la picioarele canapelei era întins un singur monstru blănos. Celălalt trupuşor cald era al lui Ellie.

— Ellie? am spus cu vocea răguşită, apoi am căutat în buzunarul halatului.

Am găsit inhalatorul, întotdeauna îl aveam aproape, dar când l-am scos s-a ciocnit de ceva şi imediat mi-am adus aminte de cheie şi de toate întâmplările ciudate din ziua anterioară. Apoi am şters gura inhalatorului de halat, l-am dus la buze şi am inspirat lung, cu putere. Uşurarea a fost imediată; am inspirat încă o dată, mai adânc, simţind cum mi se eliberează pieptul, după care am spus din nou, mai tare:

— Ellie. Scumpo, ce faci aici?

Ea s-a trezit, clipind confuză, apoi şi-a dat seama unde era şi mi-a zâmbit.

— Bună dimineaţa, Rowan.

— Bună dimineaţa şi ţie, dar ce faci aici, la parter?

— N-am putut să dorm. Am avut un vis urât.

— Bine, dar...

Dar... ce? Nu ştiam ce să spun. Prezenţa ei mă tulburase de-a binelea. Cât timp umblase singură prin casă noaptea trecută fără ca eu s-o aud? Era evident că reuşise să se dea jos din pat, să coboare până la parter şi să se bage lângă mine fără ca eu să aud absolut nimic.

Dar deocamdată nu aveam mare lucru de spus, aşa că m-am frecat la ochi şi mi-am tras picioarele de sub câine, după care m-am ridicat.

Chiar atunci, ceva a căzut dintre faldurile pilotei şi s-a lovit de parchet cu un trăncănit surd, de ceramică spartă.

Zgomotul m-a făcut să tresar. Doborâsem o cană de cafea uitată pe-acolo? Seara băusem nişte lapte cald, dar aş fi jurat că lăsasem cana în siguranţă, pe măsuţa de cafea. De fapt, da, cana era acolo, aşezată pe suportul ei. Atunci ce anume făcuse zgomotul ăla?

L-am văzut abia când am ridicat jaluzelele şi am împăturit pilota. Se rostogolise pe jumătate sub canapea, înainte de a se opri cu faţa la mine, privindu-mă cu ochi răi şi cu zâmbetul crăpat, de parcă râdea de mine.

Era capul păpuşii din pod.

Senzaţia pe care am avut-o a fost... a fost că cineva mi-a turnat o găleată cu apă rece în cap şi peste umeri, un potop paralizant de spaimă pură care m-a lăsat încremenită, incapabilă să fac altceva decât să tremur şi să gâfâi.

Am auzit, parcă venind de foarte departe, vocea subţirică a lui Ellie care spunea:

— Rowan, eşti bine? Ai păţit ceva, Rowan? Arăţi ciudat.

A trebuit să fac un efort uriaş ca să nu mă las doborâtă de panică şi să-mi dau seama că Ellie vorbea cu mine iar eu trebuia să-i răspund.

— Rowan! a insistat ea speriată, de data asta aproape scâncind, şi m-a tras de bluza pijamalei, atingându-mă cu degeţelele ei reci pe pielea taliei. *Rowan!*

— Sunt... sunt bine, scumpo, am îngăimat eu.

Vocea îmi suna ciudat şi era răguşită. Am vrut să mă duc să mă aşez pe canapea, dar nu eram în stare să mă apropii de acel... acel obiect, cu zâmbetul său batjocoritor.

Însă trebuia s-o fac. Nu puteam să-l las acolo, ca pe o mică grenadă ofensivă care aştepta să explodeze.

Cum? Cum ajunsese acolo? Jack încuiase uşa, îl *văzusem* făcând asta. Şi coborâse scara înaintea mea. Iar eu aveam cheia în buzunar. O simţeam pe coapsă, impregnată de căldura corpului meu. Cumva *eu...?* Aş fi putut eu să...?

Dar nu. Era absurd. Imposibil.

Şi totuşi, era acolo.

În timp ce stăteam în picioare, încercând să mă liniştesc, Ellie s-a aplecat să vadă la ce mă uitam şi a scos un mic strigăt.

— O păpuşică!

S-a aplecat, cu funduleţul ridicat, aşa cum fac copiii mici, a întins mâna şi imediat mi-a răsunat un urlet în urechi. Era propria mea voce care striga la ea:

— Ellie, n-o atinge, pentru Dumnezeu!

Am apucat-o de subsuori şi am ridicat-o în aer, aproape fără să-mi dau seama ce fac.

A urmat un lung moment de tăcere, în care îmi auzeam propria respiraţie sacadată. Ellie atârna în braţele mele grea şi moale, apoi s-a încordat din tot corpul şi a scos un strigăt indignat şi speriat, totodată, după care a început să plângă cu tristeţea sfâşietoare a

unui copil certat pentru ceva despre care nu şi-a dat seama că era un lucru rău.

— Ellie, am dat eu să spun, dar ea se zbătea în braţele mele cu faţa roşie, schimonosită de furie şi supărare. Ellie, stai puţin, n-am vrut să...

— Dă-mi drumul! ţipa ea.

Prima mea reacţie a fost s-o ţin mai strâns, dar ea se zbătea ca o pisică, înfigându-şi unghiile în braţele mele.

— Ellie... Ellie, linişteşte-te, mă doare.

— Nu-mi pasă! Dă-mi drumul!

Am îngenuncheat cu greu, încercând să-mi feresc faţa de mâinile ei, din care dădea fără încetare, şi am lăsat-o jos, unde s-a prăbuşit pe covor urlând.

— Eşti rea! Ai ţipat la mine!

— Ellie, n-am vrut să te sperii, dar păpuşa aia...

— Pleacă! a spus ea plângând. Te urăsc!

Apoi s-a ridicat agitată şi a fugit din cameră. Eu am rămas acolo plină de mâhnire, frecându-mi braţele zgâriate. Am auzit-o urcând scările şi apoi uşa de la camera ei trântindu-se.

Oftând, m-am dus în bucătărie şi am deschis tableta. Când am accesat camera video, am văzut-o pe Ellie întinsă în pat cu faţa în jos, plângând de mama focului, şi pe Maddie frecându-se la ochi, somnoroasă şi surprinsă că fusese trezită aşa.

Drăcia dracului. Ellie venise noaptea la mine ca s-o liniştesc şi pentru o clipă am crezut că începem să ne înţelegem. Iar eu stricasem totul. Încă o dată.

Şi asta din cauza acelui blestemat cap de păpuşă.

Trebuia să scap de el, dar nu mă puteam hotărî să-l ating, aşa că până la urmă m-am dus în camera de serviciu şi am luat de-acolo o pungă pentru gunoi. Mi-am tras-o pe mână ca şi cum mi-aş fi pus o mănuşă, apoi am îngenuncheat şi am întins mâna sub canapea.

Mi-am dat seama că îmi ţineam respiraţia, deşi era absurd, în timp ce bâjbâiam după capul de porţelan prin spaţiul acela întunecat şi uşor prăfuit. Mai întâi i-am atins părul, câteva meşe subţiri, fiindcă era aproape chel, şi am reuşit să-l trag mai aproape, după care l-am apucat cu o mişcare fermă şi iute, de parcă ar fi fost un şobolan mort sau o insectă care, chiar şi moartă fiind, mă temeam că mă poate înţepa.

L-am apucat bine, ca şi cum forţa cu care îl strângeam ar fi putut să-l împiedice să explodeze sau să-mi scape din mâini. Nu s-a întâmplat nici una, nici alta. Dar când m-am ridicat cu grijă, am simţit o durere în degetul arătător şi am văzut că era un ciob de sticlă, atât de ascuţit, încât nici nu observasem când mă înţepasem în el. Străpunsese punga şi îmi intrase în deget, făcând să-mi dea sângele, care acum picura într-un ritm constant pe podeaua de lemn. Atunci mi-am dat seama: capul păpuşii nu era din porţelan, ci din sticlă vopsită.

M-am dus la chiuvetă, mi-am scos ciobul din deget, apoi mi-am înfăşurat mâna într-un prosop de hârtie. Pe urmă am învelit capul într-un şervet de bucătărie şi l-am pus într-o altă pungă de gunoi. Am legat punga şi am îndesat-o la fundul coşului de gunoi, de parcă îngropam un cadavru. Când am apăsat-o am simţit că degetul îmi zvâcnea şi m-am strâmbat de durere.

— Ce a păţit Ellie?

Vocea m-a făcut să tresar, de parcă fusesem prinsă ascunzând dovada unei delict, iar când m-am întors am văzut că era Maddie, care stătea în pragul uşii. Avea o figură mai puţin ostilă decât de obicei şi aşa, cu părul zburlit, arăta mai mult a ceea ce era: o fetiţă care abia se dăduse jos din pat, trezită prea devreme.

— Oh... e vina mea, am spus eu plină de regret. Am ţipat la ea. Am vrut s-o opresc să pună mâna pe o sticlă spartă şi am speriat-o. Probabil a crezut că m-am supărat... Dar n-am vrut decât s-o împiedic să se rănească.

— Zicea că a găsit o păpuşă şi tu n-ai lăsat-o să se joace cu ea.

— Un cap de păpuşă. (Nu voiam să intru în detalii cu Maddie.) Dar era din sticlă şi avea o muchie ascuţită în locul unde s-a spart. Uite, şi eu m-am tăiat când l-am luat să-l arunc.

Am ridicat mâna ca să-i arăt că spuneam adevărul şi ea a clătinat din cap un aer sobru, aparent satisfăcută de explicaţia mea incompletă.

— Bine. Pot să mănânc Coco Pops la micul dejun?

— Poate. Dar, Maddie...

M-am oprit, neştiind cum să formulez întrebarea pe care voiam să i-o pun. Apropierea noastră mi se părea atât fragilă, încât îmi era teamă că o pun în pericol, dar în minte îmi zumzăiau prea multe întrebări ca s-o las baltă.

— Maddie, tu ai... Tu ştii de unde a apărut păpuşa aia?

— Ce vrei să spui? a întrebat ea cu o figură inocentă şi nedumerită. Noi avem multe păpuşi.

— Ştiu, dar aceasta era o păpuşă specială, foarte veche.

N-am vrut să pescuiesc capul spart şi grotesc din coşul de gunoi, aşa că am scos telefonul şi am căutat „păpuşă victoriană” pe Google Imagini. Am derulat până am găsit o versiune mai puţin sinistră decât păpuşa din pod. Maddie s-a uitat la ea, încruntată.

— Am văzut odată una aşa la televizor. La o emisiune despre anchităţi...

— Anchităţi? am întrebat, clipind nedumerită.

— Da, obiecte vechi, care valorează mulţi bani. O doamnă a vrut să vândă o păpuşă veche, dar prezentatorul emisiunii i-a spus că nu valorează nimic.

— Ah... antichităţi. Ştiu la ce emisiune te referi. Dar n-ai văzut niciodată una în realitate?

— Nu cred, a spus Maddie.

Mi-a întors spatele, iar eu am încercat să descifrez expresia de pe chipul ei. Nu cumva era prea relaxată? Un copil normal n-ar pune

mai multe întrebări? Dar apoi m-am oprit. Acest fel de a mă îndoi de orice începea să se învecineze cu paranoia. Copiii sunt egocentrici. Ştiam asta foarte bine de la creşă. La naiba, erau atâţia *adulţi* care nu întrebau nimic pentru simplul fapt că nu erau suficient de curioşi.

Tocmai căutam un mod de a readuce discuţia la scrisul de pe perete şi la fraza scrisă de Maddie cu litere din pastele-alfabet, când ea a schimbat brusc subiectul, revenind la întrebarea ei iniţială, cu hotărârea tipică copiilor mici.

— Deci, am voie Coco Pops la micul dejun?

— Păi...

Mi-am muşcat buza. Alimentele „ocazionale" de pe lista Sandrei erau consumate tot mai frecvent cu fiecare zi. M-am gândit însă că, dacă nu voia ca fetele să le mănânce, n-ar trebui să le cumpere, nu?

— Da, cred că da, doar azi. Dar e ultima dată pe săptămâna asta, bine? De mâine mâncăm Weetabix. Du-te sus să-ţi pui uniforma de şcoală şi eu le pregătesc până coborâţi voi. Ah, şi spune-i, te rog, lui Ellie că am un bol şi pentru ea, dacă vrea.

Maddie a clătinat din cap şi în timp ce ea dispărea pe scări am luat ibricul în mână.

Tocmai îi dădeam Petrei o lingură de terci cu mâna rănită, când o fetişoară micuţă a apărut la uşa bucătăriei, apoi a dispărut imediat, lăsând pe podea o foaie de hârtie.

— Ellie?

Dar nu mi-a răspuns. Am auzit doar nişte paşi care se îndepărtau. Oftând, m-am asigurat că Petra avea centura bine prinsă şi m-am dus să ridic foaia de hârtie de pe jos.

Spre surprindere mea, era o scrisoare redactată la calculator, de forma unui e-mail, dar fără subiect şi fără destinatar. Sub logoul Gmail era o singură frază, fără semne de punctuaţie.

Dagă Owan îmi pare rău că te-am zgâriat şi am fugit de tine şi ţi-am zis că te urăsc te rog să nu te superi şi să nu pleci ca celelalte îmi pare rău te iubesc Ellie p.S. m-am îmbrăcat singură

Dagă Owan? Asta m-a făcut să mă încrunt nedumerită, dar în rest, intenţia mesajului era inconfundabilă. I-am desfăcut Petrei centura, am pus-o în ţarcul din colţ şi am luat iar scrisoarea.

— Ellie?

Tăcere.

— Ellie, am primit scrisoarea ta, îmi pare foarte rău că am ţipat la tine. Pot să-ţi spun şi eu că îmi pare rău?

A urmat o pauză lungă, apoi o voce subţirică a spus:

— Sunt aici.

Am trecut prin camera cu televizorul şi am intrat în salon. La prima vedere părea că nu e nimeni, dar apoi am sesizat o mişcare şi m-am îndreptat încet spre un colţ unde era mai întuneric, pentru că soarele dimineţii încă nu ajunsese acolo. Ea era ascunsă între capătul canapelei şi perete şi nu i se vedeau decât părul blond şi vârfurile pantofilor.

— Ellie.

M-am aplecat şi i-am întins scrisoarea.

— Tu ai scris asta?

Ea a clătinat din cap.

— Ai scris foarte bine. Cum ai ştiut să scrii? Te-a ajutat Maddie?

— Nu, am scris-o eu singură. Doar... ghinda m-a ajutat.

— Ghinda? am întrebat eu nedumerită şi ea a clătinat din cap.

— Apeşi pe ghindă şi îi spui ce vrei să scrii şi ea îţi scrie.

— Ce ghindă?

Nu mai înţelegeam nimic.

— Vrei să-mi arăţi?

Ellie s-a îmbujorat uşor, încântată că putea să-mi arate cât era de isteaţă, şi a ieşit din ascunzătoare. Avea praf pe fusta de şcoală şi

pantofii şi-i pusese invers, dar n-am luat în seamă lucrurile astea şi m-am dus după ea în bucătărie, unde a luat tableta, a deschis Gmail şi a apăsat pe simbolul microfonului de deasupra tastaturii. Acesta s-a aprins, într-adevăr, semăna puţin cu o ghindă stilizată, mai ales dacă nu ştiai cum arată un microfon de modă veche.

Ellie a vorbit spre tabletă.

— „Dragă Rowan, îţi scriu această scrisoare ca să-ţi spun că îmi pare foarte rău, te iubesc, Ellie", a spus ea încet, articulând cuvintele cu toată claritatea pe care i-o permitea vălul palatin de copil.

Dagă Owen – literele au apărut pe ecran ca prin magie – *îţi scriu această scrisoare ca să-ţi spun că îmi pare foalte...*

A urmat o pauză infinitezimală şi aplicaţia s-a auto- corectat: *foarte rău te iubesc Ellie.*

— Apoi apeşi pe punctele de aici şi tipăreşte la imprimanta din biroul lui tati, a spus ea cu mândrie.

— Ah, înţeleg.

Nu ştiam dacă să râd sau să plâng. Până la urmă m-am aplecat şi am îmbrăţişat-o.

— Eşti o fetiţă foarte isteaţă şi scrisoarea ta este frumoasă. Şi mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să ţip la tine şi îţi promit că nu plec nicăieri.

M-a îmbrăţişat, respirând zgomotos lângă gâtul meu, cu obrăjorul ei cald lipit de al meu.

— Ellie, am spus cu blândeţe, ştiind că riscam să distrug încrederea câştigată cu greu, dar trebuia s-o întreb. Ellie, pot să te întreb ceva?

Ea n-a spus nimic, dar am simţit că a clătinat din cap, împungându-mă cu bărbia mică şi ascuţită în tendonul ce se întinde de la claviculă la umăr.

— Tu ai... tu mi-ai pus capul de păpuşă în poală?

— Nu!

S-a îndepărtat de mine şi m-a privit puţin supărată, dar nu într-atât de mult cât mă temeam. A scuturat din cap vehement şi părul i-a fluturat, uşor ca puful de scaieţi. Mă privea cu ochi mari şi se vedea în ei un fel de disperare de a fi crezută. Dar de ce? Pentru că spunea adevărul? Sau pentru că minţea?

— Eşti sigură? Îţi promit că n-o să mă supăr. Atâta doar că... mă întrebam cum a ajuns acolo.

— Nu eu, a spus ea bătând din picior.

— Bine, bine, am spus eu, dând înapoi, pentru că nu voiam să pierd terenul pe care îl câştigasem. Te cred.

A urmat o pauză, apoi ea şi-a strecurat mâna într-a mea.

— Dar... am reluat eu cu mare grijă, pentru că era prea important ca să nu insist încă puţin. Tu... ştii cine l-a pus?

Şi-a mutat privirea în altă parte.

— Ellie?

— Altă fată l-a pus, a zis ea.

Atunci am înţeles că nu voi mai scoate nimic de la ea.

— Maddie, Ellie, să mergem!

Stăteam în hol, cu cheile în mână, când Maddie a coborât scările în fugă, îmbrăcată şi încălţată.

— Oh, bravo, scumpa mea. Ţi-ai pus singură pantofii!

A trecut pe lângă mine, evitându-mi braţele întinse, dar Ellie, care ieşea din toaleta de la parter, n-a fost atât de rapidă şi am prins-o în braţe, mormăind ca un urs, am pupat-o pe burtica moale, apoi am pus-o jos, ţipând şi râzând, iar ea a fugit pe uşă după sora ei ca să urce în maşină.

M-am întors să le iau ghiozdanele şi era cât pe ce să mă ciocnesc de doamna McKenzie, care stătea cu braţele încrucişate în arcada dinspre bucătărie.

— Drace!

Cuvântul mi-a scăpat fără să vreau şi am roşit, furioasă pe mine că îi dădeam şi mai multe motive să mă urască.

— Scuze, n-am auzit când aţi intrat, doamnă McKenzie. Îmi cer scuze, m-am speriat.

— Am intrat pe uşa din spate, pentru că aveam noroi pe pantofi, s-a mulţumit ea să spună, dar mi s-a părut că expresia de pe chipul ei era mai blândă decât de obicei, în timp ce le urmărea pe fete cu privirea până la maşină. Eşti... a dat ea să spună, dar s-a oprit, apoi a clătinat din cap. Nu contează.

— Ce voiaţi să spuneţi? am întrebat eu deranjată. Haideţi, dacă aveţi ceva de spus...

Ea a strâns din buze, iar eu mi-am încrucişat braţele, aşteptând. Atunci, spre marea mea surpriză, a zâmbit şi figura ei aspră s-a transformat, făcând-o să arate mult mai tânără.

— Voiam doar să spun că te descurci foarte bine cu fetele. Şi-acum aţi face bine să plecaţi, altfel o să-ntârziaţi.

Pe drumul de întoarcere de la şcoala primară din Carn Bridge, în timp ce Petra stătea în scăunelul de maşină lângă mine, arătând cu degetul pe fereastră şi bolborosind silabe şi cuvinte pe care doar ea le înţelegea, mi-am adus aminte de primul meu drum de la gară pe care l-am făcut cu Jack, de lumina asfinţitului care poleia dealurile, de zumzetul slab al Teslei pe şoseaua ce şerpuia printre câmpiile cu iarbă cosită pe care păşteau oile şi vacile scoţiene şi traversa poduri de piatră. Acum era înnorat şi burniţa, iar peisajul arăta altfel: cenuşiu şi crud, nici n-ai fi zis că era vară. Până şi vacile pe de câmp păreau deprimate, cu capetele plecate, cu stropi de ploaie picurându-le din vârful coarnelor.

Când poarta s-a deschis şi am început să urcăm pe drumul sinuos spre casă, am avut, fulgerător, sentimentul că revăd acea primă seară când stăteam lângă Jack şi aproape că nu mai puteam să respir, plină de speranţă şi entuziasm.

Am luat ultima curbă a drumului şi a apărut faţada pătrăţoasă şi cenuşie a casei, iar eu mi-am adus aminte de valul de emoţie care m-a cuprins când am văzut-o pentru prima oară, aurie, caldă şi plină de promisiuni.

Astăzi, arăta cu totul altfel. Nu mai vedeam în ea posibilitatea unei noi vieţi, a unor noi oportunităţi, ci mi se părea cenuşie şi ameninţătoare ca o închisoare victoriană, numai că eu ştiam că şi asta era o minciună, că faţada victoriană pe care casa o oferea aleii era doar jumătate din poveste şi că, dacă ocoleam prin spate, vedeam o casă care fusese sfârtecată şi peticită cu sticlă şi oţel.

În final am contemplat acoperişul, ţiglele ude şi alunecoase din cauza ploii. Fereastra pe care Jack o închisese nu se vedea, întrucât dădea spre panta interioară a acoperişului, dar ştiam că era acolo şi gândul acesta m-a făcut să mă cutremur.

Nu se vedea maşina lui Jean McKenzie pe alee, probabil că îşi terminase treaba şi plecase, dar nu se vedeau nici Jack şi nici câinii pe nicăieri şi, după tot ce se întâmplase, nu-mi venea să intru

singură în casă. În timp ce parcam maşina şi îi desfăceam Petrei centura scăunelului, mă gândeam că până şi să mă feresc de câini ca să nu-şi bage boturile sub fusta mea ar fi fost o distracţie binevenită în casa aceea tăcută şi vigilentă, cu ochii ei sticloşi de forma unui ou, care mă urmăreau din toate colţurile.

Măcar aici, afară, puteam să gândesc, să simt şi să vorbesc fără să-mi cenzurez fiecare cuvânt, fiecare expresie, fiecare stare de spirit.

Puteam să fiu eu însămi, fără să-mi fie teamă că voi comite o gafă.

— Vino, i-am spus Petrei.

Căruciorul ei era în portbagajul maşinii. L-am scos, l-am deschis şi am aşezat-o în el, apoi i-am fixat husa de ploaie deasupra.

— Hai să ne plimbăm.

— Io pimb! a strigat Petra, împingând cu mânuţele în folia de plastic, dar eu am scuturat din cap.

— Nu, dulceaţă mică. Plouă şi nu ai impermeabilul pe tine. Stai cuminte acolo, să nu te uzi.

— *Ba-ta!* a spus Petra arătând prin folia de plastic. *Peta sale ba-ta!*

Mi-a luat câteva momente până am înţeles ce voia să spună, dar când m-am uitat în direcţia în care privea şi am văzut băltoaca imensă care se formase în curtea pietruită a vechiului grajd mi-a picat fisa.

Balta de ploaie. Voia să sară prin bălţile de ploaie.

— Ah! Ca Peppa Pig, nu?

Ea a clătinat viguros din cap.

— Nu ai cizmele de ploaie... Dar, uite...

Am început să merg repede, apoi să alerg şi am trecut cu căruciorul prin mijlocul bălţii, stropind în preajmă cu putere. Apa ne-a învăluit şi a căzut peste hanoracul meu şi peste protecţia de ploaie a căruciorului.

Petra râdea în hohote.

— Aide! Mai vleau ba-tă!

Puţin mai încolo, într-o parte a casei, mai era o baltă, aşa că am trecut, cu generozitate, şi prin aceea, apoi prin alta, de pe aleea cu pietriş care cobora spre tufişuri.

Când am ajuns la grădina de legume eram udă leoarcă şi mă prăpădeam de râs, dar mi se făcuse surprinzător de frig şi casa începea să nu mi se mai pară atât de neprimitoare. Sigur, era plină de camere video şi aparatură de înaltă tehnologie care dădea rateuri, dar cel puţin înăuntru era cald şi uscat, iar aici, afară, fricile care mă năpădiseră în noaptea precedentă mi se păreau nu doar stupide, ci şi penibile.

— Ba-ta! a strigat Petra, săltând în cărucior atât cât îi permiteau centurile. Mai vleau ba-tă!

Dar eu am scuturat din cap, încă râzând.

— Nu, ajunge, dulceaţă mică, sunt fleaşcă! Uite!

M-am postat în faţa ei ca să-i arăt blugii uzi şi ea râs din nou, privind cu feţişoara deformată prin plasticul boţit.

— Roun udă!

Roun. Era pentru prima oară când încerca să-mi rostească numele şi am simţit că mi se umple inima de bucurie, dar şi de tristeţe totodată, pentru toate câte nu puteam să-i povestesc.

— Da! am spus.

Aveam un nod în gât, dar zâmbetul meu era sincer.

— Da, Rowan este udă!

Abia când să întorc căruciorul, ca să pornim înapoi spre casă, mi-am dat seama cât de departe ajunseserăm: până aproape de capătul aleii care ducea spre grădina cu plante otrăvitoare. Când am început să împing căruciorul pe aleea abruptă, pavată cu cărămizi, m-am uitat peste umăr, aruncând o privire spre grădină. Atunci m-am oprit.

Ceva se schimbase de când fusesem ultima dată acolo.

Lipsea ceva.

Abia după câteva clipe mi-am dat seama ce. Sfoara cu care legasem poarta dispăruse.

— Aşteaptă puţin, Petra, am spus, şi ignorând protestele şi strigătele ei de „Vleau bată!" am tras frâna căruciorului şi am coborât în fugă pe alee până la poarta de fier, poartă lângă care, cu mulţi ani în urmă, doctorul Grant poza mândru în faţa laboratorului său de cercetare, poartă pe care eu o legasem cu un nod strâns şi suficient de sus ca să nu poată ajunge la el mâinile unui copil.

Sfoara groasă şi albă dispăruse. Nu doar că fusese desfăcută, tăiată sau aruncată, ci dispăruse complet.

Cineva zădărnicise măsurile de precauţie pe care le luasem eu.

Dar cine? Şi de ce?

Gândul nu-mi dădea pace în timp ce urcam încet spre locul unde o lăsasem pe Petra, care devenise tot mai agitată şi a continuat să mă sâcâie în timp ce împingeam căruciorul cu putere pe panta dealului spre acasă.

Când am ajuns la uşa principală, Petra era supărată şi începuse să scâncească. M-am uitat la ceas şi am văzut că trecuse de mult ora pentru gustare, de fapt, ne apropiam de ora prânzului. Roţile căruciorului erau pline de noroi, dar pentru că lăsasem cheia de la camera de serviciu în casă nu aveam altă soluţie decât să intru pe uşa principală, aşa că până la urmă am luat-o pe Petra în braţe, am pliat cu greu căruciorul cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă o ţineam sprijinită de şoldul meu ca să nu fugă după alte bălţi, şi l-am lăsat pe verandă. Apoi am pus degetul mare pe panoul care s-a luminat şi m-am dat înapoi când uşa s-a deschis silenţios.

Un miros de costiţă prăjită m-a lovit instantaneu.

— Bună!

Am lăsat-o pe Petra cu grijă pe treapta de jos a scării, am închis uşa şi mi-am scos cizmele noroite.

— Bună! Cine-i acolo?

— Ah, tu eşti.

Era vocea lui Rhiannon care, în timp ce eu am luat-o pe Petra în braţe şi am pornit spre bucătărie, a ieşit în pragul uşii ţinând în mână un sendviş cu costiţă, din care picura grăsimea. Arăta groaznic, palidă şi încercănată, de-ai fi zis că dormise chiar mai puţin decât mine.

— Ah, te-ai întors, am spus eu, deşi nu era nevoie, iar ea a dat ochii peste cap şi a trecut pe lângă mine spre scări, muşcând zdravăn din sendviş.

— Hei, am strigat după ea când un strop zdravăn de sos maroniu a căzut pe gresie cu un pleoscăit. Hei! Ia-ţi o farfurie, bine?

Dar ea dispăruse deja, urcând cu paşi mari scările spre camera ei.

Când a trecut pe lângă mine am simţit un alt iz, care era mascat de mirosul de costiţă, un iz mai slab, dar atât de ciudat şi nelalocul lui şi în acelaşi timp atât de familiar, încât m-am oprit în loc.

Era un miros dulceag, uşor rânced, care m-a trimis înapoi în timp în anii adolescenţei, deşi mi-a luat un minut ca să-l identific. Când, în sfârşit, am făcut legătura, nu mai aveam nicio îndoială: era damful ca de cireşe coapte al alcoolului ieftin, care emana din piele a doua zi dimineaţa după ce te-ai îmbătat.

Fir-ar să fie.

Fir-ar să fie.

O parte din mine voia să protesteze că nu era treaba mea, că eu eram bona şi fusesem angajată pentru experienţa mea cu copiii mici, că nu aveam experienţă cu adolescenţii şi nu ştiam ce considerau Sandra şi Bill ca fiind potrivit. În ziua de azi adolescenţii de paisprezece ani consumau alcool? Se considera acceptabil?

Dar cealaltă parte din mine ştia că aici eram *in loco parentis.* Indiferent dacă Sandra s-ar fi îngrijorat sau nu, eu văzusem destul ca să mă îngrijorez. Şi nu era primul semnal de alarmă pe care îl

detectam în comportamentul lui Rhiannon. Însă întrebarea era: ce trebuia să fac în privinţa asta? Ce *puteam* să fac?

Am continuat să-mi pun această întrebare în timp ce pregăteam nişte sendvişuri pentru Petra şi pentru mine, după care am dus-o pe Petra la culcare. Acum puteam să merg s-o chestionez pe Rhiannon, dar eram convinsă că avea o scuză, presupunând că binevoia să discute cu mine.

Atunci mi-am adus aminte de Cass. Cel puţin ea putea să-mi explice ce anume se petrecuse în seara precedentă şi poate mă ajuta să înţeleg dacă dădeam eu prea mare importanţă atitudinii lui Rhiannon. Un grup de fete de paisprezece ani la o petrecere aniversară... nu era exclus ca însăşi Cass să le fi oferit nişte alcopops şi Rhiannon să fi băut mai mult decât trebuia.

Aveam încă răspunsul lui Cass în lista de mesaje, aşa că l-am căutat şi i-am luat numărul. Apoi am sunat şi am aşteptat să răspundă.

— Alo, da?

Era o voce aspră, cu accent scoţian, şi evident masculină.

Am clipit, m-am uitat la telefon să văd dacă formasem corect numărul, apoi l-am pus din nou la ureche.

— Alo? am spus eu circumspectă. Cu cine vorbesc?

— Eu sunt Craig, a spus vocea.

Nu părea a fi un copil. Părea să aibă cel puţin douăzeci de ani, poate chiar mai mult. Şi în niciun caz nu părea a fi mama cuiva, nici tatăl...

— Întrebarea e cine dracu' eşti tu?

Am fost prea şocată ca să-i răspund. O clipă am rămas mută, cu gura căscată, încercând să găsesc ceva de spus.

— Alo? a spus Craig iritat. Alooo?

Apoi, cu glas scăzut, a adăugat:

— 'Ţi-ar al dracu' de curve, nici măcar să formaţi un număr nu ştiţi.

Şi a închis.

Am închis şi eu gura şi m-am plimbat încet prin bucătărie, încercând să înţeleg ce se întâmplase.

Un lucru era cert: indiferent al cui era numărul, nu era al mamei lui Elise. Ceea ce însemna că... În fine, putea însemna că Rhiannon nu mi-l notase corect, numai că eu trimisesem un SMS la numărul acela şi primisem o confirmare care se presupunea că era de la Cass.

Asta însemna că Rhiannon mă minţise.

Şi mai însemna că, foarte probabil, nu-şi petrecuse noaptea acasă la Elise. Cel mai probabil şi-o petrecuse cu Craig.

Drăcia dracului.

Tableta era pe insula din bucătărie. Am luat-o şi am încercat să le scriu un e-mail Sandrei şi lui Bill.

Problema era că nu ştiam de unde să încep. Erau prea multe de spus. Să încep cu Rhiannon? Sau cu comportamentul lui Maddie? Sau să încep cu îngrijorările mele legate de podul casei? Să le spun de zgomote, că eu şi Jack forţaserăm intrarea acolo şi ce scria pe pereţi?

Îmi venea să le povestesc tot – de la mirosul de mortăciune care îmi rămăsese în nări, la capul de sticlă al păpuşii pe care îl îndesasem în tomberonul din capătul aleii şi până la desenul lui Maddie cu închisoarea şi conversaţia mea cu Craig.

Ceva nu merge bine, am vrut să scriu. Nu, taie asta, *totul merge prost.* Dar... cum să le spun de Rhiannon şi Maddie fără să pară că îi criticam pentru felul cum îşi educau copiii? Cum puteam să le spun ce văzusem şi auzisem în această casă fără să par şi eu o bonă superstiţioasă? Cum puteam să conving pe cineva care nu intrase niciodată în acea cameră sinistră şi înspăimântătoare?

Mai întâi, subiectul mesajului. Tot ce îmi venea în minte era absolut inadecvat sau ridicol de dramatic şi până la urmă m-am oprit la *Noutăţi de la Heatherbrae.*

Bun. Bun. Calm şi concret. Era foarte bine. Acum, corpul mesajului.

Dragă Sandra şi Bill, am scris, apoi m-am oprit şi am început să-mi rod marginea destrămată a plasturelui pe care mi-l pusesem la deget, încercând să mă gândesc ce să zic în continuare.

În primul rând aş vrea să vă spun că Rhiannon a ajuns cu bine acasă azi-dimineaţă, dar am câteva îndoieli în legătură cu varianta ei despre şederea la Elise.

Da, mergea aşa. Era clar, concret şi deloc acuzator. Dar cum să trec de la asta la „Curve proaste, nici măcar să formaţi un număr nu ştiţi”?

Ca să nu mai zic de:

Te urâm.

Sunt supărate.

PLEACĂ.

Te urâm.

Şi, mai ales, cum să le explic că nu mai voiam, nu mai puteam să mai dorm vreodată în camera aceea, să ascult paşii de deasupra mea, să împart acelaşi aer cu penele acelea putrede şi prăfuite.

Până la urmă am rămas uitându-mă la ecran, amintindu-mi de acel *scââârţ... scââârţ...* lent pe podeaua de deasupra mea, şi abia când am auzit plânsul indispus al Petrei prin interfon şi m-am uitat la ceas, mi-am dat seama că se făcuse ora când trebuia să le iau pe Maddie şi Ellie de la şcoală.

Plec să le iau pe fete de la şcoală, i-am scris lui Rhiannon pe telefon. *Când mă întorc, trebuie să vorbim.* Apoi, lăsând pe tabletă e-mailul netrimis, am fugit s-o schimb pe Petra şi s-o instalez în maşină.

Mi-am amintit de e-mail abia când s-a făcut aproape nouă seara. Fusese o după-amiază plăcută. Maddie şi Ellie se bucuraseră să o vadă pe Rhiannon, iar ea fusese înduioşător de drăgăstoasă cu ele – departe de fiţele şi aroganţa elevei de şcoală privată pe care le avea

faţă de mine. Era vizibil mahmură, dar s-a jucat cu ele de-a Barbie vreo două ore în camera de joacă, a mâncat puţină pizza, apoi s-a dus sus, în timp ce eu m-am luptat cu îmbăiatul şi pregătirea de culcare, apoi, în sfârşit, le-am învelit pe fete, le-am dat câte un pupic şi am stins luminile.

Când am coborât la parter, m-am pregătit pentru discuţia promisă, încercând să-mi imaginez ce ar fi făcut Rowan, bona perfectă. Trebuia să fiu fermă şi clară. Să nu încep cu pedepse şi acuzaţii, ci s-o fac să vorbească.

Dar Rhiannon mă aştepta în bucătărie, bătând darabana cu unghiile în tejghea, iar mie nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am văzut cum arăta: complet machiată, cu pantofi cu toc înalt, minijupă şi o bluziţă scurtă care lăsa să i se vadă un piercing în buric.

Drace!

— Hmm, am început eu.

Dar Rhiannon mi-a luat-o înainte.

— Eu am plecat.

O clipă n-am ştiut ce să spun. Apoi mi-am revenit.

— Nu cred că pleci.

— Ba eu cred că da.

Am zâmbit. Puteam să-mi permit un zâmbet. Începea să se întunece. Cheile Teslei erau la mine în buzunar, iar cea mai apropiată staţie era la peste cincisprezece kilometri.

— Ai de gând să mergi pe jos cu tocurile alea? am întrebat.

Dar Rhiannon mi-a răspuns tot zâmbind:

— Nu, vine cineva să mă ia.

La naiba.

— Uite, Rhiannon, este foarte amuzant, dar tu crezi că am să te las să pleci aşa? Va trebui să-i sun pe părinţii tăi. Trebuie să le spun...

Ah, nu, dă-le dracului de *acuzaţii.* Trebuia să spun ceva care s-o facă să-şi dea seama că fusese descoperită.

— Trebuie să le spun că ai venit acasă duhnind a alcool.

Mă aşteptam ca vorbele mele s-o lase fără replică, dar ea nici n-a tresărit.

— Nu cred că e o idee bună, s-a mulţumit ea să zică.

Dar eu deja luasem telefonul în mână.

Nu-l mai verificasem dinainte de cină şi, spre surprinderea mea, am văzut că pictograma e-mailului era aprinsă. Aveam un mesaj de la Sandra.

L-am deschis, în caz că era ceva ce trebuia să ştiu înainte să vorbesc cu ea, şi am clipit uluită când a apărut subiectul mesajului:

Re: Noutăţi de la Heatherbrae

Ce? Trimisesem e-mailul fără să-mi dau seama? Intrasem în contul meu de Gmail de pe tableta fetelor, cea pe care o foloseau să joace jocuri, şi mi-am dat seama, oripilată, că uitasem să mă deconectez. Să-l fi trimis Petra din întâmplare, Maddie sau Ellie?

Panicată, am deschis răspunsul Sandrei, aşteptându-mă să citesc ceva de genul „Cum?? Ce s-a întâmplat?”, dar mesajul era cu totul diferit.

Mulţumesc că mă ţii la curent, Rowan. Mă bucur că Rhiannon s-a simţit bine acasă la Elise. Bill a plecat în Dubai în seara asta şi eu iau masa cu un client, dar te rog să-mi trimiţi mesaj dacă e ceva urgent. Mâine am să încerc să mă conectez la FaceTime ca să vorbesc cu fetele. X

Nu înţelegeam. Sau cel puţin nu am înţeles până am derulat puţin mai jos şi m-am uitat la e-mailul pe care se presupunea că i-l

trimisesem la 14:48, adică la vreo douăzeci de minute după ce am plecat să le iau pe Maddie şi Ellie.

Dragă Bill şi Sandra,

Doar ca să fiţi la curent: aici totul merge strună, Rhiannon s-a întors cu bine de la Elise şi se pare că s-a simţit minunat acolo.

Am petrecut o după-amiază foarte plăcută împreună, puteţi fi mândri de ea.

Maddie şi Ellie vă sărută pe amândoi.

Rowan

A urmat o tăcere deplină, apoi m-am întors spre Rhiannon.

— Ce nemernică eşti!

— Frumooos, a spus ea. Ăsta e limbajul pe care îl folosiţi la Little Nippers?

— Little... ce?

De unde ştia unde lucrasem? Dar m-am repliat, refuzând să-i fac jocul.

— Uite ce e, nu încerca să schimbi subiectul. Este absolut inacceptabil şi o tâmpenie pe deasupra. În primul rând, ştiu de Craig.

O umbră de surprindere a trecut fulgerător peste chipul lui Rhiannon, dar şi-a revenit repede şi aproape instantaneu a adoptat o expresie de indiferenţă şi plictiseală. Totuşi, eu o văzusem şi nu mi-am putut reţine un zâmbet de satisfacţie.

— Oh, da, nu ţi-am spus? Am sunat-o pe „Cass”. Evident, primul lucru pe care am să-l fac va fi s-o sun pe mama ta şi să-i explic că tu ai trimis e-mailul; şi al doilea, să-i povestesc despre acest Craig, să-i explic că vrei să ieşi cu acest individ pe care eu nu l-am văzut

niciodată, îmbrăcată cu o bluziţă care nu-ţi acoperă nici măcar buricul, şi să vedem atunci ce părere are.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem: poate la o izbucnire de furie sau chiar ca Rhiannon să înceapă să plângă şi să mă roage să o iert.

Dar reacţia ei a fost cu totul alta. Mi-a zâmbit destul de amabil, ceea ce m-a scos din sărite, şi a spus:

— Oh, nu cred că ai s-o faci.

— Dă-mi un motiv pentru care să n-o fac!

— Mai mult decât atât, a spus ea. Am să-ţi dau două. Rachel. Gerhardt.

Dumnezeule mare!

În bucătărie s-a lăsat o tăcere absolută.

O clipă, am crezut că mi se înmoaie genunchii. M-am târât până la un scaun şi m-am trântit pe el, simţind că nu mai pot să respir.

Mi-am dat seama că eram încolţită. Dar, deocamdată, nu ştiam până în ce punct.

Pentru că de aici lucrurile se complică pentru mine, nu-i aşa, domnule Wrexham?

Dacă, iniţial, poliţia a considerat că nu eram decât o persoană aflată în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, de aici înainte m-a considerat o persoană care avea un mobil al crimei.

Pentru că Rhiannon avea dreptate. Nu puteam să-i sun pe Sandra şi Bill.

Nu puteam să fac asta, pentru că Rhiannon ştia adevărul.

Dacă aţi citit articolele din ziar, pe dumneavoastră n-o să vă surprindă, domnule Wrexham.

Pentru că aţi ştiut de la bun început că bona arestată în cazul Elincourt nu era Rowan Caine, ci Rachel Gerhardt.

Dar pentru poliţie a fost ca o bombă. Sau nu, nu ca o bombă. Mai degrabă ca acele *piñatas* care explodează şi te acoperă de daruri.

Pentru că eu le oferisem rezolvarea cazului pe tavă.

După aceea, s-au concentrat foarte tare să afle cum am reuşit s-o fac, de parcă eram vreun geniu criminal care plănuise totul până la ultimul detaliu. Dar ce nu păreau ei să înţeleagă era cât de tentant şi de ridicol de simplu fusese. Nu comisesem niciun fals în acte sau un furt de identitate elaborat. *Cum ai obţinut documentele de identitate false, Rachel?* mă tot întrebau ei, dar adevărul era că nu avusesem documente false. Nu făcusem decât să iau documentele prietenei mele Rowan din camera ei aflată în apartamentul nostru comun şi să i le arăt Sandrei. Cazierul, fişa Ofsted, certificatul de absolvire a cursului pentru acordarea primului ajutor, CV-ul, niciunul dintre aceste documente nu avea fotografie. Nu trebuise să falsific nimic, iar Sandra nu avusese de unde să ştie că femeia din faţa ei nu era persoana la care se refereau certificatele pe care i le prezenta.

Şi, aşa cum am încercat să-mi spun şi mie, nu a fost cine ştie ce înşelăciune. La urma urmei, aveam acele acreditări – în fine, majoritatea dintre ele. Aveam un certificat de cazier şi certificatul cursului de instruire în acordarea primului ajutor. La fel ca Rowan, lucrasem în sala bebeluşilor de la Little Nippers, chiar dacă nu atât de mult timp ca ea şi nu ca supervizoare. Şi mai lucrasem ca bonă înainte, deşi nu chiar atât de mult, şi nu eram sigură că referinţele mele ar fi fost atât de impresionante ca ale ei. Dar, în principiu, aveam tot. Chestia cu numele era doar un... detaliu tehnic. Chiar aveam un permis de conducere fără sancţiuni, aşa cum îi spusesem Sandrei. Singura problemă era că nu puteam să i-l arăt din cauza

fotografiei. Dar tot ce îi spusesem era adevărat, toate calificările pe care pretinsesem că le am erau adevărate.

Totul, în afară de numele meu.

Sigur, a fost vorba şi de noroc. Am avut noroc că Sandra acceptase rugămintea mea şi nu-i contactase pe cei de la Little Nippers să le ceară referinţe. Dacă ar fi făcut-o, i s-ar fi spus că Rowan Caine plecase în urmă cu două luni. Am avut noroc că nu insistase nici în privinţa permisului de conducere.

Şi tot noroc a fost că Sandra îmi plătea salariul prin agenţia din Manchester, aşa că n-a trebuit să prezint paşaportul lui Rowan în persoană, pur şi simplu am trimis copia scanată pe care ea o lăsase pe biroul calculatorului împreună cu facturile noastre comune.

Dar cel mai mare noroc a fost că pe cei de la bancă, oricât de incredibil ar părea, nu i-a interesat al cui nume apărea la transfer, atâta timp cât numărul contului şi codul bancar se potriveau. A fost ceva la care nu mă aşteptasem. Stătusem trează în pat, întrebându-mă cum să rezolv problema asta. Să spun că aveam un cont deschis pe un alt nume? Să cer să mă plătească în numerar sau în cecuri acordate lui R. Gerhardt şi să mă rog ca Sandra să nu mă întrebe de ce? Efectiv m-a pufnit râsul când am văzut că n-a contat nimic din toate astea, că dacă plăteai prin transfer puteai să-l treci şi pe răţoiul Donald în căsuţa beneficiarului, că tot aia era. Mi s-a părut o neglijenţă incredibilă.

Dar adevărul era că, de la bun început, eu nici măcar nu privisem dincolo de această primă fază. Mă concentrasem doar să obţin interviul, să intru în Heatherbrae House şi să-i privesc în ochi pe Sandra şi Bill. Asta a fost tot ce îmi dorisem. Acesta a fost singurul motiv pentru care răspunsesem acelui anunţ. Şi totuşi, cumva, oportunităţile mi se oferiseră una după alta, ca nişte cadouri ambalate atrăgător şi puse pe o tavă, implorându-mă să le iau şi să mi le însuşesc.

Acum ştiu că n-ar fi trebuit să fac asta, domnul Wrexham. Dar nu vedeţi? Nu vedeţi cum a fost?

Acum, stând în bucătărie cu Rhiannon care îmi râdea în faţă, am simţit că mă cuprinde un val de panică, urmat de o altă senzaţie ciudată, aproape de uşurare, de parcă aş fi ştiut că acest moment urma să vină mai devreme sau mai târziu şi mă bucuram că scăpasem odată pentru totdeauna.

O clipă m-am gândit să blufez, s-o întreb ce vrea să zică şi să mă prefac că n-am auzit în viaţa mea de Rachel Gerhardt. Dar numai o clipă. Dacă Rhiannon se ostenise atâta ca să-mi descopere adevăratul nume nu se va lăsa înşelată de refuzul meu de a recunoaşte, oricât de indignată m-aş arăta.

— Cum ai aflat? am întrebat-o.

— Pentru că, spre deosebire de scumpii mei părinţi, mă ostenesc să fac câteva mici cercetări când o bonă nouă îşi face apariţia aici din senin. Ai fi surprinsă să ştii ce poţi afla de pe internet. Acum te învaţă la şcoală cum să-ţi gestionezi amprenta digitală, ştiai? Presupun că nu se făcea asta pe vremea ta.

Era, evident, o remarcă răutăcioasă, dar nu m-am deranjat să răspund. Nu mi se părea important. Ce mă interesa pe mine era să ştiu până unde ajunsese cu săpăturile şi de ce, şi ce anume aflase.

— Nu mi-a luat mult s-o găsesc pe Rowan Caine, a continuat Rhiannon. E destul de anostă, nu? Nu mi-a dat prea multă muniţie.

„Muniţie”. Vasăzică despre asta era vorba. Rhiannon căutase pe internet în speranţa că va găsi vreo mică indiscreţie pe care s-o folosească în favoarea ei. Numai că ea dăduse peste ceva mult mai serios.

— Nu înţelegeam, a spus ea cu un mic zâmbet în colţul gurii. Totul se potrivea: numele, data naşterii, perioada de angajare la creşa aia cu nume tâmpit – *Little Nippers,* a spus ea pe un ton batjocoritor. Pff! Dar pe urmă au apărut pozele ale din Thailanda şi Vietnam. Şi când te-am văzut pe alee, am început să cred că mă

înşelasem, că poate am confundat persoana. Mi-a luat câteva ore ca să descopăr cine eşti cu adevărat. Probabil că am început să-mi pierd îndemânarea. Ghinionul tău că nu-şi ţine lista de prieteni în privat. Sau că tu n-ai catadicsit să-ţi ştergi profilul de Facebook.

Drace! Vasăzică atât de simplu fusese. Doar se uitase pe lista de prieteni de Facebook a lui Rowan şi găsise figura mea, pe care eu avusesem amabilitatea să o fac publică să o vadă toată lumea. Cum putusem să fiu atât de proastă? Dar adevărul era că nu-mi trecuse niciodată prin minte că cineva ar putea face legătura cu atâta asiduitate. Şi, mai ales, nu-mi propusesem să înşel pe nimeni. Asta am încercat să explic şi poliţiei. Dacă mi-aş fi propus să-mi inventez o a doua viaţă frauduloasă, nu m-aş fi străduit mai mult să-mi acopăr urmele?

Pentru că nu a fost o escrocherie. Nu în sensul în care o vedea poliţia. A fost... a fost doar un accident, sincer. Echivalent cu a împrumuta maşina unei prietene când e plecată de acasă. Nu am vrut niciodată să se întâmple toate astea.

Problema era – ceea ce eu n-am putut să explic poliţiei – de ce venisem la Heatherbrae sub un nume fals. Mă întrebau întruna şi insistau, iar eu mă chinuiam să le explic, încercam să găsesc argumente, cum că referinţele lui Rowan erau mai bune ca ale mele (ceea ce era adevărat) şi că ea avea mai multă experienţă decât mine (şi asta era adevărat). Cred că, la început, au crezut că ascundeam ceva legat de profesia mea: o acreditare expirată sau o condamnare pentru vreun delict sexual sau altceva asemănător. Bineînţeles că nu era vorba de nimic din toate astea şi, oricât se străduiau să găsească ceva, toate documentele mele erau în regulă.

Mi-am dat seama, încă de atunci, că situaţia mea nu arăta bine deloc. Dar continuam să-mi spun că, dacă Rhiannon nu descoperise de ce venisem aici, atunci poate că nici poliţia nu va afla.

Dar a fost o prostie din partea mea, bineînţeles. Poliţia e poliţie. E treaba ei să insiste să caute.

Le-a luat ceva timp. Zile, poate chiar săptămâni, nu-mi amintesc prea bine. Interogatoriul începe să se estompeze după o vreme, zilele se confundă unele cu altele, după cât au insistat, m-au presat, m-au chestionat. Dar până la urmă au intrat în încăpere cu o foaie de hârtie în mână, zâmbind ca pisica Cheshire, încercând în acelaşi timp să afişeze seriozitate şi profesionalism.

Atunci am ştiut. Am ştiut că ştiau.

Am ştiut că eram pierdută.

Dar asta a fost după aceea. Am luat-o înainte.

Trebuie să vă povestesc cealaltă parte. Partea cea mai grea. Partea pe care nu-mi vine s-o cred nici acum.

Partea pe care nu mi-o pot explica nici măcar mie.

Trebuie să vă povestesc ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

După ce a plecat Rhiannon, am rămas o vreme în hol uitându-mă cum se îndepărtau luminile furgonetei pe alee şi încercând să-mi dau seama ce trebuia să fac. Să o sun pe Sandra? Şi ce să-i spun? Să-i mărturisesc? Să înfrunt situaţia?

M-am uitat la ceas. Se făcuse nouă şi jumătate. O frază din e-mailul Sandrei îmi răsuna în minte: *Bill a plecat în seara asta în Dubai, iar eu iau masa cu un client, dar te rog să-mi trimiţi un mesaj dacă e ceva urgent.*

Nu puteam să o sun în timpul unei cine cu un client, şi cu atât mai puţin să-i trimit un SMS.

Oh, bună, Sandra, ce mai faci? Ca să ştii şi tu, Rhiannon a ieşit cu un tip dubios, iar eu am aplicat pentru slujba asta sub un nume fals. Ne auzim curând!

Ideea ar fi fost amuzantă, dacă situaţia n-ar fi fost atât de gravă. Fir-ar să fie. *Fir-ar să fie.* Dar dacă îi trimiteam un e-mail şi îi explicam totul pe îndelete? Poate. Deşi, dacă era să fac asta, ar fi trebuit s-o fac mai devreme, înainte ca Rhiannon să trimită mesajul acela în numele meu. Acum ar fi mai greu să dau explicaţii.

Dar în timp ce trăgeam tableta spre mine, mi-am dat seama că nu puteam să trimit un e-mail. Ar fi fost un gest de laşitate. Sandra merita să-i dau un telefon, să mă explic, dacă nu faţă în faţă, atunci măcar prin viu grai. Dar ce dracului puteam să spun?

Fir-ar să fie.

Sticla de vin stătea pe tejgheaua din bucătărie ca o invitaţie şi mi-am turnat un pahar ca să mă calmez puţin, apoi încă unul, de data asta aruncând o privire spre camera video care stătea pitită în colţ. Dar nu-mi mai păsa. Buba urma să se spargă şi, curând, imaginile înregistrate cu mine pe care Sandra şi Bill le vor vedea vor fi cea mai mică dintre grijile mele.

În timp ce îmi umpleam paharul a treia oară, în adâncul inimii mele ştiam că mă autosabotam în mod deliberat. Când în sticlă a

mai rămas vin pentru un singur pahar, mi-am dat seama de situaţie: eram prea beată ca s-o mai sun pe Sandra acum. Atât de beată, încât singurul lucru rezonabil pe care puteam să-l fac era să mă duc să mă culc.

Am urcat la ultimul etaj şi am rămas mult timp cu mâna pe mânerul rotund al uşii de la dormitorul meu, încercând să-mi fac curaj să intru. Dar n-am putut. Era o crăpătură întunecată în partea de jos a uşii şi, dintr-odată, am avut imaginea neliniştitoare a ceva oribil şi tenebros care se strecura pe acolo şi venea după mine pe scări, învăluindu-mă în beznă...

Am lăsat mâna jos, după care m-am dat înapoi, de parcă acel lucru tenebros ar fi putut cu adevărat să vină după mine dacă mă întorceam cu spatele. Apoi, în capul scării, m-am întors hotărâtă şi am coborât în fugă spre căldura bucătăriei, ruşinată de mine însămi, de laşitatea mea, de tot.

În bucătărie era cald şi luminos, dar dacă închideam ochii simţeam încă mirosul de aer rece din pod care pătrundea pe sub uşa dormitorului meu şi în timp ce stăteam nehotărâtă, întrebându-mă dacă să dorm pe canapea sau să încerc să rămân trează până se întorcea Rhiannon, am simţit durerea care îmi pulsa în deget, acolo unde mă tăiasem cu acel blestemat cap spart de păpuşă. Îmi pusesem un plasture peste rană, dar îmi simţeam pielea de sub el umflată, ca şi cum începea să se infecteze.

M-am dus la chiuvetă, mi-am smuls pansamentul şi am tresărit convulsiv când am auzit o bătaie în uşa din spate.

— Ci-cine e? am strigat încercând să nu-mi tremure vocea.

— Sunt eu, Jack. Am adus câinii.

Vocea venea de afară, înăbuşită de vânt.

— Intră, eu tocmai...

Uşa s-a deschis, lăsând înăuntru o rafală de vânt rece, după care i-am auzit paşii când a intrat în camera de serviciu, zgomotul surd

al ghetelor când şi le-a scos, lăsându-le să cadă pe covoraş, şi lătratul câinilor care săreau în jurul lui în timp ce el încerca să-i potolească. Până la urmă animalele s-au aşezat în coşurile lor şi el a intrat în bucătărie.

— De obicei nu-i plimb atât de târziu, dar astăzi am fost foarte prins. Mă mir că eşti trează la ora asta. Cum a fost azi?

— Nu prea bine, am spus.

Îmi vâjâia capul şi din nou am realizat cât de beată eram. Oare observa şi Jack?

— Nu? a spus Jack ridicând o sprânceană. Ce s-a întâmplat?

— Am...

Doamne, nici nu ştiam cu ce să încep.

— Am avut o discuţie cu Rhiannon.

— Ce fel de discuţie?

— S-a întors acasă şi am...

M-am oprit, neştiind cum să-i explic. Mi se părea absolut incorect să-i povestesc totul lui Jack înainte să-i mărturisesc Sandrei şi eram convinsă că aş încălca toate regulile de confidenţialitate dacă aş discuta problemele lui Rhiannon cu cineva care nu era părintele ei. Dar, pe de altă parte, simţeam că o să înnebunesc dacă nu povesteam măcar o parte unui adult. Şi poate că nu eram singura care avea impresia asta, pentru că era din ce în ce mai clar că în imensul dosar roşu nu fusese inclus totul.

— Ne-am certat, am spus până la urmă. Am ameninţat-o că o sun pe Sandra şi ea... ea a...

Dar n-am putut să termin fraza.

— Ce s-a întâmplat?

Jack a tras un scaun şi eu m-am aşezat, simţind că mă cuprinde din nou disperarea.

— A plecat. A plecat singură, cu un prieten de-al ei total nepotrivit. I-am spus să nu plece, dar ea tot a plecat şi nu ştiu ce să fac, ce să-i spun Sandrei.

— Uite, nu-ţi face griji pentru Rhiannon. E o fată isteaţă, foarte independentă, şi mă îndoiesc foarte tare c-o să păţească ceva, indiferent cât ar dezaproba Sandra şi Bill ce face.

— Dar dacă i se întâmplă ceva? Dacă i se întâmplă ceva cât timp este în grija mea?

— Eşti bonă, nu temnicer. Ce era să faci? S-o legi de pat?

— Ai dreptate, am spus până la urmă. Ştiu că ai dreptate, doar că... oh, Doamne! am exclamat eu fără să vreau. Sunt atât de obosită, Jack. Nu pot să gândesc şi, pe deasupra, mă doare rău mâna de câte ori ating ceva.

— Ce-ai păţit la mână?

M-am uitat la ea, cum o ţineam în poală, şi am simţit că îmi pulsează odată cu bătăile inimii.

— M-am tăiat.

N-am vrut să intru în detalii, dar amintirea acelei figuri malefice m-a făcut să mă cutremur.

Jack s-a încruntat.

— Îmi dai voie să mă uit?

N-am zis nimic, doar am clătinat din cap şi i-am întins mâna, iar el mi-a luat-o cu delicateţe şi a întors-o spre lumină. A apăsat foarte uşor pielea inflamată de-o parte şi de alta a tăieturii şi a făcut o grimasă.

— Nu te supăra că ţi-o spun, dar nu arată prea bine. Ţi-ai pus ceva pe ea când te-ai tăiat?

— Doar un plasture.

— Mă refeream la un antiseptic sau ceva de genul ăsta.

— Crezi că e nevoie?

El a clătinat din cap.

— E adâncă şi nu-mi place că s-a inflamat, se poate infecta. Mă duc să văd dacă are Sandra ceva în dulapul cu medicamente.

S-a ridicat, împingând scaunul cu zgomot, şi s-a dus în camera de serviciu, unde era un mic dulăpior cu medicamente agăţat pe

perete. Acolo găsisem şi eu plasturii, dar nu văzusem niciun antiseptic sau spirt medicinal, doar o grămadă de plasturi Peppa Pig şi nişte sticle cu sirop de paracetamol pentru copii.

— N-are nimic, a spus Jack întorcându-se în bucătărie. În afară de Calpol cu şase arome diferite. Să mergem la mine. Am în apartament o trusă de prim ajutor aşa cum trebuie.

— Nu, nu pot.

M-am îndreptat de spate, mi-am tras mâna şi am îndoit degetul rănit în palmă, simţind cum zvâcnea de durere.

— Nu pot să le las pe fete singure.

— Nu le laşi singure, a spus Jack cu răbdare. Mergem doar vizavi, poţi să iei monitorul cu tine. Sandra şi Bill stau foarte mult timp în grădină vara. Nu e nicio diferenţă. Dacă auzi un zgomot cât de mic, poţi să te întorci înainte ca ele să se trezească

— Nu ştiu ce să zic, am spus eu nehotărâtă.

Au început să-mi treacă prin minte tot felul de idei nedefinite şi înceţoşate de cantitatea de vin pe care o băusem mai devreme. Puteam să-i cer lui Jack să aducă aici trusa de prim ajutor, nu? Dar o mică parte din mine... Bine, nu, o mare parte din mine era curioasă. Voiam să mă duc cu Jack. Voiam să văd cum era în apartamentul lui.

Şi, ca să fiu complet sinceră, domnule Wrexham, voiam să ies din casa aceea.

Dacă chiar credeai că exista un pericol, cum ai putut să laşi copiii singuri? Asta m-a întrebat poliţista, care nici măcar nu s-a deranjat să-şi ascundă dezgustul când mi-a pus întrebarea.

Eu am încercat să-i explic. Am încercat să-i spun că fetele nu văzuseră şi nu auziseră nimic. Că acea rea-voinţă fusese îndreptată numai spre mine. *Eu* auzisem paşii. *Eu* fusesem cea care citise acele mesaje. Eu nu putusem să dorm noapte de noapte din cauza zgomotelor, a soneriilor şi a frigului.

Nimeni altcineva, nici măcar Jack, nu văzuse şi nu auzise nimic.

Dacă în casa aceea era ceva, şi nici acum nu prea cred că era, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, *dacă* a fost ceva, eu am fost cea vizată. Eu şi celelalte patru bone care îşi făcuseră bagajele şi plecaseră val-vârtej.

Nu-mi doream decât cinci minute departe de influenţa ei. Doar cinci minute, cu bebe-monitorul în buzunar şi tableta cu sistemul de supraveghere sub braţ. Am cerut prea mult?

Poliţista nu m-a crezut. S-a ridicat, scuturând din cap cu scepticism şi zâmbind cu dispreţ spre căţeaua proastă, egoistă şi neglijentă din faţa ei.

Dar *dumneavoastră,* domnule Wrexham, mă credeţi? Înţelegeţi ce greu mi-a fost să stau închisă acolo şi să aud noapte de noapte paşii din pod? Înţelegeţi de ce acei câţiva metri de la casă până la grajd nu păreau mare lucru şi, în acelaşi timp, însemnau totul?

Nu ştiu. Nu ştiu dacă am reuşit să vă conving, să vă explic cum era, cum era în realitate.

Tot ce pot să vă spun este că am luat bebe-monitorul şi tableta şi l-am urmat pe Jack, care a traversat bucătăria, a ţinut uşa ca să mă lase să ies şi a închis-o după ce am ieşit amândoi. I-am simţit căldura pielii în timp ce mă conducea prin întunericul din curtea pietruită până la scara care ducea spre apartamentul lui. Am urcat după el, uitându-mă cum i se contractau şi se mişcau muşchii sub tricou în timp ce urca treptele.

Când am ajuns sus, Jack a scos cheia din buzunar, a răsucit-o în broască, apoi s-a dat la o parte să mă lase să intru.

După ce am intrat, m-am aşteptat ca Jack să bâjbâie după un panou de comandă sau să-şi scoată telefonul, dar el a întins mâna, a apăsat pe ceva şi când s-a aprins lumina am văzut că era un întrerupător obişnuit, din plastic alb. Am simţit o uşurare atât de mare, atât de absurdă, încât aproape că am izbucnit în râs.

— Nu ai un panou de control?

— Nu, slavă Domnului! Apartamentele astea au fost concepute pentru cazarea personalului. N-avea niciun rost să irosească tehnologia pentru unii ca noi.

— Da, aşa cred şi eu.

A aprins încă o lumină şi am văzut o cameră de zi micuţă, mobilată simplu, cu o canapea cu tapiţeria de bumbac decolorată. Într-un colţ era o mică sobă, în care încă ardeau resturile unui foc de lemne, iar în fund de tot se vedea o chicinetă. Alături mai era o uşă, care am dedus că era de la dormitorul lui, dar nu mi s-a părut politicos să întreb.

— Bun, aşază-te aici, a spus el arătând spre canapea. Mă duc să iau ce trebuie ca să-ţi pansez rana.

Am încuviinţat din cap, recunoscătoare că cineva avea grijă de mine, dar mai ales mă bucuram de faptul că stăteam acolo, simţind căldura focului pe faţă şi la spate perna reconfortantă a unei canapele Ikea ieftine şi vesele, în timp ce Jack cotrobăia prin dulapul din bucătărie. Canapeaua era identică cu cea pe care Rowan şi cu mine o aveam în apartamentul din Londra. Se chema Ektorp sau ceva asemănător. Fusese a mamei lui Rowan înainte de a ne-o da nouă. Avea o garanţie de zece ani şi o husă de bumbac lavabilă care, în cazul lui Jack, fusese cândva roşie, dar se decolorase de la soare şi spălări repetate şi acum căpătase o culoare roz închis, deloc uniformă.

Stând pe ea, mă simţeam de parcă ajunsesem acasă.

După luxoasa personalitate dublă a Heatherbrae, locul acesta era nu doar odihnitor, ci şi agreabil. Avea o construcţie solidă, dintr-o singură bucată, fără treceri bruşte, perturbatoare, de la opulenţa victoriană la tehnologia futuristă, cu linii elegante. Totul era primitor şi intim, de la urmele rotunde de cană de pe măsuţa de cafea până la colecţia de fotografii de pe poliţa şemineului: prieteni cu copii sau poate nepoţi şi nepoate. Un băieţel apărea de mai multe ori şi, judecând după trăsături, era evident o rudă apropiată.

Simţeam că mi se închid ochii. Cele două nopţi nedormite îşi spuneau cuvântul... Apoi am auzit pe cineva tuşind şi am văzut că Jack stătea în faţa mea, cu un pansament şi nişte dezinfectant într-o mână şi două pahare în cealaltă.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat şi eu am ridicat capul nedumerită.

— De băut? Nu, nu, mulţumesc.

— Eşti sigură? S-ar putea să-ţi prindă bine când o să-ţi pun ăsta. O să te usture. Şi cred că ţi-a mai rămas un fragment de sticlă sau ceva acolo.

Am refuzat scuturând din cap, dar a avut dreptate. A usturat al dracului, mai întâi când a tamponat cu antiseptic şi apoi când a introdus o pensetă în rană şi am simţit frecarea oribilă a metalului de sticlă şi înţepătura unui fragment rămas acolo, când a intrat puţin mai adânc.

— Băga-mi-aş! am exclamat fără vreau, dar Jack a ridicat penseta şi, zâmbind, mi-a arătat ceva însângerat în vârful ei.

— L-am scos. Bravo. Cred că a durut al dracului de tare.

Îmi tremura mâna, când s-a aşezat lângă mine.

— Să ştii că tu ai rezistat mai mult decât ultimele.

— La cine te referi?

— La ultimele bone. De fapt nu, mint. Katya a rezistat trei săptămâni, mi se pare. Dar de la Holly încoace au venit şi-au plecat ca fluturii.

— Cine era Holly?

— Ea a fost prima, cea care a stat cel mai mult. A avut grijă de Maddie şi Ellie când erau foarte mici şi a stat vreo trei ani, până când...

S-a oprit, părând să se gândească mai bine la ceea ce intenţionase să spună.

— În fine, nu contează. Şi cea de-a doua, Lauren, a stat aproape opt luni. Dar următoarea n-a rezistat nici o săptămână. Şi cea dinainte de Katya, Maja o chema, a plecat în prima noapte.

— În prima noapte? Ce s-a întâmplat?

— A chemat un taxi şi a plecat în toiul nopţii. Şi-a lăsat aici jumătate din lucruri. Sandra a trebuit să i le expedieze pe urmă.

— Nu mă refer la asta. Mă refer la ce s-a întâmplat de a făcut-o să plece.

— Ah, bine... asta nu prea ştiu. Întotdeauna am crezut că...

S-a înroşit, inclusiv pe gât, şi şi-a coborât privirea în paharul gol.

— Continuă, l-am îndemnat eu, dar el a scuturat din cap, de parcă se supărase pe el însuşi.

— Dă-o naibii. Am spus că n-o să fac asta.

— Să faci ce?

— Nu-mi place să-mi vorbesc şefii de rău, Rowan, ţi-am spus asta din prima zi.

Auzind numele „Rowan”, am simţit o împunsătură de remuşcare şi mi-am amintit de tot ce îi ascundeam, dar am alungat gândul acesta. Mă interesa prea mult ce voise să spună ca să mă mai preocupe propriile mele secrete. Dintr-odată, trebuia să ştiu ce anume le alungase pe celelalte fete, predecesoarele mele. Ce anume le pusese pe fugă?

— Uite ce e, Jack... am spus eu şi am ezitat o clipă, apoi i-am pus o mână pe braţ. Asta nu este o lipsă de loialitate. Şi eu sunt angajata lor, ai uitat? Tu şi cu mine suntem colegi. Doar nu îţi dai drumul la

gură în faţa cuiva din afară. Ai voie să vorbeşti despre chestii de serviciu cu o colegă. Te ajută să nu o iei razna.

— Da?

A ridicat privirea din paharul cu whisky şi mi-a adresat un zâmbet între ironic şi amar.

— Chiar aşa? Păi atunci... Deja am spus jumătate, aşa că pot la fel de bine să-ţi povestesc tot. Poate că, totuşi, ai dreptul să ştii şi tu. Întotdeauna am crezut că ceea ce le-a speriat...

A inspirat adânc, de parcă se pregătea să facă un lucru neplăcut.

— Am crezut că a fost... Bill.

— Bill?

Nu era răspunsul pe care îl aşteptasem.

— În... în ce sens?

Dar abia mi-au ieşit cuvintele din gură că am şi înţeles. Mi-am amintit comportamentul lui din prima seară, coapsele desfăcute, insistenţa de a-mi oferi vin, genunchiul lui încercând să-şi facă loc între ale mele...

— Drace! am spus. Nu, nu trebuie să-mi spui. Îmi imaginez.

— Maja... era foarte tinerică, a spus Jack cu reţinere. Şi foarte drăguţă. Şi mi-a trecut prin minte că poate el... în fine... se dăduse la ea şi ea nu a ştiut ce să facă. Mă mai întrebasem şi înainte... Bill a avut odată un ochi vânăt, pe când era Lauren aici, şi m-am gândit că poate ea îi... mă-nţelegi...

— Îi dăduse un pumn?

— Da. Şi dacă ea a făcut-o, înseamnă că el a meritat-o, altfel ar fi fost concediată, nu?

— Probabil. Doamne. De ce nu mi-ai spus?

— Ei, cum să-ţi spun? *Ah, bună. Apropo, şeful meu e oleacă pervers, ştiai?* E greu să aduci vorba despre aşa ceva din prima zi.

— Înţeleg. Drace!

Îmi simţeam obrajii roşii ca ai lui Jack, numai că ai mei erau mai mult din cauza vinului.

— Măiculiţă. Îh! Dezgustător!

Senzaţia de trădare pe care o simţeam era disproporţionată, ştiam asta. Nu era ca şi cum n-aş fi ştiut. La urma urmei, încercase şi cu mine. Dar, nu ştiu, ideea că Bill hărţuise în mod sistematic şi alte îngrijitoare ale fiicelor lui, în repetate rânduri, fără să-l intereseze că prin asta le alunga... Brusc, am simţit nevoia imperioasă de a mă spăla, de a îndepărta de pe pielea mea orice urmă de-a lui, deşi trecuseră zile de când nu-l mai văzusem, iar când îl văzusem, abia dacă mă atinsese.

Glăsciorul ascuţit al lui Ellie mi-a răsunat în minte. *Îmi place mai mult când e plecat. Le făcea să facă lucruri pe care ele nu voiau să le facă.*

Era posibil ca ea să se fi referit la tatăl ei care hărţuia tinerele pe care soţia lui le angaja să aibă grijă de fiicele lui?

— Dumnezeule, am exclamat eu, lăsându-mi capul în mâini. Ce nenorocit!

— Ascultă... a spus Jack care părea jenat. Poate mă înşel. N-am nicio dovadă, doar că...

— N-ai nevoie de dovezi, am spus eu cu părere de rău. A încercat şi cu mine în prima seară.

— *Ce?*

— Da. Nu s-a întâmplat nimic.

Am înghiţit în sec şi am strâns din dinţi.

— Nimic pentru care să-l aduc în faţa unui tribunal. Doar a făcut nişte remarci ambigue şi mi-a blocat „accidental” drumul. Dar îmi dau seama când sunt hărţuită.

— Iisuse, Rowan, îmi pare rău... îmi pare foarte rău...

— Nu e vina ta, nu e cazul să te scuzi.

— Ar fi trebuit să te avertizez! Nu mă mir că erai un car de nervi, crezând că auzeai pe cineva care se strecoară înăuntru...

— Nu, am spus eu cu convingere. Asta nu are nicio legătură. Jack, sunt femeie în toată firea, mi s-au mai făcut avansuri, nu e o

situaţie căreia să nu-i pot face faţă. Chestia cu podul nu are absolut nicio legătură. E... e altceva.

— E dezgustător, asta e.

Îi ardeau obrajii şi s-a ridicat în picioare, de parcă dacă stătea jos nu putea să-şi stăpânească furia. S-a dus până la fereastră, apoi s-a întors, cu pumnii încleştaţi.

— Aş vrea să...

— Las-o baltă, Jack, m-am grăbit să spun.

M-am ridicat şi eu, i-am pus mâna pe braţ, făcându-l să se întoarcă cu faţa spre mine, şi atunci... Doamne, nici nu ştiu cum s-a întâmplat.

Nu ştiu cum să descriu, fără să pară ceva dintr-un roman de prost gust. Ne-am topit unul în braţele celuilalt. Buzele ni s-au întâlnit ca nişte valuri. Toate clişeele astea stupide.

Numai că n-a fost ceva ca o topire. N-a fost ceva delicat. A fost dur, rapid şi urgent, ba chiar puţin cam dureros de intens ce a fost. Sărutam şi mă lăsam sărutată, apoi muşcam şi el mă muşca pe mine, apoi mi-am trecut degetele prin părul lui şi mâinile lui îmi descheiau nasturii, până când ne-am lipit unul de altul, piele peste piele, buze peste buze şi... Nu, nu pot să vă povestesc asta. Nu pot să descriu asta aici, dar nu pot să nu-mi amintesc. Nu ştiu cum să mă opresc.

Pe urmă am rămas unul în braţele celuilalt în faţa focului de lemne, cu pielea asudată şi lipicioasă, şi el a adormit cu capul pe pieptul meu, ridicându-se şi coborând uşor în ritmul respiraţiei mele. O vreme am stat aşa şi l-am privit: felul în care pielea îi devenea albă ca laptele mai jos de mijloc, pistruii presăraţi pe puntea nasului, genele negre răsfrânte pe obraji, mâna lui arcuită pe umărul meu. Apoi am ridicat privirea spre şemineu, unde era bebe-monitorul aşteptând în linişte.

Nu mă simţeam în stare să mă întorc. Şi totuşi trebuia s-o fac.

Până la urmă, când am simţit că începeam şi eu să alunec în somn, mi-am dat seama că trebuia să mă ridic, altfel riscam să rămân acolo toată noaptea şi a doua zi în zori să mă întorc acasă acoperită de ruşine şi să le găsesc pe fete pregătindu-şi singure micul dejun.

Mai era şi Rhiannon. Nu puteam risca să mă găsească aici când se întorcea de pe unde plecase. Şi-aşa aveam destule explicaţii de dat Sandrei, nu voiam să mai adaug pe listă şi ieşirile mele nocturne.

Pentru că trebuia să-i mărturisesc. Era singurul lucru pe care îl puteam face. Îmi dădusem seama de asta în timp ce stăteam în braţele lui Jack... ori poate că o ştiusem chiar dinainte. Trebuia să-i mărturisesc tot şi să risc să-mi pierd slujba. Dacă mă concedia... în fine, nu puteam s-o învinuiesc pentru asta. Şi în ciuda situaţiei financiare dificile în care m-aş afla, fără slujbă, fără bani, fără referinţe, în ciuda a toate astea trebuia să înghit găluşca pentru că o meritam.

Dar dacă îi explicam, dacă îi explicam cu adevărat de ce făcusem ce făcusem, atunci poate...

Tocmai îmi puneam blugii pe mine când am auzit un zgomot. Nu s-a auzit din monitor, ci de undeva din afara casei, un zgomot între trosnet şi bufnitură, ca şi cum ar fi căzut o creangă dintr-un copac. M-am oprit şi am ascultat, ţinându-mi respiraţia, dar nu s-a mai auzit nimic, nici măcar un plâns din monitor, care să-mi arate că zgomotul le trezise pe Petra şi pe celelalte.

Totuşi, mi-am scos telefonul şi am deschis aplicaţia. Am apăsat pictograma camerei din dormitorul Petrei şi am văzut-o culcată pe spate, în poziţia ei obişnuită. Imaginea era pixelată şi slab definită pentru că era aprinsă doar lumina de veghe, dar forma era clară. În timp ce mă uitam, ea a oftat şi şi-a băgat degetul în gură.

Camera din dormitorul fetelor nu arăta nimic, pentru că uitasem să aprind lumina de veghe când le învelisem, iar rezoluţia era prea slabă, încât nu se vedea decât un fond negru, puricos, presărat din

când în când cu mici pete gri din cauza interferenţelor. Dar dacă s-ar fi trezit ar fi aprins veioza, aşa că întunericul era un semn bun.

Scuturând din cap mi-am încheiat blugii, am tras tricoul pe mine, apoi m-am aplecat şi l-am sărutat pe Jack pe obraz. El n-a zis nimic, doar s-a întors pe partea cealaltă şi a murmurat ceva nedesluşit, dar care mi s-a părut a fi „Noapte bună, Lynn”.

O clipă parcă mi-a stat inima în loc, dar apoi mi-am revenit. Ar fi putut fi orice altceva. *Noapte bună, iubi. Noapte bună, pe mâine.* Şi chiar dacă a fost „Noapte bună, Lynn” sau Liz sau orice alt nume, ce? Şi eu aveam un trecut. Poate şi Jack avea. Şi, Dumnezeu mi-era martor, eu aveam prea multe secrete ca să le scot pe-ale altora la lumină şi să le condamn.

Ar fi trebuit să plec atunci.

Ar fi trebuit să-mi iau bebe-monitorul, să mă duc la uşă şi să ies.

Dar înainte să mă întorc în casă n-am rezistat şi m-am uitat încă o dată la Jack, întins acolo, cu pielea aurie în lumina focului, cu ochii închişi şi buzele întredeschise, invitându-mă parcă să-l sărut pentru ultima oară.

Şi când am întors capul am mai văzut ceva.

O floare mov, pe blatul din chicinetă. O clipă n-am reuşit să înţeleg nici de ce mi se părea cunoscută, nici de ce îmi atrăgea atenţia. Apoi mi-am dat seama: semăna cu floarea pe care o găsisem în dimineaţa aceea în bucătărie şi o pusesem în cana de cafea ca să-şi revină. *Jack* să fi lăsat floarea pe jos în bucătărie? Dar nu... el nu fusese în noaptea aceea, plecase să facă nişte comisioane pentru Bill, nu? Sau asta a fost în altă noapte? Lipsa somnului făcea ca zilele să se confunde în capul meu şi îmi era tot mai greu să-mi amintesc cărei dimineţi îi corespundea fiecare dintre lungile intervale de întuneric şi coşmar.

În timp ce stăteam acolo încruntată, încercând să-mi amintesc, am observat altceva. Ceva şi mai prozaic, dar care m-a făcut să mă opresc din drum, simţind un gol în stomac. Un mic ghemotoc de sfoară. Total inofensiv, dar de ce îmi stârnise atâta nelinişte?

M-am întors în cameră şi l-am luat în mână.

Era o bucată de sfoară albă, îndoită de mai multe ori şi legată cu nod marinăresc, care imediat mi s-a părut extrem de familiar. Fusese tăiată în două cu un cuţit foarte bine ascuţit, poate chiar cu foarfecă pentru copaci pe care o găsisem în grădina cu plante otrăvitoare.

Indiferent cu ce, nu mai conta.

Conta doar faptul că era aceeaşi bucată de sfoară cu care legasem poarta grădinii, suficient de sus pentru ca mânuţele unui copil să nu poată ajunge la ea, sfoara pe care o pusesem acolo ca să le protejez

pe fete. Dar ce căuta în bucătăria lui Jack? Şi de ce era alături de floarea aparent inofensivă?

Am scos telefonul şi am intrat pe Google. Simţeam o nelinişte îngrozitoare în piept, de parcă ştiam deja ce urmează să găsesc. „Floare mov otrăvitoare” am scris în bara de căutare, apoi am apăsat pe imagini Google şi am găsit-o. Era a doua imagine: cu ciudata sa formă înclinată şi culoarea mov aprins, inconfundabilă. *Aconitum napellus (omag),* am citit, şi cu fiecare rând mi se accentua senzaţia de ameţeală. *Una dintre cele mai toxice flori din Regatul Unit. Aconitina are un nivel foarte ridicat de toxicitate, atacă inima şi sistemul nervos, şi toate părţile plantei, inclusiv tulpina, frunzele, petalele sau rădăcinile, pot fi fatale. În cele mai multe cazuri, moartea se produce prin ingerare, iar grădinarilor li se recomandă să fie extrem de precauţi dacă trebuie să taie planta, întrucât inclusiv contactul cu pielea poate provoca reacţii grave.*

Dedesubt era o listă cu morţi şi crime asociate cu această plantă.

Am închis telefonul şi m-am întors să mă uit la Jack. Nu-mi venea să cred. Chiar el să fi fost în tot acest timp?

El să fi fost cel care îngrijea plantele otrăvitoare din grădina interzisă şi întreţinea acel loc înfiorător?

El să fi zădărnicit măsurile de siguranţă luate de mine în încercarea de a le proteja pe fete?

El să fi ales cu grijă cea mai otrăvitoare plantă care creştea acolo şi să o fi lăsat pe jos în mijlocul bucătăriei? Eu nu făcusem decât să o iau, dar la fel de bine ar fi putut să o găsească fetele sau unul dintre câini.

Şi eu tocmai mă culcasem cu el.

Dar de ce? De ce să facă asta? Şi de ce altceva se mai făcea vinovat?

El să fi fost cel care intrase în sistem ca să ne scoale din pat în toiul nopţii cu o muzică asurzitoare şi ţipete terifiante?

El să fi fost cel care sunase la uşa casei, sculându-mă din somn, şi nu mă lăsase să dorm cu acel înfiorător zgomot de paşi?

Şi, cel mai rău dintre toate, el să fi scris acele lucruri oribile din podul încuiat, după care să fi acoperit intrarea doar ca să o „redescopere” la momentul potrivit?

Începusem să respir întretăiat şi când am băgat telefonul în buzunar mâinile îmi tremurau. Brusc, am simţit nevoia să ies de acolo, să mă îndepărtez de el cu orice preţ.

Fără să mă mai străduiesc să nu fac zgomot am deschis uşa apartamentului şi am ieşit în noapte, trântind-o după mine. Începuse din nou să plouă şi am luat-o la fugă, simţind picăturile de apă pe obraji, nodul din gât şi lacrimile din ochi.

Uşa camerei de serviciu rămăsese descuiată. Am intrat pe acolo, m-am rezemat cu spatele de uşă şi mi-am şters lacrimile cu tricoul, încercând să mă liniştesc.

Fir-ar să fie. Fir-ar să fie. Ce era cu bărbaţii din viaţa mea? De ce erau toţi nişte nemernici?

În timp ce stăteam acolo, încercând să-mi controlez respiraţia, mi-am amintit de zgomotul slab pe care îl auzisem mai devreme, pe când mă îmbrăcam. Casa era aşa cum o lăsasem, nu se vedeau pantofii cu toc înalt ai lui Rhiannon aruncaţi în hol sau geanta abandonată pe treapta de jos a scării. Dar, sinceră să fiu, nici nu mă aşteptasem să văd ceva din toate astea. Aş fi auzit o maşină oprind în faţa casei. Probabil că fusese unul dintre câini.

Mi-am şters din nou ochii, mi-am scos pantofii din picioare şi am intrat încet în bucătărie, simţind sub tălpi căldura slabă ce venea de la sistemul de încălzire prin pardoseală. Hero şi Claude dormeau încovrigaţi în coşurile lor, sforăind uşor. Au ridicat capul când am intrat, apoi l-au lăsat în jos obosiţi când m-am aşezat la barul pentru micul dejun şi mi-am proptit capul în mâini, încercând să decid ce să fac.

Nu mă puteam duce la culcare. În ciuda celor spuse de Jack, Rhiannon încă nu se întorsese şi eu nu puteam să fac abstracţie de lucrul ăsta. Ce trebuia să fac (de fapt, ceea ce trebuia *obligatoriu* să fac) era să-i scriu Sandrei un e-mail. Un e-mail formal, în care să-i explic tot ce se întâmplase.

Dar, înainte de asta, trebuia să mai fac un lucru.

Pentru că, cu cât mă gândeam mai bine, cu atât mai clar îmi explicam comportamentul lui Jack. Şi nu era vorba doar despre grădina cu plante otrăvitoare, ci despre tot. Cum era el mereu prin preajmă când lucrurile mergeau prost. Faptul că părea să aibă chei de la toate camerele şi acces la funcţii din aplicaţia de gestionare a casei la care n-ar fi trebuit să aibă. Cum de ştiuse el să dezactiveze aplicaţia în noaptea când muzica a pornit să urle la maximum din difuzoare? Cum de avusese o cheie de la uşa spre podul casei?

Şi, indiferent ce zicea el, problema era că îl chema Grant. Dacă exista vreo legătură pe care eu n-o vedeam? Era posibil să fi fost o rudă îndepărtată de-a doctorului Kenwick Grant care se întorsese pentru a izgoni familia Elincourt din casa strămoşească?

Dar nu, ultima supoziţie era prea de tot. Aici nu era vorba de drama răzbunării unui ţăran din secolul al nouăsprezecelea. Ce ar avea Jack de câştigat dacă ar determina familia Elincourt să plece din propria ei casă? Nimic. Singurul lucru care s-ar întâmpla ar fi ca în locul lor să vină un alt cuplu de englezi. Şi, oricum, ţinta nu părea să fie familia Elincourt, ci eu.

Pentru că adevărul era că patru bone – cinci, dacă o luam în calcul şi pe Holly – plecaseră de la familia Elincourt. Sau, mai bine zis, fuseseră îndepărtate sistematic, una după alta. Poate aş fi crezut că de vină era Bill, cu mâinile lui neastâmpărate, dacă n-aş fi avut propriile mele experienţe la Heatherbrae House. Cineva din casa asta, cineva sau *ceva,* le alunga pe bone printr-o susţinută şi deliberată campanie de persecuţie.

Dar nu ştiam cine.

Am început să simt o durere surdă care îmi pulsa undeva în spatele ochilor, un ecou al durerii de la mână. Ameţeala de la vinul pe care îl băusem mai devreme se transforma treptat într-o mahmureală oribilă. Dar nu puteam să cedez tocmai acum. Încet, cu mişcări nesigure, m-am dat jos de pe scaunul înalt, m-am dus la chiuvetă şi m-am clătit cu apă pe faţă, încercând să mă trezesc şi să-mi limpezesc mintea pentru ce voiam să fac.

Dar în timp ce stăteam cu apa picurându-mi din părul desfăcut şi mâinile sprijinite de marginea chiuvetei am văzut ceva. Ceva ce nu fusese acolo când plecasem, eram sigură de asta. Sau, cel puţin, relativ sigură, pentru că acum nu mai eram sigură de nimic.

În dreapta chiuvetei era sticla de vin pe care n-o golisem de tot. Numai că acum era complet goală. Deşi mai rămăsese în ea cam un pahar, acum dispăruse. Şi în şanţul din jurul tocătorului de resturi alimentare era o boabă zdrobită.

Ar fi putut fi resturi de afină sau de zmeură, prea zdrobite ca să le identific, dar, cumva, am ştiut că nu asta erau.

Inima îmi bătea cu putere în piept când am întins foarte încet mâna spre tocător.

Am băgat-o adânc în gura de metal, până am ajuns cu degetele la ceva pe fund. Ceva totodată moale şi tare, o masă în care degetele mi s-au afundat când am luat din ea.

Era un piure de fructe zdrobite. De tisă. De laur. De laur cireş.

Şi cu toate că lăsasem apa să curgă, încă se simţea foarte clar că boabele miroseau a vin.

Nu avea sens. *Nimic* nu avea sens. Boabele acelea nu fuseseră în vin când plecasem. Cum ar fi putut să fie? Eu însămi deschisesem sticla.

Înseamnă că cineva le băgase acolo fără ca eu să văd. Cineva care, în noaptea asta, fusese în bucătărie după ce se culcaseră fetele.

Dar pe urmă... pe urmă altcineva le aruncase din sticlă.

Parcă erau două forţe în casă: una care se lupta să mă alunge, alta care încerca să mă protejeze. Dar cine... *cine* făcea asta?

Nu ştiam. Iar dacă existau nişte răspunsuri, ştiam unde trebuia să le caut.

Am simţit o tensiune în piept în timp ce mă ridicam. Am scos inhalatorul din buzunarul blugilor şi am aspirat o dată din el, dar tensiunea n-a dispărut. Cu respiraţia scurtă şi sacadată, m-am îndreptat spre scară şi am început să urc pe întuneric.

În timp ce mă apropiam de ultimul etaj, n-am putut să nu-mi amintesc de ultima dată când am stat acolo, cu mâna pe mânerul rotund al uşii, şi nu am îndrăznit să intru, să înfrunt întunericul care pândea dincolo de ea.

Acum, însă, începeam să suspectez că acel ceva care bântuia Heatherbrae era de natură omenească. Şi eram hotărâtă ca de data asta să răsucesc mânerul, să deschid uşa şi să găsesc dovezi în sensul ăsta, dovezi pe care să i le pot arăta Sandrei când îi voi povesti ce s-a întâmplat în această seară.

Dar când am ajuns la etaj, am constatat că nu mai trebuia să o deschid. Pentru că uşa camerei mele... era deschisă. Iar eu o lăsasem închisă.

Îmi aminteam perfect că stătusem în faţa ei, cu privirea aţintită la crăpătura de dedesubt, incapabilă să rotesc mânerul.

Iar acum era deschisă.

Înăuntru se făcuse din nou foarte frig, chiar mai frig decât atunci când mă trezisem tremurând în toiul nopţii şi văzusem că termostatul era pe minim, iar aparatul de aer condiţionat funcţiona din plin. Dar de data asta nu doar că în cameră era frig, era şi un curent de aer rece.

Pentru o clipă am simţit că toată determinarea mea de mai devreme se chirceşte ca plasticul pus pe foc, dispărând în adâncul meu, topindu-se şi reducându-se la un nucleu negru şi dur.

De unde venea curentul de aer? De la uşa spre pod? Dacă uşa era din nou deschisă, deşi fusese încuiată, iar cheia se afla în buzunarul meu, şi deşi Jack dormea în apartamentul lui din cealaltă parte a curţii, mă gândeam să ţip.

Apoi m-am stăpânit.

Era o nebunie. Nu există fantome. Nu există case bântuite. În pod nu era nimic, doar praf şi relicve lăsate în urmă de nişte copii plictisiţi, morţi de-acum cincizeci de ani.

Am intrat în cameră şi am apăsat pe butonul panoului.

Nu s-a întâmplat nimic. Am apăsat pe un alt pătrat, de unde eram sigură că aprinsesem luminile în seara precedentă. Tot nimic, deşi un ventilator nevăzut a început să bâzâie. Câtva timp am rămas în picioare în întuneric, încercând să-mi dau seama ce să fac. Simţeam mirosul aerului rece şi prăfuit care venea din pod pe gaura cheii şi auzeam ceva, nu acel *scââârţ, scââârţ, scââârţ* din alte dăţi, ci un slab bâzâit mecanic care mă nedumerea.

Şi atunci, ca din senin, m-a cuprins un val de furie.

Indiferent ce era acolo sus, nu aveam de gând să mă las speriată. Cineva, ceva, încerca să mă alunge de la Heatherbrae, iar eu n-aveam de gând să cedez.

Nu ştiu dacă vinul care curgea încă prin venele mele mi-a dat curaj sau faptul că ştiam că atunci când o voi suna pe Sandra a doua zi, cel mai probabil voi pleca acasă. Cert este că mi-am scos telefonul din buzunar, am aprins lanterna şi m-am îndreptat cu paşi mari spre uşa podului.

Chiar atunci am auzit din nou acel bâzâit. Venea de deasupra capului meu. Sunetul mi se părea. Familiar, dar nu reuşeam să-l identific. Semăna cu bâzâitul unei viespi furioase, dar avea ceva... ceva robotic, ceea ce mă făcea să cred că nu era vorba de ceva viu.

Am căutat cheia în buzunarul blugilor (era acolo din ziua precedentă, tare şi rigidă, lipită de coapsa mea) şi am scos-o.

Încet, foarte încet, am băgat cheia în uşa debaralei şi am răsucit-o. Mergea greu, dar nu atât de greu ca data trecută. Uleiul lubrifiant îşi făcuse treaba şi, cu toate că am simţit rezistentă, cheia s-a răsucit fără scrâşnetul metalic pe care îl scosese când Jack forţase încuietoarea.

Apoi am pus mâna pe mânerul uşii şi am deschis-o.

Mirosul era aşa cum mi-l aminteam de data trecută – de umezeală, de mucegai, mirosul morţii şi al abandonului.

Dar acum am văzut că *era* ceva acolo, ceva care dădea o lumină albă şi slabă şi lumina pânzele ţesute de păianjeni peste treptele scării care ducea spre pod. Şi totuşi, eu şi Jack fuseserăm ultimii care trecuseră pe aici, fără îndoială. Asta mi-o spunea nu doar cheia din buzunarul meu, ci şi pânzele dese de păianjen din faţa mea care erau intacte, reconstruite conştiincios de când fusesem ultima dată pe acolo. Era imposibil ca cineva să fi trecut pe aici fără să le rupă. De fapt, trebuia să înaintez cu grijă, agitând o mână în faţa mea, pentru ca firele lipicioase să nu-mi intre în ochi şi în gură.

Ce era lumina aceea? Luna strălucind prin lucarnă? Poate, deşi, la cât de murdar era geamul, m-aş fi mirat.

În capătul scării am inspirat uşor ca să mă liniştesc şi am intrat în pod.

Două lucruri am observat de cum am intrat.

Primul a fost că podul era exact aşa cum îl văzusem când aruncasem ultima privire înainte de a coborî după Jack în ziua precedentă. Singurul lucru care lipsea era capul de păpuşă care se rostogolise din grămadă şi se oprise în mijlocul încăperii. Acesta dispăruse.

Al doilea a fost că, într-adevăr, lumina lunii strălucea în pod surprinzător de puternic, pentru că fereastra (pe care Jack o închisese) era din nou deschisă. Probabil nu-i trăsese bine zăvorul şi se deschisese peste noapte. Furioasă, m-am dus până acolo cu paşi

mari, făcând să scârţâie scândurile de lemn ale podelei, şi am închis-o, trântind-o mai tare decât el, apoi am bâjbâit după zăvor. Până la urmă l-am găsit: o limbă lungă, cu găuri. Era acoperit cu pânze groase de păianjen şi a trebuit să le îndepărtez cu degetele, simţind cum se zdrobesc insectele moarte prinse în plasă, apoi l-am împins în lăcaşul lui, asigurându-mă că ferestruica nu se mai deschide.

După ce am închis-o bine, m-am întors în mijlocul camerei şi mi-am şters mâinile. Lumina se diminuase instantaneu, pentru că abia mai pătrundea prin geamul acoperit de mâzgă. Dar când m-am întors spre scări, luminând cu raza slabă a lanternei o fâşie îngustă din podea, am mai văzut ceva. O altă lumină. De data asta una mai slabă, albăstruie, care provenea dintr-un colţ al podului aflat vizavi de ferestruică, un colţ complet întunecat, unde nu avea de ce să fie lumină.

M-am dus într-acolo cu inima bătând nebuneşte. Era vreo trapă spre una dintre camerele de jos? Sau altceva? Indiferent care era sursa luminii, era ascunsă în spatele unui cufăr. Am tras de el fără să-mi pese că făceam zgomot, pentru că nu mă mai interesa cine mă găsea acolo sus. Eu aveam un singur scop: să descopăr ce se întâmpla în casa aia.

Ce am văzut m-a făcut să mă dau înapoi uimită şi apoi să îngenunchez pe podeaua plină de praf ca să mă uit mai bine.

În spatele cufărului vechi era o grămăjoară de obiecte. O carte. Nişte ambalaje de ciocolată. O brăţară. Un lănţişor. O mână de crenguţe şi boabe – ofilite, da, dar în niciun caz uscate.

Şi un telefon mobil.

Ce văzusem eu din celălalt capăt al podului era lumina de la ecranul telefonului. Când l-am luat a bâzâit din nou şi mi-am dat seama că el era sursa zgomotului pe care îl auzisem mai devreme. Era clar că se actualizase şi acum era prins într-o buclă, încercând să se deschidă, dar fără să reuşească, şi de aceea bâzâia la fiecare încercare.

Era un model mai vechi, asemănător cu unul pe care îl avusesem şi eu cu câţiva ani în urmă, şi am încercat un truc care uneori funcţiona când îmi murea telefonul, apăsând în acelaşi timp butonul de amplificare a volumului şi pe cel de închidere. A rămas un moment în aşteptare, apoi ecranul s-a stins. Am apăsat butonul de pornire.

Dar în timp ce aşteptam să se reîncarce programul, ceva mi-a atras atenţia: o sclipire argintie care venea dinspre grămada de obiecte aruncate pe care le dădusem la o parte ca să iau telefonul.

Acolo era. Inocent, aruncat pe jos printre celelalte gunoaie. Lumina de la lanterna telefonului meu se reflecta în rotunjimile lui.

Colierul meu.

L-am luat. Bătăile inimii mi s-au accelerat şi simţeam un nod în gât. Nu-mi venea să cred. Colierul meu. Colierul meu. Ce căuta aici, în întuneric?

Nu ştiu cât timp am stat în bucătărie, cu mâna pe cana de ceai, lăsând să-mi alunece printre degete lănţişorul fin al colierului meu şi încercând să înţeleg ceva din toate astea.

Luasem şi telefonul, dar fără codul PIN nu puteam să-l deschid să văd al cui era. Ştiam doar că era vechi şi părea să fie conectat la Wi-Fi, dar nu părea să aibă o cartelă SIM.

Însă nu telefonul mă intriga cel mai mult. Sigur, era ciudat, dar faptul că îmi găsisem colierul ascuns acolo, în întuneric, printre penele putrezite, mă afecta într-un mod personal. Ar fi trebuit să mă gândesc la Rhiannon, întrebându-mă îngrijorată pe unde umblă, şi la discuţia pe care urma s-o avem când va intra pe uşă. Ar fi trebuit să mă gândesc la Sandra, evaluându-mi opţiunile şi încercând să mă decid ce să-i zic, cum să-i spun adevărul.

Da, mă gândeam la amândouă, dar totodată aceste gânduri se întreţeseau cu lănţişorul meu în timp ce încercam să-mi clarific cronologia şi succesiunea întâmplărilor, să înţeleg cum ajunsese colierul meu în camera încuiată, în spatele unei uşi a cărei cheie era în buzunarul meu, la capătul unui coridor înţesat cu sute de pânze de păianjen intacte. Fusese acolo şi înainte, când eu şi Jack urcaserăm prima dată în pod? Dar asta nu explica nimic. Debaraua aceea fusese închisă cu rigips cu luni de zile în urmă, poate chiar ani. Urmele de praf, pânzele groase de păianjen... Acolo nu mai urcase nimeni de foarte, foarte multă vreme. Iar fereastra era atât de mică, încât abia dacă mi-ar fi intrat capul şi umerii prin ea, şi dădea spre acoperişul de ţiglă.

După ce găsisem colierul, scormonisem fiecare centimetru de pod, căutând trape şi uşi ascunse, dar nu găsisem nimic. Scândurile podelei victoriene mergeau dintr-o parte în alta a podului fără întrerupere, pereţii dădeau direct spre acoperiş, iar eu mutasem toate mobilele, mă uitasem de jos la fiecare centimetru de tavan. În ciuda tuturor îndoielilor mele, de un lucru eram absolut sigură:

acolo nu se putea intra sau ieşi decât pe scara care urca din camera mea.

Luna încă era pe cer, dar ceasul de pe perete arătase ora trei şi apoi patru dimineaţa, când în sfârşit am auzit nişte pneuri scrâşnind pe pietrişul aleii, râsete înfundate în verandă şi uşa principală deschizându-se automat după ce cineva activase panoul de control cu amprenta digitală. Uşa s-a închis silenţios, în timp ce furgoneta se îndepărta. Am auzit nişte paşi furişaţi, apoi pe cineva împiedicându-se.

Mi s-a strâns stomacul, dar m-am străduit să rămân calmă.

— Bună, Rhiannon, am spus fără să ridic tonul.

Am auzit paşii oprindu-se pe gresia din hol, apoi o exclamaţie de lehamite, când Rhiannon şi-a dat seama că fusese prinsă.

— Rahat!

A intrat clătinându-se în bucătărie. Machiajul îi cursese, ciorapii aveau fire duse, iar ea mirosea puternic a alcool amestecat cu ceva dulce – mi s-a părut a fi Drambuie şi Malibu cu încă ceva... poate Red Bull?

— Eşti beată, am spus şi ea a râs sfidător.

— Uite cine vorbeşte. De-aici se văd sticlele de vin din lada de reciclare.

Am ridicat din umeri.

— Ai dreptate, dar să ştii că nu te pot lăsa să scapi cu asta, Rhiannon. Trebuie să le spun părinţilor tăi. Nu poţi pleca aşa. Ai paisprezece ani. Dacă ţi se întâmpla ceva şi eu nu ştiam unde sau cu cine eşti?

— Bine, a spus ea, sprijinindu-se de insula din bucătărie şi trăgând spre ea cutia cu biscuiţi. N-ai decât, *Rachel.* Îţi doresc succes cu ce o să urmeze.

— Nu contează, am spus.

Rhiannon a luat un biscuit şi a împins cutia deoparte. Am luat şi eu unul şi l-am înmuiat calmă în ceaiul meu, deşi mâinile îmi tremurau puţin, în ciuda faptului că mă controlam atent.

— M-am hotărât. Am să-i spun mamei tale. Dacă îmi pierd slujba, asta e.

— *Dacă* îţi pierzi slujba? a pufnit ea ironică. *Dacă*? Te mai îndoieşti? Eşti aici sub un nume fals, probabil cu diplome false, ce ştiu eu? Poţi să te consideri norocoasă dacă n-o să fii dată în judecată.

— Poate, am spus, dar îmi asum acest risc. Acum du-te sus şi spală-te pe faţă.

— Du-te dracu', a spus ea cu gura plină, însoţindu-şi cuvintele de o explozie de firimituri care m-au împroşcat în faţă şi m-au făcut să mă dau înapoi, clipind ca să mi le scot din ochi.

— Jigodie mică!

Nervii, pe care până atunci mi-i stăpânisem, mi-au cedat brusc.

— Nu eşti zdravănă la minte?

— *Eu* nu sunt zdravănă?

— Da, tu. De fapt, voi toate. De ce mă urâţi în halul ăsta? Ce v-am făcut? Chiar vreţi să rămâneţi singure aici? Pentru că asta o să se-ntâmple dacă continuaţi să vă purtaţi ca nişte jigodii cu bonele.

— Ce ştii tu? m-a repezit ea şi brusc a devenit la fel de furioasă ca mine.

Şi-a împins înapoi scaunul metalic, care s-a clătinat şi a căzut cu un zăngănit răsunător pe pardoseală.

— Din partea mea, n-ai decât să te duci dracului, noi nu te vrem, nu avem nevoie de tine.

Mi-a venit pe limbă o replică usturătoare, dar când am văzut-o stând acolo cu părul blond şi ciufulit strălucind ca focul în lumina spoturilor din bucătărie, cu faţa desfigurată de furie şi suferinţă semăna atât de mult cu Maddie, semăna atât de mult cu mine, încât am simţit că mi se strânge inima.

Mi-a adus aminte de mine când aveam cincisprezece ani şi mă întorceam acasă cu mult după ora la care ar fi trebuit să vin. Stăteam în bucătărie cu mâinile în şolduri şi ţipam la mama „Nu-mi pasă că eşti îngrijorată, nu ţi-am cerut eu să stai trează să mă aştepţi, n-am nevoie să ai grijă de mine!”

Era o minciună, desigur. O minciună gogonată.

Pentru că în tot ce făceam, de fiecare dată când treceam un examen, de fiecare dată când mă întorceam acasă târziu, de fiecare dată când îmi făceam ordine în cameră şi de fiecare dată când nu-mi făceam, întotdeauna aveam un singur scop: s-o fac pe mama să-mi acorde atenţie. Să-i pese.

Timp de paisprezece ani mă străduisem din răsputeri să fiu fiica perfectă, dar niciodată nu era de ajuns. Oricât de frumos scriam, oricât de bună era nota la ortografie, oricât de bun era proiectul meu la artă plastică, niciodată nu era suficient. Puteam să stau o după-amiază întreagă să colorez un desen pentru mama şi ea observa doar singurul loc unde, când strănutasem, depăşisem cu creionul linia de contur.

Puteam să petrec o sâmbătă întreagă făcând o curăţenie impecabilă în camera mea, că ea tot ar fi bombănit că mi-am lăsat pantofii în hol.

Orice făceam, nu era bine. Creşteam prea repede, hainele mele costau prea mult, prietenii mei erau prea gălăgioşi. Eram prea durdulie sau, dimpotrivă, abia ciuguleam din mâncare. Aveam un păr prea dificil, prea des şi prea rebel şi nu putea să-mi facă codiţe împletite sau coadă de cal, cum i-ar fi plăcut ei.

Aşa că atunci când am trecut graniţa de la copilărie la adolescenţă am început să fac totul pe dos. Încercasem să fiu perfectă, acum încercam să fiu imperfectă. Veneam târziu acasă. Beam. Luam note proaste. Am trecut de la obedienţă totală la sfidare continuă.

Dar nimic nu s-a schimbat. Indiferent ce făceam, nu eram fiica aceea care ar fi trebuit să fiu. Aşa că, tot ce făceam acum era să-i confirm ei şi să-mi confirm mie acest lucru.

Îi distrusesem viaţa. Ăsta era mereu mesajul nerostit, lucrul care se interpunea între noi şi care mă făcea să mă agăţ cu atât mai tare de ea cu cât se îndepărta ea. Până când, într-un final, n-am mai suportat să văd acest adevăr citindu-se pe chipul ei.

Am plecat de acasă la optsprezece ani, fără altceva în afară de nişte note mediocre la bacalaureat şi oferta unei slujbe ca *au pair* în Clapham. Pe atunci aveam vârsta la care puteam să stau în oraş oricât de târziu voiam, nu trebuia să mă aştepte nimeni cu o privire plină de reproş când mă întorceam acasă.

Dar eram departe, foarte departe de a nu avea nevoie de cineva care să aibă grijă de mine.

Poate la fel se întâmpla şi cu Rhiannon.

— Rhiannon...

Am făcut un pas spre ea şi am încercat să suprim mila din tonul meu.

— Rhiannon, ştiu că de când a plecat Holly...

— Nici să nu-ndrăzneşti să-i pronunţi numele, a spus ea cu ură.

S-a dat un pas înapoi, poticnindu-se pe tocurile înalte, şi brusc am văzut-o exact aşa cum era: o fetiţă care se dădea om mare, îmbrăcată în haine pe care nici nu ştia să le poarte. Gura i se schimonosise într-o grimasă care ar fi putut fi ură, dar eu bănuiam că încerca să nu plângă.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti de javra aia cu faţă de curvă.

— Cine... Holly?

Eram uluită. Simţeam ceva care nu avea legătură cu ostilitatea generalizată şi ura împotriva tuturor cu care mă obişnuise Rhiannon până atunci. Aceasta era o replică tăioasă, rea, *personală,* iar lui Rhiannon îi tremurase vocea când o spusese.

— Ce... ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Pentru că v-a abandonat?

— Că ne-a abandonat? a strigat Rhiannon şi a izbucnit într-un râs batjocoritor. Pe dracu'. Nu. Nu ne-a abandonat.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— *Atunci ce s-a întâmplat?* a repetat ea, imitându-mi cu o cruzime batjocoritoare accentul sud-londonez, îndulcind consoanele tăioase şi tărăgănând finalul. L-a furat pe prostul de taică-miu, dacă vrei să ştii.

— Cum?

— Da, pe scumpul meu tătic. Şi-a tras-o cu el timp de aproape doi ani şi le-a manipulat pe Maddie şi Ellie ca să-i acopere şi s-o mintă pe mama. Şi ştii ce-a fost cel mai rău? Că eu nu mi-am dat seama ce se întâmpla până într-o zi când prietena mea a rămas să doarmă la noi şi ea mi-a deschis ochii. La început n-am crezut-o, aşa că am înscenat ceva ca să aflu adevărul. Tata nu are camere de supraveghere în biroul lui, ai observat chestia asta?

A scos un râs sacadat, plin de amărăciune.

— Ce amuzant. El poate să ne spioneze pe noi, dar intimitatea lui e sacră. Am luat monitorul Petrei, l-am băgat în priza de sub biroul lui şi i-am auzit, l-am auzit cum îi spunea lui Holly că o iubea, că o va părăsi pe mama, că trebuie doar să aibă puţină răbdare, că vor pleca împreună la Londra, aşa cum îi promisese.

Oh, Doamne. Îmi venea s-o iau în braţe, s-o strâng şi să-i spun că nu s-a întâmplat nimic, că nu a fost vina ei, dar am rămas încremenită.

— Am auzit-o şi pe ea cum îl implora, îl linguşea, îi spunea că nu mai poate aştepta, că voia să fie împreună cu el. Am auzit tot, tot ce voia ea să-i facă, a fost...

S-a oprit, înecându-se de dezgustul pe care îl simţea, apoi a părut că-şi revine, a încrucişat braţele şi a adoptat o figură plină de suferinţă, prea bătrână pentru ea.

— Aşa că i-am întins o capcană târfei.

— Ce...

Dar n-am putut să termin. Nu puteam să articulez cuvintele.

Rhiannon a zâmbit, dar avea o faţă crispată, ca şi cum abia se abţinea să nu-i dea lacrimile.

— Am atras-o în faţa camerelor şi am provocat-o până m-a lovit.

Oh, Doamne. Vasăzică de-aici învăţase Maddie.

— Pe urmă i-am spus să plece, altfel am să pun filmarea pe YouTube şi am să mă asigur că n-o să mai lucreze niciodată în ţara asta. Şi de-atunci...

S-a oprit, a înghiţit şi a reluat:

— Şi de-atunci...

Dar n-a putut să termine. Nici nu era nevoie. Ştiam adevărul, ştiam ce încerca să spună.

— Rhiannon...

Am făcut un pas spre ea cu mâna întinsă, ca şi cum încercam să îmblânzesc şi să liniştesc un animal sălbatic, iar de data asta îmi tremura mie vocea.

— Rhiannon, îţi jur, n-aş putea nici într-o mie... nu, nici într-un milion de ani să mă culc cu tatăl tău.

— Nu poţi să-mi promiţi asta.

Avea faţa congestionată şi lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Aşa cred toate când ajung aici. Dar el insistă, nu se lasă, iar ele nu-şi permit să-şi piardă slujba. El are bani şi ştie să fie cuceritor când vrea, înţelegi?

— Nu, am spus eu scuturând din cap. Nu, nu, nu. Rhiannon, ascultă-mă. Nu pot să... nu pot să-ţi explic, dar nu. Exclus. Nu m-aş culca cu tatăl tău pentru nimic în lume.

— Nu te cred, a spus ea printre suspine. A mai făcut-o şi înainte, să ştii. Înainte de Holly. Şi atunci chiar a plecat de acasă. A avut o altă familie. Un alt copil, o altă fată. Am auzit-o pe mama v-v-vorbind despre asta. Şi le-a părăsit, pentru că aşa e el, şi dacă nu l-aş fi împiedicat eu, el ar fi...

Dar nu a putut să termine. Glasul i s-a înecat în suspine. Am simţit că mă copleşeşte realitatea oribilă pe care o constatam şi mi-am pus mâinile pe braţele lui Rhiannon, încercând s-o liniştesc pe ea, să mă liniştesc pe mine, să ne conectăm amândouă, să-i transmit tot ce nu puteam să rostesc cu certitudinea glasului meu.

— Rhiannon, ascultă-mă, îţi jur un lucru şi e absolut sigur. Îţi jur pe... pe viaţa mea că niciodată n-o să mă culc cu tatăl tău.

Pentru că.

Îmi stătea pe vârful limbii.

Eu niciodată, niciodată n-o să mă culc cu tatăl tău pentru că...

Cât îmi doresc să fi terminat această frază, domnule Wrexham. Cât îmi doresc să-i fi spus, să-i fi povestit, să-i fi explicat. Dar încă mă agăţam de ideea de a-i explica Sandrei a doua zi motivul pentru care o înşelasem şi nu puteam să-i spun adevărul lui Rhiannon înainte de a i-l spune mamei ei. Trebuia să mărturisesc că eu nu eram Rowan, iar mila şi înţelegerea pe care Sandra le-ar fi arătat faţă de motivele pentru care intrasem în casa ei sub un nume fals erau singura mea şansă de a ieşi din această situaţie fără să fiu dată afară, cel puţin, şi fără să fiu dată în judecată, ceea ce era foarte probabil.

Dar pentru dumneavoastră nu era nevoie să termin fraza, nu-i aşa, domnule Wrexham? Dumneavoastră ştiţi de ce. Sau cel puţin îmi imaginez că ştiţi, dacă aţi citit ziarele. Dumneavoastră ştiţi, pentru că poliţia ştie. Pentru că ei au aflat. Pentru că ei au pus lucrurile cap la cap, aşa cum probabil faceţi şi dumneavoastră chiar acum.

Dumneavoastră ştiţi că motivul pentru care nu m-aş fi culcat cu Bill Elincourt era că el era şi tatăl meu.

Cred că v-am mai spus, domnule Wrexham, că eu nu-mi căutam un serviciu când am dat peste acel anunţ. De fapt, făceam cu totul altceva, ceva ce făcusem de multe ori înainte.

Căutam numele tatălui meu pe Google.

Ştiusem mereu cine era şi pentru o vreme ştiusem şi *unde* locuia: într-o elegantă casă semidecomandată din Crouch End, cu porţi electrice care glisau automat şi un BMW strălucitor în curtea din faţă. Fusesem acolo o dată când eram adolescentă, sub motiv că mă duceam la cumpărături pe Oxford Street împreună cu o prietenă. Îmi amintesc ce emoţionată eram, cum îmi tremurau mâinile când i-am arătat şoferului de autobuz cardul meu de călătorie, fiecare pas pe care l-am făcut în plimbarea de la Crouch End Broadway.

Am stat mult timp în faţa porţii, mistuită de o teamă ciudată amestecată cu furie, prea speriată ca să sun şi să dau ochii cu bărbatul pe care nu-l întâlnisem niciodată, bărbatul care plecase când mama mea era însărcinată în nouă luni.

Pentru o vreme ne-a trimis bani, dar numele lui nu apărea pe certificatul meu de naştere şi presupun că mama era prea mândră să-l dea în judecată şi să-l oblige să plătească pensie alimentară.

Aşa că şi-a adunat forţele, s-a angajat la o firmă de asigurări şi l-a cunoscut bărbatul cu care până la urmă s-a măritat. Bărbatul – mesajul era foarte clar – cu care *ar fi trebuit* să fie în tot acest timp.

Şi când eu am împlinit şase ani ne-am mutat în căsuţa lui.

Era casa lor. A ei şi a lui. N-a fost niciodată a mea. N-a mai fost din ziua când m-am mutat în cămăruţa de la etaj şi mi-au spus pe un ton tăios să nu hârşâi cu valiza plinta de pe hol. Asta până când, doisprezece ani mai târziu, mi-am strâns lucrurile într-o altă valiză, mai mare, şi m-am mutat de acolo.

Era casa lor, iar eu... eu îi încurcam. Eu eram amintirea vie şi constantă a trecutului mamei mele. A bărbatului care o părăsise. Şi în fiecare zi trebuia să mă vadă cum o priveam, pe deasupra

castronului meu cu cereale, cu ochii acelui bărbat. Când îmi peria părul des şi sârmos şi mi-l prindea în coadă de cal, părul *lui* îl pieptăna, nu pe-al ei, subţire şi fragil.

Pentru că asta era tot ce moştenisem de la el. Plus colierul pe care el mi-l trimisese când împlinisem un an, ultima dată când am avut contact cu el. Un colier cu iniţiala mea: R de la Rachel.

Tinichea urâtă şi ieftină, spusese mama, dar asta nu m-a împiedicat să-l port în toate orele când se putea. La început doar în weekenduri, apoi în vacanţe şi pe urmă, când am început să lucrez ca *au pair,* îl ascundeam sub tricouri şi şorţurile de plastic, să-i simt mereu căldura metalică între sâni.

Lucram ca dădacă în Highgate când mama mi-a telefonat să-mi spună. Ea şi tatăl meu vitreg vindeau casa şi se mutau în Spania. Aşa, pur şi simplu. Nu că aş fi nutrit vreo afecţiune specială pentru casa aceea, pentru că nu fusesem niciodată fericită acolo.

Dar fusese... Nu ştiu, dacă nu fusese cu adevărat casa mea, măcar fusese singurul loc pe care îl puteam numi „casa mea". „Sigur, poţi veni să ne vizitezi când vrei", a spus mama cu o voce ascuţită, uşor defensivă, de parcă ştia foarte bine ce face, şi eu cred că mai mult asta m-a enervat. „Poţi veni să ne vizitezi". Asta o spui unei rude îndepărtate sau unui prieten la care nu ţii prea mult, cu speranţa că nu te va lua în serios.

I-am spus să se ducă dracului. Nu mă mândresc cu asta. I-am spus că o urăsc, că am făcut patru ani de terapie ca să trec peste trauma copilăriei şi că nu vreau să mai aud niciodată de ea.

Nu era adevărat. Sigur că nu era adevărat. Chiar şi acum, aici, la Charnworth, ea a fost prima persoană pe care am pus-o pe lista mea de contacte telefonice. Dar nu m-a sunat niciodată.

La două zile după ce m-a anunţat că pleacă, m-am întors la Crouch End.

Aveam douăzeci şi doi de ani. Şi de data asta nu mai eram furioasă. Eram doar... tristă, îngrozitor de tristă. Îmi pierdusem

singurul părinte pe care îl avusesem vreodată şi simţeam nevoia mistuitoare de a-l înlocui cu *ceva,* oricât de slab şi inadecvat.

„Bună... Bill”. Exersasem aceste cuvinte în dormitorul meu cu o seară înainte, stând în picioare în faţa oglinzii. Mă demachiasem şi păream mai tânără şi mai vulnerabilă, deşi nu asta fusese intenţia mea, şi mi-am dat seama că vocea mea suna nefiresc de ridicată, de parcă voiam să-i stârnesc mila. Nu ştiam ce fel de fiică şi-ar dori, dar eram pregătită să încerc să fiu acea persoană. „Bună, Bill. Ştiu că nu mă cunoşti, dar eu sunt Rachel, fiica lui Catherine.”

Inima îmi bubuia în piept când m-am apropiat de poartă şi am sunat, aşteptând să se deschidă sau să se audă o voce prin interfon. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Am încercat din nou, apăsând îndelung şi mai tare pe buton, iar până la urmă uşa casei s-a deschis şi a apărut o femeie mică de statură, cu un halat de lucru şi cu un pămătuf de praf în mână, care a traversat aleea acoperită cu prundiş până la poartă.

— Bună ziua. Cu ce pot să vă ajut?

Avea vreo patruzeci-cincizeci de ani şi un accent puternic, polonez, mi s-a părut, sau poate rusesc. Est-european, în orice caz.

— Oh... bună ziua.

Pulsul mi se accelerase într-atât, încât credeam că o să leşin de emoţie.

— Bună ziua. Îl caut pe domnul... am zis şi am înghiţit în sec. Domnul Ellincourt. Bill Elincourt. Este acasă?

— Nu, nu este.

— Oh... Şi ştiţi cumva dacă pot să-l găsesc mai târziu?

— A plecat. Acum aici locuieşte o altă familie.

— Cum aşa?

— El şi soţia lui s-au mutat anul trecut. În altă ţară. În Scoţia. Acum aici locuieşte altă familie. Domnul şi doamna Cartwright.

Oh, fir-ar să fie.

A fost ca un pumn în stomac.

— Aveţi cumva... vreo adresă? am întrebat cu vocea tremurândă, iar ea a scuturat din cap şi m-a privit cu milă.

— Îmi pare rău, nu am. Eu doar mă ocup de curăţenie.

— Aţi... (Am înghiţit cu greu.) Aţi menţionat-o pe soţia lui. Doamna Elincourt. Puteţi să-mi spuneţi cum o cheamă?

Nu ştiu de ce, brusc, mi se părea important să ştiu. Probabil mi-am dat seama că pierdusem pista pe care o aveam şi orice informaţie obţinută mi se părea mai bună decât nimic. Menajera m-a privit cu tristeţe. Cine credea că sunt? Vreo iubită căreia îi dăduse cu piciorul? O fostă angajată? Sau poate ghicise adevărul.

— O chema Sandra, a spus ea într-un târziu, cu glas foarte scăzut. Acum trebuie să plec.

După care mi-a întors spatele şi a intrat în casă.

M-am întors şi eu şi am pornit spre Highgate pe jos, ca să economisesc biletul de autobuz. Aveam o gaură în talpa pantofului, iar când am început să urc dealul s-a pornit ploaia şi mi-am dat seama că ratasem ultima şansă.

Au trecut câţiva ani fără să mai fac vreo încercare serioasă să-l caut. Apoi, într-o bună zi, când am tastat distrată „Bill Elincourt” pe Google l-am găsit. Anunţul. O casă în Scoţia. O soţie pe nume Sandra.

Şi o familie.

Brusc, nu m-am putut abţine.

Părea că universul mi-l scosese în cale, că îmi dădea încă o şansă.

Nu doream ca el să-mi fie tată, nu acum, după atâţia ani. Voiam doar să... nu ştiu, doar să-l văd, presupun. Dar, evident, nu puteam să mă duc până în Scoţia cu numele meu adevărat fără să-i spun cine eram, pentru că asta i-ar fi stârnit o mulţime de aşteptări şi riscam să mă respingă. Deşi se întâmplaseră multe în aproape treizeci de ani, era puţin probabil ca Bill să fi uitat cum o chema pe

prima sa fiică, iar Gerhardt era un nume destul de neobişnuit pentru ca el să nu-şi dea seama că era al mamei copilului său.

Dar nu era nevoie să mă duc în Scoţia cu numele meu adevărat. De fapt, aveam la îndemână un nume mai bun, o identitate mai bună. Un nume care mi-ar fi permis să intru pe uşa din faţă fără să am legătură cu nimeni, după care puteam să fac orice voiam. Aşa că am luat documentele pe care Rowan le lăsase înşirate atât de tentant în camera ei, documente care aproape că se iroseau. Documente care erau atât de asemănătoare cu ale mele, încât, până la un punct, nu mi s-a părut că era vorba despre o înşelătorie.

Şi am aplicat.

Nu m-am aşteptat să obţin slujba. Nici măcar nu mi-o doream. Am vrut doar să-l cunosc pe bărbatul care mă abandonase cu mulţi ani înainte. Dar când am văzut Heatherbrae am ştiut, domnule Wrexham. Am ştiut că o singură vizită n-o să fie de ajuns pentru mine. Voiam să fac parte din toate astea, să dorm învăluită în moliciunea acelor pilote din puf, să mă cufund în canapelele de catifea, să mă răsfăţ în acele duşuri cu efect de ploaie, pe scurt, voiam să fac parte din acea familie.

Şi mai ales îmi doream foarte, foarte tare să-l cunosc pe Bill.

Când nu a apărut la interviu, n-am văzut decât o singură modalitate de a-l cunoaşte.

Trebuia să obţin slujba aceea.

Dar când am obţinut-o... când l-am cunoscut pe Bill în prima seară şi mi-am dat seama ce fel de om era... Doamne, e ca o metaforă pentru întreaga poveste, domnule Wrexham. Totul se leagă. Frumuseţea şi luxul casei, otrava care curgea sub faţada aceea de înaltă tehnologie. Lemnul victorian masiv al unei uşi de debara, cu şildurile ei lucioase de aramă şi aerul rece cu miros închis, de moarte, care se degaja prin gaura cheii.

În casa aceea era ceva putred, domnule Wrexham. Dacă Bill era deja un suflet putred când a venit acolo şi a adus putreziciunea cu

el sau dacă s-a contaminat de putreziciunea de acolo şi a devenit omul pe care l-am cunoscut în prima seară, acel bărbat rapace şi abuziv, asta nu mai ştiu.

Tot ce ştiu este că amândouă merg mână în mână şi dacă ai dezveli pereţii de la Heatherbrae House, zgrepţănând cu unghiile tapetul cu păuni pictaţi de mână, sau dacă ai scoate plăcile de granit lustruit, ar ieşi aceeaşi întunecime, întunecimea pe care Bill Elincourt o ascundea sub piele.

„Nu-l căuta.” A fost unul dintre puţinele lucruri pe care mama mi le-a spus despre el înainte să închidă definitiv subiectul. *„Nu-l căuta, Rachel. N-o să iasă nimic bun din asta.”*

A avut dreptate. Dumnezeule, câtă dreptate a avut. Şi cât de rău îmi pare că nu am ascultat-o.

— Haide, am spus într-un târziu. La culcare, Rhiannon. Tu eşti obosită, eu sunt obosită, amândouă am băut prea mult... Discutăm mâine dimineaţă.

Voiam să-i telefonez Sandrei şi să-i explic totul. Nu ştiam cum, dar voiam să-i explic. Mă durea capul, primul semn de mahmureală, simţeam o oboseală în spatele ochilor şi nu puteam să mă gândesc cu ce cuvinte o voi face, dar aveam să le găsesc eu. Trebuia să le găsesc. Nu mai puteam să continui aşa, şantajată de Rhiannon.

În timp ce urcam scările în spatele lui Rhiannon, o clipă mi-a trecut prin minte o imagine absurdă, în care Sandra mă primea cu braţele deschise, spunându-mi că le completam familia, că eu... Dar nu. Era ridicol, ştiam asta. Până şi cea mai generoasă femeie din lume ar avea nevoie de timp ca să asimileze apariţia neaşteptată a unui copil vitreg şi, pe deasupra, să o afle în felul ăsta, în astfel de împrejurări... Nu, nu-mi făceam iluzii de cum va decurge conversaţia. Avea să fie cel puţin dificilă.

În fine, cum îmi aşternusem, aşa aveam să dorm. Aproape sigur mă va concedia, altă cale de ieşire nu vedeam. Dar eram convinsă că Bill nu va fi în stare să-şi dea în judecată propria fiică, pe care o abandonase şi căreia îi plătise o pensie alimentară mizeră înainte să dispară pentru totdeauna din viaţa ei. Nu i-ar conveni un proces Elincourt contra Elincourt. Nu, toată mizeria va fi ascunsă sub preş, iar eu aş fi liberă să-mi văd de drum. Singură.

Şi departe de Heatherbrae.

Nu m-am mai gândit la camera mea şi unde voi dormi în noaptea aceea decât atunci când am ajuns la etajul al doilea şi Rhiannon a deschis uşa plină de graffiti a dormitorului ei şi şi-a aruncat pantofii înăuntru cu o desăvârşită indiferenţă.

— Noapte bună, a spus ea ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi când toate întâmplările din acea seară nu fuseseră decât o banală ceartă în familie.

— Noapte bună, am spus.

Am inspirat adânc şi am deschis uşa camerei mele. Aveam în buzunar acel telefon ciudat şi la gât îmi atârna, cald, colierul meu, colierul pe care mă temusem că Bill Elincourt îl va recunoaşte.

Înăuntru, uşa spre podul casei era închisă şi încuiată, aşa cum o lăsasem. Tocmai mă pregăteam să-mi iau pijamaua ca să mă culc pe canapeaua de la parter, cu gândul de a încerca să mai prind câteva ore de somn până în zori, când o rafală de vânt a făcut să geamă copacii din grădină. Perdelele s-au umflat cu putere şi camera s-a umplut de aerul rece, cu miros de pin, al nopţii scoţiene.

În cameră era înfiorător de frig, la fel ca mai devreme, şi atunci am înţeles. Frigul nu venise din pod, ci pe fereastră, care în tot acest timp fusese probabil deschisă. Numai că atunci fusesem atât de obsedată să descopăr adevărul de dincolo de uşa încuiată, încât nici nu mă uitasem spre perdele.

Cel puţin frigul avea o explicaţie. Nu era nimic supranatural, doar aerul rece al nopţii.

Dar problema era că nu eu deschisesem fereastra. Eu nici măcar n-o mai atinsesem de când o trântisem cu câteva nopţi în urmă. Iar acum, brusc, am simţit că mi se răsuceşte stomacul şi că mi se face rău.

M-am întors, am ieşit în fugă din cameră, trântind uşa în urma mea, şi am luat-o pe scări în jos, fără s-o mai iau în seamă pe Rhiannon care a strigat adormită:

— Ce naiba s-a-ntâmplat?

Am ajuns la primul etaj cu inima bubuind, am deschis uşa de la camera Petrei şi mocheta a fâsâit sub mişcarea lemnului. Am aşteptat ca ochii să mi se obişnuiască cu semiîntunericul.

Era în pătuţul ei, dormind adânc, cu braţele şi picioarele desfăcute, şi am simţit că pulsul mi s-a mai liniştit puţin, dar trebuia să verific ce fac şi celelalte înainte să mă pot relaxa.

Apoi am alergat pe coridor până la uşa pe care scria *Prinţesa Ellie* şi *Regina Maddie.*

Era închisă. Am rotit cu grijă mânerul şi am împins uşor. Înăuntru era complet întuneric, pentru că lumina de veghe era stinsă şi draperiile trase, aşa încât nu se vedea nici măcar lumina lunii. M-am blestemat că am uitat s-o aprind, dar cât timp ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, am auzit sforăieli uşoare şi am simţit că respir ceva mai bine. Slavă Domnului. Slavă Domnului că erau bine.

Am mers în vârful picioarelor pe mocheta groasă, pipăind de-a lungul peretelui după cablul de la lumina de veghe, am găsit întrerupătorul şi am aprins-o. Erau acolo: Ellie ghemuită, de parcă încerca să se ascundă de ceva, iar Maddie băgată sub pătură, complet acoperită, încât nu i se vedea decât forma corpului.

În timp ce mă întorceam spre uşă, râzând de paranoia mea, am simţit că mi-a trecut senzaţia de panică.

Şi atunci... m-am oprit în loc.

Era ridicol, ştiam asta, dar trebuia să verific, trebuia *să văd...*

M-am întors în vârful picioarelor şi am dat pilota la o parte. Dedesubt am găsit... o pernă, aşezată astfel încât să imite forma unui copil care doarme.

Inima a început să-mi bată tare şi repede.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit sub pat. Apoi în toate dulapurile din cameră.

— Maddie, am şoptit eu cât am putut de tare fără s-o trezesc pe Ellie, dar am simţit panica din vocea mea. Maddie?

N-am auzit nimic, niciun răspuns, nici măcar un râs înfundat.

Am ieşit în fugă din cameră.

— Maddie? am strigat, de data asta mai tare.

Am încercat mânerul uşii de la baie, dar uşa nu era încuiată şi când s-a deschis larg am văzut că înăuntru nu era nimeni, doar lumina lunii se revărsa pe gresia goală.

— Maddie?

N-am găsit nimic nici în dormitorul Sandrei şi al lui Bill; doar patul perfect făcut, mocheta luminată de lună, coloanele albe ale draperiilor desfăcute stând de strajă de-o parte şi de alta a ferestrelor înalte. Am deschis uşile dulapurilor şi s-au aprins luminile automate, dar n-am văzut nimic în afară de şirurile ordonate de costume şi de rafturile pline de pantofi cu toc.

— Ce e? a întrebat Rhiannon pe jumătate adormită de la etaj. Ce naiba s-a-ntâmplat?

— Maddie, am strigat eu încercând să-mi ascund panica. Nu e în patul ei. Poţi să cauţi tu la etaj? Maddie?

Acum începuse şi Petra să se mişte, trezită de strigătele mele din ce în ce mai puternice, şi cu toate că i-am auzit gemetele iritate care prevesteau un plâns în toată regula, nu m-am oprit s-o liniştesc. Trebuia s-o găsesc pe Maddie. Coborâse la parter să mă caute în timp ce eu eram la Jack? Gândul mi-a produs o senzaţie neplăcută, urmată de alta şi mai neplăcută.

Să fi... Dumnezeule mare! Să fi venit după mine? Eu lăsasem uşa din spate descuiată. Să fi ieşit să mă caute prin grădină?

Au început să-mi treacă prin minte tot felul de imagini sinistre. Lacul. Pârâul. Până şi aleea.

Fără s-o iau în seamă pe Petra, am coborât repede scara, m-am încălţat cu primele cizme de ploaie pe care le-am găsit la uşa din spate şi am ieşit din casă.

Curtea pietruită era pustie.

— Maddie! am strigat cât m-au ţinut plămânii, deja disperată, şi mi-am auzit vocea reverberând dinspre pereţii de piatră ai grajdului. Maaadie! Unde eşti?

N-am primit niciun răspuns şi deodată mi-a venit în minte un gând şi mai înfiorător, mai rău decât imaginea cu luminişul din pădure şi iazul periculos, plin de mâl.

Grădina cu plante otrăvitoare.

Grădina cu plante otrăvitoare lăsată neîncuiată de Jack Grant.

Grădina aceea omorâse deja o fetiţă.

Doamne, Dumnezeule, mă rugam, în timp ce am luat-o la fugă spre spatele casei, înspre cărarea ce cobora printre tufe. Cizmele de ploaie îmi erau prea mari şi picioarele îmi alunecau în ele. Te rog, nu lăsa grădina să mai curme o viaţă.

Dar când am dat colţul casei am găsit-o.

Era întinsă pe pământ, cu faţa în jos, sub fereastra camerei mele, prăbuşită pe ciment în cămaşa de noapte, a cărei ţesătură albă de bumbac era îmbibată de sânge, mult sânge, mult mai mult sânge decât mi-aş fi închipuit că poate conţine trupul ei mic.

Sângele cursese pe pietre ca o melasă, gros şi lipicios, mânjindu-mi genunchii când am îngenuncheat în el, lipindu-se de degete când am ridicat-o şi am strâns-o în braţe, simţind fragilitatea oscioarelor ei ca de pasăre, rugând-o, implorând-o să fie bine.

Dar era imposibil, desigur.

Niciodată n-avea să mai fie bine. Nimic n-avea să fie.

Maddie era moartă.

Următoarele ore sunt cele în care poliţia m-a obligat să povestesc totul iar şi iar, de parcă zgândărea din nou şi din nou o rană, făcând-o să sângereze de fiecare dată. Şi totuşi, în ciuda tuturor întrebărilor pe care mi le-au pus, îmi vin în minte doar frânturi de amintiri, ca o noapte luminată de fulgere, sclipiri de lumină separate între ele de întuneric.

Îmi amintesc că am ţipat, ţinând în braţe trupul lui Maddie, atâta vreme, încât mi s-a părut o eternitate, până când au venit mai întâi Jack şi apoi Rhiannon, ducând-o în braţe pe Petra, care plângea. Când şi-a dat seama ce se întâmplase, Rhiannon a fost cât pe ce s-o scape jos.

Îmi amintesc plânsul ei, care suna înfiorător, când a văzut cadavrul surorii ei. Nu cred că îl voi uita vreodată.

Îmi amintesc că Jack a dus-o pe Rhiannon în casă, apoi a încercat să mă ia pe mine de acolo, spunându-mi „E moartă, e moartă, nu putem muta cadavrul, Rowan, trebuie să-l lăsăm acolo unde este până vine poliţia", dar eu nu puteam s-o las, nu puteam decât să plâng şi să strig.

Îmi amintesc luminile albastre, intermitente, ale maşinilor de poliţie când au ajuns la poartă şi chipul lui Rhiannon, palid şi îngrozit, în timp ce încerca să înţeleagă.

Îmi amintesc că stăteam pe canapeaua de pluş, murdară de sânge, în timp ce mă întrebau ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat.

Şi nici acum nu ştiu.

Nici acum nu ştiu, domnule Wrexham, acesta este adevărul.

Ştiu ce crede poliţia, din întrebările pe care mi le-au pus şi scenariile pe care mi le-au prezentat.

Ei cred că Maddie a urcat în camera mea, dar nu m-a găsit, şi că acolo a văzut ceva care mă incrimina – poate că s-a apropiat de

fereastră şi m-a văzut când mă întorceam pe furiş de la apartamentul lui Jack. Sau poate că a găsit ceva printre lucrurile mele, ceva legat de numele meu adevărat, de adevărata mea identitate.

Nu ştiu. La urma urmei, aveam atâtea de ascuns.

Ei cred că m-am întors şi am găsit-o acolo, şi dându-mi seama ce văzuse am deschis fereastra şi...

Nu pot s-o spun. Îmi vine greu şi s-o scriu. Dar trebuie s-o fac.

Ei cred că eu am aruncat-o pe geam. Cred că am stat acolo, cu perdelele fâlfâind, şi că m-am uitat la ea cum a sângerat pe caldarâm până a murit, apoi am coborât să beau ceai şi am aşteptat liniştită ca Rhiannon să se întoarcă acasă.

Cred că eu am lăsat fereastra deschisă în mod deliberat, să pară că Maddie a căzut. Dar sunt convinşi că ea nu a căzut. Nu ştiu prea bine de ce. Cred că are legătură cu locul în care a căzut – prea departe de clădire pentru a fi vorba de o alunecare, cu un arc care ar fi fost provocat de o împingere sau o săritură.

Să fi fost Maddie capabilă să sară? E o întrebare pe care mi-am pus-o de o mie de ori, poate de un milion de ori.

Şi adevărul este că nu ştiu.

Poate nu vom şti niciodată. Pentru că paradoxul, domnule Wrexham, este că într-o casă plină de camere de supraveghere, niciuna nu arată ce s-a întâmplat cu Maddie în seara aceea. Pe camera din dormitorul ei nu se vede decât întuneric. Şi este orientată spre patul fetelor, nu spre uşă, deci nu se distinge nicio siluetă în prag ca să arate la ce oră a plecat Maddie.

Iar în ceea ce priveşte camera mea... Oh, Doamne... camera mea este unul dintre pilonii pe care poliţia şi-a construit cazul împotriva mea.

— De ce ai acoperit camera de supraveghere din dormitorul tău dacă nu aveai nimic de ascuns? mă întrebau întruna.

Am încercat să le spun, să le explic cum e să fii o femeie tânără, singură, într-o casă străină, şi să ştii că eşti privită. Am încercat să le spun că nu m-a deranjat că erau camere în bucătărie, în living, pe coridoare, chiar şi în dormitoarele fetelor. Dar că aveam nevoie de un loc, un singur colţişor unde puteam să fiu eu însămi, unde să nu fiu urmărită, monitorizată. Unde puteam să fiu nu Rowan, ci Rachel, măcar pentru câteva ore.

— Dumneavoastră v-ar plăcea să vi se pună o cameră de supraveghere în dormitor? I-am întrebat franc pe detectiv, dar el a ridicat din umeri ca şi când ar fi spus „nu eu sunt judecat, drăguţă".

Adevărul este că am acoperit camera aceea. Dacă n-aş fi acoperit-o, poate că acum am fi ştiut ce s-a întâmplat cu Maddie.

Pentru că eu nu am omorât-o, domnule Wrexham. Ştiu că am mai spus-o. V-am spus în prima scrisoare pe care v-am trimis-o. Eu nu am omorât-o, trebuie să mă credeţi, pentru că ăsta este adevărul. Dar nu ştiu, în timp ce scriu aceste cuvinte în celula mea înghesuită şi mă uit pe geam la burniţa scoţiană care cade afară... mă întreb dacă v-am convins. Ce n-aş da să vă pot convinge să veniţi aici. V-am pus numele pe lista mea de vizitatori. Aţi putea veni mâine. Iar eu m-aş uita în ochii dumneavoastră şi v-aş spune că nu am omorât-o.

Dar n-am reuşit să conving poliţia. Nici pe domnul Gates.

Nu mai ştiu nici măcar dacă m-am convins pe mine.

Pentru că dacă n-aş fi părăsit-o în noaptea aceea, dacă n-aş fi petrecut acele ore cu Jack în apartamentul lui, în braţele lui, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Nu am omorât-o, dar moartea ei este din vina mea. Surioara mea.

„Dacă n-ai omorât-o tu, atunci cine? Ajută-ne, Rachel. Spune-ne ce crezi că s-a întâmplat", îmi repetau întruna cei de la poliţie, iar eu nu puteam decât să scutur din cap. Pentru că adevărul, domnule Wrexham, este că nu ştiu. Am construit mii de teorii, una mai aiuristică decât alta. Maddie sărind ca o pasăre în noapte, Rhiannon

întorcându-se în noaptea aceea mai devreme decât am crezut, Jean McKenzie ascunsă în podul casei, Jack Grant strecurându-se pe lângă mine în timp ce eu o aşteptam pe Rhiannon la parter.

Pentru că până la urmă s-a dovedit că şi Jack avea secrete, ştiaţi asta? Nimic atât de important şi melodramatic precum mi-am imaginat – nu era rudă cu doctorul Kendrick Grant sau, dacă era, nici el şi nici poliţia nu au reuşit să stabilească o legătură. Iar când am povestit poliţiei despre ghemul de sfoară din bucătăria lui şi floarea *Aconitum napellus,* el, spre deosebire de mine, a putut să dea o explicaţie rapidă şi coerentă. Pentru că se pare că Jack recunoscuse floarea violet aşezată în cana de cafea pe masa din bucătărie sau cel puţin aşa a crezut. Aşa că a luat-o ca s-o compare cu florile din grădina cu plante otrăvitoare. Când a constatat că bănuielile i s-au confirmat, că floarea din bucătărie nu era doar otrăvitoare, ci mortală, a scos încuietoarea improvizată de mine şi a înlocuit-o cu un lanţ şi un lacăt.

Nu, secretul întunecat al lui Jack era mult mai banal. Şi, în loc să mă exonereze, nu a făcut decât să întărească probele împotriva mea, adăugând mai multă greutate motivelor pentru care aş fi vrut să acopăr relaţia mea cu el.

Jack era însurat.

Când şi-au dat seama că eu n-am ştiut, poliţiştii s-au delectat explicându-mi, amintindu-mi acest lucru de câte ori au avut ocazia, parcă voiau să mă vadă suferind de fiecare dată. Dar mie nici că-mi păsa, sinceră să fiu. Ce mai conta că Jack avea deja o soţie şi un băieţel de doi ani în Edinburgh? El nu-mi promisese nimic. Pe lângă moartea lui Maddie, asta n-avea nicio importanţă.

Totuşi, aş minţi dacă aş spune că în zilele, săptămânile şi lunile de când sunt aici nu m-am gândit la el şi nu m-am întrebat de ce. De ce nu mi-a vorbit niciodată de soţia lui? De băieţelul lui? De ce locuiau separat? Era o chestiune financiară? Le trimitea bani? Dacă

soţii Elincourt îi plăteau jumătate din cât îmi oferiseră mie, era mai mult ca sigur că acceptase slujba pentru bani.

Dar poate că nu. Poate că erau separaţi, înstrăinaţi. Poate că ea îl alungase de acasă şi pentru el slujba oferită, cu apartament inclus, fusese soluţia perfectă pentru a merge mai departe.

Nu ştiu, pentru că niciodată nu am avut şansa să-l întreb. Nu l-am mai văzut după ce m-au dus la secţia de poliţie pentru interogatoriu, mi-au citit drepturile şi m-au plasat în arest preventiv. Nu mi-a scris niciodată. Nu mi-a telefonat niciodată. Nu m-a vizitat niciodată.

Ultima oară l-am văzut când am urcat pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie, încă acoperită de sângele lui Maddie, şi i-am simţit mâinile puternice şi ferme strângându-le pe ale mele.

— Totul va fi bine, Rowan.

A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus, ultimele cuvinte pe care le-am auzit înainte ca portiera maşinii să se trântească în urma mea şi să pornească motorul.

A fost o minciună. O minciună de la început până la sfârşit. Eu nu eram Rowan. Şi nimic n-avea să mai meargă bine, niciodată.

Dar mie nu-mi iese din cap ce mi-a spus Maddie prima oară când ne-am văzut, când m-a îmbrăţişat cu putere şi şi-a lipit faţa de bluza mea.

Să nu vii aici, îmi spusese. *E periculos.*

Apoi ultimele cuvinte spuse cu un suspin la despărţire, cuvinte pe care mai târziu le-a negat, cuvinte pe care, luni de zile mai târziu, încă sunt sigură că le-am auzit.

Fantomele nu vor.

Nu cred în fantome, domnule Wrexham. N-am crezut niciodată. Nu sunt o persoană superstiţioasă.

Dar n-a fost superstiţie ceea ce auzeam din podul casei noapte de noapte. N-a fost superstiţie ceea ce mă făcea să mă trezesc noaptea tremurând şi scoţând aburi pe gură în camera mea unde era rece ca

într-un frigider. Capul păpuşii care s-a rostogolit pe covorul persan era real, domnule Wrexham. Real ca mine şi ca dumneavoastră. Real ca scrisul de pe pereţii din podul casei, real ca scrisoarea pe care v-o scriu acum.

Pentru că ştiu, ştiu că atunci mi-am pecetluit soarta în faţa poliţiei. N-au fost doar numele meu fals şi documentele furate. N-a fost doar faptul că eram fiica abandonată de Bill, care s-a întors pentru a pune la cale vreo răzbunare bolnavă împotriva noii lui familii. N-a fost nimic din toate astea.

A fost ceea ce le-am spus în acea primă noapte oribilă, aşezată pe scaunul acela, cu hainele pătate de sânge, tremurând de şoc, durere şi groază. Pentru că în acea primă noapte am cedat şi le-am spus tot ce se întâmplase. De la paşii pe care îi auzeam noaptea până la senzaţia intensă de ceva malefic pe care am simţit-o când am deschis uşa podului şi am intrat acolo.

Acela a fost momentul când cheia s-a răsucit în broască.

Acela a fost momentul când ei au ştiut.

Aici am avut mult timp să mă gândesc, domnule Wrexham. Mult timp să mă gândesc, să reflectez şi să înţeleg multe lucruri de când am început să vă scriu această scrisoare. Am spus adevărul la poliţie şi adevărul m-a distrus. Ştiu ce au văzut: o femeie nebună, cu o poveste cu mai multe găuri decât un ciur. Au văzut o femeie care a avut un motiv. O femeie atât de înstrăinată de familia ei, încât venise la Heartherbrae sub un pretext fals pentru a duce la capăt o răzbunare îngrozitoare, scornită de o minte bolnavă.

Cred că ştiu ce s-a întâmplat. Am avut mult timp să pun lucrurile cap la cap: fereastra deschisă, paşii din pod, tatăl care şi-a iubit fiica atât de mult, încât această dragoste a omorât-o şi tatăl care şi-a abandonat fiicele de fiecare dată.

Şi, mai presus de toate, două lucruri pe care n-am reuşit să le leg până la sfârşit: telefonul şi feţişoara palidă şi rugătoare a lui Maddie

din prima zi, înainte să urc în maşină, când mi-a şoptit neliniştită fraza aceea: *fantomele nu vor.* Aceste două lucruri m-au desfiinţat în faţa poliţiei. Amprentele mele de pe telefon şi relatarea mea despre ce-mi spusese Maddie, efectul de domino declanşat de vorbele ei.

Dar, la urma urmei, nu contează ce cred eu sau ce teorii am eu. Contează ce părere au juraţii. Uitaţi, domnule Wrexham, nu trebuie să credeţi tot ce v-am spus eu. Ştiu că dacă aţi expune în faţa tribunalului jumătate din ce v-am povestit eu aici v-aţi face de râs şi aţi risca să pierdeţi definitiv în faţa juriului. Nu de aceea v-am povestit toate astea.

Dar înainte am încercat să relatez doar o parte din poveste şi asta m-a adus în spatele gratiilor.

Cred că adevărul este cel care mă va salva, domnule Wrexham, şi adevărul este că eu nu am omorât-o pe sora mea. *N-aş fi putut* s-o omor.

V-am ales pe dumneavoastră, domnule Wrexham, pentru că atunci când le-am întrebat pe celelalte deţinute la cine aş putea apela ca să mă reprezinte, numele dumneavoastră a fost menţionat cel mai des. Se pare că aveţi faima de a-i salva chiar şi pe cei care nu mai au nicio speranţă.

Şi ştiu că acesta este cazul meu, domnule Wrexham. Eu nu mai am nicio speranţă.

Un copil a murit, iar poliţia, opinia publică, presa, toţi vor ca cineva să plătească pentru asta. Şi acel cineva trebuie să fiu eu.

Dar eu nu am omorât-o pe fetiţa aceea, domnule Wrexham. N-am omorât-o pe Maddie.

Eu am iubit-o. Şi nu vreau să putrezesc în închisoare pentru ceva ce n-am făcut.

Vă rog, *vă rog,* trebuie să mă credeţi.

Cu sinceritate,
Rachel Gerhardt

8 iulie 2019

Richard McAdams

Construcţii Ashdown, mesaj intern

Rich, să-ţi spun o chestie ciudată. Unul dintre tipii care lucrează la renovarea penitenciarului Charnworth a găsit un teanc de hârtii când dărâma un perete. Se pare că una dintre prizoniere l-a ascuns acolo. El n-a ştiut ce să facă cu ele, aşa că mi le-a dat mie, iar eu i-am zis c-o să întreb pe-aici. Am aruncat o privire pe primele pagini, dar par a fi scrisorile unei deţinute către avocatul ei înainte de proces; nu ştiu din ce motiv nu le-a mai trimis. Tipul care le-a găsit le-a răsfoit puţin şi zice că a fost un caz foarte cunoscut. El e din partea locului şi îşi aminteşte titlurile din ziare.

În fine, băiatul s-a temut să le arunce, pentru că, dacă erau probe sau conţineau informaţii confidenţiale sau altceva şi le distrugea, ar fi comis un delict. Sincer să fiu, mă îndoiesc că mai contează acum, dar ca să-l liniştesc i-am spus că mă voi ocupa eu. Ştii pe cineva din conducere să întrebi ce să facem? Sau mai bine nu le luăm în seamă şi le aruncăm? Nu vreau să mă încarc cu probleme birocratice.

Majoritatea sunt scrisorile deţinutei către avocat, dar în acelaşi loc a ascuns şi câteva scrisori pe care le-a primit ea. Par a fi scrisori de la rude, dar le-am inclus în acelaşi pachet, pentru orice eventualitate.

În fine, mi-ai face o mare favoare dacă ai putea decide tu ce să facem cu ele.

Salutări,
Phil

1 noiembrie 2017

Dragă Rachel,

În fine, mi se pare foarte ciudat să mă adresez ţie cu numele acesta, dar nu mai contează.

Înainte de toate, trebuie să-ţi spun că îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Îmi imaginez că nu te aşteptai să-ţi spun asta, dar aşa este. Îmi pare rău şi nu mi-e ruşine să ţi-o spun.

Aş vrea să înţelegi că am avut grijă de fetele astea timp de aproape cinci ani şi am văzut perindându-se prin casa aceea mai multe bone decât nori pe cer. Eu am fost cea care a trebuit să stau şi să văd cum nemernica aia de Holly îşi făcea de cap cu domnul Elincourt sub nasul soţiei sale, tot eu am fost cea care a trebuit să repar lucrurile când ea a plecat şi le-a lăsat pe fete distruse. Şi de atunci a trebuit să stau acolo şi să văd cum bonele veneau şi plecau una după alta şi cum, de fiecare dată când se întâmpla asta, inimile bietelor copile se frângeau şi mai mult.

De fiecare dată când venea o bonă nouă – şi întotdeauna era una tânără şi drăguţă – simţeam că o mână rece îmi strângea inima şi nu mai puteam să dorm noaptea, întrebându-mă dacă să-i spun doamnei Elincourt ce fel de om era soţul ei, ce fel de femeie a fost Holly şi care a fost adevăratul motiv pentru care a plecat. Şi de fiecare dată îmi dădeam seama că nu puteam s-o fac, îmi înghiţeam furia şi îmi spuneam că data viitoare va fi altfel.

Îţi mărturisesc că atunci când te-am cunoscut şi am aflat că doamna Elincourt a angajat încă o femeie tânără şi drăguţă mi s-a rupt sufletul. Pentru că ştiam ce va face el şi ştiam că, indiferent ce fel de fată erai tu, fie

erai o profitoare, ca Holly, fie una care îl va respinge, bietele copile vor fi cele care vor suferi din nou în ziua când tu vei pleca. Şi poate că de data asta îl vei lua cu tine. De asta eram atât de furioasă. Da, foarte furioasă. Nu mi-e ruşine s-o recunosc. Dar mi-e ruşine pentru felul cum te-am tratat. N-ar fi trebuit să-mi descarc furia pe tine aşa cum am făcut-o şi mă doare sufletul când mă gândesc la unele lucruri pe care ţi l-am spus. Pentru că, indiferent ce a spus poliţia, ştiu că ai fi făcut orice ca să le aperi pe copilele alea şi asta i-am spus-o şi poliţistului care m-a interogat. Am vrut s-o ştii şi tu. I-am spus: nu mi-a plăcut fata aceea, n-am făcut niciun secret din asta, dar nu i-ar fi făcut niciun rău micuţei Maddie, te înşeli amarnic, tinere.

În fine, ăsta este unul dintre motivele pentru care îţi scriu. Ca să-ţi spun toate astea şi să-mi descarc sufletul.

Celălalt motiv este că Ellie ţi-a scris o scrisoare. A pus-o într-un plic şi l-a lipit înainte să mi-l dea şi m-a pus să promit că n-o citesc, iar eu i-am promis. Mi-am ţinut promisiunea, pentru că eu cred că trebuie să-ţi respecţi cuvântul dat chiar şi faţă de copii, dar, dacă în scrisoare este ceva ce crezi că trebuie să ştiu sau ceva ce crezi că mama ei ar trebui să ştie, aş vrea să te rog să ne spui.

Să nu scrii acasă, pentru că a fost închisă, şi biata doamnă Elincourt are destule probleme. Şi-a părăsit soţul, nu ştiu dacă poliţia ţi-a spus asta. Le-a luat pe fete şi s-a mutat în sud, la părinţii ei. Şi domnul Elincourt s-a mutat. A fost dat în judecată pentru ceva legat de o stagiară de la firma lui, sau cel puţin aşa vorbeşte lumea prin sat, şi se zvoneşte că vor vinde casa pentru a plăti taxele judiciare.

Dar îţi las adresa mea la finalul scrisorii şi, dacă te îngrijorează ceva, te rog să-mi scrii acolo, iar eu voi face ce trebuie. Am încredere că vei face asta, pentru că eu cred că le-ai iubit pe fete, aşa cum le-am iubit şi le iubesc

eu. Sunt sigură că nu vei permite ca lui Ellie să i se întâmple ceva rău. M-am rugat mult şi am încercat să ascult răspunsul lui Dumnezeu şi am încredere în tine, Rachel. Mă rog să nu mă dezamăgeşti.

Cu toată sinceritatea.
Jean McKenzie
15a High Street,
Carn Bridge

Către:
De la:
Subiect:
Bună Roan numai că ei spun că te cheamă Rachel e adevărat

Mi-e foarte dor de tine şi îmi pare foarte foarte rău de ce s-a întâmplat mai ales pentru că e vina mea dar nu pot să spun la nimeni mai ales lui mami sau lui tati pentru că ei o să se supere foarte foarte tare şi pe urmă tati o să plece cum a mai vrut înainte cum a zis Maddie mereu ca o să plece

Roan eu am împins-o pe Maddie pentru că ea a vrut să te facă să pleci ca celelalte ea le-a făcut pe celelalte să plece a făcut trucuri cu telefonul vechi al lui mami le lua lucrurile şi se urca în pod prin fereastra din acoperiş din camera ta podul era ascunzătoarea ei secretă unde se ducea mereu dar zicea că eu sunt prea mică să urc şi eu şi ea a făcut ca Happy să ne trezească noaptea şi ea a luat un filmuleţ de pe YouTube şi l-a pus la difuzoare lui Happy ca să pară că erau oameni în pod care mergeau dar nu erau era doar un video şi ea a luat capul de păpuşică din pod şi m-a pus pe mine să ţi-l pun ţie în poală şi mie îmi pare foarte rău pentru că am spus că nu eu l-am pus dar eu l-am pus ea s-a trezit şi tu nu erai acolo şi Maddie voia să te otrăvească cu boabele dar eu am fugit după ea şi am vărsat vinul în chiuvetă şi pe urmă Maddie a fost foarte enervată şi a zis a zis că se urcă iar prin fereastra din pod şi pune toate alarmele să sune ca să se supere mami pentru că tu ai plecat şi eu am fugit după ea şi i-am zis să nu facă asta şi ea a zis ba da că o să facă altfel o să-l ia pe tati şi eu am zis nu că Roan e bună şi nu vreau să plece ea n-ar face asta şi Maddie a zis că o s-o facă şi tu nu poţi să mă opreşti şi s-a urcat pe fereastră şi eu am împins-o n-am vrut să se întâmple aşa şi îmi pare foarte rău te rog te rog te rog să nu spui la poliţie Rowan eu nu vreau să mă duc la închisoare şi îmi pare foarte rău dar nu este corect să te ia pe tine pentru un lucru pe care l-am făcut eu nu poţi să le spui că nu ai împins-o tu şi că ştii cine dar nu poţi să spui pentru că e secret dar că nu ai împins-o tu noi mâine

ne mutăm în altă casă tati nu poate să vină acum dar eu sper că tu poţi te iubesc te rog să te întorci repede te pup Ellie elencort 5 ani pa pa

Mulţumiri

Multe mulţumiri neobositei echipe de editori, publicişti, agenţi de marketing, designeri, reprezentanţi comerciali, responsabili cu drepturile de autor şi de producţie, tuturor celor care lucrează în culise. Faptul că această carte, pe care voi o ţineţi în mână, este frumoasă, lizibilă şi există se datorează în mare parte lor.

Le mulţumesc din toată inima lui Alison, Liz, Jade, Sara, Jen, Brita, Noor, Meagan, Bethan, Catherine, Nita, Kevin, Richard, Faye, Rachel, Sophie, Mackenzie, Christian, Chloe, Anabel, Abby, Mikaela, Tom, Sarah, Monique, Jane, Jennifer, Chelsea, Kathy, Carolyn şi întregului personal de la Simon & Schuster şi PRH.

Le mulţumesc şi lui Mason, Susi şi Stephanie, pentru că sunt nişte cititori nemaipomeniţi.

Lui Eve şi Ludo, gardienii ninja, le mulţumesc pentru că m-au susţinut şi m-au apărat mereu.

Minunaţilor mei prieteni scriitori – din online şi nu numai – le mulţumesc pentru că m-au ajutat să rămân calmă şi să râd.

Şi, bineînţeles, familiei mele: vă mulţumesc pentru că existaţi şi pentru că nu îmi cereţi să trăiesc într-o casă smart.